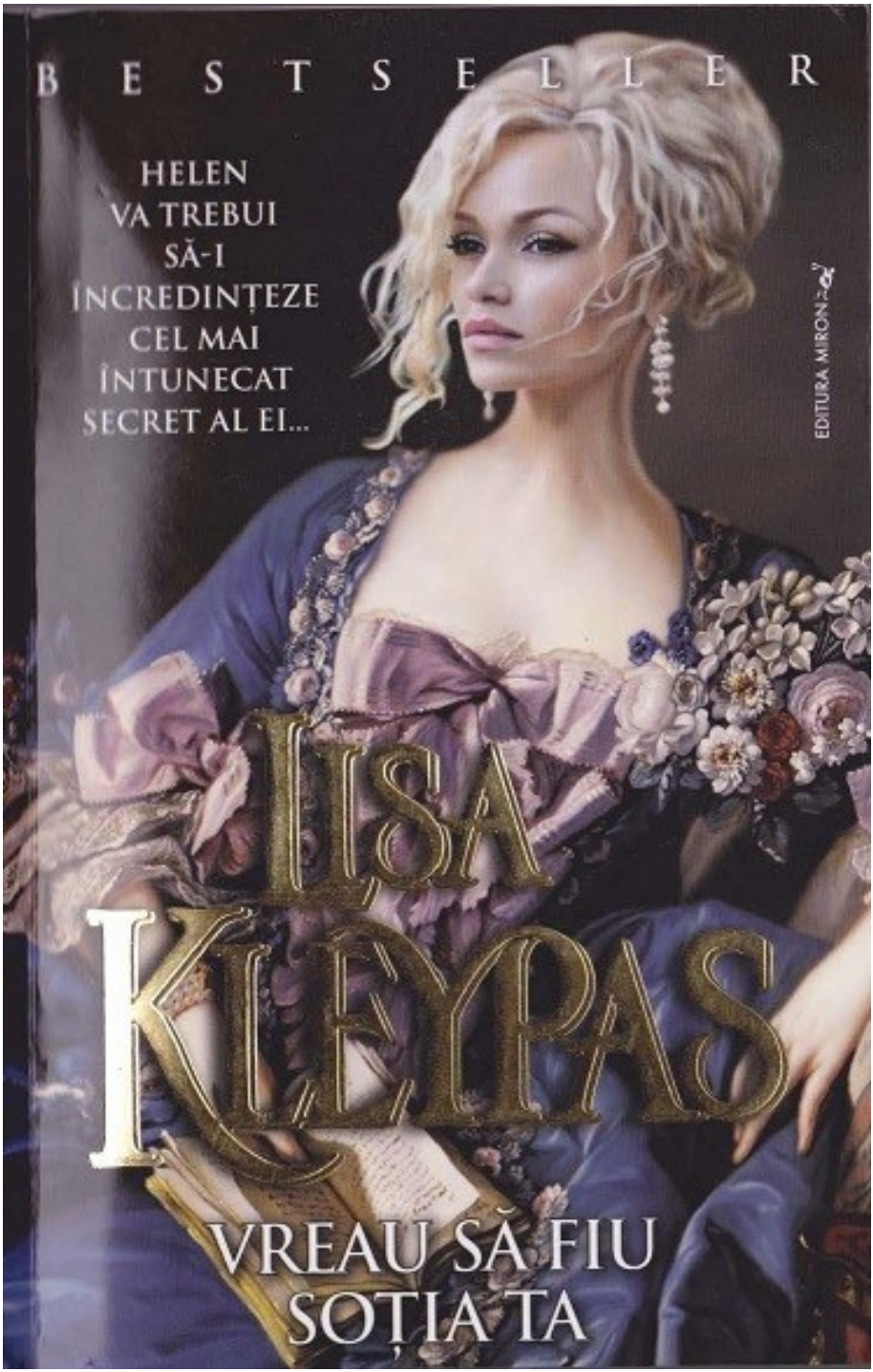
BESTSELLER
HELEN VA TREBUI SĂ-I ÎNCREDINȚEZE CEL MAI ÎNTUNECAT SECRET AL EI...
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
VREAU SĂ FIU SOȚIA TA

LISA KLEYPAS
VREAU SĂ FIU SOŢIA TA

Marrying Winterborne by Lisa Kleypas

Traducere: Gabriela Anca Marin
Tipar: TIPOGRAFIA EUROBUSINESS

Capitolul 1

— Domnule Winterborne, cineva doreşte să vă vorbească.

Rhys a ridicat nemulţumit privirea de pe teancul de scrisori de pe birou. Doamna Fernsby, secretara personală, stătea în prag şi-l privea pătrunzător prin ochelarii cu lentile rotunde. Era o femeie curăţică, de vârstă mijlocie, puţin cam plinuţă.

— Ştii că nu primesc vizitatori la ora aceasta. Dimineţile avea un adevărat ritual: prima jumătate de oră din zi şi-o petrecea citindu-şi corespondenţa, într-o linişte absolută.

— Ştiu, domnule, dar este vorba de o doamnă şi…

— Nu-mi pasă! Poate fi şi regina Angliei, din partea mea, i-a răspuns. Trimite-o de aici.

Doamna Fernsby l-a privit dezaprobator dar a ieşit imediat. Tocurile ei loveau podeaua de parcă ar fi fost rafale de gloanţe.

Rhys şi-a îndreptat din nou atenţia spre scrisoarea pe care o avea în faţă. Nu-şi pierdea aproape niciodată cumpătul – era un lux pe care nu şi-l permitea. Numai că în ultima săptămână fusese tare posac, orice bătaie a inimii, orice gând păreau învăluite într-un nor sumbru şi-l făceau să se răzbune pe oricine îi ieşea în cale.

Şi toate astea din cauza unei femei. Pe care nu ar fi trebuit să o dorească, o ştia prea bine.

Lady Helen Ravenel… o femeie cultă, inocentă, timidă, aristocrată. Tot ce el nu era.

Logodna lor nu durase mai mult de două săptămâni. Rhys reuşise să distrugă totul. Ultima dată când o văzuse pe Helen fusese nestăpânit, agresiv chiar. O sărutase în sfârşit, aşa cum îşi dorise demult să o facă. Ea împietrise în îmbrăţişarea lui, îl respinsese. Dispreţul ei nu putuse fi mai evident. Scena se sfârşise cu lacrimi, din partea ei, şi cu furie, dintr-a lui.

A doua zi, Kathleen, lady Trenear, care fusese

măritată cu fratele defunct al lui Helen, venise să-l informeze că Helen era extrem de supărată. Şi că nu se putuse ridica din pat din cauza unei migrene puternice.

— Nu mai vrea să te vadă, îi spusese direct Kathleen. Niciodată.

Rhys nu o condamna pe Helen pentru că rupsese logodna. Nu erau deloc potriviţi, era evident. El nu se putea căsători cu o tânără provenind dintr-o familie cu titlu nobiliar. În ciuda unei imense averi, Rhys nu avea educaţia unui gentleman. Şi nici purtarea unuia. Sau înfăţişarea. Era solid, cu părul întunecat la culoare – aducea mai degrabă cu un muncitor.

Până să împlinească treizeci de ani, transformase *Winterborne's,* micul magazin de pe High Street al tatălui său, în cel mai mare magazin din lume. Avea fabrici, depozite, ferme, grajduri şi clădiri rezidenţiale. Administra, alături de alţi câţiva, companii navale şi de căi ferate. Dar indiferent ce-ar fi făcut sau câtă avere ar fi strâns, nu-şi putea depăşi condiţia: era doar fiul unui umil băcan galez.

Gândurile i-au fost întrerupte de o altă bătaie în uşă. A ridicat privirea. Doamna Fernsby intrase din nou în biroul lui.

— Ce doreşti? a întrebat-o.

Secretara şi-a aşezat mai bine ochelarii pe nas şi i-a răspuns hotărâtă:

— Doamna insistă să vă vorbească. Spune că o puteţi alunga de aici doar cu forţa.

Rhys era uimit. Niciuna dintre cunoştinţele lui, respectabile sau nu, nu ar fi îndrăznit să aibă atâta aplomb.

— Cum se numeşte?

— Nu a vrut să spună.

El a clătinat din cap. Cum de trecuse de birourile din faţă? Plătea o mică armată de oameni, doar ca să se asigure că nu era întrerupt astfel. O idee absurdă i-a trecut prin cap. Deşi a alungat-o imediat, pulsul i s-a accelerat.

— Cum arată? a întrebat.

— Este în doliu şi are faţa acoperită cu un voal. Este subţire, cu glas domol. După o scurtă ezitare, ea a adăugat:

accentul este „de salon”.

— *Doamne,* a murmurat el. Nu părea posibil ca Helen să vină să-l vadă. Dar în adâncul sufletului ştia că aşa era. O ştia prea bine. Fără să mai scoată vreun cuvânt, s-a ridicat şi a trecut pe lângă doamna Fernsby, cu paşi mari.

— Domnule Winterborne, a strigat secretara, luând-o la fugă după el. Sunteţi doar în cămaşă. Haina…

Rhys nici nu a mai auzit-o. Intrase deja în foaierul cu fotolii din piele. S-a oprit însă brusc la vederea vizitatoarei, iar ritmul respiraţiei era acum mai alert.

Chiar dacă voalul negru îi acoperea faţa, a recunoscut-o imediat după postura perfectă şi după silueta graţioasă.

S-a apropiat, incapabil să scoată vreun cuvânt. A rămas în faţa ei, plin de resentimente dar şi avid să-i inspire parfumul dulce. Prezenţa ei îl aţâţase, carnea îi ardea, bătăile inimii erau repezi şi violente.

Din una dintre încăperile alăturate se auzea zgomotul sacadat al maşinilor de scris.

Era o nebunie din partea lui Helen să vină acolo neînsoţită. Reputaţia ei putea fi distrusă. Trebuia să o ia de acolo şi să o trimită acasă înainte ca cineva să-şi dea seama cine era.

Dar mai întâi Rhys trebuia să afle ce dorea. Deşi era rezervată şi inocentă, nu era în niciun caz vreo prostuţă. Nu şi-ar fi asumat un risc atât de mare fără un motiv întemeiat.

S-a uitat spre doamna Fernsby:

— Musafira mea va pleca foarte curând. Între timp, te rog să ai grijă să nu fim deranjaţi.

— Da, domnule.

Şi-a întors din nou privirea spre Helen.

— Vino, i-a spus cu glas întretăiat. S-au îndreptat împreună spre biroul lui.

Ea l-a însoţit fără să scoată vreun cuvânt. Doar fustele îi foşneau uşor, lovindu-se de pereţii holului. Rochia era destul de demodată şi de ponosită, imaginea perfectă a unei fete de familie bună care trecea prin vremuri grele. Oare de aceea era acolo, acum? Chiar atât de disperată era

nevoia de bani a familiei Ravenel încât ea să se fi răzgândit şi să accepte să se înjosească într-atât încât să-i devină soţie?

Dar, pentru Dumnezeu, şi-a spus el, cât de mult i-ar fi plăcut ca ea să-l roage să o primească înapoi! Să simtă şi ea gustul amar, tot chinul suferit de el în săptămâna care trecuse.

Cei care îndrăzneau să i se opună în vreun fel ştiau prea bine că nu încăpea loc pentru iertare sau îndurare, după aceea.

A intrat în birou, o încăpere spaţioasă şi liniştită, cu geamuri duble şi covoare moi. În centru trona biroul masiv, din lemn de nuc, plin până la refuz cu dosare şi corespondenţă.

După ce a închis uşa în urma lor, a luat de pe birou o clepsidră şi a întors-o, cu un gest aproape teatral. Nisipul avea să se scurgă în exact cincisprezece minute. Simţise nevoia să o facă să înţeleagă că se aflau acum în lumea lui, acolo unde timpul conta şi unde el deţinea controlul. S-a întors spre Helen, ridicând zeflemitor o sprânceană:

— Mi s-a spus săptămâna trecută că tu ai fi…

Vocea i s-a stins, însă. Helen îşi ridicase voalul şi îl privea răbdătoare şi serioasă. Ochii ei erau albastru-argintii, culoarea norilor la sfinţit. Părul blond deschis îi fusese strâns într-un coc sever, dar o şuviţă scăpase şi îi atingea acum obrazul stâng. Naiba să o ia! Era atât de frumoasă!

— Iartă-mă, i-a spus ea căutându-i privirea. Abia acum am găsit prilejul să vin să te văd.

— N-ar trebui să te afli aici.

— Trebuie să discutăm anumite lucruri. A aruncat o privire timidă spre cel mai apropiat scaun. Te rog… dacă nu te superi…

— Da, ia loc. Rhys nu a făcut însă nicio mişcare să o ajute. De vreme ce Helen nu-l privea ca pe un gentleman, nu vedea de ce ar fi trebuit să se comporte ca unul. S-a sprijinit leneş de birou şi şi-a încrucişat braţele la piept. Nu ai prea mult timp la dispoziţie, i-a spus pe un ton serios, făcând un semn scurt spre clepsidră. Ar fi bine să-l

foloseşti.

Helen s-a aşezat pe scaun, şi-a aranjat fustele şi a început să-şi scoată mănuşile, trăgând de vârful acestora, deget cu deget.

De sub materialul negru au ieşit la iveală două mâini delicate. Rhys a înghiţit în sec. Îi cântase odată la pian, la Eversby Priory, reşedinţa familiei ei. Încă de atunci fusese fascinat de agilitatea mâinilor ei, care pluteau deasupra clapelor ca nişte păsări albe în zbor. Pentru un motiv care lui îi scăpa, ea continua să poarte inelul de logodnă oferit de el, un diamant fără cusur care a strălucit fugar atunci când şi-a scos mănuşa.

Şi-a lăsat voalul pe spate şi l-a privit din nou intens. S-a îmbujorat uşor.

— Domnule Winterborne, eu nu i-am cerut cumnatei mele să te viziteze, săptămâna trecută. Nu mă simţeam bine, este adevărat, dar nu am avut nici cea mai mică idee despre intenţiile lui Kathleen…

— Mi-a spus că eşti bolnavă.

— Mă durea capul, atâta tot.

— Din cauza mea, din câte se părea.

— Kathleen a exagerat.

— Din câte am înţeles de la ea, nu doreai să mă revezi vreodată.

S-a îmbujorat şi mai mult.

— N-ar fi trebuit să-ţi spună asta, a exclamat, părând ruşinată. Nu am vorbit serios. Mă durea îngrozitor capul şi încercam să înţeleg ce se întâmplase cu o zi înainte. Atunci când m-ai vizitat şi… Şi-a desprins privirea de pe chipul lui şi a îndreptat-o în jos. Îşi ţinea mâinile împreunate uşor, ca şi cum ar fi ţinut ceva fragil în palme. Trebuie să vorbim ceva, i-a spus încet. Aş vrea foarte mult să putem să… ajungem la o înţelegere.

Ceva înăuntrul lui s-a stins. Erau mulţi aceia care îl abordaseră pentru bani, aşa că ştia prea bine ce va urma. Helen nu era cu nimic diferită de ei – încerca doar să obţină nişte avantaje. Nu o putea condamna pentru asta, dar nu putea suporta să o audă spunându-i câte îi datora el – şi de

ce. Prefera să o plătească pe loc şi să termine cu asta.

Dumnezeu îi era martor că nutrise o speranţă firavă că ea ar dori altceva de la el, nu doar bani. Aşa funcţionase lumea până atunci şi aşa va funcţiona şi în viitor. Bărbaţii curtau femeile frumoase iar acestea îşi vindeau frumuseţea pe bani. O înjosise pe Helen atingând-o cu mumie lui murdare iar acum ea îi cerea să fie despăgubită.

A dat ocol biroului, a tras un sertar şi a scos un carnet de cecuri. A luat un toc şi a completat un cec pentru zece mii de lire. A făcut un semn discret, pe o margine, s-a apropiat de Helen şi i l-a întins.

— Nu trebuie să ştie nimeni de unde provin banii, i-a spus pe tonul unui om de afaceri. Dacă nu ai cont la bancă, voi avea grijă să ţi se deschidă unul. Nicio bancă nu permitea unei femei să-şi deschidă singură un cont. Totul se va desfăşura cu cea mai mare discreţie.

Helen se uita la el cu ochi mari. A coborât mai apoi privirea spre cec. A scos un sunet surprins când a citit suma. Părea oripilată.

— De ce? a întrebat, respirând greu.

Uimit de reacţia ei, Rhys s-a încruntat.

— Ai spus că doreşti să ajungem la o înţelegere. Asta înseamnă, nu?

— Nu… Voiam să spun că aş vrea să ne înţelegem unul pe celălalt. A făcut bucăţi cecul. Nu am nevoie de banii tăi. Şi chiar dacă aş avea nu ţi-aş cere. Frânturile de hârtie au zburat prin aer precum fulgii de zăpadă.

A privit-o uimit cum renunţa la o mică avere. Şi-a dat seama, frustrat şi stânjenit, că o înţelesese greşit.

Atunci ce naiba dorea de la el? De ce venise?

Helen a inspirat adânc, o dată, apoi încă o dată, încercând să se liniştească. S-a ridicat şi s-a apropiat de el.

— A avut loc o… întorsătură neaşteptată de situaţie. Aşa că acum rudele mele au posibilitatea să ne ofere dote, mie şi surorilor mele.

Rhys o privea cu chipul împietrit. Încerca din răsputeri să înţeleagă ce voia ea să-i spună.

Se apropiase prea mult de el. Plămânii lui inspirau

avizi aroma de vanilie şi de orhidee. Trupul i se încinsese. Şi-o dorea acolo, întinsă pe spate pe birou…

A făcut un efort şi şi-a alungat acea imagine din minte. Deşi se afla acolo, în mediul acela de afaceri, îmbrăcat civilizat şi cu pantofi ceruiţi, nu se simţise nicicând ca acum: ca o brută. A încercat cu disperare să pună o distanţă cât de mică între ei, aşa că s-a retras până când s-a lovit de colţul biroului. A fost obligat să rămână pe loc, în timp ce Helen continua să se apropie. Fustele ei i s-au lipit uşor de genunchi. O putea asemăna cu un personaj dintr-o legendă galeză, o nimfă care se întrupase din ceţurile unui lac. Tenul ei delicat, de porţelan, avea ceva nepământesc şi contrasta puternic cu genele întunecate şi cu părul blond-argintiu.

Pomenise ceva despre o întorsătură de situaţie. Ce însemna oare? Primiseră vreo moştenire neaşteptată? Un cadou?

Poate că făcuseră vreo investiţie foarte profitabilă – lucru improbabil, dată fiind binecunoscuta iresponsabilitate financiară a familiei Ravenel. Orice ar fi fost, Helen părea să fie convinsă că problemele lor financiare luaseră sfârşit. Iar dacă acest lucru era adevărat, îşi putea alege orice bărbat din Londra.

Îşi riscase viitorul venind aici. Era în joc reputaţia ei. Ar fi putut să o necinstească acolo, în biroul lui, şi nimeni nu i-ar fi sărit în ajutor. Era în siguranţă doar pentru că el nu dorea să distrugă ceva atât de frumos şi de fragil.

De dragul ei, trebuia să o ia de acolo cât mai rapid şi mai discret. A făcut un efort. Şi-a ridicat privirea deasupra capului ei, fixând un punct depărtat de pe lambriu.

— Te conduc afară din clădire printr-o ieşire secretă, i-a şoptit. Te vei întoarce acasă înainte să bage cineva de seamă că lipseşti.

— Nu intenţionez să rup logodna, i-a spus cu blândeţe Helen.

— Doamna mea, ştim amândoi prea bine că sunt ultimul bărbat din lume cu care ai dori să te căsătoreşti. Am văzut încă de la început cât dezgust îţi provoc.

— Dezgust?

Insultat de aşa-zise ei surpriză, el a continuat sălbatic:

— Te-ai ferit de atingerea mea. Nu mi-ai adresat niciun cuvânt la cină. Nici măcar nu te-ai uitat spre mine. Iar când te-am sărutat, săptămâna trecută, te-ai tras înapoi şi ai izbucnit în lacrimi.

Se aşteptase ca Helen să se ruşineze, să plece ochii. În loc de asta, ea l-a privit serioasă, cu buzele uşor întredeschise.

— Te rog să mă ierţi, i-a spus într-un târziu. Sunt mult prea timidă. Mă străduiesc să fiu altfel, să ştii. Purtarea mea de atunci nu are nicio legătură cu dezgustul. Adevărul este că… mă tulburi, atunci când suntem singuri. Pentru că… A roşit puternic, până la decolteul cast al rochiei. Pentru că eşti foarte atrăgător, a continuat ea stânjenită. Eşti un om de lume, iar eu mă comport ca o prostuţă. În ziua aceea… a fost primul meu sărut. Nu am ştiut ce să fac şi am fost copleşită.

Undeva, în adâncul minţii, Rhys s-a bucurat că se sprijinea de birou, pentru că picioarele nu l-ar fi susţinut. Cum de nu-şi dăduse seama că nu fusese dispreţ ci timiditate? Că ceea ce el luase drept dezgust era doar inocenţă?

Cu doar câteva cuvinte de-ale ei, inima lui se înmuiase. Cât de uşor îi fusese lui Helen să-l întoarcă din drum! Era gata să-i cadă în genunchi.

Fusese primul ei sărut, iar el se repezise asupra ei, fără să-i ceară măcar voie.

Nu avusese niciodată nevoie să joace rolul seducătorului experimentat. Femeile îi căzuseră mereu la picioare şi păruseră mulţumite de performanţele lui în pat. Mai avusese de-a face şi cu câte o lady, când şi când: cu soţia unui diplomat, cu o contesă a cărei soţ plecase într-o lungă călătorie pe continent, îl lăudaseră toate pentru vigoare şi robusteţe şi pentru dimensiunea bărbăţiei lui şi nu-i ceruseră nimic mai mult.

Era, la trup şi suflet, la fel de dur ca şi piatra săpată din munţii Elidir Fawr din Llanberis, locul naşterii lui.

Manierele fine şi buna creştere îi erau străine. Avea şi acum bătături de pe vremea când, ani la rând, confecţionase lăzi şi încărcase şi descărcase vagoane de marfă. Era aproape de două ori mai înalt decât Helen şi era puternic ca un taur. Dacă o trata ca pe celelalte femei cu care avusese de-a face, o frângea din câteva mişcări. La naiba! De ce nu se gândise de la început la toate astea? Nici măcar nu ar fi trebuit să-i treacă prin cap să se căsătorească cu ea. Fusese însă orbit de propria ambiţie şi de frumuseţea ei suavă şi nu se gândise deloc la consecinţe.

Trebuia însă să-şi recunoască limitele, aşa că i-a spus în şoaptă:

— Nu mai are rost să discutăm despre asta. În curând începe Sezonul londonez, primul tău sezon oficial, iar acolo îl vei întâlni pe bărbatul potrivit pentru tine. Dumnezeu ştie că nu sunt eu acela.

A dat să se ridice, dar Helen s-a apropiat de el şi s-a aşezat între picioarele lui desfăcute. Ezitând, şi-a lipit palma pe pieptul lui, făcându-l să simtă o dorinţă năvalnică în tot trupul. Ca lipsit de vlagă, Rhys s-a aşezat din nou pe birou, încercând să-şi păstreze stăpânirea de sine. Era la un pas de a o întinde acolo, pe podea, să o devoreze.

— Vrei să… să mă săruţi din nou? l-a întrebat ea.

El a închis ochii şi a oftat, furios. Ce festă crudă îi juca soarta! Îi adusese în braţe o făptură fragilă ca să-l pedepsească astfel pentru că aspirase la prea mult. Ca să-l facă să înţeleagă ce nu va fi el niciodată.

— Nu pot fi un gentleman, i-a spus răguşit. Nici măcar cu tine.

— Nu trebuie să fii un gentleman, i-a răspuns ea. Ci doar blând.

Nimeni nu-i mai ceruse până atunci aşa ceva. A strâns cu putere blatul biroului.

— *Cariad,* nu este nimic blând în felul în care te doresc eu. Mirat, şi-a dat seama că folosise pentru prima oară acel cuvânt de alint. Nu-i mai spusese nimănui astfel. Helen i-a atins uşor bărbia, trimiţându-i fiori delicaţi pe piele. Muşchii i s-au încordat, trupul i-a devenit de oţel.

— Încearcă, i-a şoptit ea. Pentru mine.

Şi buzele ei moi s-au lipit de ale lui.

Capitolul 2

Helen şi-a atins cu timiditate buzele de cele al lui Winterborne, aşteptând ca acesta să-i răspundă la sărut. Dar nimic. Nici cea mai mică încurajare.

O clipă mai târziu, s-a retras.

El o privea fix, ca un câine de pază.

Stomacul ei s-a strâns. Se întreba ce să facă în continuare.

Nu ştia prea multe despre bărbaţi. Aproape nimic. Crescuse retrasă la conacul de la ţară al familiei, împreună cu surorile ei mai mici, Pandora şi Cassandra. Servitorii de la Eversby Priory se purtaseră mereu cu deferenţă iar arendaşii şi negustorii din târg păstraseră o distanţă respectabilă faţă de cele trei fiice ale contelui.

Ignorată de părinţi şi de fratele ei mai mare Theo, care îşi petrecuse mare parte din viaţă fie prin internate, fie pe la Londra, Helen îşi făurise o lume proprie cu ajutorul cărţilor şi al imaginaţiei. Curtezanii ei se numeau deci Romeo, Heathcliff, Darcy, Edward Rochester, Sir Lancelot, Sidney Carter sau erau prinţi blonzi, din poveşti.

Părea că nu va fi niciodată curtată de un bărbat adevărat, ci doar de cei imaginari. Cu două luni în urmă, însă, vărul ei Devon, care moştenise de curând titlul lui Theo, îl invitase pe prietenul său Rhys Winterborne să petreacă Crăciunul împreună, în familie – şi totul se schimbase.

Domnul Winterborne fusese adus la conac cu piciorul rupt. Atunci îl văzuse Helen pentru prima oară. Trenul cu care călătorise de la Londra la Hampshire, împreună cu Devon, se ciocnise cu un marfar. În mod miraculos, cei doi au supravieţuit accidentului, dar au fost răniţi destul de

grav.

Drept rezultat, scurta vacanţă a domnului Winterborne să transformat într-o şedere de aproape o lună la Eversby Priory, până ce s-a simţit suficient de întremat ca să facă drumul până la Londra. Chiar şi rănit fiind, emana o forţă care o intriga pe Helen, dar o şi neliniştea deopotrivă. Ignorând toate regulile de bună-cuviinţă, ea ajutase la îngrijirea lui. Chiar insistase s-o facă, de fapt. Deşi pretinsese că o făcea din pură compasiune, mai avea şi un alt motiv. Adevărul era că nu mai fusese nicicând într-atât de fascinată de nimeni aşa cum era de acest bărbat masiv, cu părul negru, un străin a cărui vorbă semăna cu o muzică neşlefuită.

Când începuse să se simtă mai bine, Winterborne îi solicitase mereu compania, insistând ca ea să-i citească sau să stea de vorbă ore întregi. Nimeni nu manifestase un asemenea interes pentru Helen, în toată viaţa ei.

Domnul Winterborne era izbitor de frumos. Deşi nu semăna deloc cu un prinţ din poveşti, emana o forţă masculină care o făcea să se înfioare ori de câte ori era aproape. Trăsăturile îi erau aspre, nasul drept, buzele pline, bine conturate. Pielea nu-i era albă, aşa cum era acum la modă, ci uşor arămie, iar părul îi era negru ca pana corbului. Nu avea nimic dintr-un aristocrat, nici urmă de graţie. Era sofisticat, extrem de inteligent, dar nu părea civilizat pe deplin. Ceva periculos părea să plutească sub suprafaţa şlefuită. După ce Winterborne părăsise Hampshire, casa devenise pustie şi mult prea liniştită, zilele îi păruseră monotone. Se gândea numai la el... la farmecul lui bine ascuns sub aparenţa de duritate... la zâmbetul lui atât de rar, dar uluitor.

Spre marea ei consternare, acum el nu părea deloc dispus să o primească înapoi. Mândria îi fusese rănită – crezuse că fusese respins fără vreo urmă de sensibilitate. Dacă ar fi putut da timpul înapoi! Până la clipa aceea, la Ravenel House, când o sărutase. Acum s-ar fi purtat cu totul altfel. Numai că fusese profund intimidată de el. O sărutase, o atinsese, iar ea reacţionase greşit. El îi adresase

câteva cuvinte aspre, după care se întorsese pe călcâie şi plecase. Era prima oară când se revedeau de atunci.

Dacă ar mai fi flirtat înainte, măcar dacă vreun băieţandru i-ar fi furat un sărut sau două, poate că nu ar fi fost atât de speriată atunci. Numai că ea nu avea deloc experienţă. Iar Winterborne nu era nici pe departe vreun inocent, ci un bărbat adult, în toată puterea.

Cel mai ciudat dintre toate – un secret pe care nu-l putea împărtăşi cu nimeni – era faptul că, de atunci, îl visa în fiecare noapte pe Winterborne. Uneori visa că-şi lipea apăsat buzele de ale ei, alteori că îi desfăcea rochia şi o săruta, iar toate astea duceau la un deznodământ misterios. Se trezea cu respiraţia întretăiată, agitată, înfierbântată şi ruşinată.

Aceeaşi senzaţie o încerca şi acum, când a ridicat ochii spre el:

— Arată-mi cum vrei să fii sărutat, i-a spus, iar vocea i-a tremurat doar puţin. Învaţă-mă cum să-ţi fiu pe plac.

Spre marea ei uimire, el a privit-o ironic, aproape cu dispreţ:

— Vrei totuşi să-ţi ţii sacii în căruţă, nu-i aşa?

— Să-mi ţin sacii… a repetat ea, fără să înţeleagă ce-i spunea.

— Vrei să mă ţii atârnat până când vei fi sigură că Trenear are suficienţi bani.

Helen era rănită de tonul lui.

— De ce nu poţi crede că nu banii sunt motivul pentru care vreau să mă mărit cu tine?

— M-ai acceptat doar pentru că nu aveai zestre.

— Nu este adevărat…

El a continuat de parcă nu ar fi auzit-o:

— Trebuie să te căsătoreşti cu unul de-al tău, doamnă. Un bărbat cu maniere fine şi cu pedigriu. El va şti cum să se poarte cu tine. Te va ţine într-o casă, la ţară, unde te vei îngriji de orhidee şi vei citi…

— Nu de asta am eu nevoie! a răbufnit Helen. Nu-i stătea în obicei să vorbească atât de impetuos, dar era prea disperată ca să-i mai pese. Era evident că dorea să o

alunge. Cum să-l convingă că îl dorea cu adevărat?

— Mi-am petrecut întreaga viaţă citind despre vieţile altora, a continuat ea. Lumea mea a fost… foarte mică. Toţi par să creadă că mi-ar fi bine doar dacă aş trăi retrasă, la adăpost de orice, ca o floare în glastră. Dacă m-aş mărita cu unul de-al meu, aşa cum îl numeşti tu, nimeni n-o să mă vadă aşa cum sunt. Ci doar cum ar trebui să fiu.

— Şi de ce crezi că eu aş fi diferit?

— Pentru că eşti.

I-a aruncat o privire tăioasă. După o tăcere prelungă şi grea, el a spus:

— N-ai cunoscut prea mulţi bărbaţi. Du-te acasă, Helen. Îţi vei găsi pe cineva în timpul Sezonului londonez şi-i vei mulţumi atunci lui Dumnezeu că nu te-ai măritat cu mine.

Helen simţea cum ochii i se umpleau de lacrimi. Cum de totul se năruise atât de repede? Cum de-l pierduse cu atâta uşurinţă? Copleşită de regrete şi de durere, a spus:

— Kathleen nu ar fi trebuit să-ţi vorbească în numele meu. A crezut că mă protejează, dar…

— Asta a şi făcut.

— Nu voiam să mă protejeze de tine. Încerca să-şi păstreze stăpânirea de sine, dar fără succes. Emoţiile erau prea mari. Lacrimile îi alunecau pe obraji. M-am dus să mă culc pentru că aveam o migrenă iar a doua zi, când m-am trezit, logodna noastră fusese ruptă iar eu te pierdusem deja… iar eu nici nu am…

— Helen, opreşte-te.

— Am crezut că este doar o neînţelegere. Am crezut că, dacă îţi vorbesc deschis, totul se va lămuri şi… şi… Un suspin a împiedicat-o să continue. Era într-atât de copleşită de emoţii că nici nu şi-a dat seama când Rhys a ajuns lângă ea şi i-a prins mâinile.

— Nu plânge, Helen. Pentru numele lui Dumnezeu…

— Nu am vrut să te îndepărtez. Dar nu ştiam cum să mă port. Cum să te fac să mă doreşti din nou?

Se aştepta la un răspuns tăios, poate chiar la unul compătimitor. Ultimul lucru la care se aşteptase a fost un

murmur tremurat:

— Te doresc, *cariad.* Al naibii de mult, chiar.

Ea a clipit des, de parcă îşi croia drum prin ceaţă. Plângea cu sughiţuri, ca un copil. În clipa următoare, Rhys a lipit-o de el:

— Linişteşte-te. Vocea îi coborâse cu o octavă, îi mângâia urechea precum catifeaua. Şşt, *bychan,* porumbiţa mea. Nimic nu merită lacrimile tale.

— Tu meriţi.

Winterborne a încremenit. Un minut mai târziu, i-a şters o lacrimă de pe obraz cu degetul mare. Mânecile cămăşii erau suflecate, aşa cum purtau tâmplării sau fermierii. Avea braţe puternice, cu muşchii bine conturaţi şi încheieturi groase, îmbrăţişarea lui fermă îi dădea un sentiment de mulţumire. Emana un miros plăcut, un amestec de apret, piele curată şi săpun de bărbierit. I-a ridicat cu multă grijă faţa spre el, iar respiraţia lui i-a mângâiat obrazul, aducând cu ea o aromă suavă de mentă. Dându-şi seama ce avea de gând să facă, ea a închis ochii. Se simţea uşoară ca un fulg, de parcă podeaua îi dispăruse de sub tălpi.

A urmat o atingere caldă pe buza superioară, atât de uşoară că abia dacă a simţit-o. Apoi încă una, la colţul gurii, apoi pe buza inferioară. Mâna îi alunecase pe sub voal şi îi cuprinsese ceafa. Gura lui i-a mângâiat din nou buzele, la fel de blând. I-a luat apoi locul degetul lui cel mare, care i-a frecţionat uşor interiorul buzei, amplificând senzaţiile şi stimulându-i terminaţiile nervoase. Rămăsese fără aer, plămânii ei păreau neputincioşi. Buzele lui le-au acoperit din nou pe ale ei iar Helen s-a ridicat pe vârfuri, ca el să o sărute şi mai apăsat, şi mai prelung, aşa cum o făcuse în visele ei. Părând să înţeleagă ce-şi dorea, el i-a întredeschis buzele.

Ea s-a deschis tremurând şi i-a primit limba, absorbindu-i aroma şi căldura, în timp ce el o devora, trimiţându-i fiori în tot trupul. L-a cuprins pe după gât, şi-a trecut degetele tremurânde prin părul lui des şi negru, ale cărui bucle se încolăceau în jurul degetelor ei. Da, de asta

avea nevoie, de gura lui punând stăpânire pe gura ei, de îmbrăţişarea lui, de apropierea dintre trupurile lor.

Nu-şi imaginase că ar putea fi sărutată de un bărbat de parcă ar dori să o inspire cu totul, de parcă săruturile ar fi cuvintele unui poem, de parcă ar fi purtat miere pe limbă. El ia cuprins faţa între palme şi a sărutat-o uşor pe gât, gustându-i pielea catifelată. Genunchii abia dacă o mai susţineau. A traso şi mai aproape, iar gura lui s-a întors lacomă la a ei. Nu mai gândea, nu mai avea nici urmă de voinţă, totul se reducea acum la un amestec senzual de întuneric şi de dorinţă. Winterborne o săruta orbeşte, cu atâta intensitate încât aproape că-i auzea sufletul împreunându-se cu al ei.

După care s-a oprit. Şi-a eliberat brusc buzele şi i-a desfăcut braţele din jurul gâtului său. Helen a protestat, ceva mai tare decât ar fi trebuit. Uimită, l-a urmărit cu privirea cum se îndrepta spre fereastră. Deşi îşi revenise rapid după accident, încă mai şchiopăta puţin. A rămas cu spatele la ea, fixând un punct îndepărtat din Hyde Park. S-a sprijinit de tocul geamului şi atunci Helen a observat că mâna îi tremura.

A oftat adânc.

— Nu ar fi trebuit să fac asta.

— Şi eu am vrut. Helen a roşit, uimită de curajul de a-i vorbi deschis. Numai că… aş fi vrut ca şi prima oară să fi fost la fel.

El a tăcut. Se trăgea nervos de gulerul apretat al cămăşii.

Văzând că clepsidra se golise, Helen s-a apropiat de birou şi a întors-o din nou…

— Ar fi trebuit să-ţi vorbesc deschis, i-a spus privind la firul de nisip care se scurgea, măsurând secundă după secundă. Dar îmi este greu să le spun oamenilor ce gândesc şi ce simt. Şi mi-am făcut griji din cauza unor cuvinte spuse de Kathleen, cum că te-ai gândi la mine doar ca la… un trofeu. Mă temeam ca nu cumva acesta să fie adevărul.

Winterborne s-a întors şi s-a sprijinit cu spatele de

perete, cu braţele încrucişate la piept.

— A avut dreptate, a surprins-o el cu răspunsul lui. I-a zâmbit ştrengăreşte, în colţul gurii. Eşti frumoasă din cale-afară, *cariad,* iar eu sunt doar un uriaş din Ţara Galilor căruia îi plac lucrurile fine. Da, pentru mine ai fi un trofeu. Aşa ai fost dintotdeauna. Dar nu te-am dorit doar pentru asta.

Plăcerea dată de complimentul lui a dispărut imediat ce el şi-a terminat fraza.

— De ce vorbeşti la timpul trecut? l-a întrebat clipind des. Tu… încă mă mai doreşti, nu-i aşa?

— Nu mai contează. Trenear nu-şi va mai da în niciun caz consimţământul.

— El este cel care a venit cu ideea căsătoriei dintre noi. Sunt convinsă că va fi de acord dacă eu îi voi spune foarte clar că-mi doresc asta.

A urmat o tăcere lungă.

— Să înţeleg că nu ţi-a spus nimeni nimic.

Helen l-a privit întrebător.

Winterborne şi-a îndesat adânc mâinile în buzunare şi a spus:

— M-am purtat foarte urât în ziua în care Kathleen a venit să mă vadă. După ce mi-a spus că nu vrei să mă mai vezi, eu… S-a oprit.

— Ce-ai făcut? l-a întrebat Helen, împreunând sprâncenele.

— Nu mai contează. Trenear şi-a făcut şi el apariţia şi ne-a întrerupt. Venise să o ia acasă. Aproape că ne-am luat la bătaie.

— Ce anume a întrerupt? Ce-ai făcut?

El şi-a ferit privirea.

— Am insultat-o. I-am făcut avansuri.

Helen a făcut ochii mari.

— Vorbeai serios?

— Bineînţeles că nu, i-a răspuns el imediat. Nu am atins-o nici măcar cu un deget. Pe tine te voiam. Nu mă interesează scorpia aia mică, eram doar furios că se amesteca.

Helen i-a aruncat o privire plină de reproş.

— Trebuie să-i ceri scuze.

— Ea să-mi ceară mie, a ripostat el. Pentru că m-a lăsat fără mireasă.

Deşi era tentată să-i arate că nu avea deloc dreptate, Helen şi-a ţinut gura. Crescuse într-o familie recunoscută pentru temperamentul năvalnic şi pentru încăpăţânare, aşa că ştia că trebuia să aştepte momentul potrivit pentru a face pe cineva să-şi recunoască greşelile. În clipa aceea, Winterborne nu era deloc dispus să-şi admită vinovăţia. Dar dacă se purtase cu adevărat atât de urât, chiar dacă Kathleen îl ierta, era prea puţin probabil ca Devon să o mai facă vreodată.

Devon era îndrăgostit nebuneşte de Kathleen, de aici şi gelozia şi simţul exagerat al posesiei. Deşi încercase să se comporte raţional, orice bărbat care o înfricoşa sau o jignea pe Kathleen putea fi sigur că-i va fi pe veci duşman.

De aceea Devon se grăbise să-şi retragă consimţământul. O exaspera însă faptul că nici el şi nici Kathleen nu-i pomeniseră nimic despre asta. Dumnezeule mare, de ce insistau să o trateze ca pe un copil?

— Am putea fugi, a spus cu jumătate de gură, pentru că ideea nu o atrăgea deloc.

Winterborne s-a strâmbat:

— Ne căsătorim la biserică sau nu ne mai căsătorim deloc. Dacă fugim, nimeni n-o să creadă că te-ai măritat cu mine de bunăvoie. Şi al naibii să fiu dacă vreau ca lumea să spună că mi-am furat mireasa.

— Nu există alternativă.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— Ba există.

Trăsăturile i se schimbaseră – el semăna acum cu un animal de pradă. Şi calcula de zor, în gând.

Iată de ce oamenii îl priveau cu teamă şi uimire pe acest pirat deghizat în industriaş.

— Alternativă ar fi, a spus el, să accepţi să te culci cu mine.

Capitolul 3

În mintea ei era un haos. S-a retras spre unul din corpurile de bibliotecă, într-un colţ al biroului:

— Nu înţeleg, a spus ea. Deşi se temea îngrozitor că înţelegea perfect.

Winterborne s-a apropiat încet de ea.

— Trenear nu se va mai opune dacă va şti că te-am dezonorat.

— Aş prefera să nu faci asta. Îi era tot mai greu să respire. Corsetul o strângea, se simţea prinsă de nişte gheare imense.

— Dar vrei să te căsătoreşti cu mine. A ajuns în faţa ei şi s-a sprijinit de un raft cu cărţi, prinzând-o ca într-o cursă. Nu-i aşa?

În termeni de morală, păcatul trupesc era un păcat mortal. Risca enorm dacă se culca cu el.

A pălit. Un gând îngrozitor îi trecuse prin minte. Dacă Winterborne se culca cu ea şi apoi refuza să se căsătorească? Dacă îşi dorea într-atât să se răzbune încât o dezonora şi apoi o abandona? Niciun gentleman nu ar mai fi dorit-o de soţie. Nu ar mai fi avut o familie a ei, un cămin al ei. Ar fi devenit o povară pentru rudele ei, condamnată la o viaţă de ruşine. Iar dacă rămânea însărcinată, şi ea şi copilul ei ar fi fost nişte proscrişi. Şi chiar dacă nu rămânea însărcinată, ruşinea ei ar fi pus în pericol şansele surorilor ei de a face partide bune.

— Cum pot să ştiu că vei face ce se cuvine, după aceea? l-a întrebat.

Chipul lui Winterborne s-a întunecat.

— Lăsând la o parte chestiunile legate de caracterul meu, cât timp crezi că mă va mai lăsa Trenear să trăiesc după asta? Mă va vâna ca pe un cerb încolţit, înainte de căderea nopţii.

— S-ar putea să o facă oricum, a spus Helen.

El i-a ignorat cuvintele.

— Nu te-aş abandona în niciun caz. Dacă te duc în patul meu îmi vei fi soţie. Poţi fi sigură de asta – e ca şi cum ne-am spune legămintele pe piatra jurămintelor.

— Ce este asta?

— Este un ritual de căsătorie din Ţara Galilor. Bărbatul şi femeia îşi spun jurămintele ţinând în mâinile împreunate o piatră. După ceremonie, aruncă acea piatră într-un lac iar pământul însuşi devine parte a legământului lor. Din clipa aceea sunt legaţi unul de celălalt pe vecie, i-a căutat privirea: dă-mi ce-ţi cer şi nu-ţi vei mai dori nicicând altceva.

O copleşea, din nou. Helen a simţit cum sudoarea îi acoperea întreg trupul.

— Am nevoie de timp de gândire, i-a spus.

Hotărârea lui Winterborne părea să se hrănească din incertitudinile ei:

— Vei avea bani şi proprietăţi, doar ale tale. Un grajd plin cu armăsari pur-sânge. Un palat şi zeci de servitori la dispoziţie. Tot ce-ţi doreşti. Niciun preţ nu este prea mare. Trebuie doar să vii în patul meu.

Helen şi-a fricţionat tâmplele, sperând să nu o lovească o altă migrenă.

— N-am putea spune că m-ai dezonorat? Devon va trebui să mă creadă pe cuvânt.

Winterborne a clătinat din cap înainte ca ea să apuce să termine fraza.

— Trebuie să te achiţi de partea ta de înţelegere. Aşa se procedează în afaceri.

— Dar asta nu este o afacere! a protestat ea.

El nu s-a lăsat înduplecat.

— Am nevoie de asigurări. Dacă te răzgândeşti înainte de nuntă?

— Nu aş face aşa ceva. Nu ai încredere în mine?

— Ba da. Dar după ce te culci cu mine.

Bărbatul acesta era de-a dreptul *imposibil!* Helen căuta o altă soluţie, încerca să-l contracareze cumva, dar cu fiecare secundă el părea să devină şi mai de neclintit.

— Totul se reduce la mândria ta, i-a spus ea

indignată. Ai suferit pentru că ai crezut că te resping iar acum vrei să mă pedepseşti, deşi nu am nicio vină.

— Să te pedepsesc? O privea ironic. Cu doar cinci minute în urmă săruturile mele păreau să-ţi facă plăcere.

— Propunerea ta presupune mai mult decât nişte săruturi.

— Nu este o propunere, i-a spus el pe un ton sigur. Ci un ultimatum.

Helen îl privea şi nu-i venea să creadă.

Putea face un singur lucru: să refuze. Şi într-o zi va găsi un bărbat pe care familia ei să-l accepte. Un gentleman şters şi rezervat, cu frunte înaltă, care se va aştepta ca părerile şi dorinţele lui să devină şi ale ei. Iar viaţa ei va decurge lin, fiecare an va semăna cu cel de dinaintea lui.

Pe de altă parte, dacă se mărita cu Winterborne…

Nu înţelegea prea multe în ceea ce-l privea. La ce se aştepta lumea de la cea a cărui soţ deţinea cel mai mare magazin din lume? Cu ce fel de oameni s-ar fi înconjurat, ce activităţi i-ar fi umplut zilele? Cum ar fi fost să fie soţia lui Winterborne, care părea să aibă mai mereu ceva de împărţit cu lumea, care nu ierta pe nimeni, niciodată? Viaţa lui era atât de bogată, că Helen s-ar fi pierdut cumva prin ea.

Şi-a dat seama că el o privea intens, atent la fiecare nuanţă a expresiei ei, aşa că s-a întors cu spatele la el. În faţa ochilor avea acum rânduri de cărţi, cataloage şi registre. Printre ele a văzut o colecţie de cărţi care păreau să aibă legătură cu botanica. A clipit şi le-a privit mai îndeaproape:

Cum să construieşti o seră pentru bromelide.

Specii de orhidee.

O enumerare a speciilor cunoscute de orhidee şi cultivarea lor.

Toate aceste cărţi despre orhidee nu erau întâmplător acolo, în biroul lui.

De la moartea mamei ei, cu cinci ani în urmă, cultivarea orhideelor devenise un hobby pentru Helen.

Aceasta lăsase în urma ei aproape două sute de orhidee în ghivece. Pentru că nimeni din familie nu păruse dornic să le îngrijească, Helen îşi asumase ea acest lucru. Orhideele erau plante dificile, cu temperamente diferite. La început, lui Helen nu-i făcuse deloc plăcere această responsabilitate, dar cu timpul începuse să îndrăgească orhideele.

A atins cu vârful degetelor cărţile cu cotoare aurite, trasând conturul unei flori pictate:

— Când le-ai cumpărat? l-a întrebat.

I-a auzit vocea venind de aproape, din spate:

— După ce mi-ai dăruit o orhidee în ghiveci. Trebuia să ştiu cum să o îngrijesc.

Cu câteva săptămâni în urmă, el fusese invitat la cină la Ravenel House iar Helen, dintr-un impuls, îi dăruise una din orhideele ei. O specie rară, numită Blue Vanda, cea mai temperamentală plantă a ei. Nu păruse prea entuziasmat de darul ei, îi mulţumise politicos şi atât. Iar în clipa în care ea rupsese logodna i-o trimisese înapoi. Spre marea ei uimire, Helen descoperise că plantei îi mersese chiar bine cât timp se aflase la el.

— Înţeleg că ai avut grijă de ea, i-a spus. Chiar mă întrebam.

— Bineînţeles că am avut. Nu aveam în niciun caz de gând să pic testul.

— Nu a fost un test, ci un cadou.

— Dacă spui tu.

Exasperată, Helen s-a întors complet cu faţa spre el.

— Mă aşteptam ca orhideea să se usuce. Dar chiar şi aşa, tot aveam de gând să mă mărit cu tine.

După care a tăcut, încercând să-şi pună ordine în gânduri şi în sentimente înainte de a lua cea mai grea hotărâre din viaţa ei. Să fi fost cu adevărat chiar atât de complicat? Căsătoria era mereu un risc. Nu ştiai niciodată ce fel de bărbat este soţul tău.

Pentru ultima oară, Helen s-a gândit serios să plece. Se imagina ieşind din biroul lui, urcându-se în trăsura familiei şi întorcându-se la reşedinţa familiei Ravenel, din South Adley.

Şi totul s-ar fi terminat, definitiv. Viitorul ei va semăna cu cel al oricărei tinere din aceeaşi clasă socială. Va aştepta începerea Sezonului londonez, va merge la baluri şi la dineuri, va întâlni pretendenţi civilizaţi şi se va căsători într-un final cu un bărbat care nu o va înţelege aproape deloc. Va încerca din răsputeri să nu privească înapoi la acest moment, să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus da.

Şi-a amintit discuţia purtată de dimineaţă cu doamna Abbott, menajera, înainte de a ieşi din casă. Femeia plinuţă şi grizonată care se afla în slujba familiei Ravenel de aproape patruzeci de ani obiectase vehement când auzise că ea avea de gând să iasă din casă neînsoţită.

— Domnul ne va concedia pe toţi! exclamase ea.

— Îi voi spune că m-am strecurat fără să mă vadă cineva, îi răspunsese Helen. Şi că vizitiul n-a avut de ales. Că l-am ameninţat că mă voi duce pe jos până la casa lui Winterborne, dacă el refuză să mă ducă.

— Nimic nu merită să-ţi asumi un asemenea risc, domnişoară!

Când Helen îi explicase că trebuia să-l vadă pe Rhys Winterborne în speranţa că vor putea reînnoda logodna, menajera păruse să cadă pe gânduri.

— Ce să spun? Aşa un bărbat…

Helen o privise curioasă, observând cum trăsăturile i se îndulciseră.

— Să înţeleg că-l apreciezi pe Winterborne?

— Oh, da, domnişoară. Ştiu că nu este foarte agreat în cercurile înalte, dar în Londra cea adevărată – cea a miilor de muncitori care se spetesc zi după zi – Winterborne este o legendă. A realizat ceea ce oamenii de rând nici nu îndrăznesc să viseze. A fost un biet băiat de prăvălie iar acum toţi îi cunosc numele, de la regină şi până la ultimul cerşetor. Le dă oamenilor speranţa că îşi pot depăşi condiţia socială. Zâmbind, menajera adăugase: şi nu este cazul să mai spun că e şi bine-făcut şi mai e şi oacheş ca un ţigan. Orice femeie l-ar plăcea, fie ea de rang înalt, fie obişnuită.

Helen nu putea nega că aspectul lui Winterborne conta şi pentru ea foarte mult. Era un bărbat în floarea vârstei care radia o energie remarcabilă, un soi de vitalitate animalică înspăimântătoare şi irezistibilă deopotrivă.

Şi mai avea ceva... o forţă de atracţie neobişnuită. O simţise în rarele lui momente de tandreţe. Era singura persoană care se apropiase periculos de mult de inima ei, care ar fi putut, într-o bună zi, să risipească singurătatea care o măcinase dintotdeauna.

Poate că va regreta dacă se căsătorea cu Winterborne. Dar nu la fel de mult cum ar fi regretat dacă nu şi-ar fi asumat acest risc. Gândurile i s-au pus în ordine, aproape miraculos. Drumul îi devenise clar. A respirat adânc şi a ridicat ochii spre el:

— Foarte bine, a spus. Îţi accept ultimatumul.

Capitolul 4

Preţ de câteva secunde, Rhys nu a ştiut ce răspuns să-i dea. Fie Helen nu înţelesese ce-i spusese, fie el nu auzise bine.

— Aici şi acum, a insistat el. O să-mi dai voie să... a încercat să găsească o expresie decentă... să te fac a mea, aşa cum se întâmplă când devii soţia unui bărbat.

— Da, i-a răspuns Helen cu mult calm, şocându-l din nou. Era extrem de palidă însă nu părea deloc nesigură pe ea. Vorbise foarte serios.

Poate că ezitase, măcar puţin, dar el nu observase niciun semn, oricât de atent o privise. Ea spusese da. Şi în câteva minute va fi în patul lui. Goală. Inima îi bătea cu putere, să-i sară din piept. Pentru că nu putea să se poarte cu ea aşa cum era obişnuit. Helen era vulnerabilă şi inocentă. Trebuia să facă dragoste cu ea, nu doar să o posede.

Iar el nu ştia nimic despre *a face dragoste.*

La naiba!

În rarele ocazii în care avusese de-a face cu o lady, acestea îi ceruseră să fie dur cu ele, de parcă nu ar fi fost capabil de blândeţe. Rhys le fusese recunoscător. Doar nu era Byron, nu trebuia să se pretindă cunoscător în arta seducţiei. Era doar un galez bine făcut. Iar tehnicile rafinate şi seducţia trebuiau lăsate în seama francezilor.

Numai că Helen era virgină. Asta însemna că va avea de-a face cu sânge. Cu durere. Şi cu lacrimi, mai mult ca sigur. Dacă nu reuşea să fie suficient de blând? Dacă…?

— Am două condiţii, a spus Helen, întrerupându-i gândurile. Prima: să fiu acasă înainte de cină. Şi a doua… S-a înroşit. Vreau să-mi schimbi inelul. Cu un altul.

Şi-a coborât privirea spre mâna ei stângă. În seara în care o ceruse în căsătorie îi dăruise un inel cu un diamant fără cusur de mărimea unui ou de prepeliţă. Piatra nepreţuită fusese descoperită în minele Kimberley din Africa de Sud şi montată în platină de bijutierul familiei Winterborne, Paul Sauveterre.

Văzându-l uimit, Helen i-a explicat cu timiditate:

— Nu-mi place.

— Dar când ţi l-am dăruit mi-ai spus altceva. Că-ţi place.

— Nu ţi-am spus întocmai asta. Ci că *nu-mi displace.* Dar de-acum m-am hotărât să-ţi spun în faţă ce gândesc, ca să evităm neînţelegerile, pe viitor.

Rhys se întristase puţin auzind că nu-i plăcuse inelul ales special pentru ea. Dar aprecia totodată şi încercările ei de a-i vorbi deschis. Era un efort destul de mare.

În trecut părerile lui Helen fuseseră mereu trecute cu vederea de membrii familiei ei. Şi de către el, dacă se gândea mai bine. Ar fi putut să o întrebe ce fel de piatră îşi dorea şi nu să decidă singur.

I-a întins mâna şi a apropiat inelul strălucitor.

— Îţi voi cumpăra un diamant cât un tort de Crăciun.

— Dumnezeule, nu! i-a răspuns imediat Helen, surprinzându-l din nou. Îmi doresc exact contrariul. Vezi cât de înaltă este montura inelului? Şi mi-e şi larg, îmi alunecă într-o parte şi-n alta. Mă împiedică să cânt la pian sau să

scriu o scrisoare. Aş prefera o piatră mult mai mică. A făcut o pauză: şi să nu fie diamant.

— De ce nu?

— Nu prea-mi plac, să fiu sinceră. Poate cel mult cele mici, în formă de picătură de apă. Dar cele mari sunt reci şi dure.

— Asta pentru că sunt diamante, i-a spus Rhys privind-o ironic. O să trimit vorbă să ţi se aducă o casetă plină cu inele, de îndată.

Un zâmbet larg i-a luminat faţa.

— Îţi mulţumesc.

— Ce altceva ţi-ai mai dori? a întrebat-o. O trăsură cu patru cai? Un colier? Blănuri?

Ea a clătinat din cap.

— Trebuie să-ţi doreşti ceva. Ar fi vrut să o copleşească cu cadouri extravagante, pentru ca ea să înţeleagă că era pregătit să facă orice pentru ea.

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Ce-ai zice de un pian? Pentru că a văzut-o strângând pumnii, într-un gest involuntar, a continuat: un pian Brinsmead, mare, de concert, din lemn Chippendale, din mahon.

Ea a izbucnit în râs:

— Chiar ţii minte toate detaliile. Da, mi-ar plăcea să am pian. După ce ne căsătorim, îţi voi cânta ori de câte ori îţi vei dori asta.

Ideea îl atrăgea. Se şi vedea relaxându-se, serile, în timp ce o privea cântându-i la pian. După care avea să o ducă sus, să o dezbrace fără grabă şi să-i sărute întreg trupul. I se părea imposibil ca această făptură suavă să fie cu adevărat a lui. Panica punea adesea stăpânire pe el: se temea ca ea să nu-i fie furată de altul.

I-a scos uşurel diamantul de pe deget şi a atins cu vârful degetelor urma lăsată de inel. Îi plăcea să o atingă, dulceaţa ei părea să-i alunece prin tot corpul. Trebuia să o trimită acasă cât mai repede, altfel ajungea să o posede chiar acolo, în biroul lui. Trebuia să gândească limpede. Să facă aranjamente.

— Unde te aşteaptă vizitiul? a întrebat-o.

— În spatele magazinului.

— Într-o trăsură fără blazon?

— Nu, în trăsura familiei, a venit răspunsul ei inocent.

S-o *dus naibii toată discreţia,* şi-a zis Rhys şi i-a făcut semn să se aşeze la biroul lui.

— Scrie-i un bilet iar eu voi trimite pe cineva să i-l ducă.

Helen s-a aşezat, nu înainte ca el să-i tragă scaunul.

— Şi când să-i spun să vină să mă ia?

— Spune-i că nu mai ai nevoie de el, azi. Voi avea eu grijă să ajungi acasă în siguranţă.

— Pot să le trimit un mesaj şi surorilor mele, să nu se îngrijoreze?

— Da. Ştiu unde ai plecat?

— Da. Şi au fost foarte încântate. Te plac mult, amândouă…

— Sau mai degrabă le place magazinul meu, a spus el.

Helen a încercat să-şi ascundă zâmbetul. A luat o coală de hârtie de pe tava din argint.

La invitaţia lui Rhys, familia Ravenel îi vizitase magazinul într-o seară, după ora închiderii. Pentru că erau încă în doliu, nu ieşeau deloc în lume. Dar în cele două ore cât a durat vizita, gemenele Cassandra şi Pandora au reuşit să cuprindă mare parte din magazin. Fuseseră încântate peste măsură de mărfurile foarte la modă, de tejghelele înţesate de accesorii şi cosmetice.

A văzut-o pe Helen uitându-se nedumerită la stiloul de pe biroul lui.

— În casetă găseşti un rezervor cu tuş, i-a spus apropiindu-se de birou. Apasă puţin pe vârf când scrii.

Ea a luat cu grijă stiloul şi a făcut un semn pe hârtie. Stiloul a desenat o linie perfectă.

— Nu ai mai văzut aşa ceva? a întrebat-o.

Helen a clătinat din cap.

— Lordul Trenear preferă tocurile clasice. Spune că stilourile curg.

— Se mai întâmplă, adesea. Dar acesta este un model nou, cu un ac care dozează cantitatea de cernealã.

A privit-o cum experimenta scrisul cu stiloul. Şi-a scris cu atenţie numele. Când a terminat, a studiat câteva clipe biletul, după care a tăiat cu hotărâre numele de familie. Rhys s-a aşezat în spatele ei şi s-a sprijinit cu palmele de birou, timp în care ea şi-a scris din nou numele. Au fixat amândoi cu privirea hârtia.

Lady Helen Winterborne.

— Este un nume frumos, a auzit-o murmurând.

— Ravenel parcă sună mai bine.

Helen s-a întors în scaun să-l privească.

— M-aş simţi onorată să-l port. Rhys era obişnuit ca lumea să-l flateze, pentru că erau mulţi cei care doreau ceva de la el. De obicei le ghicea imediat motivele, de parcă acestea ar fi plutit prin aer pe deasupra capetelor lor. Privirea lui Helen era însă limpede şi francă. Părea să spună adevărul. Numai că nu ştia mai nimic despre lume, sau despre bărbatul cu care dorea să se căsătorească. Avea să-şi dea seama doar când va fi prea târziu, când nu va mai putea îndrepta lucrurile. Dacă ar fi avut măcar o urmă de decenţă, el ar fi trimis-o imediat acasă. Privirea îi rămăsese însă aţintită pe bilet… *Lady Helen Winterborne…* Şi cu asta, soarta ei a fost pecetluită.

— Vom avea o nuntă mare, i-a spus el. Ca să afle toată Londra.

Helen nu părea prea încântată de idee, dar nu a obiectat. Continuând să se uite la numele de pe hârtie, îşi mângâia absentă bărbia cu vârful degetelor.

— Gândeşte-te la copiii noştri, *cariad.* Galezi încăpăţânaţi cu sânge de Ravenel. Vor cuceri lumea.

— Cred că o vei cuceri tu mai degrabă, înainte ca ei să aibă ocazia, a spus Helen întinzând mâna după o altă foaie de hârtie.

După ce a scris şi a sigilat cele două bilete, Rhys le-a luat şi a ieşit în pragul biroului, să o cheme pe doamna Fernsby.

Secretara şi-a făcut apariţia cu o viteză neobişnuit de

mare. Şi-a păstrat aparenţa profesionistă, dar ochii căprui, ascunşi de ochelarii rotunzi, îi străluceau de curiozitate. A încercat să se uite în cameră, dar umerii lui laţi i-au blocat privirea.

— Da, domnule Winterborne?

El i-a întins biletele.

— Trebuie să ajungă la vizitiul familiei Ravenel. Să-i fie puse în mână, personal.

Numele *Ravenel* a făcut-o să clipească de câteva ori.

— Deci *ea* este lady Helen.

El a strâns din ochi.

— Să nu scoţi o vorbă, nimănui.

— Bineînţeles că nu, domnule. Altceva?

— Du asta la bijutier, l-a pus în palmă inelul strălucitor.

— Dumnezeule mare! Domnului Sauveterre, presupun?

— Da. Spune-i te rog să-mi aducă toate inelele de această mărime pe care le are, potrivite pentru logodnă. Îl aştept într-o jumătate de oră.

— Dacă nu este disponibil, să-l rog pe un alt…?

— Îl vreau pe Sauveterre, a repetat el. În biroul meu, în jumătate de oră.

Doamna Fernsby a schiţat o mişcare a capului, uşor pierdută. Era mai mult decât evident că încerca să-şi dea seama ce se întâmpla.

— Şi eliberează-mi programul pentru tot restul zilei, a continuat Rhys.

Secretara îl fixa cu privirea, nedumerită. Nu-i mai ceruse niciodată aşa ceva, sub niciun motiv.

— *Întreaga* zi? Ce explicaţii să dau?

Rhys a ridicat din umeri, nerăbdător.

— Inventează ceva. Şi spune-le servitorilor că doresc să-mi petrec după-amiaza în linişte, acasă, împreună cu o invitată. Să nu văd pe nimeni, să nu aud pe nimeni. Să-şi facă apariţia doar atunci când îi sun. A făcut o pauză, după care i-a aruncat o privire dură: să înţeleagă exact: dacă aud o şoaptă măcar, îi concediez pe loc, pe toţi, fără să cer vreo

explicaţie.

— Nu vă faceţi griji, l-a asigurat doamna Fernsby. Ea îi angajase pe majoritatea servitorilor, aşa că se mândrea cu calitatea acestora. Vor da dovadă de discreţie. A închis palma în care se adăpostea inelul şi l-a privit întrebător: pot trimite pe cineva cu ceai şi gustări? Lady Helen pare să aibă nevoie, şi este suficient timp, până la sosirea bijutierului.

Rhys s-a încruntat:

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Ea nu şi-a putut ascunde un zâmbet mulţumit.

— Nicidecum, domnule Winterborne. Pentru asta mă aveţi pe mine.

Privind-o cum se îndepărta, Rhys şi-a spus că doamna Fernsby nu era pe nedrept uşor încrezută. Era cea mai bună secretară personală din Londra, se achita de îndatoririle ei cu eficienţă, depăşindu-i cu mult pe toţi ceilalţi colegi ai ei, bărbaţi. Fuseseră numeroşi aceia care îi sugeraseră că un bărbat pe post de secretar era mai potrivit pentru cineva cu poziţia lui. Dar el se baza pe instinct, în asemenea chestiuni. Datorită lui, cu hotărâre şi vigoare, urcase drumul anevoios de la băiat de prăvălie la magnat. Pentru el nu contau originea angajaţilor, cultura, credinţa sau sexul. Se aştepta însă la excelenţă.

Doamna Fernsby a revenit curând cu o tavă cu ceai, adusă de la restaurantul din incinta magazinului. A aşezat-o cu grijă pe măsuţa rotundă, iar Helen i-a spus pe un ton plin de blândeţe:

— Mulţumesc, doamnă Fernsby.

Secretara s-a întors spre ea, plăcut surprinsă:

— Cu mare plăcere, doamnă. Vă mai pot fi de folos cu ceva?

Helen i-a zâmbit.

— Nu, mulţumesc.

Secretara nu se îndura să plece. I-a pus lui Helen câteva gustări pe farfurie, cu deferenţa cu care ar fi servit-o pe regină, folosindu-se de un cleşte din argint.

— Este de ajuns, Fernsby, i-a spus Rhys. Întoarce-te la

treburile tale.

— Bineînţeles, domnule Winterborne. Secretara a pus jos cleştele, aruncându-i o privire discretă, dar îngheţată.

Rhys a condus-o până la uşă. S-au oprit amândoi în prag şi şi-au vorbit în şoaptă, având grijă să nu fie auziţi:

— Crezi că nu mi-am dat seama ce încercai să faci? i-a spus Rhys.

Secretara nu părea deloc amuzată.

— După câteva ore petrecute singuri, reputaţia ei va fi distrusă. Am nevoie de cuvântul tău, domnule, că vei face ce trebuie, mai apoi.

Rhys nu a reacţionat, deşi era uimit de îndrăzneala ei. În trecut, doamna Fernsby, cea mai loială dintre angajaţii lui, se făcuse că nu văzuse şi nu auzise nimic.

— Nu ai scos niciun cuvânt, niciodată, când am venit cu o femeie acasă. De unde atâtea scrupule, brusc?

— Este o lady. Şi este inocentă. Nu vreau să fiu părtaşă la distrugerea ei.

Rhys a privit-o ameninţător.

— Am cerut să mi se aducă inelele de logodnă, i-a răspuns scurt. Şi nu pot să fac un gest reparator în ceea ce priveşte onoarea ei dacă nu i-o distrug mai întâi. Aşa că du-te şi vezi-ţi de treabă.

Doamna Fernsby şi-a îndreptat umerii, continuând să-l privească cu suspiciune.

— Bine, domnule.

Rhys a închis uşa în urma lui şi s-a întors la Helen, care turna ceai în ceşti. Stătea pe marginea scaunului, cu spatele drept ca un stâlp.

— Doreşti şi tu? l-a întrebat.

El a clătinat din cap, fără să-şi desprindă privirea de la ea. Doamna Fernsby avusese dreptate: Helen părea mai delicată decât îşi amintea el. Încheietura îi era într-atât de subţire încât părea să susţină cu dificultate greutatea ceainicului. Poate că nu dorea să fie tratată ca o floare delicată, dar chiar aşa şi părea. Dumnezeule, cum va face faţă la tot ce-i va cere el?

În clipa următoare, privirea ei hotărâtă a întâlnit-o pe

a lui şi impresia de fragilitate a dispărut. Indiferent ce sentimente ar fi avut Helen faţă de el, frica nu se număra printre ele. Ea venise la el, de bunăvoie, într-un gest de curaj neaşteptat.

Ştia că ultimatumul dat era indecent, că acesta contrazicea tot ce-şi dorise el, dar nu-i mai păsa. Era singura modalitate prin care putea fi sigur de ea. Altfel, ea s-ar fi putut răzgândi în legătură cu logodna lor. Nici nu vorbea să se gândească cum ar fi fost să o piardă din nou.

Helen amesteca zahărul în ceaşcă.

— De când lucrează doamna Fernsby pentru tine?

— De cinci ani, de când a rămas văduvă. Soţul ei a fost răpus de o boală neîndurătoare.

Pe chipul ei se citea compasiunea.

— Biata femeie. Cum de-a ajuns să lucreze tocmai aici?

Deşi Rhys nu obişnuia să discute despre vieţile angajaţilor săi, interesul arătat de Helen l-a încurajat să continue:

— L-a ajutat în trecut pe soţul ei, care avea un magazin de mănuşi şi galanterie, aşa că are cunoştinţe solide despre ce înseamnă această afacere. După moartea soţului a căutat de lucru la *Winterborne's,* pentru postul de secretar al directorului de publicitate. Directorul a refuzat însă să o intervieveze, convins fiind că doar un bărbat ar putea face faţă responsabilităţilor.

Pe chipul lui Helen nu se citea surpriza. Şi nici dezacordul. Asemenea majorităţii femeilor, fusese educată în spiritul acceptării superiorităţii bărbaţilor, atunci când era vorba de afaceri.

— Fernsby l-a şocat atunci pe director, cerând să discute direct cu mine. A fost refuzată imediat. Când am aflat, a doua zi, am trimis după ea şi am intervievat-o personal. Mi-au plăcut aplombul ei, ambiţia… aşa că am angajat-o pe loc, ca secretară personală. Zâmbind, a adăugat: de atunci, tot ea conduce, din umbră, şi departamentul de publicitate.

Helen părea să se gândească la cele auzite în timp ce

mânca gustările special pregătite pentru ceai, nişte tarte miniaturale Sally Bunn, abia puţin mai mari decât cireşele glasate de deasupra.

— Nu sunt obişnuită cu ideea unei femei care să ocupe o poziţie importantă în afaceri, între atâţia bărbaţi, a recunoscut ea. Tata spunea adesea că un creier de femeie nu este capabil să răspundă cerinţelor unei vieţi profesionale.

— Asta înseamnă că nu eşti de acord cu ce face doamna Fernsby?

— Ba da, din toată inima, a spus ea fără ezitare. Femeile ar trebui să aibă posibilitatea de a alege, nu să fie obligate să se mărite sau să locuiască împreună cu rudele.

Deşi nu dorise că vorbele ei să-l rănească, Rhys i-a aruncat o privire plină de tristeţe.

— Poate că ar fi fost mai bine să-ţi ofer un post de secretară la recepţie în loc să te cer în căsătorie.

Helen, care tocmai ducea ceaşca la buze, s-a oprit cu braţul în aer.

— Prefer să mă mărit cu tine, i-a răspuns. Aşa voi avea parte de o adevărată aventură.

Impresionat, Rhys şi-a tras un scaun mai aproape de ea.

— Nu te aştepta la cine ştie ce aventuri, i-a spus. Voi avea grijă de tine, să nu-ţi lipsească nimic.

Ea l-a privit pe deasupra ceştii, cu ochi surâzători.

— *Tu* eşti aventura, am vrut să spun.

Inima i-a tresărit. Îi plăcuseră dintotdeauna femeile şi se bucurase cu uşurinţă de favorurile lor. Dar niciuna nu-i ajunsese la suflet, aşa ca Helen. Dumnezeu să-l ajute! Nu trebuia ca ea să afle ce putere avea asupra lui, altfel se trezea complet la cheremul ei.

Câteva minute mai târziu şi-a făcut apariţia domnul Sauveterre, bijutierul, aducând cu el o servietă imensă, din piele neagră, şi o măsuţă pliabilă, cu tăblia îmbrăcată în catifea. Era un om mărunt şi slab, cu o chelie prematură şi o privire alertă, incisivă. Deşi se născuse în Franţa, vorbea engleza fără pic de accent, pentru că locuia la Londra de la

vârsta de doi ani. Tatăl lui, un sticlar de succes, îi încurajase abilităţile artistice şi-l trimisese în ucenicie la un aurar. Mai târziu, Sauveterre urmaşe şcoala de arte frumoase de la Paris, iar după absolvire lucrase ca designer pentru Cartier şi Boucheron.

Dornic să se afirme, profitase de şansa de a deveni bijutierul personal al lui Winterborne. Era priceput şi încrezător, dar şi foarte talentat. Şi mai avea o calitate la fel de importantă: ştia să-şi ţină gura. Un bijutier iscusit proteja secretele clienţilor lui – iar Sauveterre ştia multe.

A făcut o plecăciune în faţa lui Helen:

— Doamna mea… A lăsat servieta pe podea, a desfăcut măsuţa şi a scos prima tavă cu inele. Înţeleg că doriţi să vedeţi inelele de logodnă? Diamantul nu v-a fost pe plac?

— Aş prefera ceva mai mic, i-a răspuns Helen. Un inel care să nu mă încurce atunci când cos sau când cânt la pian.

Bijutierul nici măcar nu a clipit atunci când ea i-a spus că un asemenea diamant preţios „o încurca”.

— Bineînţeles că putem găsi altceva, doamnă. Ceva care să vă placă mai mult. Iar dacă nu, putem crea ceva, după modelul dorit. V-aţi gândit la vreo piatră anume?

Ea a clătinat din cap, plimbându-şi privirea pe inelele care străluceau pe catifeaua neagră.

— Preferaţi vreo culoare? a insistat Sauveterre.

— Albastru. S-a uitat temătoare spre Rhys, dar acesta i-a făcut semn din cap că putea să-şi aleagă orice dorea.

Bijutierul a început să caute prin servietă, aranjând inelele pe tavă, unul câte unul:

— Safir… acvamarin… opal… alexandrit… şi un topaz albastru, foarte rar, adus tocmai din Rusia, din munţii Ural…

Preţ de o jumătate de oră, Sauveterre a stat lângă Helen şi i-a arătat diverse inele, lăudându-le calitatea pietrelor şi a monturii. Helen se simţea tot mai confortabil în prezenţa lui, devenind de-a dreptul vorbăreaţă, discutând despre artă şi muzică, dar şi despre ce învăţase la Paris.

Era o discuţie relaxată, aşa cum nu purtase niciodată cu Rhys.

Împuns de spinii geloziei, Rhys s-a aşezat la biroul său şi a întins mâna spre o bomboană cu mentă dintr-un borcan de sticlă aflat pe colţ. Bolul nu lipsea niciodată de acolo şi era umplut o dată pe săptămână. A băgat o caramea în gură şi s-a întors să se uite pe fereastră. Carameaua, făcută din albuş bătut, zahăr pudră şi arome, s-a dizolvat cât ai clipi, lăsând în urmă un val de mentă.

— Acesta ce este? a auzit-o pe Helen întrebându-l pe bijutier.

— Este piatra-lunii înconjurată de diamante.

— Ce frumos! Ce o face să strălucească aşa?

— Efectul se numeşte adularescenţă, doamnă. Straturile naturale ale pietrei reflectă lumina, făcând-o să pară că străluceşte din interior.

Dându-şi seama că acel inel îi atrăsese în mod deosebit atenţia lui Helen, Rhys s-a apropiat să-l privească. Ea i l-a întins iar el l-a studiat mai îndeaproape. Piatra semipreţioasă era ovală, de culoare indefinită. Când îl rotea prin aer, părea să capteze lumina din jur, aruncând săgeţi de un bleu rece. Deşi era un inel frumos, chiar şi înconjurat de diamante nu se ridica la valoarea celui pe care i-l dăruise el. Nu era deloc potrivit pentru soţia unui Winterborne. L-a ponegrit în gând pe Sauveterre, pentru că adusese cu el asemenea bijuterii fără prea mare valoare.

— Helen, i-a spus scurt, să-ţi mai arate şi altele. Acesta este cel mai ieftin din câte ai văzut până acum.

— Pentru mine este cel mai de preţ, i-a răspuns voioasă Helen. Eu nu judec niciodată lucrurile după cost.

— Nu faci bine deloc, i-a spus Rhys, care nu avea cum să uite că era proprietarul unui magazin. Iar inelul nu este suficient de valoros pentru tine.

Diplomat, bijutierul s-a oferit:

— Dacă doriţi, aş putea să-l înconjur cu diamante mai mari…

— Îmi place exact aşa cum este, a insistat Helen.

— Este o piatră semipreţioasă! a spus Rhys, ultragiat.

Oricare dintre fostele lui amante ar fi strâmbat din nas văzându-l.

Sauveterre a rupt tăcerea tensionată dintre ei:

— O piatră de asemenea calitate este mai valoroasă decât aţi crede, domnule Winterborne. Este, de exemplu, mai scumpă decât un safir de mărime medie sau un rubin…

— Vreau ca soţia mea să poarte un inel demn de ea, a ripostat Rhys.

Helen l-a privit fără să clipească:

— Acesta este inelul pe care îl vreau. Vocea îi era blândă, nu părea deloc încrâncenată. Nu i-ar fi fost deloc greu să o facă să-şi schimbe părerea, dacă reuşea să o facă să înţeleagă ce-i cerea. Era pe cale să protesteze, când ceva din privirea ei i-a atras atenţia. Încerca să nu se lase intimidată de el, a realizat Rhys. Pe flăcările lui Lucifer! Nu o putea refuza. A strâns inelul în palmă şi i-a aruncat bijutierului o privire ucigaşă.

— Îl luăm, a spus scurt.

În timp ce bijutierul aşeza cu grijă inelul într-o casetă, Rhys murmura în bărbie un şuvoi de blesteme, în galeză. Prudenţi, nici bijutierul şi nici Helen nu l-au rugat să le traducă. După ce Sauveterre a închis servieta din piele, a luat mâna întinsă de Helen şi a făcut, galant, o plecăciune.

— Vă rog să primiţi felicitările mele pentru logodnă, doamnă. Sper că…

— E timpul să pleci, i-a spus scurt Rhys, împingându-l pe uşă, afară.

— Dar măsuţa mea… a protestat Sauveterre.

— O poţi recupera mai târziu.

Bijutierul i-a aruncat lui Helen o ultimă privire, peste umăr.

— Dacă vă mai pot fi de folos cu ceva…

— Ne-ai fost suficient. Rhys l-a îmbrâncit dincolo de prag şi a închis uşa cu un gest hotărât.

— Îţi mulţumesc, i-a spus Helen. Ştiu că nu este inelul pe care l-ai fi ales pentru mine, dar mă face fericită.

Îi zâmbea aşa cum nu o mai făcuse până atunci. Rhys nu înţelegea cum de era atât de încântată pentru că

schimbase un diamant pe o piatră semipreţioasă. Înţelegea un singur lucru: că ea trebuia să fie protejată de propria naivitate.

— Helen, i-a spus ţâfnos, nu trebuie să renunţi niciodată, atunci când eşti în avantaj.

Ea l-a privit întrebător.

— Ai schimbat un inel deosebit de valoros pe unul mult mai ieftin, i-a explicat el. Este o afacere proastă, asta este. Ar fi trebuit să mai ceri ceva, să compensezi diferenţa. Un colier, o tiară…

— Nu am nevoie de tiară.

— Trebuia să ceri ceva, a insistat el. Să echilibrezi balanţa.

— Nu există balanţă, atunci când este vorba de căsătorie.

— Există întotdeauna, i-a răspuns el.

A citit în expresia ei că nu era de acord. Ca să nu se certe, ea a preferat să se apropie de borcanul cu caramele, să ridice capacul şi să le inspire aroma răcoritoare.

— De-aici venea deci, a spus ea. Am simţit aroma de mentă în răsuflarea ta.

— Îmi plac de copil, a recunoscut Rhys. De când făceam comisioane pentru magazinul de dulciuri de la colţul străzii. Cofetarul mi le dădea mie pe cele sparte. A ezitat o clipă, după care a întrebat-o, nesigur: îţi displace?

Ea a coborât privirea spre caramele:

— Nu, deloc. Este… foarte plăcută. Pot gusta şi eu una?

— Bineînţeles.

A scos din borcan o sferă mică, albă, şi a dus-o eu grijă la gură. Carameaua s-a dizolvat aproape imediat, iar aroma puternică de mentă a luat-o prin surprindere.

— Oh, este… a tuşit, râzând, iar ochii i s-au umplut cu lacrimi. Este foarte puternică.

— Vrei un pahar cu apă? a întrebat-o, amuzat. Nu? Bine, atunci dă-mi voie, te rog.

I-a luat mâna stângă şi a dat să-i strecoare pe deget inelul cu piatra lunii. A ezitat, însă:

— Cum te-am cerut prima dată? Fusese mult prea nervos, se temuse că ar putea fi refuzat. Aşa că nu-şi mai aducea aminte niciun cuvânt de atunci.

Ea a zâmbit amuzată.

— Mi-ai arătat care ar fi avantajele de ambele părţi şi mi-ai explicat că ţelurile noastre viitoare ar putea deveni compatibile.

Rhys a încasat cu tristeţe cuvintele ei.

— Nimeni nu m-a acuzat de prea mult romantism până acum, a recunoscut el.

— Şi dacă ai fi un romantic, cum ar suna cererea ta în căsătorie?

El s-a gândit preţ de câteva clipe.

— Aş începe prin a te învăţa un cuvânt galez. *Hiraeth.* Nu are corespondent în engleză.

— *Hiraeth,* a repetat ea, încercând să rostogolească r-ul, aşa cum făcuse el.

— Se spune atunci când ţi-e dor de ceva ce ai pierdut. Sau care nici nu a existat. Ţi-e dor de o persoană sau de un loc, sau de un moment din viaţa ta… este tristeţea unui suflet. *Hiraeth* i se spune unui galez când este aproape de fericire, ca să-i amintească de faptul că este incomplet.

— Aşa te simţi şi tu?

— Din ziua în care m-am născut. I-a privit chipul frumos. Dar nu şi atunci când sunt cu tine. De aceea vreau să mă căsătoresc cu tine.

Helen i-a zâmbit. Şi-a pus mâna pe ceafa lui şi l-a mângâiat uşor, ca o adiere de mătase. S-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat. Buzele ei erau ca nişte petale catifelate. Rhys simţea cum capitulează, lăsând ca dulceaţa ei să-l invadeze pe dinăuntru.

Helen s-a smuls din sărut şi s-a lăsat înapoi pe călcâie.

— Cererile tale în căsătorie sunt tot mai reuşite, i-a spus ea întinzându-i mâna, în vreme ce el se chinuia să-i strecoare inelul pe deget.

Capitolul 5

Rhys a ţinut-o strâns de mână în timp ce au străbătut holul. Era mai degrabă o galerie cu ferestre înalte care lega una dintre uşile biroului său de unul dintre etajele casei. Nu era prima oară în acea zi când i se părea că trăieşte un vis, ceva ireal. Nu-i venea să creadă că făcea asta. Pas cu pas, se despărţea de vechea ei viaţă, fără posibilitatea de a se întoarce. Nu era o aventură de copil, ci o decizie serioasă, cu consecinţe care nu mai puteau fi schimbate.

Umerii lui Rhys păreau să cuprindă întreg holul în timp ce o conducea spre o scară în spirală. Au ajuns într-o mică încăpere, cu o uşă frumoasă, masivă, vopsită în negru.

După ce a deschis uşa, au intrat amândoi în casa imensă, cufundată în linişte. Avea cinci etaje, ordonate în jurul scării principale. Nu se vedea niciun servitor. Casa era foarte nouă, mirosea a vopsea proaspătă şi a ceară de lustruit lemnul. Era aproape goală, piesele de mobilier erau rare. Helen nu s-a putut abţine să nu o compare cu Eversby Priory, căminul confortabil, încărcat de tablouri şi de flori proaspete, cu podelele acoperite cu covoare uzate. Acasă, orice masă era plină cu cărţi, pe bufet erau aşezate cristaluri, porţelanuri şi argintărie, iar perechea de cockeri negri pe nume Napoleon şi Josephine alerga liberă prin încăperile luminate de lampadare cu abajururi cu ciucuri.

Era aproape ora ceaiului, care se servea acasă împreună cu pâinici fierbinţi, gemuri şi miere. Serile, cântau sau jucau jocuri, mâncau dulciuri şi beau vin fiert cu zahăr şi mirodenii, purtau lungi conversaţii adânciţi în fotoliile confortabile. Nu mai locuise niciodată altundeva în afară de Hampshire, un ţinut însorit, cu râuri şi pajişti verzi. Viaţa în centrul Londrei va fi complet diferită. S-a uitat în jur, la casa goală şi tăcută, şi a încercat să şi-o imagineze ca pe o pânză albă aşteptând să fi pictată în culori. A ridicat privirea spre un şir de geamuri înalte, sclipind în lumină, aflate aproape de tavan.

— E frumos aici, a spus.

— Nu este nici pe departe un cămin, i-a răspuns franc Rhys. Dar îmi petrec mare parte din timp la magazin.

A condus-o pe holul lung. Au intrat într-unul din apartamente, trecând printr-o anticameră goală şi ajungând la dormitorul pătrat, cu tavan înalt şi pereţi crem.

Pulsul ei se accelerase. Începea să simtă o uşoară ameţeală.

Măcar aceasta semăna cu o încăpere în care locuia cineva, în aer plutea un iz vag de ceară şi de cenuşă de lemn de cedru. Unul dintre pereţi ei. a ocupat de o comodă lungă, pe care era aşezată o casetă din lemn sculptat din care se iveau câteva obiecte: un ceas de buzunar, o perie plată şi un pieptene. Podeaua era acoperită cu un covor turcesc, în tonuri de galben şi roşu. Un pat masiv cu baldachin din lemn de mahon trona în capătul cel mai îndepărtat al camerei. Helen s-a apropiat de şemineu şi a privit obiectele de pe poliţă: un ceas, un sfeşnic şi un vas verde din sticlă cu aşchii de lemn, folosite la aprinderea lumânărilor. În şemineu ardea focul. Oare Rhys le trimisese vorbă servitorilor? Cu siguranţă că toţi aflaseră de prezenţa ei acolo, în mijlocul zilei. Iar doamna Fernsby, secretara, ştia cu exactitate ce se petrecea.

Făcea un lucru nesăbuit. Genunchii abia dacă o mai susţineau.

Era însă alegerea ei. Nu va da acum înapoi. Nu voia să facă asta. Iar dacă privea pragmatic totul – şi se străduia din răsputeri să o facă – trebuia să înţeleagă că tot aici va ajunge, tânără mireasă, mai devreme sau mai târziu.

Rhys a tras draperiile, cufundând încăperea în umbră.

Privind fix la flăcările care se jucau în şemineu, Helen a spus, pe un ton care se dorea relaxat:

— Va trebui să-mi spui tu… ce să fac. Cu mâini tremurânde a scos acul lung care îi ţinea pălăria şi şi-a ridicat voaleta. Era conştientă de prezenţa lui Rhys, în spatele ei. A cuprins-o de umeri, apoi mâinile i-au alunecat de-a lungul braţelor ei. În sus şi în jos, cu mişcări liniştitoare. Helen s-a sprijinit, temătoare, de pieptul lui.

— Am mai împărţit acelaşi pat, l-a auzit murmurând.

Îşi aminteşti?

Helen era nedumerită.

— Atunci când erai bolnav, vrei să spui? La Eversby Priory? Dar atunci nu *am împărţit* patul, totuşi.

— Îmi amintesc că aveam febră mare. Şi durerea surdă din picior. După care ţi-am auzit glasul şi ţi-am simţit palma rece pe frunte. Şi mi-ai dat să beau ceva dulce.

— Ceai de orhidee. Învăţase multe despre puterile tămăduitoare ale plantelor din jurnalele mamei ei.

— Şi m-ai lăsat să-mi odihnesc capul aici. Mâna lui a alunecat spre sânii ei.

Helen a tresărit.

— Nu credeam că-ţi vei aminti. Îţi era atât de rău!

— Îmi voi aminti mereu, până în ultima clipă a vieţii mele. I-a mângâiat uşor sânul, până ce sfârcul i s-a întărit. Helen a scăpat dintre degete pălăria. A rămas nemişcată, şocată, timp în care el îi şoptea:

— Nu m-am mai luptat nicicând atât cu somnul ca atunci. Am încercat din răsputeri să rămân treaz în braţele tale. Niciun vis nu mi-ar fi oferit o plăcere mai mare. S-a aplecat spre ea şi a sărutat-o pe gât. Cum de nu te-a împiedicat nimeni?

Ea s-a înfiorat sub atingerea buzelor lui, care îi transmiteau un val erotic de căldură.

— Să am grijă de tine? l-a întrebat, uşor ameţită.

— Da. Eram un străin fără maniere alese, fără rang, îmbrăcat doar pe jumătate. Aş fi putut să-ţi fac rău.

— Nu erai un străin, ci un prieten de familie. Şi nu erai în stare să faci rău nimănui, în clipele acelea.

— Ar fi trebuit să te ţii departe de mine, a insistat el.

— Aveai nevoie de ajutorul cuiva, i-a răspuns Helen, pragmatică. Şi speriaseşi deja toată casa.

— Aşa că ai îndrăznit să intri în vizuina leului.

Ea a zâmbit, privindu-l în ochii negri.

— Şi s-a dovedit că nu erai un pericol.

— Nu? i-a răspuns el ironic. Uite unde a dus asta. Eşti în dormitorul meu, cu rochia descheiată.

— Rochia mea nu este deloc… Helen s-a întrerupt

când a simţit cum corsetul se desfăcea, tras în jos din cauza greutăţii fustelor. *Oh.* Şi-a dat seama, cuprinsă de nervozitate, că el îi desfăcuse nasturii rochiei în timp ce stătuseră de vorbă. Şi-a prins repede veşmântul, încercând să-i oprească alunecarea. Obrajii îi ardeau.

— Pentru început, va trebui să discutăm puţin despre ce urmează să se întâmple. Buzele lui i-au mângâiat obrazul. Pentru asta, ar fi mai bine ca amândoi să stăm confortabil.

— Eu una mă simt confortabil, i-a spus ea, cu stomacul strângându-i-se.

Rhys a tras-o mai aproape şi i-a acoperit cu palma spatele încorsetat.

— M-aş mira ca vreo femeie să se poată simţi în largul ei, strânsă într-un asemenea fel. A început să-i desfacă panglicile. În plus, doamnele la modă nu mai poartă perniţe din astea la spate, mai jos de talie.

— D… de unde ştii? l-a întrebat Helen.

El i-a şoptit la ureche, ca şi cum ar fi fost un mare secret:

— Dessous-uri, etajul doi, raionul douăzeci şi trei. După ultimele rapoarte ale şefului de raion, nu ne mai aprovizionăm cu aşa ceva.

Helen nu se putea hotărî dacă era mai şocată de faptul că discutau despre lenjeria intimă sau de felul în care mâinile lui rătăceau libere pe sub rochia ei. Curând, corsetul şi juponul au aterizat pe podea, cu un foşnet.

— Nu am cumpărat niciodată lenjerie intimă de la magazin, a reuşit ea să-i spună. Mi se pare ciudat să port ceva lucrat de nişte străini.

— Sunt cusute de femei care îşi susţin astfel familiile şi pe ele însele. A tras de mânecile rochiei iar aceasta a aterizat la rândul ei pe podea.

Helen şi-a frecat braţele dezgolite cu palmele. Avea pielea de găină.

— Cusătoresele lucrează la magazinul tău?

— Nu, la fabrică. Iar eu negociez preţurile şi le cumpăr.

— De ce… S-a oprit, tulburată. El îi desfăcea acum ultima copcă din partea din faţă a corsetului. Te rog, nu.

Rhys s-a oprit şi a privit-o în ochi.

— Îţi dai seama că asta se face fără haine, nu? a întrebat-o cu blândeţe.

— Pot măcar să-mi păstrez cămaşa?

— Dacă aşa îţi va fi mai uşor, atunci bine.

A continuat să-i deschidă corsetul, cu mişcări pricepute.

Helen aştepta încordată, încercând să se gândească la altceva şi nu la ce se petrecea. Pentru că-i era imposibil, s-a străduit să ridice privirea spre el:

— Te pricepi, i-a spus. Obişnuieşti să dezbraci des femeile? Adică… bănuiesc că ai avut multe amante.

El a zâmbit.

— Niciodată mai multe în acelaşi timp. De unde ştii tu de amante?

— Fratele meu Theo a avut o amantă. Surorile mele au tras cu urechea la o discuţie între el şi tata, după care mi-au povestit şi mie. Se pare că tata i-a reproşat lui Theo că amanta lui era prea cheltuitoare.

— Aşa sunt majoritatea amantelor.

— Mai cheltuitoare decât nevestele?

Rhys s-a uitat la mâna ei stângă, care se odihnea pe pieptul lui. Piatra lunii strălucea, părând să absoarbă lumina dimprejur.

— Mult mai cheltuitoare ca a mea, se pare. I-a desfăcut pieptenii din păr, lăsându-i-l să-i cadă în valuri pe umăr şi pe spate. Pentru că a simţit-o înfiorându-se, a mângâiat-o liniştitor pe spate. Voi fi blând cu tine, *cariad*. Îţi promit că voi avea grijă să nu te doară prea mult.

— Să mă doară? Helen s-a tras un pas înapoi. Ce durere?

— Cea de virgină. A privit-o uşor speriat. Nu ştii nimic despre asta?

Ea a clătinat hotărâtă din cap.

Rhys părea neliniştit.

— Se spune că este o durere ascuţită, surdă. Este… la

naiba, femeile chiar nu discută între ele despre asta? Nu? Dar atunci când ai avut prima menstruaţie? Ce explicaţii ai primit atunci?

— Mama nu mi-a pomenit nimic despre asta, aşa că nu m-am aşteptat deloc. A fost… stânjenitor.

— Stânjenitor? a repetat el sec. Probabil că te-ai speriat de moarte. Spre marea ei uimire, a tras-o uşurel lângă el şi a ghemuit-o la piept. Helen şi-a sprijinit capul de umărul lui, dar a rămas destul de încordată, pentru că nu era obişnuită cu asemenea gesturi familiare.

— Şi ce-ai făcut când s-a întâmplat? a întrebat-o el.

— Oh… nu pot discuta cu tine despre asta.

— De ce nu?

— Pentru că n-ar fi decent.

— Helen, i-a spus el câteva clipe mai târziu, sunt foarte familiarizat cu realităţile vieţii. Inclusiv cu trupul de femeie. Fără îndoială că un gentleman nu ar pune asemenea întrebări. Dar nu este şi cazul meu, şi ştim amândoi asta prea bine. A sărutat-o uşurel în dosul urechii. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Dându-şi seama că el nu avea de gând să renunţe, şi-a făcut curaj să-i răspundă:

— M-am trezit într-o dimineaţă cu… cu pete pe cămaşa de noapte şi pe aşternut. Burta mă durea îngrozitor. Când mi-am dat seama că sângerarea nu se oprea, m-am speriat îngrozitor. Am crezut că o să mor. M-am ascuns într-un colţ al salonului de lectură. Acolo m-a găsit Theo. De obicei era la internat, dar acum era acasă, în vacanţă. M-a întrebat de ce plângeam şi i-am povestit. Helen a făcut o pauză, amintindu-şi-l pe răposatul ei frate cu un amestec de tandreţe şi de suferinţă. În majoritatea timpului, Theo era foarte distant cu mine. Dar în ziua aceea a fost foarte atent. Mi-a dat batista lui să o pun… acolo unde aveam nevoie. Mi-a înfăşurat o pătură în jurul taliei şi m-a dus înapoi în dormitorul meu, după care a trimis o servitoare să-mi explice ce mi se întâmpla şi cum să folosesc… S-a oprit, stânjenită.

— Prosoapele sanitare? a ajutat-o el.

I-a răspuns abia şoptit, cu buzele lipite de vesta lui:

— Cum de ştii despre ele?

Şi-a dat seama că zâmbea, deşi nu-i vedea faţa.

— Avem şi un raion-drogherie. Ce altceva ţi-a mai spus atunci servitoarea?

În ciuda stânjenelii, Helen simţea cum se relaxează în braţele lui. Ar fi fost imposibil să n-o facă. Era mare şi cald, mirosea frumos, un iz de mentă, săpun de bărbierit şi lemn de cedru proaspăt tăiat. Era o aromă tipic masculină, care o intriga dar o şi liniştea în acelaşi timp.

— Mi-a spus că într-o bună zi, când mă voi mărita şi voi împărţi patul cu soţul meu, sângerarea se va opri un timp şi în pântec îmi va creşte un copil.

— Dar nu ţi-a spus nimic despre cum se fac copiii?

Helen a clătinat din cap.

— Doar că-i găseşti sub o tufă de agrişă. Exact aşa cum îmi spusese şi dădaca.

Rhys a privit-o cu un amestec de exasperare şi de îngrijorare.

— Toate tinerele de rang înalt sunt atât de ignorante în această privinţă?

— Marea majoritate, a recunoscut ea. Doar soţul poate decide ce trebuie să ştie o mireasă şi să-i dea indicaţii în noaptea nunţii.

— Dumnezeule mare, nu ştiu pe care dintre ei ar trebui să-l compătimesc mai mult.

— Pe mireasă, i-a răspuns ea fără ezitare.

El a zâmbit şi a strâns-o şi mai tare în braţe.

— N-am mai explicat niciodată, nimănui, actul sexual… şi al naibii să fiu dacă-mi dau seama cum s-o fac într-un fel cât mai atrăgător.

— Of, Doamne, a şoptit Helen.

— Nu va fi ceva îngrozitor, îţi promit. S-ar putea să-ţi şi placă, pe alocuri. Şi-a lipit obrazul de creştetul ei şi a continuat cu blândeţe: cred că ar fi mai bine să-ţi explic pe parcurs. Ce zici? A aşteptat răbdător ca ea să încuviinţeze cu o mişcare a capului. Hai în pat, atunci.

Doritoare dar şi temătoare deopotrivă, Helen l-a

însoţit spre pat. A descoperit că abia dacă o mai susţineau picioarele, parcă erau din gelatină. A încercat să se strecoare repede sub aşternuturi.

— Aşteaptă. Rhys a prins-o de gleznă şi a întors-o spre el, rămânând însă în picioare în faţa patului.

Helen a roşit puternic. Era aproape goală, cu excepţia ciorapilor şi a cămăşii lungi din batist

Continuând să-i ţină glezna prizonieră, Rhys şi-a trecut mâna de-a lungul piciorului ei. S-a încruntat puţin văzând că ţesătura era rărită în unele locuri.

— Ce ciorapi urâţi, pentru un picior atât de frumos. Mâna lui a urcat până la jartiera care îi brăzda pielea. Pentru că era foarte veche şi îşi pierduse elasticitatea, trebuia ca Helen să o lege strâns în jurul piciorului. La sfârşitul zilei, avea pe pulpă un cerc roşu ca focul.

Rhys s-a încruntat şi a scos un sunet dezaprobator:

— Pfff.

Helen îl mai auzise şi altă dată scoţând acest sunet, atunci când ceva îl nemulţumea. După ce i-a rulat ciorapul spre gleznă, l-a aruncat cât-colo cu dezgust şi a trecut la celălalt.

— Voi avea nevoie de ei mai târziu, i-a spus Helen, neplăcut surprinsă de felul în care Rhys se purta cu lucrurile ei.

— O să ţi-i înlocuiesc cu alţii noi. Şi cu o pereche de jartiere decente.

— Ciorapii şi jartierele sunt încă suficient de bune.

— Ţi-au lăsat urme pe pulpe. I-a scos şi cel de-al doilea ciorap şi l-a aruncat direct în şemineu. Acesta a aterizat în focul care s-a învârtoşat deodată.

— De ce l-ai ars? l-a întrebat Helen, oripilată.

— Nu era suficient de bun pentru tine.

— Era al meu!

Spre consternarea ei, Rhys nu a părut deloc să se căiască.

— Înainte să pleci îţi voi dărui zece perechi. Eşti mulţumită?

— Nu. Şi-a ferit privirea, încruntată.

— Era doar o pereche de ciorapi ieftini, a spus el ironic. Cârpiţi în nenumărate locuri. Pun pariu că şi fata care lucrează la mine în bucătărie are ciorapi mai buni.

Dat fiind că de-a lungul anilor ea fusese cea care trebuise să facă pace în familia Ravenel, Helen şi-a ţinut gura şi a numărat până la zece – de două ori, chiar – înainte să-i răspundă.

— În loc să-i schimb cu alţii noi, prefer să-i cârpesc, iar cu banii respectivi să-mi cumpăr cărţi. Poate că pentru tine ei nu au nicio valoare, dar pentru mine aveau.

Rhys a rămas tăcut şi încruntat. Helen a presupus că se gândea la ce răspuns să-i dea. Spre marea ei surprindere, i-a răspuns încet:

— Îmi pare rău, Helen. Nu m-am gândit. Nu aveam niciun drept să distrug ceva ce-ţi aparţine.

Ştiind că nu era genul de bărbat care să-şi ceară scuze prea des, lui Helen i-a trecut imediat supărarea:

— Eşti iertat.

— De aici încolo îţi voi trata bunurile cu mare respect.

Ea i-a zâmbit.

— Nu intru în căsnicie cu prea multe bunuri. Cu excepţia celor două sute de ghivece cu orhidee…

El se juca cu şiretul cămăşii ei.

— Vrei să le aduci pe toate din Hampshire?

— Nu cred să fie loc pentru toate.

— Găsesc eu o soluţie să le ţinem aici.

Ea a făcut ochii mari.

— Adevărat?

— Bineînţeles. Degetele lui îi trasau cu delicateţe linia umerilor. Vreau să ai tot ce-ţi doreşti. Tot ce te face fericită. Orhidee… cărţi… o fabrică de mătase care să-ţi coasă doar ţie ciorapi…

Ea a râs. Pulsul i se accelera sub atingerea lui uşoară.

— Te rog să nu cumperi o fabrică, doar pentru mine.

— Am deja una, de fapt. În Witchurch. S-a aplecat să-i sărute pielea moale a umărului, abia atingându-i-l. Te duc şi pe tine într-o zi, dacă vrei. Este un adevărat spectacol să vezi un şir de maşini imense care ţes fire de mătase mai

subţiri decât un fir de păr.

— Aş vrea să merg! a exclamat ea. El a zâmbit, văzând-o cât era de interesată.

— Mergem, atunci. Şi-a trecut degetele prin părul ei blond. Nu vei mai duce lipsă de panglici sau de ciorapi, *cariad.* A culcat-o uşurel pe pat şi a început să caute pe sub cămaşă, încercând să dea de elasticul pantalonaşilor.

Helen s-a tensionat. L-a prins de mână.

— Sunt foarte ruşinoasă, i-a şoptit.

Buzele lui i-au atins în joacă lobul urechii.

— Cum preferă femeile ruşinoase să le fie scoşi pantalonaşii? Repede sau mai lent?

— Repede… cred.

În doi timpi şi trei mişcări, Rhys a reuşit să se descotorosească de ei. După care s-a ridicat şi a început să-şi scoată cravata. Înţelegând că avea de gând să se dezbrace chiar acolo, în faţa ei, Helen s-a strecurat printre cearşafuri şi s-a acoperit până la gât. Patul era moale şi curat, aşternuturile miroseau a apret. Era un miros liniştitor, care îi aducea aminte de Eversby Priory. A fixat cu privirea şemineul, urmărindu-l pe Rhys doar cu coada ochiului. El şi-a scos gulerul tare şi butonii, după care a scăpat de vestă şi de cămaşă.

— Poţi să te uiţi, dacă vrei, i-a spus degajat. Spre deosebire de tine, eu unul nu sunt ruşinos.

Helen şi-a încleştat pumnii pe cearşafuri şi le-a tras şi mai sus, apoi a riscat o privire timidă spre el… după care nu şi-a mai putut-o desprinde.

Îmbrăcat doar cu pantalonii, cu bretelele atârnându-i pe şolduri, Rhys era o privelişte încântătoare. Era solid, parcă plăsmuit din oţel. Părea să se simtă confortabil aşa, pe jumătate gol. S-a aşezat pe marginea patului şi a dat să-şi scoată pantofii. Muşchii i se conturau pe spate, unul câte unul, iar pielea arsă de soare părea să-i fi fost lustruită cu ceară. Când s-a întors cu faţa spre ea, Helen a clipit surprinsă: nu avea niciun fir de păr, pe tot pieptul.

Adesea, când fratele ei Theo se plimba nonşalant în halat prin Eversby Priory, un smoc de păr i se ivea la

decolteu. La fel, când West, fratele mai mic al lui Devon, zăcuse la pat cu febră, ea văzuse că şi pieptul lui era acoperit de păr. Presupusese atunci că toţi bărbaţii erau la fel.

— Eşti… neted, a îngăimat, cu obrajii arzându-i.

El i-a zâmbit.

— Este o trăsătură de familie. Şi tata, şi unchii mei arătau la fel. A dat să se deschidă la pantaloni, aşa că Helen s-a grăbit să-şi ferească privirea. A fost un adevărat blestem în adolescenţa mea, a continuat el. Toţi băieţii aveau păr pe piept, numai eu nu. Aşa că mă şicanau îngrozitor. La un moment dat chiar m-au poreclit „Bursucul”.

— *Bursucul*? s-a mirat Helen.

— Nu ai auzit expresia „chel ca un fund de bursuc”? Nu?

— Foarte urât din partea lor, a spus Helen, indignată.

Rhys a zâmbit.

— Aşa sunt băieţii. Crede-mă că nici eu nu m-am lăsat mai prejos. După ce am crescut suficient încât să-i bat pe toţi, nu au mai îndrăznit să scoată niciun cuvânt.

Salteaua s-a lăsat sub greutatea lui. Venise lângă ea. Dumnezeule mare, acum urma să se întâmple! A strâns şi mai mult cearşaful în jurul ei. Nu se simţise niciodată aşa – la cheremul cuiva.

— Uşurel, a liniştit-o el. Nu te teme. Lasă-mă să te ţin în braţe. Trupul ei tensionat s-a lipit de pieptul lui musculos, de pielea lui fierbinte. Picioarele ei reci ca gheaţa le-au atins pe ale lui, aspre din cauza părului ţepos.

El a tras-o şi mai aproape. Lipită de trupul lui cald, Helen a început să se relaxeze, încet-încet.

Rhys i-a cuprins un sân în palma fierbinte, făcând ca sfârcul să se întărească. Respirând mai greu, i-a pus stăpânire pe buze într-un sărut jucăuş, i-a răspuns nesigură, tot mai excitată de mişcările limbii lui. Cu o mişcare sigură, el i-a desfăcut şiretul cămăşii, dezgolind-o.

— Oh! a exclamat Helen, uluită. A dat să se acopere cu cămaşa, dar el i-a prins mâna. Te rog…

El nu i-a dat însă drumul, ba mai mult, şi-a lipit nasul de pielea ei albă şi a oftat adânc. S-a jucat cu vârful limbii cu sfârcul ei, înfierbântându-l, până când acesta s-a întărit şi mai tare, după care a trecut la celălalt sân. Pierdută în plăcerea vinovată, Helen s-a lipit şi mal mult de el. Simţea nevoia de mai multă apropiere, de mai mult... ceva. Prin cămaşa subţire a simţit că o împungea ceva, ca o umflătură. Speriată, s-a tras înapoi.

Rhys a ridicat capul. Lumina dată de flăcările şemineului i se reflecta deasupra buzei.

— Nu te trage, i-a spus răguşit. Şi-a strecurat mâna sub fesele ei şi a ridicat-o uşor spre el. Asta se întâmplă cu mine, atunci când te doresc. Aici, partea asta întărită... Intră în tine. Ca să-i demonstreze, s-a potrivit între picioarele ei. Înţelegi?

Helen a îngheţat.

Dumnezeule mare!

Nu era de mirare că actul sexual era un atât de mare secret. Dacă femeile ar fi ştiut, n-ar fi consimţit în ruptul capului la aşa ceva.

A încercat să nu lase să i se citească nimic pe chip, dar el trebuie să-şi fi dat seama, pentru că a privit-o cu un amestec de tristeţe şi amuzament.

— E mai bine decât sună, s-a scuzat el.

Deşi se temea de răspuns, Helen şi-a adunat tot curajul şi a întrebat timidă:

— Înăuntru, unde?

În semn de răspuns, el s-a aşezat pe de-a întregul deasupra el. A mângâiat-o între pulpe, făcând-o să-şi desfacă picioarele. Helen abia dacă mai putea respira când el şi-a strecurat mâna pe sub cămaşa ei şi a dat de triunghiul intim de păr creţ.

A împietrit. Sentimentul era ciudat, neobişnuit. El a găsit o adâncitură şi a început să se împingă în ea. După care, de necrezut, trupul ei s-a predat în faţa degetelor lui care se mişcau în cerc, tot mai adânc... Nu, era imposibil.

— Aici, înăuntru, i-a spus el cu blândeţe, privind-o printre genele negre.

Gemând uşor, confuză, ea a dat să scape de invazie, dar el o oprit-o.

— Când te voi pătrunde – degetul lui a intrat complet, după care s-a retras puţin şi a alunecat înapoi – o să te doară puţin, la început. O atingea în locuri despre care nici nu ştiuse vreodată, tandru şi priceput. Doar prima oară. După care n-o să te mai doară niciodată.

Helen a închis ochii, pradă unei senzaţii ciudate care se trezise înăuntrul ei. Efemeră, subtilă, ca o boare de parfum într-o încăpere tăcută.

— Eu mă voi mişca aşa – degetul lui căpătase un anume ritm, ieşea şi intra, iar carnea ei devenea tot mai mătăsoasă şi mai alunecoasă cu fiecare penetrare – până când mă voi goli înăuntrul tău.

— Să te goleşti? a întrebat ea. Buzele i se uscaseră.

— Este momentul de eliberare… clipa în care inima îţi bate să-ţi iasă din piept şi te lupţi surd pentru ceva ce nu poţi atinge. Este ca o tortură, dar ai prefera să mori decât să te opreşti. Gura i-a coborât pe urechea ei roşie ca focul şi i-a şoptit: urmezi ritmul şi nu-i dai drumul celuilalt, pentru că ştii că lumea este pe cale să se sfârşească. După care chiar asta se întâmplă.

— Nu pare deloc confortabil, a reuşit ea să spună, simţind cum pielea i se înfierbânta şi mai tare.

El a râs uşor, fără să-şi dezlipească buzele de urechea ei.

— Nu, nu este confortabil. Dar este al naibii de plăcut.

Şi-a retras degetul, după care a început să se joace cu sexul ei, cu pliurile rozalii, până ce ea a tresărit de plăcere.

— Te doare, *cariad*?

— Nu, dar… Nu ştia cum să-i spună că nu fusese educată să-şi atingă anumite părţi ale trupului, cu excepţia dăţilor când făcea baie. O crescuse o dădacă aspră, căreia nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să-i bată pe copii cu rigla, peste palme, până se înroşeau şi dureau. Anumite lecţii nu le uiţi niciodată. Este… un loc ruşinos, a reuşit să spună într-un final.

Răspunsul lui a venit imediat.

— Nu este. Deloc.

— Ba este. Cum el clătina din cap, ea a insistat: am fost învăţată că este. Categoric.

Rhys a privit-o ironic.

— De către aceeaşi persoană care te-a învăţat că pe nou-născuţi îi găseşti sub o tufă?

Obligată să recunoască, Helen a tăcut, demnă. Pe cât de demnă putea fi, date fiind împrejurările.

— Multora le este ruşine de propriile dorinţe, a spus el. Nu fac parte dintre ei. Şi nu vreau ca tu să faci parte. Şi-a odihnit mâna între sânii ei, după care a lăsat-o să-i alunece de-a lungul trupului. Eşti făcută pentru plăcere, *cariad.* Nicio parte din tine nu e de ruşine. A părut să nu bage de seamă că ea se tensionase, pentru că mâna lui era din nou între coapsele ei. În niciun caz locul acesta dulce… eşti ca una dintre orhideele tale.

— *Poftim*? a întrebat cu glas slab, întrebându-se dacă nu cumva îşi râdea de ea. Nu.

— Parc-ar fi nişte petale. I-a desfăcut uşor carnea, ignorându-i disperarea din priviri. A găsit mai apoi o proeminenţă rozalie, pe care a cuprins-o între degetul mare şi arătător şi a frecat-o uşor. Iar acestea… sunt sepalele, nu?

Abia atunci Helen a înţeles ce voia să spună, cât de potrivită era comparaţia lui. A roşit violent, gata să leşine de ruşine. El zâmbea.

— Cum de n-ai observat asta până acum?

— Nu m-am uitat niciodată acolo, jos!

Absorbit cu totul de ce făcea, el se juca cu mugurul roz, necăjindu-l cu degetele.

— Spune-mi cum se numeşte mijlocul unui boboc de floare.

Ea abia a reuşit să murmure:

— Anteră.

Se întâmpla ceva cu ea. Din pulpe îi ţâşneau flăcări care urcau mai apoi în stomac, înfierbântând-o. Degetul lui s-a strecurat din nou înăuntrul ei, acolo unde ea devenise umedă şi mai adâncă. Trupul întreg parcă se strângea în

jurul invaziei lui, într-un fel pe care nu-l mai putea controla. El îi presăra săruturi de mătase pe buzele întredeschise, ca şi cum încerca să soarbă dintr-o ceaşcă fragilă. Vârful degetului i-a găsit din nou mugurul sensibil. O tensiune electrică îi invada trupul, în valuri… aproape transformându-se în durere. Cu un geamăt afundat, s-a întors pe burtă, deşi inima îi bătea cu putere, aproape sufocând-o.

L-a simţi imediat pe Rhys mângâind-o, lipit de spatele ei. I-a şoptit la ureche:

— *Cariad,* nu fugi de mine. N-o să te doară, îţi promit. Întoarce-te.

Helen nu a schiţat nicio mişcare, uimită de valul de plăcere care începea să pună stăpânire pe ea. Inima aproape că i se oprea în loc. Rhys i-a dat la o parte părul încâlcit de pe ceafă şi a sărutat-o.

— Astfel de soţie îmi vei fi? E cam curând să începi să mă nesocoteşti.

Ea a reuşit să-i răspundă:

— Nu suntem căsătoriţi încă.

— Nu. Şi nici nu vom fi, până ce nu voi reuşi să te compromit în adevăratul sens al cuvântului. Mâna i-a alunecat pe fesele ei dezgolite. Întoarce-te, Helen.

Ea l-a ascultat. A privit-o cu ochi arzători, precum stelele care se reflectă în ocean în miez de noapte. Era brutal de frumos, ca un zeu din mitologie care atrăgea spre el, cu uşurinţă, nefericite fecioare. Şi era al ei.

— Vreau să ştiu ce simţi tu, s-a auzit spunându-i, cu uimire.

Rhys şi-a ţinut răsuflarea când mâinile ei tremurânde au început să-i exploreze trupul. I-a cuprins erecţia în palmă. Pielea era neaşteptat de satinată. L-a strâns uşor, descoperind carnea fierbinte ca focul, pulsând misterios. A îndrăznit şi mai mult şi a coborât uşor, susţinând în palmă cele două greutăţi reci, iar el i-a răspuns cu un sunet nearticulat. Respira greu. Părea la fel de copleşit ca şi ea.

În clipa următoare, Helen s-a trezit dominată de trupul gol de bărbat. I-a acoperit pieptul şi umerii cu sărutări

lacome, i-a susţinut în palme sânii în timp ce gura i se închidea în jurul sfârcurilor. Cu un geamăt de nemulţumire, a tras de cămaşa ei până ce aceasta i-a ajuns în dreptul taliei. S-a aşezat deasupra ei, iar pielea fierbinte de bărbat a trimis în trupul ei flăcări. O săruta mereu, pe gură, pe sâni, apoi şi mai jos. Cămaşa ei îl încurca iar, aşa că a prins-o cu ambele mâini şi a sfâşiat-o în două, de parcă ar fi fost făcută din hârtie, apoi a aruncat-o cât colo. Cămaşa a plutit prin aer asemenea unei fantome. În clipa următoare, l-a simţind cum o lingea deasupra buricului, făcând-o să geamă uşurel. Săruturile lui erau tot mai indecente, ajunseseră acum şi mai jos. Şi-a trecut mâinile pe sub picioarele ei, ridicându-le, până ce genunchii ei s-au sprijinit de umerii lui. Cu vârful limbii, separa cele două petale, trasând un contur erotic în jurul mugurului sensibil, făcând-o să tresară de plăcere. A continuat, tot mai insistent, până ce ea a simţit o presiune fierbinte venind dinăuntru. Era ceva puternic şi înfricoşător. Cu cât încerca să se controleze, cu atât devenea mai puternic, până ce într-un final trupul a început să i se cutremure de spasme violente de plăcere. Fiecare muşchi i se încorda şi apoi se destindea, tremura din cap până în picioare. Când în sfârşit senzaţiile s-au domolit, ea a rămas inertă, epuizată. Îşi simţea sexul devenit într-atât de sensibil că orice atingere i se părea dureroasă. Cu un protest incoerent, a dat să-l facă să ridice capul, dar el era de nemişcat, ca o stâncă. Limba lui aluneca şi mai jos, ajungând acum la intrarea în trupul ei. Helen a deschis ochii şi a privit trupul de bărbat, conturat de flăcările din şemineu.

— Te rog, a şoptit, deşi nu ştia nici ea ce-i cerea.

Cu mâinile amândouă, el i-a desfăcut sexul, iar degetul mare i-a mângâiat mugurul. Spre mirarea şi ruşinea ei, trupul i se strângea intim la fiecare pătrundere a limbii lui, de parcă ar fi vrut să o ţină acolo, prizonieră.

Un alt val de eliberare a luat-o prin surprindere. Şi-a înfipt călcâiele în saltea, iar şoldurile i se ridicau şi coborau necontrolat, în timp ce valuri fierbinţi îi străbăteau trupul. Nu a făcut niciun gest de împotrivire când Rhys s-a aşezat

deasupra ei. Ceva tare şi neted s-a strecurat în umezeala dintre coapsele ei. A început să se împingă în ea, tot mai adânc. O ardea, aşa că s-a retras instinctiv, dar presiunea nu a părăsit-o, era constantă şi insistentă. Voia mai mult din el, imposibil de mult, până când a simţit că-l absorbise complet, fără putinţă de scăpare. O durea. El i-a cuprins capul între palme şi a privit-o:

— Îmi pare rău că-ţi provoc durere, porumbiţo. Încearcă să te deschizi, să mă primeşti.

Ea a rămas nemişcată şi a încercat să se relaxeze. Rhys nu i-a dat drumul din îmbrăţişare, şi-a lipit buzele de umărul ei şi, după câteva clipe, Helen a simţit cum disconfortul se atenua.

— Aşa, i-a şoptit el. Aşa.

Ruşinată, şi-a dat seama că el simţise cum muşchii ei intimi se destinseseră. A ridicat mâinile şi le-a aşezat pe spatele lui puternic. Spre uimirea ei, muchii au părut să devină de oţel. Intrigată de reacţia lui la o atingere, l-a zgâriat uşor cu unghiile. El a gemut, pierzându-şi controlul. S-a cutremurat violent, iar Helen a înţeles că-şi găsise şi el eliberarea. Un sentiment curios, protector, a pus stăpânire pe ea şi l-a strâns şi mai tare în braţe. După un lung moment, el s-a retras cu un geamăt surd şi s-a lăsat pe o parte, să nu o strivească.

Când invazia s-a retras, între picioarele ei a părut să rămână un gol fierbinte. Carnea o durea, o ustura, dar se simţea sătulă, copleşită de o lene dulce. Cu ultimele rămăşiţe de putere, s-a întors pe o parte şi s-a cuibărit lângă umărul lui. Gândurile îi erau tot mai confuze. Ştia prea bine că era ziua în amiaza mare, dar ei i se părea că era noapte adâncă. Curând va trebui să se ridice din pat, să se îmbrace şi să iasă pe stradă, în lumina puternică şi rece. Pe când ea îşi dorea doar să rămână acolo, în acel întuneric în care se simţea în siguranţă. Şi să doarmă. Să doarmă.

Rhys a aranjat aşternutul şi i-a tras ceva de sub talie. Era o rămăşiţă din cămaşa ei. Helen ştia că ar fi trebuit să-şi facă griji. Cum să se întoarcă acasă fără cămaşă? Era însă epuizată, aşa că lucrul acesta nu părea să mai conteze

prea mult, aşa cum ar fi trebuit.

— Să ştii că am încercat să am grijă de bunurile tale, i-a spus el ironic.

— Dar ai fost distras, i-a şoptit ea cu greu.

Rhys a scos un sunet amuzat.

— Dezlănţuit, mai degrabă. S-a folosit de bucata de material ca să o şteargă între picioare, după care a aruncat-o cât-colo şi a mângâiat-o pe cap.

— Dormi, *cariad.* Te trezesc eu în câteva minute.

În câteva minute... Trupul i-a alunecat, uşurat, în întunericul primitor. Şi a adormit în braţele unui bărbat, pentru prima oară în viaţa ei.

*

Ceva mai bine de-o oră, Rhys nu a făcut altceva decât să o ţină în braţe, pe deplin mulţumit, beat de satisfacţie. Indiferent cât de mult ar fi privit-o, tot nu s-ar fi săturat. Fiecare detaliu pe care-l observa îi făcea plăcere: liniile suple ale trupului, curbele ademenitoare ale sânilor. Părul blond care se revărsa pe braţul lui, absorbind lumina flăcărilor. Şi mai presus de toate astea, chipul ei, având inocenţa somnului, fără obişnuita-i mască netulburată. Imaginea gurii ei dulci i-a mers direct la inimă. Cum de era posibil să o aibă atât de aproape şi totuşi să vrea mai mult?

Somnul ei nu era deloc unul liniştit. Când şi când, genele îi tremurau şi întredeschidea buzele, respirând scurt, iar degetele îi tresăreau involuntar. Când o vedea aşa, el o trăgea şi mai aproape şi o mângâia. Fără să încerce măcar, ea reuşea să scoată ceva la iveală: o tandreţe pe care el nu i-o mai arătase nimănui până atunci. Ştia să ofere plăcere unei femei, să o posede în orice fel posibil. Dar nu mai făcuse niciodată dragoste aşa ca acum, de parcă degetele lui ar fi absorbit senzaţii dulci din pielea ei. Pe sub cearşaf, pulpa ei s-a lipit de el, iar bărbăţia lui i-a răspuns imediat. O dorea din nou, chiar acum, chiar înainte să-şi fi revenit după prima oară, chiar înainte ca ea să se spele de sângele de virgină şi de sămânţa lui. Atunci când i

se abandonase complet căpătase ca prin farmec un avantaj asupra lui, ceva ce nu putea defini, deocamdată. Trebuia să facă apel la toată stăpânirea de sine să nu o posede din nou, chiar atunci.

Un buştean din şemineu a trosnit, iar explozia de flăcări a luminat o clipă încăperea, mângâind pielea delicată a lui Helen. I-a atins uşor curba perfectă a umărului. Cât de ciudat i se părea să stea întins în pat, mulţumit, când de obicei nu suporta inactivitatea. Ar fi putut rămâne acolo ore întregi, deşi era miezul zilei, doar ca s-o poată ţine în braţe. Nu-şi mai amintea să fi stat în pat la acea oră din zi, cu excepţia celor trei săptămâni petrecute la Eversby Priory, în convalescenţă, după accidentul de tren.

Înainte de acea întâmplare nu fusese bolnav nicio zi din viaţa lui. Mai mult decât orice pe lume, ura să se ştie la bunul plac al cuiva. Dar undeva în viitoarea de dureri şi febră, reuşise să conştientizeze prezenţa unei tinere cu voce blândă. Ea îi ştersese faţa şi gâtul cu ştergare reci, îi dăduse să bea câte o înghiţitură de ceai îndulcit. Totul avea darul de a-l linişti: delicateţea ei, aroma de vanilie a respiraţiei, felul blând în care îi vorbea. Cele mai frumoase momente ale vieţii lui fuseseră cele în care ea îl mângâiase pe fruntea înfierbântată şi-i povestise despre orhidee şi despre mitologie. Era cea mai de preţ amintire a lui, cea care nu avea să-l părăsească până în ultima zi a vieţii lui. Momentul în care se simţise cu adevărat fericit, cel în care nu mai invidiase pe nimeni, pentru nimic: Iar ea nu-i ceruse nimic în schimbul blândeţii sale. De atunci, nu făcuse decât să tânjească după asta… să tânjească *după ea.*

O şuviţă delicată de păr blond i se aşezase pe nas, fluturând ori de câte ori ea respira. Rhys i-a dat-o deoparte cu blândeţe, după care i-a conturat uşor sprânceana, cu vârful degetelor. Tot nu înţelegea de ce venise Helen la el. Cândva, crezuse că la mijloc ar fi fost averea lui, dar se convinsese acum că nu era cazul. Şi, în mod evident, nu era atrasă nici de erudiţia lui şi nici de arborele lui genealogic distins. Pentru că nu avea aşa ceva.

Îi spusese că-şi dorea o aventură. Numai că aventurile devin obositoare, într-un final, după care vine vremea să te întorci la ce este sigur şi familiar. Ce se va întâmpla oare când ea va dori să revină la viaţa de dinainte şi-şi va da seama că nu mai era posibil?

Tulburat, s-a depărtat de ea şi a acoperit-o bine cu cearşaful. A coborât din pat şi s-a îmbrăcat, în aerul răcoros din încăpere. A reînceput să gândească aşa cum făcea în mod obişnuit, să facă planuri şi liste. La naiba, unde-i fusese capul ceva mai devreme? O nuntă grandioasă, ca să facă paradă de soţia lui de sânge albastru? Cum de-şi închipuise că asta conta pentru ea? Un idiot, şi-a spus dezgustat. Se simţea de parcă abia acum se limpezise, după ce rătăcise câteva zile prin ceaţă.

Acum, că Helen era a lui, nu o putea lăsa să se întoarcă acasă. Nici măcar pentru o scurtă perioadă de timp. Trebuia să o ţină aproape de el şi departe de Devon. Deşi era convins că Helen dorea cu adevărat să se mărite cu el, era prea maleabilă. Şi mult prea credulă. Era foarte posibil ca familia ei să încerce să o trimită departe.

A ieşit cu paşi hotărâţi din dormitor şi s-a îndreptat spre biroul său. A făcut o listă, a sigilat-o şi a trecut destinatarul: secretara lui personală.

— M-aţi chemat, domnule Winterborne? George, noul lui valet, era un tânăr isteţ, foarte bine instruit, care lucrase pentru o familie de aristocraţi londonezi. Din nefericire pentru ei – şi din fericire pentru Rhys – fuseseră obligaţi să-şi reducă personalul. Mulţi nobili aveau dificultăţi financiare în vremea aceea, aşa că Rhys îşi putea permite luxul să-i angajeze pe cei pe care aceştia nu şi-i mai permiteau.

I-a făcut semn valetului să se apropie.

— Du-i această listă doamnei Fernsby, George. Aşteaptă până ce va strânge toate obiectele trecute acolo şi adu-mi-le de îndată.

— Am înţeles, domnule. Valetul a dispărut cât ai clipi.

Rhys a zâmbit mulţumit. Nu mai era niciun secret pentru nimeni, nici acasă, nici la magazin, că ţinea morţiş ca ordinele lui să fie îndeplinite repede şi bine.

Când au ajuns lucrurile solicitate de el, frumos ambalate în cutii de culoare crem, Rhys îi pregătise deja baia lui Helen şi adunase de pe jos hainele aruncate şi pieptenii. S-a aşezat pe marginea patului şi a mângâiat-o pe obraz. Văzând-o cum se trezea, încetişor, Rhys a fost luat prin surprindere de un acces de tandreţe aproape dureros în intensitatea lui. Helen a deschis ochii, fără să-şi dea seama unde se afla, la început. Şi de ce era şi el acolo. Şi-a amintit şi i-a zâmbit, nesigură. A tras-o lângă el, iar buzele lui le-au găsit pe ale ei. În timp ce o mângâia pe spate, a întrebat-o în şoaptă:

— Vrei să faci baie?

— Pot?

— E pregătită. I-a întins halatul pe care îl aşezase mai devreme la picioarele patului, un chimono care se lega în faţă cu un cordon. Helen s-a strecurat jos din pat şi l-a îmbrăcat, ajutată de el, încercând din răsputeri să-şi ascundă trupul în tot acest timp. Fermecat de pudoarea ei, Rhys i-a legat strâns cordonul în talie şi a început să-i suflece mânecile. Halatul îi era mult prea mare, poalele îi atârnau pe jos.

— Nu trebuie să te fereşti, i-a spus el. Mi-aş da şi sufletul, doar să te mai zăresc o dată fără haine.

— Nu glumi cu asta.

— Că aş vrea să te văd goală? Dar nu glumesc deloc.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa despre sufletul tău, i-a răspuns ea. Este mult prea important.

Rhys a zâmbit şi i-a mai furat un sărut.

A luat-o de mână şi a dus-o în baia cu dale din onix şi pereţii acoperiţi cu lambriuri din mahon. Cada franţuzească avea o formă specială pentru cel care se îmbăia, să poată sta cât mai confortabil. Lângă ea se afla un dulăpior cu uşi din sticlă în care erau aşezate teancuri de prosoape albe.

Rhys a făcut un semn spre standul din lemn de mahon aflat de cealaltă parte a căzii.

— Am cerut să mi se aducă câteva lucruri din magazin.

Helen a pornit să le cerceteze: un mănunchi de ace de

păr, un altul de piepteni negri, o perie de păr cu mâner din email, câteva săpunuri învelite în hârtie pictată manual şi o selecţie de uleiuri parfumate.

— Ştiu că de obicei eşti ajutată de o cameristă, a spus Rhys, privind-o cum îşi ridica părul.

— Mă descurc. A roşit uşor când a privit spre marginea destul de înaltă a căzii. S-ar putea să am nevoie de ajutor, însă, atunci când intru şi când ies din cadă.

— Sunt la dispoziţia ta, i-a răspuns Rhys. Roşind şi mai tare, ea s-a întors cu spatele şi a lăsat halatul să-i alunece de pe umeri. Rhys a dat să-l prindă, dar era cât pe ce să-l scape din mână, tulburat de frumuseţea spatelui ei şi de forma perfectă a posteriorului. Aproape că tremura de dorinţa de a o atinge. A trecut halatul în mâna stângă şi i-a întins mâna liberă. Helen a intrat în cadă, cu mişcări graţioase şi atente, ca o pisică simţindu-se pe un teren nesigur. S-a cufundat în apă, clipind des atunci când fierbinţeala apei a ajuns în locul intim care o ustura din cauza celor petrecute între ei, ceva mai devreme.

— Te doare, a spus el îngrijorat, amintindu-şi cât de delicată fusese, şi cât de strâmtă.

— Doar puţin. A ridicat ochii spre el. Îmi dai săpunul, te rog?

A desfăcut din ambalaj un săpun cu miere şi i l-a întins, împreună cu un burete. Ea l-a săpunit şi a început să se spele pe gât şi pe umeri.

— Mă simt mai uşurată acum, că lucrurile au luat-o într-o anumită direcţie, a spus ea.

Rhys s-a aşezat pe scăunelul aflat lângă dulapul din mahon.

— Pentru că tot ai adus vorba, trebuie să discutăm ceva. Cât ai dormit tu, eu m-am gândit bine la situaţia noastră. Şi mi-am dat seama că trebuie să reconsiderăm înţelegerea făcută. Vezi tu…

S-a oprit brusc, pentru că ea devenise albă ca varul. Dându-şi seama că-l înţelesese greşit, a ajuns din doi paşi lângă ea şi a îngenuncheat lângă cadă:

— Nu, n-am vrut să spun asta… A luat-o în braţe, fără

să ţină cont că-şi uda cămaşa şi vesta. Eşti a mea, *cariad.* Iar eu sunt al tău. Niciodată n-aş… Dumnezeule, nu mă privi aşa. A acoperit-o cu sărutări pe piele dulce, udă. Am vrut să-ţi spun că nu mai pot aştepta. Trebuie să fugim împreună. Ar fi trebuit să-ţi spun asta chiar de la început, dar nu mai gândeam limpede. I-a acoperit buzele cu un sărut, apoi cu încă unul, până când a simţit-o că se relaxa.

Helen a dat capul pe spate şi l-a privit cu mirare:

— Azi?

— Azi. Mă ocup eu de toate. Nu este cazul să-ţi faci griji. Îi voi spune lui Fernsby să-ţi pregătească o valiză cu tot ce-ţi trebuie. Vom călători până la Glasgow cu o trenul, într-o cuşetă privată. Are un pat mare şi…

— Rhys. Şi-a lipit degetele pe buzele lui şi a tras adânc aer în piept, să se liniştească. Nu este cazul să ne facem alte planuri. Nu s-a schimbat nimic.

— Totul s-a schimbat, a ripostat el, uşor agresiv. A înghiţit în sec, încercând să-şi îmblânzească tonul. Plecăm chiar în după-amiaza aceasta. E mai practic aşa.

Helen a clătinat din cap.

— Nu-mi pot lăsa surorile singure în Londra.

— Casa este plină de servitori. Iar Trenear se va întoarce curând.

— Da, se întoarce mâine. Dar chiar şi aşa, nu le pot scăpa pe gemene de sub supraveghere. Le ştii prea bine!

Pandora şi Cassandra erau nişte drăcuşori de copii, făceau mereu pozne şi se lăsau pradă imaginaţiei. După anii în care fuseseră crescute la moşia liniştită din Hampshire, Londra li se părea un imens loc de joacă. Niciuna dintre ele nu era conştientă de pericolele dintr-un mare oraş.

— Le luăm cu noi, i-a spus Rhys, nu foarte convins.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Vrei ca Devon şi Kathleen să descopere la întoarcerea din Hampshire că le-ai răpit pe toate cele trei surori Ravenel?

— Le trimit acasă pe gemene cu prima ocazie, crede-mă.

— Nu înţeleg de ce-ar mai trebui să fugim împreună. Acum nimeni nu ne mai poate împiedica să ne căsătorim.

Nu mai putea fi atent la ea, de vreme ce câteva bule de săpun îi alunecau leneş pe sâni, oprindu-se pe sfârcurile rozalii. Nu s-a mai abţinut şi i-a prins unul dintre sâni în căuşul palmei, îndepărtând bulele de săpun de pe sfârc, cu degetul mare.

— Dacă ai rămas însărcinată? i-a spus el.

Helen i-a alunecat de sub mână, unduindu-se ca o sirenă.

— Este posibil? l-a întrebat strângând buretele între degete.

— Vom şti sigur luna viitoare, dacă nu vei mai sângera.

Ea a săpunit din nou buretele şi a continuat să se spele.

— Dacă se întâmplă asta, atunci va trebui să fugim. Dar până atunci…

— O vom face chiar acum, i-a răspuns Rhys nerăbdător. Ca să evităm orice urmă de scandal, în cazul în care vom avea un copil.

Vesta şi cămaşa se răciseră pe el. S-a ridicat şi a început să desfacă nasturii.

— Nu vreau să le dăm subiect de discuţie bârfitoarelor din oraş. Nu şi atunci când este vorba de copilul meu.

— Dacă am fugi, am provoca un scandal la fel de mare. Şi le-am da motive rudelor mele să gândească rău despre tine.

Rhys a privit-o pe sub gene.

— N-aş vrea să ni se împotrivească, în niciun fel, a continuat Helen.

El şi-a lăsat vesta să cadă pe podea.

— Nu mă interesează deloc părerea lor.

— Dar a mea contează… nu-i aşa?

— Da, a murmurat el în timp ce-şi desfăcea butonii.

— Vreau să facem nuntă. Vreau ca toată lumea, inclusiv eu, să aibă timp să se obişnuiască cu situaţia.

— Eu m-am obişnuit deja.

Ea şi-a stăpânit cu greu râsul.

— Nu toată lumea poate ţine pasul cu tine. Nici măcar cei din familia Ravenel. Nu poţi încerca să fii ceva mai răbdător?

— Aş putea, dacă ar fi nevoie. Dar nu este.

— Ba eu cred că este. Şi mai cred că-ţi doreşti o nuntă cu fast, deşi nu recunoşti asta acum.

— Aş fi preferat să nu o spun niciodată, i-a răspuns Rhys exasperat. Nu-mi pasă dacă ne căsătorim la biserică, la Starea Civilă sau în sălbăticie, la un şaman. Vreau să fii a mea, cât mai curând.

Helen făcuse ochii mari, curioasă. Părea pe punctul să-l întrebe mai multe despre şamani, dar a preferat să nu schimbe subiectul:

— Eu aş prefera să mă mărit la biserică.

Rhys a tăcut. Şi-a desfăcut gulerul cămăşii, apoi ceilalţi nasturi. El crease toată acea situaţie, şi-a spus în minte. Nu-i venea să creadă acum că mândria şi propria ambiţie îl împiedicaseră să se căsătorească cu Helen cât mai curând posibil. Iar acum trebuia să o aştepte, în loc să o aibă în patul lui, seară de seară.

Helen îl privea cu gravitate. După un lung moment, a spus:

— Pentru mine este important să-ţi ţii promisiunile pe care mi le-ai făcut.

Învins, spumegând, şi-a dat jos cămaşa udă. Se părea că Helen nu era deloc într-atât de maleabilă precum crezuse.

— Ne căsătorim de azi în şase săptămâni. Nicio zi în plus.

— Dar nu este suficient timp! a protestat ea. Chiar dacă resursele mele ar fi nelimitate, mi-ar lua mai mult să planific totul, să comand, să mi se livreze…

— Eu dispun de resurse nelimitate. Orice îţi doreşti îţi va fi livrat cât ai clipi.

— Nu este vorba numai de asta. Fratele meu Theo s-a prăpădit de mai puţin de un an. Familia mea este în doliu până la începutul lui iunie. Din respect pentru el, aş vrea să

aşteptăm până atunci.

Rhys o privea pierdut. Creierul lui se fixase pe acel cuvânt. *Iunie.* Cum adică? Să aştepte până în iunie?

— Mai sunt cinci luni până atunci, a reuşit să spună.

Helen l-a privit, convinsă că ceea ce-i spusese era perfect raţional.

— Nu! a exclamat el, oripilat.

— De ce nu?

Trecuseră ani buni şi multe milioane de lire sterline de când nu mai îndrăznise cineva să-i ceară lui Rhys să se justifice. Să explice de ce-şi dorea ceva anume. Simplul fapt că-şi dorea era de ajuns. Întotdeauna.

— Aşa am plănuit la început, i-a amintit Helen. Atunci când ne-am logodit.

Rhys nu mai ştia cum de fusese de acord cu asta. Cum de i se păruse în regulă. Probabil fusese într-atât de încântat de ideea căsătoriei că nu dăduse deloc atenţie datei. Iar acum chiar şi cinci zile i se păreau prea mult. Cinci săptămâni echivalau cu un adevărat chin. Şi nici nu merita măcar să se gândească la cinci luni.

— Fratele tău nu mai are cum să afle că tu te măriţi înainte ca doliul să ia sfârşit. Şi nici nu cred că-i mai pasă. Ar fi însă fericit să ştie că ţi-ai găsit un soţ, probabil.

— Theo a fost singurul meu frate. Aş vrea să-i onorez memoria respectând anul de doliu, dacă este posibil.

— Nu este. Nu în ceea ce mă priveşte.

Ea l-a privit întrebător.

Rhys s-a aplecat spre ea, prinzându-se de marginea căzii, de o parte şi de alta.

— Helen, adesea, un bărbat trebuie să… dacă nevoile nu îi sunt satisfăcute… Aburii i se ridicau spre obraji. Nu pot rezista atâta timp fără tine. Un bărbat are anumite nevoi… S-a oprit, stânjenit, după care a continuat: la naiba! Dacă nu-şi găseşte alinarea cu o femeie, bărbatul trebuie să-şi rezolve singur problema. Mă înţelegi?

Ea a clătinat din cap, oripilată.

— Helen, a spus el din ce în ce mai nerăbdător, nu mai sunt cast de la doisprezece ani. Iar dacă aş încerca

acum să fiu, probabil că aş sfârşi prin a comite o crimă până la sfârşitul acestei săptămâni.

Helen era tot mai nedumerită.

— Dar când ne-am logodit, atunci, la început... cum aveai de gând să faci? Probabil te gândeai să te vezi cu o altă femeie, până la căsătorie?

— Nu m-am gândit la asta. Poate că atunci nu i s-ar fi părut deloc o idee rea, dar acum... nu ar fi putut cu niciun chip să o înlocuiască pe Helen cu o alta. La naiba ce se petrecea cu el? Doar pe tine te vreau. Suntem legaţi acum, pe vecie.

Ruşinată, Helen şi-a coborât ochii pe bustul lui dezgolit. Când i-a întâlnit din nou privirea, obrajii îi ardeau. Rhys şi-a dat seama, uimit, că apropierea de el o excitase.

— Şi tu ai nevoi, i-a spus pe un ton răguşit. Îţi vei aminti plăcerea pe care ţi-am oferit-o şi ţi-o vei dori din nou.

Helen şi-a ferit privirea şi i-a răspuns:

— Îmi pare rău. Dar n-aş vrea să mă mărit cât timp sunt în doliu.

Deşi tonul îi era blând, Rhys a sesizat o undă de hotărâre. După o viaţă de negocieri şi tocmeli, ajunsese să-şi dea seama când partenerul de discuţie a ajuns în punctul de la care nu va mai ceda.

— Am de gând să mă însor cu tine de azi în şase săptămâni, i-a spus încercând din răsputeri să-şi ascundă disperarea din voce. Oricât m-ar costa. Spune-mi ce vrei. Spune-mi şi va fi al tău.

— Mă tem că nu ai cu ce mă mitui. Mi-ai promis deja un pian, i-a spus Helen.

Capitolul 6

Trăsura elegantă, fără blazon, a tras la una din uşile laterale ale reşedinţei Ravenel. Era o după-amiază posomorâtă de ianuarie, ploua mărunt şi din când în când

vântul şfichiuia tăios. Pe drumul dintre Cork Street şi South Adley, Helen îi văzuse pe trecători înfăşurându-se în pelerinele din lână şi căutând adăpost sub arcadele magazinelor. Ploaia părea să se înteţească, picăturile erau tot mai mari, prevestind tot ce era mai rău. O lumină caldă, gălbuie, a venit însă din interiorul casei Ravenel atunci când uşile largi s-au deschis spre biblioteca plină de rafturi din mahon cu mii de cărţi şi înţesată cu piese de mobilier. Helen era nerăbdătoare să se reîntoarcă în casa ei cea primitoare. Rhys i-a acoperit mâna cu mâna lui înmănuşată şi ia strâns-o uşor.

— Îi voi face o vizită lui Trenear mâine seară, să-i anunţ logodna noastră.

— S-ar putea să nu primească prea bine vestea.

— Sunt sigur de asta, i-a răspuns Rhys. Dar mă descurc eu ce el.

Helen era în continuare preocupată de reacţia lui Devon.

— Poate că ar fi mai bine să mai aştepţi o zi. Şi el şi Kathleen vor fi obosiţi după lunga călătorie. Sunt sigură că, odihniţi fiind, vor primi mai bine vestea. Iar eu aş putea…

S-a oprit, pentru că valetul tocmai deschidea uşa trăsurii. Rhys i-a aruncat o privire şi a spus sec:

— Lasă-ne câteva minute.

— Da, domnule. Uşa s-a închis imediat.

Rhys s-a întors spre Helen şi a început să se joace cu voalul ei.

— Te ascult.

— I-aş putea explica eu lui Devon cum stau lucrurile, înainte de venirea ta. Aş încerca să-ţi netezesc drumul.

El a clătinat din cap.

— S-ar putea să-şi iasă din fire. Nu vreau să-l înfrunţi singură. E mai bine să afle de la mine.

— Vărul meu nu mi-ar face vreun rău…

— Ştiu asta. Dar va dori să se răzbune cumva. Eu trebuie să-i înfrunt, nu tu.

I-a aranjat cu grijă gulerul.

— Vreau ca lucrurile să fie lămurite cel mai târziu

mâine seară, pentru binele nostru, al amândurora. Nu pot aştepta mai mult. Eşti de acord să nu scoţi un cuvânt despre asta? Şi să mă laşi pe mine să mă ocup? Tonul lui nu era dictatorial, ci mai degrabă preocupat. Protector. A făcut o pauză, de parcă se îneca cu următoarele două cuvinte: te rog.

Helen îl privea în ochii întunecaţi, de culoarea cafelei. Era un sentiment nou, să fie protejată. Şi dorită. Dându-şi seama într-un final că el aştepta un răspuns, a spus:

— Bine.

— Eşti de acord, deci? Va trebui să intri cât de curând în casă. Dă-mi un sărut, *cariad.* Unul care să-mi ajungă pentru toată noaptea, cât vom sta despărţiţi.

Ea şi-a lipit buzele de ale lui şi a început să-l exploreze pe îndelete.

Dându-şi seama că o lăsa să preia ea iniţiativa, a devenit mai încrezătoare. Ar fi vrut să rămână aşa pentru totdeauna, aşezată în poala lui, cu gura lipită de gura lui. L-a prins de umeri, dorindu-şi să-l simtă şi mai aproape. Rhys respira tot mai greu. Cu un geamăt, s-a smuls din sărut, deşi buzele ei continuau să-l caute.

— Trebuie să ne oprim, Helen. Şi-a rezemat fruntea de a ei. Altfel te voi face a mea chiar aici, în trăsură.

Uimită, Helen a întrebat:

— Se poate face şi în trăsură?

A închis ochii, de parcă ar fi ajuns la capătul puterilor.

— Da.

— Dar cum…?

— Nu-mi cere să-ţi explic. S-ar putea să sfârşesc prin a-ţi demonstra. A aşezat-o frumos lângă el, după care a bătut în uşă.

Valetul şi-a făcut imediat apariţia şi a ajutat-o pe Helen să coboare. Înainte să ajungă la uşă, ea le-a zărit pe gemenele care fremătau de nerăbdare.

— V-o duc înăuntru, doamnă?

Helen a aruncat o privire spre cutia crem de mărimea unui platou, legată cu o panglică asortată. Şi-a dat seama că erau ciorapii din mătase, aduşi de la magazin.

— O iau eu, i-a răspuns ea. Îţi mulţumesc. A încercat să-şi amintească cum îl strigase Rhys. George, nu-i aşa?

El i-a zâmbit şi i-a deschis uşa.

— Da, doamnă.

Imediat ce a intrat, Helen a fost luată pe sus de gemenele care au început să se rotească în pas de dans în jurul ei, încântate.

A aruncat o ultimă privire pe geam. Trăsura se îndepărta.

— Te-ai întors! a strigat Pandora. În sfârşit! De ce a durat atât? Ai lipsit aproape o zi întreagă!

— E aproape ora ceaiului! a spus şi Cassandra.

Helen a zâmbit. Reacţia lor aproape sălbatică nu o mai uimea demult.

Gemenele aveau nouăsprezece ani, în curând aveau să împlinească douăzeci, dar oricine ar fi crezut că erau mult mai tinere. Fuseseră crescute într-o atmosferă aproape complet lipsită de autoritate, libere să facă orice doreau, având la dispoziţie un domeniu imens de la ţară. Părinţii lor îşi petreceau mare parte din timp la Londra, frecventând înalta societate, aşa că fiicele lor rămăseseră în grija servitorilor şi a guvernantelor. Nimeni nu reuşise să se impună în faţa lor. Şi nici nu-şi dorise asta. Pandora şi Cassandra erau inteligente şi foarte afectuoase, frumoase ca două zeiţe păgâne, cu picioare lungi şi radiind de sănătate. Pandora era mereu cu părul negru răvăşit, plină de energie, de parcă tocmai alergase prin pădure. Cassandra, geamăna cu părul de aur, era mai domoală şi mai romantică de fel, mai dornică să se călăuzească după reguli.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Cassandra. Ce-a spus domnul Winterborne?

Helen a lăsat deoparte cutia crem. Şi-a scos una dintre mănuşi şi a întins mâna spre ele.

Gemenele au făcut ochii mari de uimire şi s-au dat mai aproape.

Piatra-lunii părea să fie luminată dinăuntru. Arunca raze de strălucire, verzi, albastre şi argintii.

— Un inel nou, a spus Pandora.

— Şi o nouă logodnă, a completat-o Helen.

— Cu acelaşi logodnic, însă, a adăugat Cassandra, ridicând întrebător o sprânceană.

Helen a izbucnit în râs.

— Da. Cu acelaşi logodnic.

Gemenele au sărit în sus de bucurie, fără să se mai controleze.

Dându-şi seama că nu avea rost să încerce să le tempereze, Helen s-a dat un pas înapoi. Simţind o mişcare în spatele ei, s-a întors şi a văzut-o pe menajeră aşteptând în prag.

Doamna Abbott o privea răbdătoare, cu capul uşor înclinat, de parcă îi punea o întrebare mută. Helen a roşit şi a dat din cap. Menajera a lăsat să-i scape un oftat, care părea a fi în aceeaşi măsură un oftat de uşurare dar şi de îngrijorare:

— Pot să vă iau lucrurile, lady Helen?

După ce i-a încredinţat mănuşile şi pălăria, Helen a spus încet:

— Nici tu şi nici ceilalţi servitori nu trebuie să vă faceţi griji, îmi asum întreaga responsabilitate pentru lipsa mea de acasă şi pentru consecinţele ei. Tot ce vă cer este să nu le pomeniţi nimic despre asta lordului Trenear mâine, când va sosi.

— Toată lumea îşi va ţine gura şi-şi va vedea de treabă.

— Mulţumesc. Dintr-un impuls, şi-a lăsat mâna pe umărul femeii, bătându-l încetişor: nu am mai fost niciodată atât de fericită.

— Nu există persoană care să merite fericirea mai mult ca tine, i-a spus cu blândeţe menajera. Sper ca Winterborne să fie măcar pe jumătate la fel de merituos.

Menajera s-a îndepărtat iar Helen s-a reîntors la surorile ei. Acestea se aşezaseră pe o sofa din piele şi o priveau curioase.

— Povesteşte-ne tot, a îmboldit-o Cassandra. Cum te-a primit domnul Winterborne când te-ai dus la el? Era

supărat? Furios?

— Scotea flăcări pe nări? a spus şi Pandora, căreia îi plăcea să exagereze lucrurile.

Helen a izbucnit în râs.

— Cam aşa ceva, să fiu sinceră. Dar după ce l-am convins că-mi doresc cu toată sinceritatea să-i fiu soţie, a părut mult mai fericit.

— Te-a sărutat? a întrebat-o nerăbdătoare Cassandra. Pe buze?

Helen a ezitat înainte să răspundă, drept pentru care gemenele au scos sunete ascuţite, una de bucurie, cealaltă de dezgust.

— Helen, norocoaso! a exclamat Cassandra.

— Nu mi se pare deloc norocoasă, a spus Pandora, cu toată francheţea. Gândeşte-te cum e să-ţi lipeşti gura de a cuiva – dacă îi miroase urât respiraţia? Dacă are firimituri în barbă?

— Domnul Winterborne nu are barbă, i-a răspuns Cassandra.

— Chiar şi aşa, săruturile mi se par revoltătoare.

Îngrijorată, Cassandra şi-a întors privirea spre Helen.

— Aşa a fost?

— Nu, i-a răspuns ea roşind. Chiar deloc.

— Cum a fost, atunci?

— Mi-a cuprins obrajii în palme, a spus Helen, amintindu-şi atingerea dulce a degetelor lui Rhys, felul în care el îi şoptise *eşti a mea, cariad...* Gura lui era dulce şi fierbinte, iar răsuflarea îi mirosea a mentă. A fost un sentiment foarte plăcut. Sărutul este cel mai bun lucru pe care îl facem cu buzele, alături de zâmbete.

Cassandra şi-a ridicat genunchii la piept şi i-a cuprins cu braţele.

— Aş vrea să fiu sărutată şi eu, într-o bună zi, a exclamat.

— Eu una nu, a spus Pandora. Există sute de lucruri mai bune de făcut. Să decorăm casa de Crăciun, să mângâiem câinii, să găsim pe cineva care să ne scarpine pe spate, în locurile la care nu putem ajunge...

— Nu te-ai sărutat niciodată, i-a spus Cassandra. S-ar putea să-ţi placă. Aşa, ca lui Helen.

— Lui Helen îi place şi varza de Bruxelles. Nu putem avea încredere în părerile ei. Pandora s-a cocoţat la rândul ei pe un fotoliu şi i-a aruncat lui Helen o privire plină de subînţeles: nu e cazul să-ţi faci griji. Nici Devon şi nici Kathleen nu vor afla nimic. Ştim să păstrăm un secret. Dar servitorii ştiu că ai lipsit mare parte din zi.

— Doamna Abbott mi-a promis că vor păstra tăcerea.

Pandora s-a strâmbat:

— De ce e toată lumea dispusă să păstreze secretele lui Helen, iar pe ale noastre nu? a întrebat-o pe Cassandra.

— Pentru că Helen nu face niciodată prostii.

— Ei, azi lucrurile au stat diferit.

Pandora a privit-o curioasă.

— Ce vrei să spui?

Dându-şi seama că era cazul să le distragă atenţia, Helen a ridicat cutia crem şi le-a întins-o.

— Deschideţi-o. Şi-a aşezat pe scaunul cel mai apropiat şi le-a privit amuzată pe gemenele care desfăcuseră deja panglica şi ridicau capacul.

Trei rânduri de ciorapi de mătase erau aranjate înăuntru, asemenea bomboanelor… roz, galbeni, albi, crem.

— Sunt douăsprezece perechi, a spus Helen, savurând expresia uimită a surorilor ei. Le putem împărţi în mod egal între noi.

— Cât sunt de frumoşi! Cassandra abia dacă atingea cu un deget marginea de dantelă. Putem să-i probăm chiar acum?

— Numai să aveţi grijă să nu-i vadă nimeni.

— Chiar au meritat un sărut pe gură, dacă stau să mă gândesc, a spus Pandora. A numărat perechile şi a ridicat privirea spre Helen, întrebătoare: sunt doar unsprezece.

Nu a găsit pe loc un răspuns evaziv, aşa că a trebuit să recunoască:

— Port deja una dintre perechi.

Pandora a studiat-o cu atenţie, zâmbind:

— Acum înţeleg. *Chiar* ai făcut prostii.

Capitolul 7

A doua zi de dimineaţă, când s-a trezit, primul lucru pe care l-a văzut Rhys a fost o pată neagră pe cearşaf, lângă el.

Era ciorapul negru, din bumbac, al lui Helen. Cel pe care nu-l rupsese. Şi pe care îl lăsase special acolo, lângă pernă, ca să fie sigur că nu fusese doar un vis.

L-a strâns în palmă, în timp ce mintea îi era asaltată de imagini cu Helen în patul lui, în baia lui. Înainte să o conducă acasă, o ajutase să se îmbrace, în faţa şemineului. Alesese una dintre perechile cele noi de ciorapi, aduse de la magazin, îngenunchease în faţa ei şi i-i rulase pe picioarele lungi, unul câte unul. Urmaseră celelalte straturi de îmbrăcăminte de doliu. Dar Rhys era satisfăcut la gândul că purta ceva de la el.

S-a întins pe spate, jucându-se absent cu ciorapul de bumbac, atingând cu degetul mare cusăturile dese. S-a încruntat când şi-a amintit insistenţa lui Helen ca nunta să aibă loc peste cinci luni. Era tentat să o răpească, să o posede chiar în cabina trăsurii, în drum spre Scoţia.

Probabil că nu era cel mai nimerit mod de a începe o căsnicie, totuşi.

Şi-a strecurat degetele înăuntrul ciorapului şi l-a adus aproape de nas şi de gură, vânând orice urmă de aromă a trupului ei.

Avea de gând ca în seara aceea să meargă la reşedinţa familiei Ravenel şi să-i ceară lui Devon consimţământul cu privire la căsătoria lor. Era sigur că Devon îl va refuza, iar atunci va fi nevoit să-i spună că o dezonorase pe Helen.

Drept pentru care Devon îl va ataca, asemenea unui lup furios. Rhys nu avea dubii în privinţa capacităţii lui de a se apăra. Şi totuşi, să te lupţi cu un Ravenel înfuriat era un

lucru de evitat, pe cât posibil.

Gândurile i s-au îndreptat imediat spre averea dobândită recent de acesta, avere care avea legătură, după spusele lui Helen, cu nişte minereuri de pe o moşie de douăzeci de mii de acri. Terenul în chestiune îi fusese concesionat unui prieten comun, Tom Severin, un magnat al căilor ferate care intenţiona să construiască o linie chiar pe acolo.

Trebuia să-i facă o vizită lui Severin, după ce-şi rezolva problemele de dimineaţă. Şi să afle mai multe.

Şi-a lipit de buze ciorapul, respirând prin materialul moale. Cu ochii întredeschişi, şi-a amintit felul în care ea îşi desfăcea buzele sub sărutul lui, felul în care tot trupul ei păruse dornic să-l primească.

Răpirea rămânea totuşi o posibilitate, şi-a spus ameţit de dorinţă.

Rhys şi-a făcut apariţia în biroul lui Severin şi au plecat împreună spre un local unde se vindea peşte prăjit, să ia masa. Era un loc în care veneau adesea. Nici unuia dintre ei nu-i plăcea să piardă mult timp la prânz, preferau genul acesta de localuri pe care le găseai la fiecare colţ de stradă. Erau frecventate de domni din înalta societate şi de oameni obişnuiţi deopotrivă, pentru că aici puteai comanda o porţie de friptură de vită sau o salată de homari şi terminai masa în cel mult o jumătate de oră.

S-au aşezat la o masă din colţ şi au comandat câte o porţie de peşte prăjit şi câte o halbă de bere. Rhys încă se mai gândea la modul în care să aducă vorba de pământurile lui Devon Ravenel.

— Hematit, a spus Severin înainte ca Rhys să apuce să pronunţe o silabă măcar. A zâmbit surprinzând privirea întrebătoare aruncată de Rhys. Bănuiesc că asta voiai să mă întrebi. Toată lumea din Londra încearcă să afle asta.

„Prea deştept pentru binele lui” era o expresie pe care mulţi dintre cei care o primeau nu o meritau. Aceasta era părerea lui Rhys. În cazul lui Tom Severin, însă, se potrivea de minune. Chiar dacă părea foarte relaxat, neatent într-o conversaţie, era în stare să-şi amintească

mai târziu fiecare detaliu, fiecare cuvânt. Era un bărbat inteligent, încrezător în capacităţile sale, adesea ironic la adresa lui.

Rhys, care fusese crescut de nişte părinţi rigizi, veşnic posomorâţi, îi invidiase dintotdeauna pe cei asemenea lui Severin, care puteau fi adesea ireverenţioşi. Erau cam de aceeaşi vârstă, o porniseră amândoi de jos, aveau acelaşi apetit pentru succes. Un singur lucru îi deosebea: Severin avea o educaţie aleasă. Şi totuşi, Rhys nu îl invidiase niciodată pentru asta. În afaceri, instinctul era la fel de valoros ca şi inteligenţa, uneori chiar mai valoros.

— Trenear a găsit minereuri de hematit pe pământurile sale? a întrebat Rhys. Ce poate însemna asta? Este un minereu comun, nu-i aşa?

Cea mai mare plăcere a lui Severin era să dea explicaţii.

— Ceea ce a găsit el este de o calitate neobişnuită. Bogat în fier, fără silicaţi. Nici măcar nu trebuie topit. Nu există un al doilea zăcământ asemănător în toată Cumbria. Iar Trenear mai are un avantaj: plănuisem deja ca şina de cale ferată să treacă prin zonă. Nu mai trebuie decât să-l extragă, să-l încarce şi să-l transporte la o uzină de laminat. Cererea de oţel este într-atât de mare încât are pe mână o adevărată avere. Sau sub picioare, mai bine zis. Am făcut nişte studii, am luat mostre. Ar putea câştiga mai bine de jumătate de milion de lire sterline.

Rhys se bucura pentru Devon, care chiar avea nevoie de ceva noroc. În ultimele luni, acestui pierde-vară lipsit de orice griji, îi apăsau pe umeri o mulţime de responsabilităţi la care nu se aşteptase şi pe care, cu siguranţă, nu şi le dorise.

— Cred că-ţi dai seama că am încercat să pun eu mâna pe zăcăminte, înainte ca Trenear să-şi dea seama, a continuat Severin. Numai că este un ticălos încăpăţânat. Într-un final, am reuşit doar să concesionez o parte.

Rhys l-a privit atent.

— Ştiai de existenţa zăcămintelor şi nu i-ai spus?

— Aveam mare nevoie de ele. Mi se părea că scurtam

cumva calea.

— Dar Trenear avea şi mai mare nevoie! A moştenit o moşie aflată în pragul falimentului. Ar fi trebuit să-i spui!

Severin a ridicat din umeri.

— Dacă nu era suficient de isteţ să le descopere înaintea mea însemna că nu le merita.

— *Lesu Mawr.* Rhys a ridicat halba de bere şi a golit-o pe jumătate din câteva înghiţituri. Fainã pereche mai facem! Tu ai încercat să-l escrochezi iar eu i-am cerut mâna femeii pe care o iubeşte. Se simţea stânjenit. Poate că Devon nu era tocmai un prieten de nădejde, dar merita un tratament ceva mai bun.

Severin părea fascinat, dar şi amuzat de informaţie. Era un bărbat brunet, subţire, cu trăsături abrupte şi cu o privire pătrunzătoare, care-i făcea pe ceilalţi să se considere nişte ţinte. Ochii aveau o culoare neobişnuită, erau albaştri înspicaţi cu verde iar într-o anumită lumină păreau să fie de culori diferite.

— Ce femeie? a întrebat Severin. Ce-ai făcut?

— Numele ei nu este important, a murmurat Rhys. Şi am cerut-o pentru că aşa am vrut.

Kathleen, lady Trenear, îi spusese cândva, fără răutate, că nu va fi niciodată în stare să o facă fericită pe Helen, că nu o merita. Atunci se simţise jignit şi ripostase. Urât.

Şi deci îi demonstrase că avea dreptate. Aşa că nu avea de ce să-l condamne pe Devon dacă avea să-i dea cu tifla.

— S-a întâmplat cam pe când micuţa verişoară a lui Trenear a rupt logodna cu tine, nu-i aşa? l-a întrebat Severin.

— Suntem în continuare logodiţi, i-a răspuns Rhys.

— Adevărat? Severin părea şi mai curios. Ce s-a întâmplat?

— Al naibii să fiu dacă-ţi spun. Cine ştie când te vei folosi de cuvintele mele împotriva mea.

Severin a râs.

— Ca şi cum tu nu ai fi făcut niciodată la fel, când a

venit vorba de afaceri.

— Nu cu prietenii.

— Ah. Adică ţi-ai sacrifica propriile interese în favoarea unui prieten. Asta vrei să spui?

Rhys a mai luat câteva înghiţituri de bere.

— N-am făcut-o până acum, a recunoscut el. Dar este posibil.

Severin a pufnit.

— Sunt sigur de asta, a rostit pe un ton care spunea exact contrariul. După care i-a făcut un semn ospătarului să le mai aducă bere.

Au discutat apoi despre afaceri, în special despre cele cu case pentru clasa mijlocie şi muncitorimea săracă. Se părea că Severin era interesat să-şi ajute o cunoştinţă care se îndatorase din greu, după un şir de investiţii neinspirate. Câteva din proprietăţi fuseseră încredinţate unei firme de licitaţii iar Severin se oferise să-l ajute să plătească ipotecile de la restul, ca să nu piardă chiar tot.

— Aşa, din bunătatea inimii tale? l-a întrebat Rhys.

— Evident, a sosit imediat răspunsul. Şi pentru faptul că el şi alţi trei proprietari de mari domenii din Hammersmith fac parte din comitetul de conducere al unei firme de căi ferate pe care vreau să o preiau eu. Dacă-l scot pe prietenul meu din necaz, sunt sigur că mă va ajuta să-i conving pe ceilalţi trei să mă susţină. A schimbat imediat subiectul: s-ar putea să te intereseze una din proprietăţile pe care le scoate la vânzare. Este un ansamblu de clădiri care se dărâmă chiar acum, când vorbim, şi care va fi înlocuit cu locuinţe înşiruite pentru mai bine de trei sute de familii din clasa mijlocie.

Rhys i-a zâmbit ironic:

— Şi cum aş ieşi eu în profit?

— Închiriindu-le la un preţ exorbitant.

Rhys a clătinat din cap.

— Uiţi că am crescut pe High Street? Am văzut mult prea multe familii de muncitori suferind atunci când chiria li se dubla peste noapte…

— Ai deci cu atât mai multe motive să cumperi

această proprietate, i-a spus Severin, nelăsându-l să-şi termine ideea. Ai putea să salvezi cele trei sute de familii de un ticălos lacom, aşa ca mine.

Rhys s-a gândit imediat că proiectul merita poate, dacă şi construcţiile erau de calitate, cu canalizare şi bine ventilate. Avea în serviciul lui aproape o mie de oameni. Deşi erau bine plătiţi, acestora le era destul de greu să-şi găsească o casă bună în oraş. Putea obţine avantaje dacă ar fi cumpărat clădirile pentru a le închiria oamenilor lui. S-a sprijinit de spătar şi a întrebat, mimând indiferenţa:

— Cine este constructorul?

— Holland şi Hannen. Este o firmă cu bună reputaţie. Am putea merge până acolo după masă, dacă vrei să vezi cu ochii tăi.

Rhys a ridicat din umeri a nepăsare.

— Nu are ce să strice dacă arunc şi eu o privire.

După ce s-au ridicat de la masă s-au îndreptat spre nord, spre King’s Cross, trăgând cu nesaţ în piept aerul proaspăt. Treptat, casele cu faţade impozante din cărămidă şi teracotă au fost înlocuite de case modeste, despărţite de alei înguste şi şanţuri pline cu mizerii. Ferestrele erau acoperite cu ziare, rufele atârnau la uscat, sprijinite în pari. Erau şi case fără uşi, în pragul ruinei.

— Hai s-o luăm pe strada mare, i-a sugerat Severin, strâmbând din nas din cauza mirosurilor sulfuroase care pluteau prin aer.

— Nenorociţii care locuiesc aici sunt nevoiţi să respire aerul acesta tot timpul, a spus Rhys. Noi trebuie să-l suportăm doar zece minute.

Severin i-a aruncat o privire ironică.

— Doar nu-i simpatizezi pe reformişti, sper?

Rhys a ridicat din umeri.

— O scurtă plimbare pe străzi ca aceasta poate fi de ajuns.

Au mers mai departe, trecând pe lângă o brutărie, un magazin de băuturi şi un cort cu o pancartă care spunea că acolo se găseau de vânzare cocoşi de luptă.

Au răsuflat uşuraţi când, după colţ, au dat de o stradă

mai lată, cu canalizare, care dădea direct în şantier, acolo unde un şir de case tocmai erau dărâmate. Locul era un adevărat furnicar, echipa de constructori dezmembra sistematic clădirile cu trei etaje. O muncă periculoasă şi dificilă. Ca să dărâmi o clădire înaltă ai nevoie de mai multă tehnică decât atunci când o construieşti. Două macarale mobile imense, acţionate cu aburi, făceau un zgomot infernal.

Rhys şi Severin au mers până în spatele unui şir de remorci pline cu lemn recuperat, care urma să fie transformat în lemn pentru foc. Peste tot mişunau bărbaţi purtând târnăcoape şi lopeţi sau împingând roabe, în timp ce zidarii sortau cărămizi, legându-le şi punându-le deoparte pe acelea care mai puteau fi folosite.

Rhys s-a încruntat când a văzut cum erau evacuaţi chiriaşii din clădirea apropiată. Unii încercau să riposteze, alţii se jeluiau în timp ce-şi cărau afară puţinele lucruri şi le aşezau grămadă pe jos. Era un mare păcat. Bieţii de ei erau aruncaţi în stradă în plină iarnă.

Severin i-a surprins privirea şi a spus:

— Au fost anunţaţi din vreme. Oricum, clădirea aceasta era deja condamnată la ruină. Numai că oamenii nu pleacă. Aşa se întâmplă mereu.

— Unde să se ducă? a întrebat retoric Rhys.

— Dumnezeu ştie. Dar nu e de ajutor nimănui dacă sunt lăsaţi să locuiască lângă o hazna.

Privirea lui Rhys rămăsese aţintită pe un băiat de opt-nouă ani care stătea singur, cocoţat pe un morman de lucruri, printre care un scaun, o tigaie şi nişte cearşafuri murdare. Părea să le păzească, aşteptând sosirea cuiva. Mai mult ca sigur, tatăl sau mama lui căutau acum un alt loc în care să locuiască.

— Am aruncat o privire pe planuri, a spus Severin. Noile clădiri vor avea cinci etaje, apă curentă şi câte un closet pe fiecare etaj. La subsol vor fi bucătării comune, spălătorii şi uscătorii, iar în faţa clădirii vor fi montate balustrade, pentru ca puştii să se poată juca în siguranţă. Te interesează să vezi şi tu schiţele?

— Da. Împreună cu contractele, ipotecile şi lista de constructori şi subcontractanţi.

— Eram sigur de asta, i-a răspuns Severin.

— Cu o condiţie: să-mi pui pe masă şi parte din acţiunile companiei de căi ferate Hammersmith.

Expresia mulţumită a lui Severin s-a schimbat:

— Uite ce e, ticălos nesătul, nu am deloc de gând să-ţi ofer şi acţiuni la calea ferată, pe lângă clădirea aceasta. Nici măcar nu e clădirea mea! Nu fac decât să ţi-o arăt!

Rhys a zâmbit superior:

— Dar vrei să găseşti un cumpărător. Şi nu sunt prea mulţi, atâta vreme cât în jur poţi găsi terenuri foarte ieftine.

— Dacă tu crezi…

Restul de cuvinte au fost înghiţite de un zgomot asurzitor şi de strigăte de panică. Au ridicat amândoi privirea: o parte din clădire se prăbuşea. Zidurile se dărâmau, bârne lungi de lemn se rostogoleau în cascadă. Băiatul abandonat, cocoţat pe maldărul de lucruri, se afla chiar sub cascada mortală.

Fără să mai stea pe gânduri, Rhys s-a repezit spre copil, uitând de piciorul său cel amorţit. S-a aruncat peste el, apărându-l cu trupul lui. A simţit imediat o lovitură puternică în umăr şi în spate. Întreg trupul i s-a cutremurat. Deşi durerea era imensă, creierul calcula care puteau fi urmările unei asemenea lovituri în acea zonă a spatelui – după care totul să întunecat.

Capitolul 8

— Winterborne, Winterborne! Haide, deschide ochii! Aşa, băiete. Uită-te la mine.

Rhys a clipit. Se trezea încet la realitate. Era întins pe jos şi îi era foarte frig. În jurul lui se strânsese multă lume. Toţi exclamau, puneau întrebări, strigau, dădeau sfaturi. Severin era aplecat deasupra lui.

Durerea. Era cufundat în durere. Nu era cea mai mare

din câte cunoscuse, dar era de luat în seamă. Îi era greu să se mişte, îşi dădea seama că era ceva în neregulă cu mâna lui stângă, pe care nu o putea mişca.

— Băiatul… a rostit, aducându-şi aminte de acoperişul care se prăbuşea, de avalanşa de cărămizi şi bucăţi de lemn.

— Este nevătămat. A trebuit să-l alung, pentru că l-am prins încercând să-ţi fure portofelul. Severin i-a aruncat o privire ironică şi a continuat: dacă tot ai de gând să-ţi rişti viaţa, măcar fă-o pentru unul care merită, nu pentru o scursură a societăţii. I-a întins mâna, să-l ajute să se ridice.

— Nu-mi pot mişca mâna

— Care? Stânga? E ruptă, probabil. Nu ar trebui să-ţi spun asta, dar totuşi… Când o clădire cade, te îndepărtezi, nu te arunci sub ea.

O voce autoritară de femeie s-a ridicat deasupra celorlalte:

— Lăsaţi-mă să trec! Daţi-vă deoparte, vă rog! Deoparte!

Femeia îmbrăcată în negru, cu o eşarfă verde la gât, îşi făcea loc printre gură-cască, ajutându-se de un baston cu mânerul rotunjit. L-a examinat pe Rhys cu o privire de cunoscător pe când îngenunchea lângă el, fără să ţină seamă de noroiul dimprejur.

— Domnişoară, a dat să spună Severin, uşor enervat, sunt convins că vrei să ne fii de ajutor, dar…

— Sunt medic, a spus ea scurt.

— Infirmieră, poate? a întrebat-o Severin.

Ea l-a ignorat şi s-a întors spre Rhys.

— Ce te doare cel mai tare?

— Umărul.

— Mişcă-ţi degetele, te rog. L-a privit făcând ce i se spusese. Ai cumva braţul amorţit? Simţi furnicături?

— E amorţit. Strângând din dinţi, Rhys a ridicat privirea spre ea. Era o femeie tânără, de douăzeci şi ceva de ani. Frumuşică, cu ochi mari, verzi şi păr şaten. În ciuda trăsăturilor fine şi a siluetei fragile, părea destul de robustă şi de încăpăţânată. I-a prins cu blândeţe braţul şi a încercat

să-l mişte. Rhys a mârâit. Un fulger de durere îi străbătuse umărul. I l-a lăsat cu grijă în jos, spre talie.

— Scuze, i-a murmurat, strecurându-şi mâna pe sub haina lui, să-i pipăie umărul.

În secunda următoare, el vedea stele verzi.

— Au!

— Nu cred să fie fracturat. Şi-a retras mâna de sub haina lui.

— Ajunge! a spus Severin, exasperat. Nu faci decât să-l răneşti şi mai tare. Are nevoie de un doctor, nu de…

— Sunt medic. Am şi atestat. Iar prietenul tău are umărul dislocat. Şi-a desfăcut eşarfa de la gât. Dă-mi cravata ta. Trebuie să-i prindem braţul înainte să-l mişcăm de aici.

— Unde să-l ducem? a întrebat-o Severin.

— Cabinetul meu este la două străzi de aici. Cravata, te rog.

— Dar…

— Dă-i-o, a răbufnit Rhys. Umărul îi luase foc.

Severin l-a ascultat, mormăind.

Cu gesturi pricepute, femeia a improvizat un laţ din eşarfa verde, în care i-a sprijinit cotul. Iar din cravata lui Severin, cu ajutorul acestuia, i-a legat braţul inert de trup, imobilizându-l.

— Acum te vom ajuta să te ridici, i-a spus lui Rhys. Nu va trebui să mergi prea mult. Am tot ce-mi trebuie la cabinet. Te voi trata aşa cum trebuie.

Severin a dat să riposteze:

— Domnişoară, trebuie să obiectez…

— Doctor Gibson, l-a corectat ea.

— Doctor Gibson, a repetat el, accentuând voit cuvântul „doctor”, făcându-l să sune aproape ca o insultă. Îl ai în faţa ta pe domnul Winterborne. Proprietarul magazinului universal cu acelaşi nume. Are nevoie să fie tratat de un medic adevărat, cu şcoală şi experienţă, ca să nu mai vorbesc că ar trebui să ai…

— Penis? i-a sugerat ea pe un ton acid. Mă tem că nu am aşa ceva. Şi nici nu ţi se cere, atunci când susţii

examenul la medicină. Sunt cu adevărat doctor şi, cu cât îl tratez mai repede pe domnul Winterborne, cu atât mai bine pentru el. Văzând că Severin încă mai ezita, a adăugat: capacitatea limitată de rotire a braţului şi proeminenţa coracoidului indică o dislocare în zona posterioară. Ceea ce înseamnă că articulaţia trebuie reaşezată cât mai curând, pentru a preveni complicaţiile neurovasculare de la extremităţile superioare.

Dacă nu ar fi avut dureri atroce, Rhys s-ar fi distrat copios pe seama lui Severin, care era pur şi simplu uluit.

— Te ajut eu să-l ridici, a murmurat.

Tot drumul, scurt dar chinuitor pentru Rhys, Severin a continuat să o chestioneze pe femeie, care îi răspundea cu o răbdare de invidiat. Se numea Garrett Gibson, se născuse în estul Londrei. După ce lucrase într-un spital ca infirmieră începuse să urmeze studii de medicină. Cu trei ani în urmă obţinuse titlul de doctor la Universitatea Sorbona din Paris, după care se întorsese la Londra. Aşa cum se obişnuia, îşi deschisese cabinetul într-o casă particulară – se întâmpla ca aceasta să-i aparţină chiar tatălui ei, rămas văduv.

Au ajuns în faţa unei clădiri cu trei etaje, înghesuită într-un şir de case confortabile în stil georgian, din cărămidă roşie. Toate aceste case erau împărţite la fel: aveau o cameră spre faţă şi una spre spate, pe fiecare etaj, cu un hol şi casa scării dispuse pe lateral㠹.

O servitoare le-a deschis imediat uşa şi i-a ajutat să intre. Dr. Gibson i-a condus imediat spre încăperea din spate, extrem de curată, în care se aflau o masă pentru examinări, o banchetă, un birou şi mai multe dulapuri din mahon, aliniate pe unul dintre pereţi, i-a făcut semn lui Rhys să se aşeze pe masa de examinare, care era de fapt o saltea îmbrăcată în piele şi aşezată pe un dulap răsturnat. Salteaua era împărţită în mai multe secţiuni, pentru ca pacientul să poată ridica fie capul, fie picioarele.

Gibson şi-a scos imediat pardesiul şi pălăria şi i le-a întins servitoarei. S-a apropiat de Rhys şi i-a îndepărtat legătura improvizată.

— Înainte să te întinzi, domnule Winterborne, aş avea

nevoie să-ţi scoţi haina.

El a încuviinţat, deşi pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

— Cum pot să te ajut? a întrebat Severin.

— Poţi să începi cu mâneca braţului care a scăpat neatins, încearcă totuşi să nu-l mişti prea mult. Eu mă voi ocupa de celălalt.

În ciuda gesturilor grijulii, Rhys a gemut şi a strâns din ochi. Deşi era în şezut, a simţit cum se clătina din cauza durerii.

Severin l-a sprijinit imediat, punându-i mâna pe umărul sănătos.

— Cred c-ar fi mai bine să-i tăiem cămaşa şi vesta, i-a sugerat.

— Sunt de acord, a spus dr. Gibson. Ţine-l bine. Le tai eu, imediat.

Cât ai clipi, cu câteva mişcări precise de lamă ascuţită, Rhys a rămas fără vestă şi cămaşă. Un lucru era cert: femeia ştia să ţină în mână un bisturiu. A privit atent chipul concentrat, întrebându-se cât de greu îi fusese, mai mult ca sigur, să-şi ocupe locul într-o profesie a bărbaţilor.

— La naiba! a exclamat Severin, când a văzut vânătaia imensă de pe spatele şi de pe umărul lui Rhys. Sper ca neisprăvitul acela mic să fi meritat să fie salvat.

— Bineînţeles că a meritat, i-a răspuns dr. Gibson, în timp ce cotrobăia printr-un sertar. A salvat viaţa unui copil. Nu ştie nimeni ce va deveni el, cândva.

— Un infractor, în cazul lui, asta e sigur, a spus Severin.

— Posibil, i-a răspuns femeia, întorcându-se cu un pahar în care era un lichid de culoarea ambrei. Dar nu putem şti cu siguranţă. I-a întins paharul lui Rhys. Poftim, domnule Winterborne.

— Ce este? a întrebat el, apucându-l cu mâna sănătoasă.

— Ceva care te va ajuta să te relaxezi.

Rhys abia a gustat.

— Whisky, a constatat surprins, dar şi recunoscător

deopotrivă. Numai că unul nu e de ajuns să mă relaxeze. Văzând-o că-l privea întrebător, a adăugat: sunt din Ţara Galilor.

Dr. Gibson a zâmbit, iar ochii i-au strălucit. S-a întors şi i-a mai turnat un pahar.

— Şi eu aş avea nevoie să mă relaxez, i-a spus Severin.

Ea părea amuzată.

— Mă tem că nu-ţi pot da să bei, i-a răspuns. Pentru că am nevoie de ajutorul tău. I-a luat lui Rhys paharul din mână şi l-a pus deoparte, după care a strecurat un braţ sigur şi puternic pe după spatele lui. Te vom ajuta să te întinzi, domnule Winterborne. Încet… Ridică-i picioarele, domnule Severin.

Rhys s-a întins pe salteaua din piele, murmurând înjurături în barbă. Durerea venea în valuri, agonizantă.

Dr. Gibson a acţionat o pedală, apăsând de mai multe ori, iar masa s-a ridicat. I-a dat ocol, ajungând la locul rănit.

— Trebuie să te duci pe cealaltă parte, domnule Severin. Va trebui să-l cuprinzi cu braţele şi să-l ţii nemişcat. Da, exact aşa.

Severin i-a zâmbit cu subînţeles lui Rhys, continuând să asculte indicaţiile doctorului.

— Mai zici ceva de acţiunile Hammersmith acum, când eşti la cheremul meu?

— Le vreau în continuare, a reuşit Rhys să-i răspundă.

— Nu cred să fie nevoie şi de asta, dar e mai bine să fim precauţi, i-a spus dr. Gibson, strecurându-i printre dinţi un cordon de piele. Şi-a dat seama că el ezita, aşa că a adăugat: e nouă. Nu le refolosesc niciodată.

Rhys a strâns cu putere cureaua între dinţi.

— Crezi că ai suficientă putere pentru asta? a întrebat-o Severin pe Gibson, părând neîncrezător.

— Vrei să ne întrecem la skanderberg? s-a oferit ea cu un asemenea aplomb că Rhys a pufnit, amuzat.

— Nu, i-a răspuns imediat Severin. Mă tem că m-ai putea înfrânge.

Ea i-a zâmbit.

— Mă îndoiesc de asta, domnule. Dar măcar nu ţi-aş ceda victoria prea uşor. Cu mâna dreaptă, l-a cuprins pe Rhys de încheietură, iar cu cealaltă l-a prins de braţ. Ţine-l nemişcat, i-a spus lui Severin. A început să-i rotească articulaţia, ridicându-i braţul, până ce aceasta a revenit la locul ei.

Rhys a oftat. Durerea încetase. A întors capul, a scuipat cât colo bucata de piele şi şi-a tras răsuflarea.

— Îţi mulţumesc.

— Te-ai descurcat de minune, i-a spus şi Severin. Eşti foarte pricepută, dr. Gibson.

— Prefer cuvântul „competentă”, i-a răspuns ea. Dar îţi mulţumesc. A apăsat din nou pe pedală şi a coborât masa. Îmi pare rău pentru vestă şi cămaşă, i-a spus lui Rhys, scoţând dintr-un sertar câteva feşe albe. Rhys a dat din cap, semn că nu conta. Umărul te va mai durea câteva zile. Şi se va umfla. Trebuie însă să încerci să-l foloseşti normal, în ciuda disconfortului. Altfel, muşchii se vor atrofia. Astăzi, însă, ar fi mai bine să-ţi ţii braţul imobilizat. L-a ajutat să se ridice în şezut. S-ar putea să te deranjeze în nopţile următoare. Îţi voi prescrie un tonic. Să iei câte o lingură înainte de culcare, nu mai mult. I-a aşezat cu grijă haina pe umeri.

— Eu ies în stradă, să opresc o trăsură, a spus Severin. Winterborne nu poate ieşi aşa dezbrăcat pe stradă. Or să roiască femeile în jurul lui.

Severin a ieşit din încăpere, iar Rhys şi-a căutat portofelul, aflat într-un buzunar al hainei.

— Cât îţi datorez? a întrebat-o.

— Un florin este de ajuns.

Era jumătatea sumei pe care i-ar fi cerut-o dr. Havelock, medicul lui Winterborne. Rhys a pescuit moneda din portofel şi i-a întins-o.

— Eşti un medic foarte competent, i-a spus serios.

Ea i-a zâmbit, fără să roşească sau să nege. Winterborne o plăcea pe această femeie neobişnuită, sigură pe ea. Deşi sorţii îi erau împotrivă, spera ca ea să reuşească în meseria pe care şi-o alesese.

— Te voi recomanda şi altora, a continuat Rhys.

— Eşti foarte amabil, domnule Winterborne. Dar mă tem că voi închide cabinetul la sfârşitul lunii. Încerca să nu pară afectată, dar ochii i se umbriseră.

— Pot să întreb care este motivul?

— Pacienţii sunt puţini. Majoritatea oamenilor sunt de părere că o femeie nu are nici forţa fizică şi nici mintea suficient de ageră ca să poată practica medicina. A zâmbit amar. Mi s-a spus chiar că femeile nu sunt în stare să-şi ţină gura şi de aceea un medic femeie va încălca cu siguranţă intimitatea pacienţilor.

— Ştiu totul despre prejudecăţi, i-a răspuns Rhys. Singurul mod de a le înfrânge este să dovedeşti că sunt greşite.

— Da. Privirea îi era însă absentă. A început să-şi facă de lucru cu instrumentele.

— Cât de bună eşti? a întrebat-o Rhys.

Ea şi-a îndreptat spatele şi l-a privit peste umăr.

— Poftim?

— Descrie-te, i-a spus el.

Îngândurată, Gibson s-a întors cu faţa spre el:

— Pe când lucram ca asistentă la chirurgie, la spitalul St. Thomas, am luat lecţii în particular pentru a obţine diplomele necesare în anatomie, fiziologie şi chimie. La Sorbona am studiat timp de doi ani anatomia. I-am fost asistentă pentru o scurtă perioadă lui Sir Joseph Lister, care m-a iniţiat în tehnicile chirurgiei. Am fost şi moaşă... Pe scurt, sunt foarte bună. Şi aş fi putut ajuta o mulţime de oameni dacă...

Vocea i s-a frânt. Rhys a scos din buzunar o carte de vizită şi i-a întins-o.

— Luni dimineaţă, la nouă fix, la magazinul meu. Arăţi cartea de vizită şi întrebi de doamna Fernsby.

— Pot să întreb de ce? Făcuse ochii mari.

— Am un doctor care se ocupă de sănătatea a o mie de angajaţi ai mei. E în vârstă, dar este un om bun. Va trebui să-şi dea acordul să te angajez, dar nu mă aştept să obiecteze. Chiar are nevoie de ajutor – şi în special de o

moaşă. Spune că îi e din ce în ce mai greu, cu reumatismul lui. Dacă eşti dispusă...

— Da, sunt. Mulţumesc. Da. Voi fi acolo, luni dimineaţă. A zâmbit uşor. Nu a fost o zi prea fastă pentru tine, domnule Winterborne, dar se pare că mie norocul tocmai mi-a surâs.

Capitolul 9

— Vai, domnule Winterborne! a exclamat doamna Fernsby, oripilată, atunci când a intrat în birou şi l-a văzut pe Rhys murdar, plin de lovituri şi gol pe sub haină. Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat? Aţi fost jefuit? Atacat?

— Cam aşa. Dar de o clădire.

— Cum adică...?

— Îţi explic mai târziu, Fernsby. Deocamdată, am nevoie de o cămaşă. A scos din buzunar reţeta şi i-a întins-o: te rog să i-o dai farmacistului şi să-i spui să-mi prepare acest tonic. Am avut umărul dislocat şi doare al naibii. Şi trimite-i vorbă avocatului meu că vreau să-l văd aici, în biroul meu, într-o jumătate de oră.

— Cămaşă, medicament, avocat, a repetat femeia. Aveţi de gând să-i daţi în judecată pe proprietarii clădirii?

Rhys s-a strâmbat de durere atunci când s-a aşezat pe scaunul de la biroul său.

— Nu, a murmurat. Dar trebuie să-mi revizuiesc imediat testamentul.

— Sigur nu vreţi să mergeţi mai întâi pe-acasă, să vă spălaţi? l-a întrebat ea. Arătaţi cam... rău.

— Trebuie să rezolv asta de urgenţă. Spune-i lui Quincy să-mi aducă nişte apă fierbinte şi un prosop. O să mă curăţ aici, cât de cât. Şi adu-mi te rog un ceai. Nu, mai bine o cafea.

— Să trimit după doctorul Havelock, domnule?

— Am primit deja îngrijiri de la dr. Gibson. *À propos,* să ştii că va veni aici luni dimineaţă, la un interviu. Am de

gând să o angajez, să-l ajute pe Havelock.

Sprâncenele doamnei Fernsby se arcuiseră pe deasupra ochelarilor.

— Să „o” angajez? Este o „ea”?

— Nu ştii că există şi medici femei? a întrebat-o Rhys.

— Am auzit, dar n-am văzut niciuna.

— O vei vedea luni.

— Da, domnule, a murmurat doamna Fernsby şi s-a grăbit să iasă din birou.

Cu un mare efort, Rhys a întins mâna spre borcanul cu caramele cu mentă, a luat una şi a băgat-o în gură, după care şi-a reaşezat haina pe umeri.

În timp ce bomboana i se topea pe limbă, s-a gândit din nou, îngrozit, la acelaşi lucru la care se gândise pe drumul spre birou.

Ce s-ar fi întâmplat cu Helen dacă el murea?

Nu se temuse niciodată de nimic, îşi asuma riscuri calculate, făcea doar ce voia. Cu destul de mult timp în urmă se împăcase chiar cu gândul că afacerea lui va continua şi fără el. Plănuise să-şi lase compania în grija unui comitet de directori, acel grup de prieteni şi sfătuitori de încredere pe care-i adunase cu grijă, în ani. Mama lui nu avea să ducă lipsă de nimic, dar nu va avea niciodată un cuvânt de spus în privinţa afacerilor lui. Nici nu-şi dorea, de altfel. Anumiţi angajaţi mai speciali, cum era doamna Fernsby, urmau să fie răsplătiţi generos şi stabilise deja sumele care să le revină rudelor mai îndepărtate.

Pe Helen nu o pomenise deloc în testamentul lui. Aşa cum stăteau lucrurile acum, dacă accidentul de mai devreme ar fi fost fatal, ei nu i-ar fi revenit nimic – deşi îi răpise virginitatea şi era foarte posibil să fie însărcinată.

Îşi dăduse seama, îngrozit, că Helen era într-o poziţie extrem de vulnerabilă. Din cauza lui.

Capul îl durea îngrozitor. Şi-a întins braţul sănătos pe birou şi şi-a sprijinit fruntea de el, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

Trebuia să-i asigure viitorul lui Helen. Şi încă repede.

Ca de obicei, angajaţii lui au fost rapizi şi eficienţi.

Quincy, valetul în vârstă care îl părăsise pe Devon Ravenel în favoarea lui cu câteva luni în urmă, i-a adus o cămaşă curată, un vas cu apă fierbinte şi ustensilele de toaletă. Văzând cum arăta stăpânul lui, a plescăit nemulţumit şi a mormăit ceva, după care s-a apucat de treabă: l-a spălat, i-a periat părul şi l-a ajutat să se îmbrace. În sfârşit, Rhys arăta din nou prezentabil. Cel mai greu a fost să-şi pună cămaşa şi vesta. Aşa cum îi prezisese dr. Gibson, umărul rănit îl durea din ce în ce mai tare.

Doamna Fernsby i-a adus tonicul de la farmacie, pe aceeaşi tavă pe care erau cafea şi coniac. Rhys era gata să-l primească pe avocat.

— Winterborne, a spus Charles Burgess când a trecut pragul biroului, privindu-l amuzat şi îngrijorat deopotrivă. Pari să fi luat o tăvăleală zdravănă pe High Street, ca în copilărie.

Rhys i-a zâmbit avocatului solid, grizonant, care lucrase cândva pentru tatăl lui. Devenise mai apoi unul dintre consultanţii lui Rhys, atunci când prăvălia lui luase un asemenea avânt încât se transformase într-o afacere solidă. Acum, Burgess făcea parte din consiliul director. Meticulos, profund şi creativ, era în stare să-şi facă drum printre meandrele legale, oricare ar fi fost obstacolul întâlnit în cale.

— Doamna Fernsby mi-a spus că ai fost surprins sub dărâmături, a spus Burgess, aşezându-se de cealaltă parte a biroului. A scos dintr-un buzunar interior un caiet şi un creion.

— Aşa este. Ceea ce m-a făcut să vreau să-mi modific testamentul, fără întârziere. I-a povestit lui Burgess despre logodna lui cu Helen, fără să-i dea chiar toate detaliile.

Burgess l-a ascultat cu atenţie, luându-şi notiţe. După care a spus:

— Vrei deci să-i asiguri viitorul lui lady Helen, dar doar după ce se va consuma căsătoria, bănuiesc.

— Nu. Începând de acum. Vreau să o ştiu asigurată, în cazul în care păţesc ceva înainte de nuntă.

— Nu ai nicio obligaţie de ordin financiar faţă de lady

Helen până în ziua nunţii.

— Vreau să-i transfer în cont cinci milioane de lire. Fără întârziere. Văzând expresia uimită a avocatului, a adăugat: ar putea fi un copil la mijloc.

— Înţeleg. Burgess nota ceva, rapid. Dacă se naşte un copil, de acum în nouă luni, iar tu nu-i supravieţuieşti, va moşteni şi el ceva?

— Da. El – sau ea – va moşteni această companie. Iar dacă nu se naşte un copil, totul trece în posesia lui lady Helen.

Burgess s-a oprit din scris.

— Ştiu că nu e cazul să-mi dau cu părerea, dar totuşi o cunoşti pe această femele doar de câteva luni.

— Aceasta este dorinţa mea, i-a răspuns sec Rhys.

Helen riscase totul pentru el. I se dăruise fără să pună vreo condiţie. Voia să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

Bineînţeles că nu avea de gând să-şi ia prea curând adio de la viaţă. Era un bărbat sănătos, încă tânăr. Şi totuşi, incidentul de pe şantier – fără să mai pună la socoteală accidentul de tren, de cu o lună înainte – îi demonstrase că nimeni nu poate şti ce-i rezervă soarta. Dacă păţea ceva, voia ca Helen să moştenească tot ce era al lui. *Totul.* Inclusiv Winterborne’s.

*

Kathleen şi Devon au ajuns la Ravenel House chiar la ora ceaiului. Acesta era servit pe o măsuţă lungă, în faţa sofalei. Kathleen a străbătut încăperea şi a îmbrăţişat-o mai întâi pe Helen, cu atâta căldură de parcă ar fi fost despărţite două luni, nu două zile. Helen a îmbrăţişat-o la fel de strâns. Kathleen îi era ca o soră mai mare, uneori chiar ca o mamă. Îşi făceau confidenţe şi-l jeliseră împreună pe Theo. În Kathleen, Helen găsise o prietenă generoasă şi înţelegătoare.

Când Theo se căsătorise cu Kathleen, toată lumea sperase că se va linişti. Generaţii de Ravenel fuseseră blestemate cu un temperament schimbător, încă de pe

vremea când luptaseră alături de normanzi, la 1066. Din nefericire, se dovedise în mod repetat, de-a lungul secolelor, că natura lor războinică nu se potrivea şi în alte locuri, cu excepţia câmpului de luptă.

La vremea la care Theo moştenise Eversby Priory, domeniul era aproape căzut în ruină. Conacul era o paraginǎ, ocupanţii lui sufereau de foame iar pământurile rămăseseră nelucrate. Nimeni nu avea să afle, însă, ce ar fi putut realiza Theo în calitatea sa de conte de Trenear. La numai trei zile de la nuntă îşi pierduse cumpătul şi ieşise să călărească un cal neîmblânzit. Fusese aruncat din şa şi îşi frânsese gâtul.

Kathleen, Helen şi gemenele se aşteptaseră să fie nevoite să părăsească domeniul atunci când Devon, un văr îndepărtat, preluase totul. Spre marea lor surprindere, acesta le permisese să rămână şi să locuiască acolo şi îşi devotase întreaga energie salvării Eversby Priory. Împreună cu West, fratele său mai mic, revigorase domeniul, învăţase de toate: despre agricultură, administrarea domeniului, maşini agricole, irigaţii.

Kathleen s-a întors să le îmbrăţişeze şi pe gemene. În lumina gri de iarnă care se strecura pe fereastră, părul ei ruginiu era o binevenită pată de culoare. Kathleen avea frumuseţea unei feline, cu ochi căprui, puţin arcuiţi şi pometi proeminenţi.

— Dragele mele! a exclamat ea. Ce dor mi-a fost de voi! Am atâtea să vă povestesc!

— Şi eu, i-a spus Helen, zâmbind încurcată.

— Pentru început, v-am adus pe cineva…

— Vărul West a venit să ne viziteze? a întrebat Helen.

În clipa aceea s-a auzit un lătrat ascuţit, venind dinspre hol.

— Napoleon şi Josephine! a exclamat Pandora.

— Le era dor de voi, a spus Kathleen. Sper să fie cuminţi, altfel se întorc imediat în Hampshire.

Doi cockeri negri au dat buzna în încăpere, sărind fericiţi pe gemenele care s-au lăsat imediat pe podea, să se joace cu ei. Pandora se aşezase în patru labe şi se prefăcea

că-l împunge pe Napoleon, care se arunca pe spate, predându-se bucuros. Kathleen a deschis gura să protesteze, dar s-a mulţumit să clatine din cap, resemnată, ştiind că orice încercare de a le tempera pe gemene era inutilă.

Devon, lord Trenear, a intrat în cameră şi a zâmbit, văzând harababura de acolo.

— Ce liniştitor! a spus, cuprinzând totul cu privirea. Ca într-un tablou de Degas. „Tinere doamne servind ceaiul de după-amiază”.

Era un bărbat frumos, brunet cu ochi albaştri, cu aerul cuiva care avusese parte de ceva aventuri în trecut. Şi-a îndreptat imediat privirea spre Kathleen, absorbit cu totul, ca un bărbat îndrăgostit pentru prima oară în viaţă. S-a dus în spatele ei şi şi-a sprijinit mâna pe umărul ei, în timp ce bărbia i se odihnea uşor pe buclele arămii, prinse într-un coc. Helen nu-l mai văzuse să se poarte atât de familiar cu ea, niciodată până atunci.

— Aţi fost cuminţi în absenţa noastră? le-a întrebat el.

— Da, două dintre noi da, i-a răspuns Cassandra de jos, de pe covor.

Kathleen s-a uitat imediat spre cealaltă fată.

— Ce-ai făcut, Pandora?

— De unde ştiţi voi că eu am fost? a protestat Pandora, cu falsă indignare, făcându-i pe toţi să râdă. A zâmbit la rândul ei şi s-a ridicat în picioare, cu câinele în braţe. Ia să vă pun eu o întrebare: Kathleen, ce-i cu inelul acela pe degetul tău?

Toate privirile s-au îndreptat spre mâna ei stângă. Puţin ruşinată, ea le-a întins-o, să admire inelul.

Cassandra a abandonat-o pe Josephine şi a sărit în picioare, alăturându-se lui Helen şi Pandorei, să vadă mai bine. Inelul avea în centru un rubin de o nuanţă rară, numit şi „sângele porumbelului”, iar montura era un filigran din aur galben.

— Înainte să luăm trenul spre Hampshire, le-a mărturisit Kathleen, Devon şi cu mine ne-am căsătorit la notar.

Cele trei surori Ravenel au strigat, care mai de care mai bucuroase. Vestea nu le luase însă prin surprindere. În lunile care trecuseră, toată lumea din acea casă observase că exista o atracţie între Devon şi Kathleen.

— Minunat! a spus Helen, radioasă. Sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

— Sper că nu vă supăraţi pe mine că m-am măritat înainte de sfârşitul perioadei de doliu, a spus Kathleen, cu voce timidă. A făcut un pas înapoi, după care a adăugat: n-aş vrea să credeţi că l-am uitat pe Theo. Sau că nu-i respect memoria. Dar, aşa cum ştiţi deja, simt pentru Devon o anumită afecţiune şi…

— O *anumită afecţiune?* a întrerupt-o Devon, ridicând o sprânceană. Ochii însă îi zâmbeau. Kathleen fusese crescută într-o casă în care sentimentele nu trebuiau arătate sau declarate, iar lui Devon îi plăcea să o necăjească pe această temă.

Kathleen a murmurat, în bărbie:

— Dragoste…

El s-a prefăcut că n-a auzit-o. A înclinat capul:

— Poftim?

Kathleen a spus răspicat, roşie ca focul:

— Te iubesc. Te ador. Acum pot continua?

— Da, poţi, i-a spus Devon şi a strâns-o şi mai aproape.

— Aşa cum vă spuneam, a continuat Kathleen, am decis să nu mai aşteptăm.

— Sunt foarte bucuroasă, a spus Cassandra. Dar de ce nu aţi vrut să faceţi nuntă, aşa cum se cuvine?

— Vă explic mai târziu. Să servim ceaiul, mai întâi.

— Ne poţi explica în timp ce bem ceaiul, a insistat şi Pandora.

— O putem lăsa pe altă dată. Oricum a trecut ora ceaiului, a răspuns evaziv Kathleen.

Dintr-o experienţă recentă, Helen a înţeles că era posibil ca ei să aştepte un copil. Era cea mai logică explicaţie pentru graba cu care se căsătoriseră şi incapacitatea de a-i explica motivul unei fete de

nouăsprezece ani.

Probabil că Devon şi Kathleen împărţiseră acelaşi pat, la fel cum o făceau un soţ şi o soţie, şi-a spus Helen, roşind. Era destul de şocant.

Dar era exact lucrul pe care îl făcuse şi ea cu Rhys Winterborne, cu numai o zi în urmă.

— Dar de ce… a insistat Pandora.

— Dumnezeule mare! a intervenit Helen, câinii adulmecă în jurul mesei. Haideţi, aşezaţi-vă odată! Torn eu ceaiul. Kathleen, ce mai face vărul West?

Kathleen s-a aşezat pe un fotoliu şi i-a aruncat o privire plină de recunoştinţă. Subiectul West le-a distras imediat atenţia gemenelor, aşa cum Helen fusese convinsă că se va întâmpla.

Fratele mai mic al lui Devon, un tânăr frumuşel care se pretindea un dandy, deşi nu era, devenise favoritul gemenelor. El le trata pe amândouă cu o afecţiune rezervată, asumându-şi rolul fratelui mai mare pe care ele nu-l avuseseră niciodată, pentru că Theo îşi petrecuse viaţa la internat, iar mai apoi la Londra.

Conversaţia s-a îndreptat mai apoi spre Eversby Priory. Devon le-a povestit despre imensul zăcământ de hematit recent descoperit, despre planurile de a-l extrage şi vinde.

— Suntem bogaţi de-acum? a întrebat Pandora.

— Nu este politicos să întrebi asta, i-a răspuns Kathleen, ridicând spre buze ceaşca de ceai. Înainte să bea, a adăugat: da, suntem.

Gemenele au chicotit.

— La fel de bogaţi ca domnul Winterborne? a întrebat Cassandra…

— Prostuţă mai eşti, a spus Pandora. Nimeni nu este la fel de bogat ca Winterborne. Văzând expresia nemulţumită a lui Devon, a continuat, în semn de scuză: nu trebuia să-i pomenim numele, ştiu.

Conversaţia a continuat, tot pe subiectul Eversby Priory, iar fetele au ascultat curioase despre planurile de a construi o nouă gară, în sat. Au fost cu toţii de acord că ar fi

fost minunat ca linia ferată să treacă atât de aproape de casa lor şi să nu mai fie nevoiţi să meargă de fiecare dată până la Alton ca să ia trenul.

Ora ceaiului era o tradiţie respectată cu sfinţenie de familia Ravenel, oricât de grele ar fi fost vremurile. Un serviciu înflorat din porţelan fusese adus pe o tavă grea din argint, împreună cu un suport pe trei nivele plin cu biscuiţi aurii, sandvişuri minuscule cu brânză dulce Damson sau cu unt şi creson. La interval de câteva minute, un servitor îşi făcea apariţia pentru a reîmprospăta rezerva de apă fiartă, sau cele de lapte şi frişcă.

Familia sporovăia şi chicotea iar Helen se străduia din răsputeri să participe, dar privirea îi fugea adesea spre ceasul de pe poliţa şemineului. Era cinci şi jumătate. Doar nouăzeci de minute o mai despărţeau de sfârşitul orelor acceptabile de vizită. A luat un biscuite şi a turnat pe el puţină miere. Era delicios, dar ea era atât de neliniştită că abia a reuşit să înghită. A mai luat o gură de ceai, a dat din cap şi a zâmbit, ascultând doar pe jumătate ce discutau ceilalţi.

— A fost grozav, a spus într-un final Kathleen, aşezându-şi şervetul lângă farfurie. Mă duc să mă odihnesc puţin, A fost o zi obositoare. Ne vedem la cină.

Devon s-a ridicat imediat de pe scaun, să o ajute.

— Dar nu e încă ora şapte, a spus Helen, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Poate vine cineva. E ziua noastră de vizită, la urma urmei.

Kathleen i-a aruncat o privire întrebătoare.

— Mă îndoiesc că va veni cineva. Devon a fost plecat iar eu nu-mi amintesc să fi făcut vreo invitaţie. A făcut o pauză şi a privit-o mai atent pe Helen. Numai dacă… nu aştepţi tu pe cineva?

În liniştea care s-a lăsat, ceasul de pe poliţa şemineului se auzea nefiresc de tare:

Tic-tac, tic-tac…

— Da, i-a răspuns curajoasă Helen. Aştept un vizitator.

Kathleen şi Devon au întrebat-o într-un glas:

— Pe cine?

— Domnule, s-a auzit glasul valetului. A sosit domnul Winterborne, într-o chestiune personală.

Tic-tac, tic-tac...

Nervii ei erau întinşi la maximum, sângele i-a năvălit prin vene când Devon i-a aruncat o privire tăioasă. După care s-a întors spre valet:

— L-ai poftit înăuntru?

— Da, domnule. Aşteaptă în bibliotecă.

— Te rog să-l primeşti, a spus Helen, străduindu-se să pară indiferentă.

— Asta şi aveam de gând, i-a răspuns Devon. Dar cuvintele lui aveau un cu totul alt înţeles, aşa că nu au avut deloc darul să o liniştească.

Kathleen l-a prins de braţ pe soţul ei şi i-a şoptit ceva. Devon s-a uitat în ochii ei şi mare parte din violenţa din privire a dispărut. Mai rămăsese însă o anume ferocitate, care parcă radia dinăuntrul lui.

— Voi rămâneţi aici, a spus şi a ieşit din încăpere.

Capitolul 10

Kathleen părea remarcabil de calmă când a întrebat-o pe Helen:

— Mai doreşti ceai?

— Da. Helen a aruncat o privire grăitoare spre Pandora şi Cassandra. Nu credeţi că ar fi mai bine să scoateţi câinii la plimbare, în grădină?

Gemenele s-au grăbit să iasă la aer iar câinii le-au urmat imediat.

Odată rămase singure, Kathleen a întrebat-o pe Helen:

— Ce Dumnezeu caută domnul Winterborne aici? Şi de unde ştiai că va veni?

Helen şi-a încolăcit degetul arătător în jurul panglicii de mătase pe care o avea atârnată de gât. La capătul ei, în

adâncitura sânilor, stătea ascuns inelul. A tras de panglică, a scos inelul de pe ea şi l-a pus pe inelar.

— Am fost acasă la el, a spus simplu, întinzând mâna spre Kathleen, ca să poată vedea mai bine inelul. Ieri.

Kathleen se uita uimită la bijuterie.

— Ai fost la el acasă? Singură?

— Da.

— A aranjat el totul? A trimis pe cineva după tine? Cum de…?

— El nu a ştiut nimic. A fost doar ideea mea.

— Şi ţi-a dăruit acest inel?

— Eu l-am cerut, a zâmbit Helen. Am insistat, chiar. Şi-a retras mâna şi s-a sprijinit de spătarul scaunului. După cum ştii, nu mi-a plăcut deloc cel cu diamante.

— Dar de ce…? Kathleen a tăcut, confuză.

— Vreau să mă căsătoresc cu Winterborne, a spus cu blândeţe Helen. Ştiu că şi tu şi vărul Devon îmi vreţi doar binele şi am încredere în judecata voastră. Dar de când am rupt logodna, n-am mai avut linişte. Mi-am dat seama că începusem să mă ataşez de el şi…

— Helen, sunt anumite lucruri pe care tu nu le ştii…

— Le-am aflat. Ieri, Winterborne mi-a spus că s-a purtat urât cu tine, că aproape că te-a insultat. Regretă foarte mult acest lucru şi a venit acum să-şi ceară scuze. A greşit, pentru că s-a lăsat pradă primului impuls – trebuie să-l crezi că nu a vrut…

Kathleen şi-a şters ochii, mişcată.

— Am ştiut chiar din clipa aceea că nu a vorbit serios. Problema este că Devon a intrat chiar atunci în cameră şi a auzit suficient de mult ca să se înfurie. Încă nu a apucat să-şi schimbe părerea în legătură cu cele întâmplate.

— Dar tu? Tu ai avut? a întrebat-o Helen, uşor îngrijorată.

— Pot înţelege şi pot ierta câteva cuvinte mai aspre. Dar am aceleaşi obiecţiuni în ceea ce-l priveşte, aceleaşi de atunci: tu şi el nu aveţi nimic în comun. Curând, îţi vei face debutul în societate, vei cunoaşte tineri domni citiţi, educaţi şi…

— Niciunul dintre ei nu va fi dispus să-şi piardă un minut măcar cu mine, pentru că nu am zestre. Şi nu doresc să-l compar cu nimeni: Winterborne este bărbatul pe care l-aş alege, dintre toţi.

Kathleen se străduia să înţeleagă.

— Cu numai o săptămână în urmă îmi spuneai, cu ochii în lacrimi, că te sperie gândul că te-ar putea săruta din nou.

— Este adevărat. Dar tu mi-ai dat sfatul perfect, ca de obicei. Mi-ai spus că într-o bună zi, când voi întâlni bărbatul potrivit, sărutul va fi desăvârşit. Şi aşa şi este.

— I-ai permis să…? Kathleen făcuse ochii mari.

— Nu-mi fac deloc iluzii în ceea ce-l priveşte pe Winterborne, a continuat Helen. Nu multe, în orice caz. E ambiţios, lipsit de scrupule, obişnuit ca toată lumea să-l asculte întocmai. Poate că nu este întotdeauna un gentleman, în adevăratul sens al cuvântului, dar are propriul cod de onoare. Şi – Helen a zâmbit şăgalnic – are o slăbiciune pentru mine. Iar eu cred că un astfel de bărbat are cu disperare nevoie de câteva slăbiciuni.

— Cât timp aţi petrecut împreună, ieri? a întrebat-o Kathleen. Aţi fost la el acasă sau la magazin? Cine v-a văzut împreună? Calcula deja cât de afectată îi era reputaţia. Fără îndoială că şi Devon ar fi reacţionat la fel. Iar lui Helen îi era tot mai clară insistenţa lui Rhys de a se culca cu ea. Era arma perfectă pentru a distruge orice împotrivire.

Nu avea de ales. Trebuia să o folosească.

— Kathleen, a spus cu blândeţe. Sunt compromisă.

— Nu neapărat. Poate că vor fi bârfe, dar…

— Trebuie să mă mărit cu el. Văzându-i expresia nedumerită, Helen a repetat cuvintele, ceva mai apăsat: *trebuie* să mă mărit cu el.

— Oh, a murmurat Kathleen, înţelegând într-un final. Tu şi el aţi…

— Da.

Kathleen a tăcut, încercând să se obişnuiască cu gândul. Ochii îi străluceau de îngrijorare.

— Biata mea Helen, a spus într-un sfârşit. Nici nu ai

ştiut la ce să te aştepţi. Cât de speriată trebuie să fi fost! Spune-mi, draga mea, te-a forţat în vreun fel să…?

— Nu, nu a fost deloc aşa, a spus repede Helen. Mi-am dorit să se întâmple. Aş fi putut refuza – am avut o mulţime de prilejuri să o fac. Winterborne mi-a explicat ce se va întâmpla. Nu a fost deloc neplăcut. A fost… Şi-a plecat privirea. Mi-a plăcut, a spus cu voce stinsă. Cred că e o dovadă de depravare din partea mea.

Kathleen a bătut-o uşurel pe mână, liniştitor.

— Nu este adevărat, i-a spus. Unii spun că femeilor nu ar trebui să le placă, dar se înşală, după părerea mea.

Helen o admirase dintotdeauna pe Kathleen pentru firea ei pragmatică, dar niciodată la fel de mult ca în momentul acela.

— Credeam că mă vei condamna pentru că m-am culcat cu el, i-a spus uşurată.

Kathleen i-a zâmbit.

— Ei, n-aş merge într-atât de departe încât să spun că *mă bucur* că ai făcut-o. Dar nu te pot învinovăţi, pentru că ai făcut exact ceea ce am făcut şi eu. Pentru că a venit momentul sincerităţii… aştept copilul lui Devon.

— Adevărat? a întrebat Helen, încântată. Mă gândeam eu că trebuie să existe un motiv pentru graba cu care v-aţi căsătorit.

— Acesta este. Şi faptul că-l iubesc la nebunie. Kathleen a întins mâna după bolul de zahăr, a luat o bucată şi a început să o ronţăie. După care a continuat, precaută: nu am idee cât de multe ştii despre aceste lucruri. Înţelegi care pot fi consecinţele, odată ce te-ai culcat cu un bărbat?

Helen a încuviinţat.

— Aş putea fi însărcinată.

— Da… asta dacă nu a luat măsuri de precauţie. Văzând nedumerirea din ochii lui Helen, Kathleen a continuat: draga mea, îţi pot pune o întrebare foarte personală?

Helen a dat din cap, temătoare.

— A… terminat în tine? În ultima clipă?

Uimită, Helen a îngăimat:

— Nu sunt sigură.

Kathleen a zâmbit cu subînţeles, văzând-o cât era de nedumerită.

— Va trebui să stăm de vorbă, mai târziu. Se pare că Winterborne nu ţi-a explicat chiar totul. A prins între degete medalionul pe care-l avea la gât, agăţat de un lanţ lung din aur şi l-a lipit de buze.

— Ce ne facem? a întrebat, mai mult pe ea însăşi decât pe Helen.

— Speram ca nici tu şi nici Devon să nu ridicaţi obiecţii în ceea ce priveşte căsătoria noastră.

— Eu nu mai am, i-a răspuns Kathleen. Gândind practic, nimeni nu ar mai putea obiecta, acum. Şi îţi datorez sprijin, pentru că m-am amestecat nepermis în relaţia voastră. Îmi pare rău, Helen. Chiar am vrut să-ţi fiu de ajutor.

— Ştiu, i-a răspuns uşurată Helen. Nu te mai gândi la asta. Totul s-a rezolvat de minune.

— Adevărat? Kathleen o privea întrebător, zâmbitoare. Pari foarte fericită. Winterborne să fie cu adevărat motivul?

— Da, el este. Helen şi-a lipit palmele de obrajii care-i ardeau şi a râs: inima îmi bate cu putere doar pentru că ştiu că este jos. Mi-e când frig, când cald şi abia dacă mai pot respira. A ezitat. Asta simţi când eşti îndrăgostit?

— Asta e pasiune, i-a răspuns Kathleen. Dragoste e atunci când poţi respira. Pierdută în propriile gânduri, ea îndoia şi desfăcea şervetul pe care îl ţinea în poală. Situaţia trebuie tratată cu grijă. Devon nu trebuie să ştie că te-ai culcat cu Winterborne – nu va fi la fel de rezonabil ca mine la aflarea veştii. O va lua drept un afront la adresa familiei şi… oh, nici nu vreau să mă gândesc. O să vorbesc eu cu el, o să-l conving să accepte căsătoria. S-ar putea să dureze câteva zile, dar…

— Winterborne îi va spune chiar astă-seară.

Kathleen a privit-o destul de speriată. A lăsat deoparte şervetul.

— Poftim? Înţelesesem că vine să-şi ceară scuze.

— Da, şi asta. După care îi va cere lui Devon acordul pentru logodna noastră. Dacă Devon refuză, îi va spune că nu are de ales, de vreme ce eu nu mai sunt virgină.

— Dumnezeule mare! a exclamat Kathleen, sărind în picioare. Trebuie să-l oprim!

— E posibil să-i fi spus deja, a constatat Helen.

— Nu i-a spus încă, a spus Kathleen, ieşind grăbită din cameră, cu Helen pe urmele ei. Dacă ar fi făcut-o, am fi auzit urlete şi zgomot de obiecte sparte şi în clipa aceea, un zgomot înfiorător s-a auzit de jos, urmat de înjurături şi de o bufnitură violentă. Pereţii casei au vibrat.

— Ţine-te bine, a murmurat Kathleen. I-a spus.

Cele două femeie au coborât grăbite scările, au traversat holul de la intrare şi s-au îndreptat spre bibliotecă. Până să ajungă, însă, au auzit un nou repertoriu de blesteme şi înjurături şi zgomot de porţelan spart. O masă părea să fi fost răsturnată, în bibliotecă era un adevărat dezastru. Când au intrat i-au văzut pe cei doi bărbaţi încleştaşi. Devon a profitat de un avantaj de o clipă şi l-a proiectat pe Rhys cu spatele de perete. Acesta s-a prăbuşit la pământ, cu un zgomot surd.

Helen a scos un ţipăt şi a alergat spre el.

— Devon! a strigat Kathleen, postându-se în faţa soţului ei.

— Dă-te deoparte! a mârâit Devon, vânăt la faţă. Era furios, genul de furie care creşte exponenţial cu cât ceilalţi încearcă să te calmeze. Helen fusese defloratăşi numai moartea celui vinovat era o pedeapsă suficientă. Doar doi oameni îi puteau face faţă în astfel de situaţii: fratele lui West şi Kathleen.

— Lasă-l în pace, i-a spus Kathleen, fără să se mişte din faţa soţului ei. L-ai lovit.

— Nu suficient. A încercat să o dea deoparte, să ajungă din nou la Rhys.

— Devon, nu. Kathleen refuza cu încăpăţânare să cedeze. Fără să-şi dea seama, şi-a lipit palma desfăcută de abdomen. Ceva mai târziu, avea să-i mărturisească lui Helen că nu fusese un gest conştient, că nici măcar nu se

obişnuise cu ideea că purta un copil în pântec. Şi totuşi, acel gest aparent neînsemnat a avut darul să-l dezarmeze complet pe Devon. S-a oprit brusc, respirând greu, cu ochii aţintiţi pe stomacul ei.

Dându-şi seama că era în avantaj, Kathleen a plusat:

— Nu am voie să mă supăr, în starea mea.

Devon a privit-o în ochi:

— Ai de gând să mă ameninţi cu asta în următoarele nouă luni?

— Nu, dragul meu, doar timp de şapte luni şi jumătate. După care va trebui să găsesc altceva. S-a lipit de el şi l-a cuprins după ceafă, mângâindu-l uşor, să-l ajute să se relaxeze. Ştii că nu e frumos să omori oameni înainte de cină, i-a şoptit. Dai peste cap tot programul servitorilor.

Rhys avea dureri prea mari ca să mai audă ceva. A rămas întins pe jos, alb ca varul, în ciuda bronzului.

Helen s-a lăsat lângă el pe podea şi i-a aşezat capul în poala ei.

— Ce te doare? l-a întrebat îngrijorată. Spatele?

— Umărul. L-am dislocat… azi-dimineaţă.

— Te-a văzut un doctor?

— Da. A încercat să-şi îndoaie degetele. Sunt bine, i-a şoptit. A dat să se ridice dar a gemut înfundat.

Helen a vrut să-l ajute, încercând să-l apuce de braţul sănătos. L-a atins din greşeală în zona coastelor iar el a tresărit.

— Nu e vorba numai de umăr, i-a spus îngrijorată.

Rhys a râs amar.

— *Cariad,* nu există loc care să nu mă doară. S-a luptat să se ridice şi să se aşeze pe un scaun. A închis ochii şi a respirat adânc, încercând să se obişnuiască cu durerile care îl asaltau din toate părţile.

— Ai nevoie de ceva? l-a întrebat Helen. Pot să fac ceva pentru tine? Câteva şuviţe îi căzuseră pe frunte, iar ea i le-a îndepărtat cu blândeţe.

A ridicat privirea spre ea, iar Helen a simţit că se cufunda în ochii adânci, albaştri.

— Poţi să te măriţi cu mine.

Zâmbind în ciuda îngrijorării, Helen şi-a lipit palma de obrazul lui:

— Ţi-am spus deja că o voi face.

Devon, care venise în spatele ei, a întrebat iritat:

— Ce naiba e cu tine, Winterborne?

— L-ai trântit de perete, i-a răspuns Kathleen.

— Ne-am mai încăierat şi cu alte ocazii, dar nu l-am văzut niciodată căzând la podea. Cei doi se antrenau împreună la club, boxau sau făceau *Savate,* o formă de luptă originară de pe străzile Parisului.

Helen s-a întors spre el şi i-a explicat:

— Domnul Winterborne şi-a dislocat umărul, azi-dimineaţă.

Devon a părut surprins mai întâi, apoi furios:

— La naiba! De ce nu ai spus nimic?

Rhys a strâns din ochi:

— Ar fi contat?

— După porcăriile pe care mi le-ai spus, nu.

— Ce porcării? l-a întrebat Kathleen pe un ton excesiv de calm, strângându-şi soţul de braţ.

— Mi-a spus că Helen a fost ieri să-l viziteze. Singură. Şi că au… Devon s-a oprit, pentru că nu voia să repete cuvintele ofensatoare.

— Este adevărat, a spus Helen.

Deşi se obişnuise în ultimul an cu surprize de tot felul, Devon a fost luat complet pe nepregătite.

— Mi-am pierdut virginitatea, a adăugat Helen, poate puţin cam prea veselă. Dar după douăzeci şi unu de ani în care stătuse mereu într-un colţ, timidă şi predictibilă, descoperise acum plăcerea de a-i şoca pe ceilalţi.

A urmat o tăcere adâncă. Aşa că s-a întors spre Rhys şi a început să-i desfacă nodul cravatei de mătase.

Rhys a dat să o oprească, dar durerea era mult prea puternică.

— Ce faci, *cariad*? a rostit cu greu.

Ea i-a scos cămaşa din pantaloni.

— Mă uit la umărul tău.

— Nu aici. Voi chema doctorul, mai târziu.

Helen îi înţelegea dorinţa de intimitate. Dar nu putea să-l lase să părăsească Ravenel House atâta timp cât avea dureri, cât era rănit.

— Trebuie să vedem dacă nu cumva e din nou dislocat.

— Sunt bine. A gemut însă din nou atunci când ea a încercat să-i dea haina deoparte.

Kathleen i-a venit imediat în ajutor, îngenunchind de cealaltă parte.

— Nu te mişca, i-a spus. Lasă-ne pe noi.

Au început să-l dezbrace. Rhys încerca să nu scoată vreun sunet, dar când ele i-au tras de haină, s-a smuls cât-colo:

— Auuu!

Helen s-a oprit şi a privit-o îngrijorată pe Kathleen.

— Va trebui să o tăiem.

Rhys tremura, cu ochii închişi.

— Pe naiba! a murmurat. Mi-a mai tăiat cineva cămaşa, azi-dimineaţă.

Kathleen i-a aruncat soţului ei o privire rugătoare.

Devon a oftat, după care s-a dus să ia ceva de pe masă. Când s-a apropiat de ei, lama lungă a unui cuţit din argint a strălucit în lumină.

Rhys a clipit şi s-a retras instinctiv, blestemându-şi durerea.

— Ia-o uşor, gogomane! i-a spus acid Devon, îngenunchind la rândul lui lângă el. Nu am de gând să te omor. O s-o facă valetul tău, când va afla că ai distrus două cămăşi bune şi un sacou într-o singură zi.

— Eu nu…

— Winterborne, l-a ameninţat voalat Devon, mi-ai insultat soţia, mi-ai deflorat verişoara, iar acum mă faci să întârzii la cină. Cred că ar fi momentul să-ţi ţii gura.

Rhys nu a mai spus nimic. A rămas nemişcat cât timp Devon a folosit cu pricepere cuţitul.

— Doamna mea, i-a spus apoi lui Kathleen, făcând lungi pauze între cuvinte. Îmi cer scuze pentru felul în care m-am purtat în ziua aceea, pentru ce am spus şi… Un

geamăt i-a scăpat printre buze. Kathleen tocmai încerca să-i tragă mâneca de pe braţul rănit. Nu am nicio scuză.

— Sunt şi eu la fel de vinovată, a spus Kathleen, împăturindu-i haina şi punând-o deoparte. Văzându-i expresia surprinsă, a continuat hotărâtă: am acţionat din impuls şi am creat o situaţie dificilă pentru toată lumea. Ştiam prea bine că nu trebuie să merg neînsoţită în casa unui bărbat, dar am făcut o greşeală, din cauza îngrijorării. Îţi accept scuzele, domnule Winterborne. Doar dacă le accepţi şi tu pe ale mele.

— A fost numai greşeala mea, a insistat el. Nu trebuia să te insult. Nu am crezut niciun cuvânt, să ştii.

— Ştiu, l-a asigurat Kathleen.

— Nu am fost niciodată atras de tine. N-aş putea dori câtuşi de puţin o femeie ca tine.

Kathleen s-a abţinut cu greu să nu râdă.

— Repulsia este reciprocă, domnule Winterborne. Facem pace şi o luăm de la început?

— Cum rămâne cu ce i-a făcut lui Helen? a întrebat oripilat Devon.

Rhys privea atent lama cuţitului, care îi spinteca acum cămaşa.

— A fost numai şi numai greşeala mea, s-a repezit să spună Helen. M-am dus neinvitată la magazin, ieri, şi am cerut să-l văd pe domnul Winterborne. I-am spus că doresc în continuare să mă mărit cu el, l-am convins să-mi schimbe inelul primit cu un altul şi apoi… apoi mi-am făcut de cap cu el. A făcut o pauză, pentru că şi-a dat seama cum sunaseră cuvintele ei. Nu în magazin, bineînţeles.

Păstrând o mină serioasă, Kathleen a întrebat-o:

— Dumnezeule, sper că nu ţi-a opus rezistenţă.

Devon i-a aruncat soţiei lui o privire plină de subînţeles.

— Fii amabilă, Kathleen şi spune-i lui Sutton să aducă una din cămăşile mele. Nu din cele cambrate, te rog.

— Da, domnule. Kathleen s-a ridicat în picioare. Poate că ar trebui să aducă şi… S-a întrerupt la vederea pieptului gol al lui Rhys şi a umărului vânăt. Părea să-l doară

îngrozitor, toţi muşchii îi erau vizibil încordaţi.

Helen a rămas tăcută, impresionată de ce vedea. L-a prins uşurel de încheietură iar el s-a înclinat spre ea, ca şi cum ar fi încercat să se piardă sub atingerea ei.

— Cum te-ai ales cu aşa ceva? l-a întrebat Devon, răsucindu-l uşor ca să se uite mai bine la spatele lui, acolo unde se găseau alte câteva vânătăi.

— Am fost cu Severin să vedem o proprietate lângă King’s Cross, a murmurat Rhys. Dintr-o clădire care era dărâmată s-au desprins câteva bucăţi de zid.

Devon l-a privit ironic.

— De când ai devenit atât de predispus la accidente de tot felul?

— De când îmi petrec mult timp cu prietenii mei, i-a răspuns acid Rhys.

— Bănuiesc că şi Severin arată la fel?

— N-are nici măcar o zgârietură.

Cu un oftat, Devon s-a întors spre Kathleen:

— Pe lângă cămaşă, avem nevoie de nişte coniac şi de pungi cu gheaţă. Şi o pomadă cu camfor – din cea pe care am folosit-o eu când am avut o coastă ruptă.

Kathleen i-a zâmbit:

— Îmi amintesc.

A deschis uşa larg şi s-a oprit, pentru că a descoperit o mulţime adunată în spatele uşii, care trăgea cu urechea. Erau pe puţin trei cameriste, un valet, doamna Abbott şi valetul personal al lui Devon.

Menajera a fost cea care a reacţionat prima:

— Aşa cum vă spuneam, e cazul să vă întoarceţi la treburile voastre.

Kathleen şi-a dres glasul, încercând să-şi înăbuşe râsul.

— Sutton, trebuie să-i aduci câteva lucruri oaspetelui nostru. L-ai auzit suficient de clar pe lordul Trenear sau e cazul să repet lista?

— Coniac, pomada, gheaţă şi o cămaşă, a repetat valetul cu multă demnitate. Voi aduce de asemenea o faşă suficient de lungă, să-i prindem braţul domnului.

După plecarea lui Sutton, Kathleen s-a întors spre menajeră:

— Doamnă Abbott, mă tem că am dărâmat din greşeală o vază din porţelan.

Înainte ca femeia să apuce să-i răspundă, toate cele trei cameriste s-au oferit să strângă cioburile, pline de entuziasm. Nu aveai cum să nu te întrebi dacă erau dornice să-şi facă datoria sau de fapt doreau să-l vadă pe Winterborne pe jumătate dezbrăcat. După cum îşi lungeau gâturile să vadă înăuntru, era clar că a doua variantă era cea mai plauzibilă.

— Mă ocup chiar eu, a spus menajera şi le-a alungat pe cameriste. Mă întorc imediat cu o mătură.

Kathleen s-a întors spre gemenele care se postaseră în pragul uşii.

— Doreaţi să mă întrebaţi ceva, fetelor?

Pandora a privit-o plină de speranţă.

— Putem să-l salutăm şi noi pe domnul Winterborne?

— Mai târziu, dragile mele. Acum nu este momentul.

— Te rog să-i spui că ne pare tare rău că a căzut clădirea pe el, a spus Cassandra, plină de candoare.

Kathleen a zâmbit şi i-a răspuns:

— Îi voi transmite gândurile voastre bune. Haide, acum duceţi-vă.

Cele două fete s-au îndepărtat fără prea mare tragere de inimă.

Kathleen s-a reîntors în cameră şi a închis uşa în urma ei. Pe când se apropia de grupul aflat lângă sofa, a luat din drum o pătură aflată pe braţul unuia dintre fotolii.

Devon îi examina umărul lui Rhys, palpându-l cu grijă, ca să-şi dea seama dacă osul ieşise sau nu din articulaţie.

— Ar trebui să fii acasă la tine, în pat, i-a spus sec. Nu să umbli aiurea prin toată Londra ca s-o ceri de nevastă pe tânăra pe care ai nenorocit-o.

— În primul rând eu nu umblu deloc aiurea, i-a răspuns Rhys, iar în al doilea rând, Helen… *Naiba să te ia,* Devon, mă doare! Epuizat, şi-a lăsat capul în piept.

Helen îl privea cu înţelegere, ştiind că el ura să nu

aibă control deplin. Rhys era mereu îngrijit îmbrăcat şi foarte stăpân pe sine. Numele lui era sinonim cu succesul, luxul şi eleganţa. Nimic din toate astea nu i se potrivea bărbatului întins acum pe podea, lovit, rănit şi pe jumătate dezbrăcat.

— Şi în al doilea rând? a repetat ea cu blândeţe, încercând să-l facă să-şi termine fraza.

— Nu te-am nenorocit, a spus el cu greu, continuând să-şi ţină capul plecat. Eşti perfectă.

Inima ei a tresărit. Îşi dorea să-l fi putut ajuta, să-l ia în braţe. S-a mulţumit însă să-i mângâie părul, cu gesturi delicate.

— Pare stabil acum, a spus Devon, ridicându-se în picioare. Nu cred să-i fi provocat vreo nouă rană. Dar dacă continui să-l mângâi de faţă cu mine, Helen, voi fi nevoit să-i rup şi celălalt braţ.

Helen şi-a retras imediat mâna, ascultătoare.

Rhys a ridicat capul şi l-a privit sfidător pe Devon.

— Va pleca cu mine în seara asta.

Chipul lui Devon s-a înăsprit.

— Dacă tu crezi că…

— De fapt, am fi vrut să ne căsătorim în iunie, l-a întrerupt Helen. Şi, mai presus de toate, ne dorim să avem binecuvântarea ta, vărule Devon.

— Uite aici, domnule Winterborne, i-a spus Kathleen, înfăşurându-l în pătură. Dă-mi voie să te ajut să te ridici. Pe podea te trage curentul.

— Nu am nevoie de ajutor, a mormăit Rhys. Cu mare efort, a reuşit să se ridice şi să se aşeze pe un fotoliu din piele. Helen, du-te să-ţi faci bagajele.

Helen era consternată. Nu avea inima să i se împotrivească lui Rhys, mai ales în momentele acelea, când era rănit şi avea dureri. Dar nici nu voia să părăsească Ravenel House în acei termeni. Devon fusese extrem de bun şi de blând cu ea, o lăsase să locuiască la Eversby Priory, împreună cu gemenele, deşi oricine aflat în locul lui le-ar fi alungat fără ezitare. Helen nu-şi dorea deloc să-şi divizeze familia plecând de acasă şi excluzându-i pe toţi de

la nunta ei.

S-a uitat spre Kathleen, cerându-i ajutor din priviri.

Kathleen a înţeles-o imediat şi i s-a adresat lui Rhys pe un ton ferm:

— Sunt sigură că nu este nevoie de asta, domnule Winterborne. Meritaţi amândoi o ceremonie ca la carte, cu familia şi prietenii alături. Nu ceva încropit în grabă.

— Aşa ceva pare să fi fost de ajuns pentru tine şi Trenear, i-a răspuns Rhys. Dacă el nu a trebuit să aştepte ca nunta să-i fie organizată, eu de ce ar trebui s-o fac?

Kathleen a ezitat înainte să-i răspundă, apoi a rostit cu o tristeţe amestecată cu amuzament:

— Pentru că nu am avut încotro.

Lui Rhys nu i-au trebuit mai mult de două secunde să înţeleagă:

— Eşti însărcinată, a spus. Felicitări.

— Nu era cazul să-i spui, a mormăit Devon.

Kathleen a zâmbit şi s-a aşezat pe sofa.

— Winterborne va face curând parte din familie.

Devon s-a frecat la tâmplă, de parcă vorbele ei îi produseseră pe loc o durere de cap.

— Acelaşi lucru poate fi valabil şi în cazul lui Helen, a spus Rhys, provocându-l deliberat. Şi ea ar putea fi însărcinată.

— Nu ştim deocamdată, a spus Helen, aranjându-i pătura în jurul umerilor. Dacă se va dovedi că aşa este, ne putem schimba oricând planurile. Dar aş prefera să mai aşteptăm până când vom şti cu siguranţă.

Rhys o privea cu ochi mari, fără să se mai obosească să mascheze faptul că o dorea nespus.

— Nu te pot aştepta, a spus el.

— Şi totuşi o vei face, i-a răspuns cu răceală Devon. Aceasta este condiţia, ca să-mi dau consimţământul. Ai tratat-o pe Helen ca pe un pion în partida ta de şah şi ai manevrat situaţia în avantajul tău. Drept pentru care va trebui să aştepţi până în iunie, pentru că atât va dura până ce voi fi în stare să te privesc fără să vreau să te strâng de gât. Până atunci, gata cu Londra. Toată familia va pleca în

Hampshire. A ridicat o sprânceană când s-a uitat la Kathleen iar aceasta a încuviinţat.

În aceeaşi clipă, de cealaltă parte a uşii s-a auzit un vaiet prelung:

— Nuuu!

Kathleen a privit întrebător în direcţia din care venise sunetul.

— Pandora, a strigat, te rog să nu mai tragi cu urechea!

— Nu este Pandora, a venit răspunsul. Ci Cassandra.

— Nu este adevărat! s-a auzit o a doua voce, indignată. Eu sunt Cassandra, iar Pandora încearcă să mă bage în bucluc!

— În bucluc sunteţi amândouă, le-a strigat Devon. Sus, imediat!

— Nu vrem să părăsim Londra, s-a auzit prima voce, iar cea de-a doua a adăugat: e atât de plictisitor la ţară!

Devon s-a uitat spre Kathleen, amândoi încercând să nu râdă.

— Când o mai pot vedea pe Helen? a întrebat Rhys.

Devon părea să savureze suferinţa fostului său prieten:

— Dacă ar fi după mine, în ziua nunţii.

Rhys s-a întors spre Helen:

— *Cariad,* vreau ca tu să…

— Te rog, nu-mi cere asta, l-a implorat Helen. Nunta în iunie, asta plănuisem de la început. Nu ai pierdut nimic, nu cedezi în niciun fel. Suntem din nou logodiţi şi astfel voi avea toată familia alături.

Pe chipul lui se citeau o mulţime de sentimente: furie, mândrie, dorinţă.

— Te rog, a repetat ea cu blândeţe. Spune-mi că mă vei aştepta.

Capitolul 11

După ce l-au urcat pe Winterborne în trăsura lui şi l-au trimis acasă, cu braţul prins bine în faşă şi cu pungi de gheaţă pe umăr, întreaga familie a luat cina, după care s-au retras cu toţii devreme în camerele lor. Kathleen nu fusese deloc surprinsă că Devon, în ciuda resentimentelor sale, se asigurase ca prietenul lui să fie bine îngrijit înainte să plece. Deşi Winterborne îl înfuriase şi-l dezamăgise, nu încăpea îndoială că Devon îl va ierta.

Kathleen l-a privit cu admiraţie atunci când şi-a dat halatul jos, să vină lângă ea în pat. Soţului ei îi plăceau călăria, pugilismul, sporturile de tot felul, era un bărbat frumos şi atletic.

Devon s-a întins pe spate şi a oftat mulţumit. Kathleen s-a proptit într-un cot şi şi-a trecut leneş degetele peste pieptul lui:

— Nu crezi că ai fost puţin cam sever? l-a întrebat. Chiar aşa, să nu-i laşi să se vadă timp de cinci luni?

— Sunt absolut convins că Winterborne nu va putea sta departe de ea atâta timp.

Kathleen a zâmbit şi a continuat să-l mângâie.

— Ticălosul acesta trece prin viaţă asemenea unei armate cuceritoare. Dacă nu l-aş fi forţat acum să se retragă, m-ar fi privit cu dispreţ. În plus, chiar îmi venea să-l omor pentru ce i-a făcut lui Helen. A oftat. Ştiam eu că nu trebuia să le lăsăm singure pe fete, nici măcar o zi. Când te gândeşti că eu îmi făceam probleme pentru gemene, şi când colo Helen a fost cea care a căutat scandal.

— Nu a căutat scandal, l-a contrazis Kathleen. A fost doar… ei bine, a fost să-şi recapete logodnicul. Trebuie să privim situaţia în ansamblu: nu putem da vina pe el în totalitate.

El a ridicat o sprânceană.

— De ce-i iei apărarea lui Winterborne? Din câte-mi amintesc, ai fost încă de la început împotriva acestei căsătorii.

— Din cauza lui Helen, a recunoscut Kathleen. Ştiam că va face tot ce trebuie pentru binele familiei, chiar şi să se căsătorească cu un bărbat pe care nu-l iubeşte. Şi mai

ştiam că Winterborne o intimida. Toate astea s-au schimbat, însă. Cred cu adevărat că şi-l doreşte de soţ. Că nu-i mai este frică de el. Felul în care i-a luat apărarea în seara asta mi-a schimbat complet părerea. Dacă asta îşi doreşte, eu o voi sprijini.

— Nu pot trece cu vederea faptele lui Winterborne, a mormăit Devon. Din respect pentru mine, dacă nu din alte motive, nu ar fi trebuit să răpească inocenţa unei fete aflate sub protecţia mea. Este o chestiune de respect.

Kathleen s-a aplecat deasupra lui şi l-a privit în ochi.

— Asta o spune bărbatul care m-a sedus în aproape toate camerele din Eversby Priory, sub casa scării, chiar şi în grajd. De unde atâta grijă pentru inocenţă?

Încruntarea de pe chipul lui a dispărut.

— A fost altceva.

— De ce, dacă pot să te întreb?

Devon s-a răsucit deasupra ei, făcând-o să chicotească.

— Pentru că, i-a spus uşor răguşit, te doream atât de mult…

Ea s-a foit, râzând, în timp ce el îi desfăcea cămaşa de noapte.

— … şi în calitatea mea de stăpân al acestei case, a continuat el, în timp ce o dezbrăca complet, m-am gândit că a venit vremea să-mi exercit al meu *droit de seigneur.*

— Ca şi cum eu aş fi fost o ţărăncuţă din epoca medievală? la întrebat ea, întorcându-l pe burtă şi urcându-se deasupra lui, încercând să-l ţină prizonier sub greutatea ei.

El a izbucnit în râs:

— Nu merge aşa, dragostea mea. Nu eşti mai grea ca un fluture. Nu a opus deloc rezistenţă, însă, când ea i-a prins strâns încheieturile. Un fluture foarte hotărât, este adevărat.

S-a întors şi a privit-o. Zâmbetul i s-a şters de pe chip, ochii îi păreau mai albaştri.

— Nu ar fi trebuit să te seduc, a spus într-un sfârşit. Am fost un ticălos.

— Şi eu am vrut, i-a răspuns Kathleen, surprinsă de remuşcările lui. Se schimba, şi-a spus în gând. Devenea pe zi ce trecea mai matur, dat fiind că pe umerii lui atârnau acum o mulţime de responsabilităţi.

— N-aş mai proceda la fel, acum. Iartă-mă. A făcut o pauză, încruntat. N-am fost educat în spiritul onorabilităţii. E al naibii de greu să înveţi asta pe parcurs.

Kathleen şi-a strecurat mâna într-a lui. Degetele li s-au împletit.

— Nu am nimic de iertat. Sau de regretat.

Devon a clătinat din cap, nelăsând-o să-l absolve.

— Vreau să mă căiesc. Spune-mi cum.

Ea şi-a lipit buzele de buzele lui.

— Iubeşte-mă, i-a şoptit.

— Întotdeauna, i-a răspuns el, punând stăpânire pe gura ei, în timp ce mâinile îi alunecau pe trup. Au făcut dragoste încet, fără grabă. Deşi o simţea pregătită pentru el, a aşteptat până când să-i desfacă picioarele şi să pătrundă înăuntrul ei. Ea se arcuia, dar el refuza să intre şi mai adânc, indiferent la rugăminţile ei:

— Devon… Abia mai respira. Vreau mai mult.

— Ce anume? Limba lui rătăcea de-a lungul gâtului ei.

— Nu-mi place când mă necăjeşti aşa!

El a zâmbit.

— Poate da, poate nu. A mai înaintat un centimetru.

— Mai adânc, a gemut ea. Te rog, Devon…

— Aşa? a întrebat-o el cu blândeţe.

Kathleen s-a arcuit sub el iar buzele ei au scos un ţipăt mut în timp ce el punea stăpânire, cu ardoare, pe trupul şi sufletul ei.

*

— Fernsby! a strigat Rhys, încruntat, în timp ce răsfoia un teanc de hârtii de pe biroul său.

Secretara personală şi-a făcut imediat apariţia în pragul uşii.

— Da, domnule Winterborne?

— Intră. A aşezat hârtiile într-un teanc ordonat, le-a pus între nişte coperte din carton şi le-a legat cu o sfoară. Am studiat actele pe care mi le-a trimis domnul Severin. I-a întins dosarul.

— Cele referitoare la clădirile de locuinţe de pe lângă King’s Cross?

— Da. Ipoteci, contracte cu firme de construcţii, de toate. Ia aruncat o privire de gheaţă. Dar nu am văzut nicăieri, pe niciun act, numele proprietarului. Severin mă cunoaşte prea bine ca să nu-şi închipuie că aş cumpăra o proprietate fără să ştiu de la cine.

— Credeam că legea cere ca numele proprietarului să fie înscris pe acte.

— Există modalităţi de a ocoli acest lucru. Rhys a făcut un semn spre teancul de hârtii din mâna ei. Ipoteca nu a fost finanţată de o bancă, ci de către o societate de construcţii. Conform documentelor, este proprietatea unei companii private de investiţii. Pun pariu că nici acolo nu apare niciun nume.

— Dar de ce s-ar complica cineva într-atât de mult, în loc să cumpere în nume propriu?

— Am cumpărat şi eu anumite proprietăţi în trecut, ca anonim, pentru că preţul devenea exorbitant dacă era pomenit numele meu. Am destui adversari care să vrea să mă pună la locul meu, suflându-mi de sub nas ceva ce-mi doresc. Probabil că şi aici lucrurile stau la fel. Dar vreau să-i ştiu numele.

— Nu vi l-ar spune domnul Severin, dacă-l întrebaţi direct?

Rhys a clătinat din cap.

— Mi l-ar fi spus deja. Cred că bănuieşte că, la aflarea numelui, afacerea o să cadă.

— Să-i încredinţez documentele celui pe care l-am angajat să investigheze cumpărarea fabricii de conserve?

— Da. Sunt convins că se va descurca.

— Mă ocup imediat. În altă ordine de idei, doctorul Havelock ar vrea să vă vadă.

Rhys a dat ochii peste cap.

— Spune-i că n-am nimic la umăr şi că…

— Nu dau doi bani pe umărul tău, s-a auzit o voce groasă venind dinspre prag. Am venit pentru altceva, cu adevărat important.

Cel care vorbise era doctorul William Havelock, fost medic privat al numeroase familii înstărite din Londra. Fusese de asemenea şi jurnalist pe teme medicale, cu viziuni progresiste, scrisese despre probleme de sănătate publică. Într-un final, pacienţii lui bogaţi, iritaţi de dezbaterile politice pe care le provoca constant, îşi găsiseră alţi medici, mai puţin pasionaţi de polemică. Rhys îl angajase pe Havelock cu zece ani în urmă, de când deschisese primul magazin, pe Cork Street. I se păruse necesar să aibă un medic permanent care să se ocupe de sănătatea angajaţilor săi, pentru ca aceştia să poată produce cât mai mult.

Doctorul era văduv, un bărbat scund şi îndesat, cu aerul unui leu, cu o coamă de păr alb şi ochi care văzuseră multe, cu bune şi cu rele. Chipul îi părea cioplit în piatră, dar când era cu pacienţii lui, trăsăturile i se îndulceau, căpătând aerul unui bunic sfătos şi blând.

— Doctore Havelock, a spus doamna Fernsby, vizibil deranjată, te-am rugat să aştepţi în foaierul pentru vizitatori.

— Winterborne nu şi-a făcut deloc probleme când mi-a stricat programul. Eu de ce mi-aş face? a întrebat el.

Au schimbat priviri tăioase.

Mulţi dintre angajaţii lui Winterborne erau de părere că, sub masca antagonismului, doctorul Havelock şi doamna Fernsby erau de fapt atraşi în secret unul de celălalt. Văzându-i, acum, Rhys era înclinat să le dea dreptate.

— Bună dimineaţa, Havelock, a spus Rhys. Cu ce ţi-am stricat eu programul?

— Trimiţându-mi un vizitator neaşteptat, în timpul zilei, deşi aveam cel puţin doisprezece pacienţi care aşteptau să fie consultaţi.

Rhys i-a aruncat doamnei Fernsby o privire

întrebătoare.

— Se referă la dr. Gibson, i-a spus ea. Am intervievat-o, aşa cum mi-aţi spus. Mi s-a părut calificată, o prezenţă agreabilă, drept pentru care am trimis-o să stea de vorbă cu dr. Havelock.

— De unde şi până unde ştii tu că e calificată sau nu?

— A obţinut diploma cu cele mai bune calificative.

— În *Franţa,* a adăugat dispreţuitor Havelock.

— Ţinând cont că niciun medic englez nu a fost în stare să-l salveze pe bietul meu soţ, a replicat doamna Fernsby, aş prefera la orice oră un medic şcolit în Franţa.

Grăbindu-se ca nu cumva discuţia să se transforme în ceartă, Rhys a intervenit:

— Intră, doctore. Haide să discutăm despre domnişoara Gibson.

Medicul a intrat în birou şi i-a spus în trecere secretarei, pe un ton răspicat:

— Aş dori un ceai, Fernsby.

— Pentru tine sunt *doamna* Fernsby. Şi n-ai decât să-ţi iei şi singur, de la cantina angajaţilor.

Havelock i-a aruncat o privire ofensată.

— El de ce poate să-ţi spună doar Fernsby?

— Pentru că el este domnul Winterborne. Tu nu. Doamna Fernsby şi-a concentrat întreaga atenţie spre Rhys: să vă aduc un ceai, domnule? Dacă doriţi un ceai, cred că aş putea să aduc o cană în plus şi pentru doctorul Havelock.

Rhys se străduia din răsputeri să-şi ascundă amuzamentul.

— Aş vrea un ceai, cred. Mulţumesc, Fernsby.

După ce secretara a ieşit, Rhys i s-a adresat lui Havelock:

— I-am spus foarte clar domnişoarei Gibson că doar tu decizi dacă o angajăm sau nu.

Bătrânul s-a strâmbat, iar fruntea i s-a brăzdat de riduri:

— Ce puşlama! Iar mie mi-a spus că este *un fait accompli.*

— Nu mi-ai spus chiar tu luna trecută că ai nevoie de un ajutor?

— Da, de unul pe care să-l aleg eu, pe care să-l instruiesc şi să-l ghidez eu.

— Îi pui la îndoială priceperea? l-a întrebat Rhys.

Havelock ar fi putut distruge cariera abia începută a lui Gibson cu un simplu „da”. Numai că era prea onest ca să poată face asta.

— Orice bărbat ar fi venit la mine, având o asemenea pregătire, l-aş fi angajat pe loc. Dar o femeie? Prejudecăţile sunt prea mari, nu le vom putea depăşi. Chiar şi pacientele îşi doresc un medic bărbat.

— Poate, la început. Dar se vor obişnui cu ideea. Văzând că bătrânul se pregătea să riposteze, a continuat: Havelock, am deja sute de femei angajate, care îşi demonstrează zi de zi priceperea. De curând, am promovat o vânzătoare pe post de şef de departament iar performanţele ei se ridică la nivelul celorlalţi colegi ai săi. Iar priceperea lui Fernsby este mai presus de orice îndoială. Nu sunt un radical, Havelock, dar acesta este purul adevăr. Pentru că sunt un bărbat cu judecată dreaptă, cred că ar trebui să-i dai o şansă lui Gibson.

Havelock a cântărit întreaga situaţie, jucându-se distrat cu o şuviţă din părul alb.

— Am avut parte de destule bătălii câte să-mi ajungă pentru o viaţă. Nu vreau să fiu parte în lupta femeilor contra nedreptăţilor.

Rhys a zâmbit. Doctorul a oftat, pentru că-şi dădea seama că nu avea de ales.

— Naiba să te ia, Winterborne.

*

Era o zi rece, aerul îngheţat îţi strângea faţa şi-ţi făcea dinţii să clănţănească. Helen s-a cutremurat şi s-a înfăşurat mai bine în pelerina din lână. După regulile impuse de doliu, trecuse suficient timp de la moartea lui Theo pentru ca surorile lui să poată ieşi în lume fără să-şi

mai acopere chipurile, atâta vreme cât aveau totuşi un voal atârnat la spatele bonetei. Helen era recunoscătoare că nu mai trebuia să-şi mijească ochii pe sub crepul negru.

Familia Ravenel şi câţiva servitori erau pe punctul de a părăsi Londra, cu trenul, având ca destinaţie Hampshire. Lui Helen i se părea că gara Waterloo, cu încrengătura de platforme şi şine, fusese proiectată special ca să-i zăpăcească pe călători. Volumul acestora se dubla cu fiecare an, drept pentru care gara se extindea haotic. Şi, pentru ca lucrurile să stea şi mai rău, angajaţii căilor ferate dădeau adesea informaţii eronate legate de peronul la care sosea sau de la care pleca un tren. Hamalii urcau bagajele în trenuri greşite, pasagerii se enervau şi strigau, frustraţi, îmbrâncindu-se cu alţii.

Helen a tresărit când a auzit sunetele unei orchestre de alămuri care începuse să intoneze un marş de regiment, cu un entuziasm strident. Primul batalion al regimentului Coldstream sosise din Chichester iar mulţimea se adunase să-l aclame.

Iritat de agitaţia din jur, Devon i-a spus lui Kathleen:

— Mă duc să văd care este blestematul nostru de tren. Să nu te mişti din loc până mă întorc. Nici măcar un centimetru. I-am spus deja valetului că-l bat măr pe oricare bărbat îndrăzneşte să se apropie de vreuna dintre voi.

Kathleen i-a susţinut privirea, hotărâtă. Devon a clătinat din cap, neîncrezător:

— Nu pari să mă asculţi deloc, i-a spus el, ameninţând-o în glumă cu degetul.

— Ar trebui? i-a strigat Kathleen, pe când el se îndepărta.

— Ar fi interesant, măcar o dată, i-a răspuns el peste umăr, grăbind pasul.

Râzând, Kathleen i s-a alăturat lui Helen. Lângă ele, gemenele priveau cu ochi mari militarii în uniforme roşii, strălucitoare, cu nasturi aurii.

Lui Kathleen, Helen i s-a părut îngrijorată.

— Îmi pare rău că trebuie să părăsim Londra.

— Nu ai motiv, i-a răspuns Helen. Sunt împăcată cu

gândul acesta.

Nu era deloc adevărat, bineînţeles. Era îngrijorată la gândul că va sta atâta vreme despărţită de Rhys. Nu putea uita cât de furios fusese atunci când nu dorise să fugă cu el. Nu era obişnuit să fie refuzat, să i se nege ceea ce dorea.

De când Rhys părăsise Ravenel House, Helen îi scrisese în fiecare zi. În prima scrisoare îl întrebase cum se simţea. În cea de-a doua îl informase despre planurile de călătorie ale familiei ei, iar într-a treia îşi permisese să-l întrebe, într-un moment de dubiu, dacă nu cumva regreta că se logodise cu ea.

La prima şi la cea de-a doua scrisoare primise câte un răspuns succint, scris cu o precizie remarcabilă, care ajunsese la numai câteva ore după expediere. O asigurase, în prima, că umărul lui se refăcea rapid, iar într-a doua îi mulţumise pentru informaţiile privind iminenta lor plecare.

Nu primise însă niciun răspuns la cea de-a treia scrisoare.

Poate că regreta într-adevăr logodna lor. Poate că ea fusese o dezamăgire pentru el.

Ca să nu-şi tulbure rudele, Helen s-a străduit din răsputeri să-şi ascundă temerile. Dar nu o putea înşela pe Kathleen.

— Timpul va trece cu repeziciune, i-a şoptit. Vei vedea.

Helen i-a zâmbit stins.

— Da.

— Chiar şi fără întâmplarea cu domnul Winterborne, tot ar fi trebuit să ne întoarcem la moşie. Sunt multe de făcut, acum că pământurile trebuie pregătite pentru calea ferată şi pentru excavări. Nu pot cădea toate doar pe umerii lui West.

— Înţeleg, dar… sper că vărul Devon nu va continua să fie la fel de sever cu Winterborne.

— Se va îmbuna curând, a asigurat-o Kathleen. Nu vrea neapărat să fie sever, numai că şi tu şi gemenele vă aflaţi sub protecţia lui şi ţine foarte mult la voi. S-a uitat în jur şi a coborât vocea: i-am spus lui Devon că nu este o

crimă să faci dragoste cu femeia pe care vrei să o iei de soţie. Şi nu m-a putut contrazice. Dar nu i-a plăcut felul în care domnul Winterborne a manipulat situaţia.

— Vor redeveni prieteni? a îndrăznit să întrebe Helen.

— Încă mai sunt prieteni, draga mea. Haide să lăsăm să mai treacă doar câteva săptămâni şi-l voi convinge pe Devon să-l invite pe domnul Winterborne în Hampshire.

Helen s-a străduit să-şi înfrâneze entuziasmul, ca să nu se dea în spectacol în public.

— Mi-ar face mare plăcere.

— Până atunci, însă, voi avea grijă să te ţinem ocupată. Va trebui să-ţi alegi din casă toate obiectele pe care vrei să le iei cu tine la Londra. Este vorba de lucrurile personale, bineînţeles, dar şi de orice piesă de mobilier sau decoraţiune care să te ajute să te simţi confortabil în noul cămin.

— Eşti foarte generoasă, dar nu vreau să iau nimic din ce ţi-ai putea dori chiar tu, mai târziu.

— Eversby Priory are două sute de încăperi. Majoritatea sunt ticsite cu piese de mobilier pe care nimeni nu le foloseşte, de tablouri pe care nu le vede nimeni, niciodată. Ia orice vrei, este dreptul tău din naştere.

Auzind aceste ultime cuvinte, zâmbetul s-a şters de pe chipul lui Helen.

Discuţia lor a fost înghiţită de zgomotul unui tren care sosea pe peronul învecinat. Miros de metal, praf de cărbune şi aburi au umplut atmosfera, în timp ce bârnele de lemn de sub tălpile lor au părut să tremure de nerăbdare. Helen s-a dat instinctiv înapoi, deşi locomotiva nu constituia o ameninţare. Orchestra continua să cânte, soldaţii mărşăluiau, publicul aclama. Pasagerii care coborau din vagoane erau întâmpinaţi de hamali trăgând după ei cărucioare. Se auzeau strigăte asurzitoare din toate părţile, aşa că Helen şi-a acoperit urechile cu mâinile înmănuşate. Kathleen le-a luat pe gemene de mână, pentru că mulţimea înainta în valuri. Trupuri se mişcau, se ciocneau în jurul lor, iar Peter, valetul, se străduia din răsputeri să le protejeze, să nu fie răsturnate.

O pală de vânt i-a dat deoparte pelerina. Unul din nasturi s-a desfăcut, iar Helen a încercat să-l închidă la loc, dar degetele îi erau îngheţate. Două tinere, trăgând după ele valize imense şi cutii de pălării, au izbit-o în graba lor de a părăsi peronul. Helen s-a dezechilibrat şi s-a izbit de o siluetă imensă, sigură pe picioarele ei. O pereche de braţe ferme au prins-o, făcând-o să tresară, şocată.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, a spus dintr-o suflare. Eu…

S-a trezit privind într-o pereche de ochi de culoarea amurgului. A simţit fluturi în stomac iar picioarele au început să-i tremure.

— Rhys, a şoptit.

Fără să scoată vreun cuvânt, el i-a încheiat nasturele pelerinei. Era îmbrăcat într-un palton superb din lână, negru, la care asortase o pălărie gri perlat. Aspectul lui civilizat nu reuşea însă să-i atenueze aerul periculos.

— De ce-ai venit? a reuşit să-l întrebe.

— Crezi că te puteam lăsa să părăseşti Londra fără să ne luăm rămas-bun?

— Nu mă aşteptam… deşi mi-am dorit… vreau să spun că sunt foarte bucuroasă să te văd. A tăcut, fâstâcită.

A cuprins-o de mijloc şi i-a şoptit:

— Vino cu mine. A ghidat-o spre un panou din lemn, aşezat pe mijlocul peronului. Pe el erau lipite reclame şi anunţuri privind mersul trenurilor.

— Doamnă! a auzit o voce venind din spatele ei şi s-a oprit să privească peste umăr. Peter, valetul familiei, o privea atent în timp ce încerca să le protejeze pe gemene de pasagerii care luaseră trenul cu asalt. Domnul conte m-a pus să jur că nu vă las să vă îndepărtaţi!

— Am eu grijă de ea, a spus Rhys.

— Dar, domnule…

Kathleen, care tocmai ce-l văzuse pe Rhys, l-a întrerupt pe valet:

— Să le acordăm cinci minute, Peter. A privit-o rugător pe Helen şi a ridicat cinci degete în aer, să se asigure că fusese înţeleasă. Helen i-a răspuns cu o mişcare

a capului.

Rhys a tras-o într-un colţ mai ferit şi s-a aşezat cu spatele spre mulţime, ferind-o de privirile indiscrete.

— Mi-a fost al naibii de greu să te găsesc. Sunteţi pe un alt peron, greşit.

— Vărul Devon a plecat să se intereseze unde ar trebui să aşteptăm trenul.

O adiere de gheaţă i-a răvăşit câteva şuviţe, lipindu-i-le de gât. Ea s-a înfiorat şi s-a înfăşurat şi mai bine în pelerină.

— Îţi clănţănesc dinţii, i-a spus Rhys. Vino mai aproape.

L-a văzut descheindu-şi paltonul.

— Nu cred că… nu este nevoie…

I-a ignorat protestele şi a lipit-o de trupul lui, înfăşurând-o în palton.

Helen a închis ochii şi s-a cufundat în căldură şi întuneric. Lâna moale şi groasă era ca o pavăză în calea zumzetului asurzitor. Se simţea ca o creatură a pădurii, adăpostită în vizuina ei, departe de orice pericol. Era un bărbat solid şi fierbinte, aşa că s-a relaxat în îmbrăţişarea lui.

— E mai bine? Glasul lui i-a mângâiat urechea.

Helen a încuviinţat, lipindu-şi capul de pieptul lui.

— De ce nu mi-ai răspuns la ultima scrisoare? l-a întrebat. Vocea îi era înăbuşită.

Degetele lui, în mănuşi fine din piele, s-au strecurat sub bărbia ei şi i-au ridicat-o uşurel. Ochii lui aveau o strălucire şăgalnică.

— Poate că nu mi-a plăcut întrebarea.

— Mă temeam… vreau să spun că m-am gândit…

— Că s-ar putea să mă fi răzgândit? Că nu te mai doresc? În glasul lui era ceva care i-a trimis fiori pe şira spinării. Vrei o dovadă? Vrei să ştii ce simt pentru tine, *cariad*?

Înainte ca ea să-i răspundă, i-a făcut o demonstraţie, zdrobindu-i buzele cu un sărut scandalos. Dar nici că-i păsa. O dorea, şi voia ca ea să ştie asta, să simtă asta.

Helen s-a prins cu braţele de gâtul lui, pentru că genunchii nu o mai susţineau. Sărutul nu se mai sfârşea, buzele lui o cercetau, nelinişte.

Nu furia era cea care-l anima, ci neliniştea, a înţeles ea abia atunci. Nu era sigur de ea, aşa cum nici ea nu era sigură de el.

El a pus capăt sărutului şi a ridicat capul. Respira sacadat iar răsuflarea fierbinte se transforma în aburi. S-a dat un pas înapoi, lăsând-o din nou pe picioarele ei.

A dus mâna la buzunarul paltonului, i-a luat mâna lui Helen şi i-a pus în palmă un plic cu sigiliu. Înainte ca ea să apuce să-l întrebe ce era, i-a spus:

— Spune-le celorlalţi să meargă pe peronul opt.

— Dar când…?

— *Hwylfawr am nawr.* A mai privit-o o ultimă dată, iar ochii lui aveau sclipiri de demon. Înseamnă „pe curând”. A întors-o cu faţa spre familia ei şi i-a dat un imbold.

Helen s-a întors să privească înapoi, cu numele lui pe buze. Dar Rhys se îndepărtase deja şi străbătea mulţimea cu paşi hotărâţi.

*

Helen a îndesat scrisoarea în mâneca strâmtă şi a citit-o abia mult mai târziu, după ce Devon şi-a condus familia la peronul corect şi s-au instalat cu toţii în vagonul de clasa întâi. Când trenul a părăsit gara Waterloo şi a început călătoria de două ore spre Hampshire, ea a scos cu grijă scrisoarea din mânecă. Profitând de faptul că gemenele erau absorbite de peisajul de pe fereastră, iar Kathleen discuta ceva cu Devon, Helen a rupt sigiliul din ceară roşie şi a despăturit scrisoarea.

Helen,

Mă întrebi dacă regret logodna noastră.

Nu. Regret însă fiecare minut în care nu eşti cu mine. Şi fiecare pas care nu te aduce mai aproape de mine.

În fiecare seară, ultimul meu gând înainte de culcare

este că ar trebui să fii în braţele mele. Nu-mi găsesc pacea în patul meu cel gol şi adorm cu tine în gând, abia la ivirea zorilor.

Dacă aş avea acest drept, ţi-aş interzice să mai pleci oriunde fără mine. Nu din egoism, ci pentru că, fără tine, parcă aş trăi fără să pot respira.

Gândeşte-te la asta, cariad*. Îmi eşti la fel de necesară ca respiraţia. Iar mie nu-mi mai rămâne decât să număr zilele până când mi-o voi recăpăta de la tine, sărut după sărut.*

Winterborne

Capitolul 12

Îngenuncheată în faţa unui raft cu cărţi, într-una dintre încăperile de la etaj, Helen le punea deoparte pe cele pe care ar fi vrut să le ia cu ea. În cele trei săptămâni care trecuseră de la sosirea lor la Eversby Priory, umpluse o cameră cu obiecte pe care să le ducă în noua ei casă. Fiecare dintre ele avea o valoare sentimentală, o însemnătate aparte, ca de exemplu cutia de cusut, din lemn de trandafir, care fusese a mamei ei, un platou din porţelan pictat cu heruvimi, un covoraş de baie pentru copii cu o broderie înfăţişând arca lui Noe, un scăunel triunghiular din lemn de mahon pe care se aşeza întotdeauna bunica lor din partea mamei, atunci când venea în vizită.

Trebuia să-şi ocupe timpul cu ceva, ca să scape de melancolia care-i invadase inima. *Hiraeth,* şi-a spus cu amărăciune. Căminul atât de confortabil nu o mai atrăgea, vechile obiceiuri o plictiseau acum. Nu mai găsea plăcere nici măcar în a-şi îngriji orhideele sau exersând la pian.

Cum putea ceva să i se pară interesant, în comparaţie cu Rhys Winterborne?

Nu petrecuseră prea mult timp singuri, dar acele câteva ore de intimitate fuseseră atât de intense că orice

altceva pălea, prin comparaţie.

S-a uitat la jurnalele despre orhidee ţinute de mama ei. Lea scos de pe raft şi le-a aşezat, unul câte unul, într-unul din cufere. Setul cuprindea douăsprezece caiete de notiţe, deloc scumpe, îmbrăcate într-o ţesătură albastră. Pentru Helen, însă, erau de o valoare inestimabilă.

Jane, lady Trenear, scrisese acolo toate informaţiile despre orhidee, inclusiv schiţe ale diferitelor soiuri şi notiţe despre comportamentul fiecăruia. Adesea, folosise aceste caiete drept jurnal, notase acolo gânduri personale şi observaţii. Citindu-le, Helen aflase o mulţime de lucruri despre mama ei şi ajunsese să o cunoască mai bine decât în vremurile în care aceasta trăia. Jane rămânea luni întregi la Londra, lăsându-şi copiii la ţară, pe mâna guvernantelor şi a servitorilor. Chiar şi când îi vizita la Eversby Priory părea mai degrabă un musafir decât un părinte. Helen îşi amintea că era mereu parfumată şi elegantă, cu bijuterii la urechi, în jurul gâtului şi al încheieturilor şi cu câte o orhidee proaspătă în păr. Văzând-o, nimeni nu ar fi crezut că Jane, mereu admirată pentru frumuseţea ei şi pentru spiritul alert, ar fi putut avea vreo grijă, vreo supărare. Şi totuşi, în intimitatea jurnalelor sale, Jane se dezvăluia drept o femeie anxioasă, singuratică, frustrată de faptul că avusese un singur fiu.

După chinuri groaznice, scria ea după naşterea gemenelor, *am adus pe lume două fete. Înainte ca măcar să mă ridic din pat, soţul meu mi-a mulţumit pentru că aveam acum „încă doi paraziţi”. Să fi fost un băiat, măcar unul.*

Şi într-un altul:

Micuţa Helen îmi este de mare ajutor cu gemenele. Îi sunt îndatorată şi mărturisesc că o plac mai mult ca în trecut, chiar dacă mă tem că va rămâne o făptură ştearsă, cu figură de iepure.

În ciuda durerii provocate de acele cuvinte, Helen o compătimea pe Jane, care fusese tot mai nefericită în căsnicie. Edmund, lord Trenear, fusese un soţ dificil, mereu nemulţumit, care trecea mult prea uşor de la o stare la alta.

Abia după moartea mamei ei, Helen înţelesese în sfârşit de ce părinţii ei nu păruseră niciodată să o observe, să ştie de existenţa ei. Aflase adevărul pe când îl îngrijea pe tatăl ei, pus la pat după o zi de vânătoare petrecută în frig şi umezeală. În ciuda eforturilor medicului, starea lui Edmund se înrăutăţise rapid. Era într-un delir aproape permanent, aşa că Helen făcea cu rândul cu Quincy, valetul lui de încredere, la căpătâiul său. Îi administrase un tonic din salvie şi îi pusese comprese pe piept.

— Doctorul se va întoarce curând, îi şoptise Helen tatălui ei, ştergându-i dâra de salivă de pe bărbie, după un acces violent de tuse. A plecat în sat, la un alt pacient, dar mi-a spus că nu durează mult.

A deschis ochii şi i-a spus cu glasul încărcat de ură:

— Vreau să fiu cu unul din copiii mei… mi se apropie sfârşitul. Nu cu tine.

Crezând că nu o recunoscuse, ea îi răspunsese cu blândeţe:

— Sunt eu, Helen, papa. Fiica ta.

— Nu eşti a mea. N-ai fost niciodată. Mama ta… a avut un amant. Efortul îi provocase un nou acces de tuse. Când acesta a trecut, el a rămas tăcut, cu ochii închişi, refuzând să o privească.

— Nu este nimic adevărat, îi spusese mai târziu Quincy lui Helen. Bietul meu stăpân deliresază. Mama voastră, Dumnezeu să o aibă în paza Lui, era admirată de o mulţime de bărbaţi, iar stăpânul era ros de gelozie. Eşti o adevărată Ravenel, domnişoară. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

Helen se prefăcuse că-l crezuse, dar ştia prea bine că nu era adevărat. Aşa se explica faptul că nu avea temperamentul unui Ravenel şi nici fizicul lor. Nu era de mirare că părinţii o dispreţuiau. Era un copil născut din păcat.

În ultimele momente de luciditate ale contelui, Helen le adusese pe gemene la căpătâiul acestuia, să-şi ia rămas-bun. Deşi îi trimisese vorbă şi lui Theo, acesta nu a reuşit să ajungă de la Londra în timp util.

Când tatăl lor şi-a pierdut cunoştinţa, Helen nu a avut inima să le lase pe gemene să-l privească dându-şi sufletul.

— Chiar trebuie să stăm aici? a şoptit Cassandra, ştergându-şi cu batista ochii roşii în timp ce se aşeza lângă Pandora pe o banchetă, la fereastră. Nu aveau amintiri plăcute cu el, nu-şi puteau aminti nici măcar o poveste pe care să le-o fi spus, niciun sfat măcar. Iar acum trebuiau să stea, în tăcere, şi să-l asculte cum trăgea să moară.

— Nu cred că ar fi vrut să fim aici, a spus şi Pandora. Nu a ţinut la niciuna dintre noi.

Fiindu-i milă de surorile ei mai mici, Helen le îmbrăţişase şi le sărutase pe obraji.

— Rămân eu cu el, le-a promis. Mergeţi şi rugaţi-vă pentru el, apoi găsiţi-vă ceva de făcut, în linişte.

Au plecat, recunoscătoare. Cassandra s-a oprit în prag, să-l mai vadă pentru o ultimă dată pe tatăl ei, în timp ce Pandora s-a îndepărtat în grabă, cu paşi hotărâţi.

Helen s-a apropiat de pat şi l-a privit pe tatăl ei, un bărbat înalt şi subţire care părea să se fi micşorat în patul imens. Chipul îi era galben, ca de ceară, gâtul i se umflase vizibil. O voinţă de fier se stingea acum, încet. Helen şi-a spus că el se stinsese treptat în cei doi ani care trecuseră de la moartea lui Jane. Poate că o jelise, în sufletul lui. Avuseseră o relaţie complicată, fuseseră doi oameni uniţi prin dezamăgiri şi resentimente, aşa cum pe alţii îi uneşte dragostea.

Îndrăznise să-i ia mâna inertă în mâna ei:

— Îmi pare rău că nu este Theo aici, i-a spus cu blândeţe. Ştiu că nu ai fi vrut să-ţi fiu tocmai eu alături în ultimele clipe. Şi îmi pare rău şi pentru asta. Dar nu te pot lăsa singur.

Quincy a intrat chiar atunci în încăpere, cu ochii în lacrimi. Fără să scoată un cuvânt, se aşezase pe bancheta de la fereastră, hotărât să aştepte împreună cu ea.

În ora care a urmat, l-a vegheat pe bărbatul care respira tot mai greu. Într-un final; Edmund, lord Trenear, şi-a dat ultima suflare în compania unui servitor şi a unei fiice care nu avea niciun strop din sângele lui.

După moartea lui, Helen nu a îndrăznit să discute cu Theo despre acest subiect. Ştia şi el, cu siguranţă. De aceea nu dorise să o scoată în societate, de aceea purtarea lui faţă de ea era asemenea cu cea a lui Edmund. La fel de dispreţuitoare. Helen nu se simţise în stare să discute nici cu Kathleen sau cu gemenele. Deşi nu greşise cu nimic, resimţea acut ruşinea ilegitimităţii ei. Indiferent cât se străduia să-l ignore, secretul zăcea undeva înăuntrul sufletului ei, ca un venin.

O deranja şi faptul că nu-i spusese încă lui Rhys despre asta. Ştia cât era de încântat de ideea că se căsătorea cu o fată din înalta societate. Îi era extrem de dificil să recunoască în faţa lui că nu era o Ravenel. Rhys avea să fie dezamăgit. Să-şi schimbe părerea despre ea. Şi totuşi… avea dreptul să afle adevărul.

Oftând adânc, Helen a aşezat restul de jurnale în cufăr. A mai aruncat o privire spre raftul gol şi a observat într-un colţ un pachet prăfuit. Încruntată, s-a aplecat şi a întins mâna după el, să-l desprindă.

S-a ridicat, a deschis pachetul cu grijă şi a descoperit nişte scrisori. A recunoscut imediat scrisul mamei ei. Cuvintele aveau spaţii mari între ele, lucru neobişnuit pentru ea, iar rândurile coborau spre sfârşit.

Iubitul meu Albion.

Este o prostie, ştiu, să fac apel la inima ta, de vreme că nu sunt convinsă că ai aşa ceva. De ce nu primesc nicio veste de la tine? Cum rămâne cu promisiunile pe care mi le-ai făcut? Dacă mă abandonezi, poţi să fii sigur că Helen nu va fi deloc iubită, nici măcar de propria-i mamă. O privesc plângând în leagănul ei şi nu o pot atinge. Aşa că o las să plângă singură, neconsolată, aşa cum sunt şi eu acum, când tu m-ai uitat.

Nu are rost să faci apel la decenţă. Pasiunea mea nu poate fi comandată de raţiune. Întoarce-te la mine şi îţi jur că voi trimite copilul departe. Le voi spune tuturor că este bolnăvicios şi că trebuie să fie crescut de o dădacă, undeva unde e mult soare. Edmund nu va obiecta – va fi fericit

când copilul va dispărea din casa lui.

Nu trebuie să se schimbe nimic între noi, Albion, atâta vreme cât suntem discreţi.

Atâta tot. Helen a întors scrisoarea neterminată, dar pe cealaltă parte nu era nimic.

A presat cu palma, de podea, hârtia mototolită. Se simţea goală pe dinăuntru.

Albion.

Nu-şi dorise niciodată să afle numele tatălui ei. Nu se putea abţine, însă, să nu se întrebe ce fel de om era. Oare mai trăia? Şi de ce Jane nu terminase acea scrisoare?

— Helen!

Strigătul neaşteptat a făcut-o să tresară. A ridicat capul şi a văzut-o pe Cassandra dând buzna în cameră.

— A sosit poşta, a exclamat fata. Ai un cufăr întreg de la Winterborne's! Valetul tocmai îl aduce în casă, în camera de primire. Trebuie să vii de îndată! S-a oprit, încruntată: eşti roşie în obraji. Ce s-a întâmplat?

— Din cauza prafului, a reuşit Helen să găsească o scuză. Tocmai împachetam jurnalele mamei şi am strănutat de nu ştiu câte ori.

— Vrei să termini mai târziu cu asta, *te rog*? Vrem să deschidem chiar acum cadourile. Pe unele cutii scrie „perisabil" şi ne gândim că ar putea fi dulciuri.

— Cobor în câteva minute, i-a răspuns distrată Helen, ascunzând scrisoarea sub faldurile fustei.

— Vrei să te ajut cu cărţile?

— Îţi mulţumesc, draga mea, dar prefer să mă ocup singură.

Cassandra a oftat şi a spus gânditoare:

— E atât de greu să aştepţi…

Helen a privit-o cu mai multă atenţie. Brusc, şi-a dat seama că sora ei nu mai arăta ca un copil. Semăna uluitor de mult cu Jane, avea aceeaşi osatură fină, buze frumos conturate, gene lungi şi bucle decolorate de soare.

Din fericire, Cassandra era o versiune mai dulce şi infinit mai domoală a mamei lor. În timp ce Pandora era

mereu pusă pe şotii. Trebuia să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru gemene – ele erau constanta din viaţa ei, o sursă inepuizabilă de dragoste.

— Ce-ar fi să deschideţi cutiile fără mine? i-a sugerat Helen. Cobor şi eu cât de curând. Iar dacă obiectează cineva, poţi să le spui că te-am desemnat reprezentantul meu oficial.

Cassandra a zâmbit larg, mulţumită.

— Dacă sunt şi dulciuri, îţi pun şi ţie deoparte, până nu le mănâncă Pandora pe toate. A ieşit din cameră cu o vigoare nedemnă de o tânără lady, strigând cât o ţineau plămânii:

— Helen a zis să începem fără ea!

Helen a zâmbit absentă, gândindu-se la invizibila povară de secrete şi amintiri dureroase. Nici Jane şi nici Edmund nu mai trăiau, şi totuşi se părea că aveau puterea să-şi răneasscă copiii de acolo, din mormânt.

Nu avea de gând să permită asta.

Hotărâtă, a închis capacul cufărului, reducând la tăcere şoaptele trecutului. A luat scrisoarea neterminată a mamei ei şi a aruncat-o peste cărbunii încinşi, în şemineu. Curând, bucata de hârtie a fost înghiţită de flăcări.

A aşteptat ca ultimul cuvânt să fie transformat în cenuşă, după care şi-a scuturat palmele de praf şi a ieşit din cameră.

Capitolul 13

Dispoziţia i s-a schimbat când a intrat în camera de primire, care răsuna de veselie. West şi gemenele, stăteau pe jos, pe covor şi despachetau cutii, în timp ce Kathleen deschidea corespondenţa, la biroul din colţ.

— M-am gândit mereu că nu-mi place ideea de a face curte cuiva, a spus West, cotrobăind prin ce trimisese Winterborne. Se pare că m-am înşelat, însă. Când e vorba de a face curte cuiva, e mai bine să primeşti decât să

dăruieşti, oricum.

Weston Ravenel semăna foarte mult cu fratele lui mai mare, la fel de frumos şi de înalt, cu ochi albaştri şi mult farmec, în ultimele luni, se apucase cu hotărâre să înveţe cât mai multe despre agricultură. Şi constatase că nimic nu-l făcea mai fericit decât să-şi petreacă ziua cu arendaşii, să muncească pământurile şi să se întoarcă acasă cu cizmele murdare de noroi.

— Ai curtat pe cineva până acum? l-a întrebat Pandora.

— Doar atunci când am fost absolut sigur că doamna este suficient de inteligentă să mă accepte.

— Nu vrei să te căsătoreşti, să înţeleg? l-a întrebat Helen, aşezându-se pe locul rămas liber pe sofa.

Zâmbind, West i-a pus în poală o cutie din satin albastru.

— De ce să mă mulţumesc cu o bomboană când pot avea toată cutia?

Helen a ridicat capacul şi a făcut ochii mari. Înăuntru era o adevărată comoară din caramele, jeleuri, fructe confiate şi bezele, fiecare dintre ele ambalate cu grijă în hârtie cerată. Alături, o altă moviliţă de delicatese: un calup de şuncă afumată de Wiltshire, o cutie cu somon afumat, câteva cutii de unt danez de import şi un sac cu curmale aurii. Mai era şi un coş cu fructe de toate felurile, rotocoale de brânză Brie în hârtie albă, borcane cu pastă de smochine, ouă de potârniche murate, sticle cu lichior de fructe, menit să fie băut din pahare minuscule şi un borcan din alamă plin cu cacao.

— Oare ce-o fi crezut domnul Winterborne? a întrebat cu voce tare, roşie ca focul. A trimis mâncare suficientă pentru o armată.

— Se pare că face curte întregii familii, a spus West. Nu pot vorbi în numele altora, dar eu unul sunt vrăjit de-a dreptul.

— Iar eu aş fi în stare să mănânc toată şunca, s-a auzit vocea lui Kathleen, venind din colţul camerei. În ultimele zile începuse să aibă greţuri, dar şi pofte de tot

felul, imediat după aceea.

West a zâmbit larg. S-a ridicat în picioare şi i-a dus un borcan cu alune.

— De astea ce zici?

Kathleen a desfăcut capacul şi a mâncat o alună. Când a zdrobit-o între dinţi, sunetul s-a auzit în toată încăperea. Se părea că i-au plăcut, pentru că le-a devorat imediat pe toate.

West o privea amuzat dar şi tulburat deopotrivă.

— Nu atât de repede, draga mea. Să nu te îneci. S-a dus spre bufet, să-i toarne un pahar cu apă.

— Sunt moartă de foame, a protestat Kathleen. Exact de alunele acestea îmi era poftă. Numai că nu am ştiut până acum. Domnul Winterborne a trimis doar un singur borcan?

— Sunt sigură că va trimite mai multe, dacă-i cer, s-a oferit Helen.

— Crezi? Pentru că... Kathleen s-a oprit brusc, fixând cu privirea una dintre scrisori.

Helen a simţit un fior pe şira spinării, care prevestea că se întâmplase ceva îngrozitor. A văzut-o pe Kathleen încercând să pună borcanul înapoi pe masă, dar l-a aşezat prea aproape de margine şi acesta a aterizat pe podea. Din fericire, căderea a fost amortizată de covor, aşa că nu s-a spart. Kathleen nici nu a părut să observe cele întâmplate. Privirea îi era aţintită pe scrisoare.

Helen s-a repezit spre ea. A ajuns cu o clipă înaintea lui West.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

Kathleen era albă ca varul şi abia dacă mai putea respira.

— Tata, a şoptit. Am citit doar primele rânduri. Neajutorată, i-a întins scrisoarea lui Helen.

Veştile nu puteau fi prea bune. Cu aproape o lună în urmă, tatăl lui Kathleen, lordul Carbery, suferise un accident la un concurs de călărie care se ţinuse la Glengariff. Calul se împiedicase iar el se lovise cu capul de un stâlp. Supravieţuise loviturii, dar de atunci sănătatea i se

deteriora constant.

West i-a întins lui Kathleen un pahar cu apă. I-a lipit palmele în jurul acestuia, ca unui copil.

— Bea, draga mea, i-a spus cu blândeţe. Privirea lui îngrijorată a întâlnit-o pe cea a lui Helen. Mă duc după Devon. Ar trebui să fie pe aici pe undeva. Urma să se întâlnească cu un tăietor, să decidă ce face cu stejarul din partea de est a casei.

— Nu este nevoie să-l întrerupi, a spus Kathleen pe un ton care se voia calm. Pot aştepta până ce termină. Mă simt bine. Cu o mână nesigură, a ridicat paharul la buze şi l-a golit pe jumătate.

Helen s-a uitat la West, peste capul ei, şi i-a făcut semn să se ducă. El a dat scurt din cap şi a ieşit.

Helen şi-a îndreptat apoi atenţia spre scrisoare.

— S-a stins cu două zile în urmă, a murmurat. Se pare că avea dureri groaznice de cap, în urma accidentului. Şi ameţeli. Într-una din seri s-a retras devreme la culcare şi a murit în somn. Şi-a pus mâna pe umărul lui Kathleen, simţind-o cum tremura. Îmi pare tare rău, draga mea.

— Era un străin pentru mine, a spus şoptit Kathleen. M-a trimis departe de casă, să fiu crescută de altcineva. Nici nu ştiu ce ar trebui să simt pentru el, acum.

— Te înţeleg.

Degetele reci ale lui Kathleen le-au acoperit pe ale ei.

— Ştiu asta, i-a răspuns cu un zâmbet stins.

Au rămas tăcute, preţ de câteva clipe. Pandora şi Cassandra s-au apropiat, timide.

— Putem face ceva, Kathleen? a întrebat-o Pandora, îngenunchind lângă scaun.

Kathleen a privit în ochii sinceri ai fetei, a clătinat din cap şi a întins braţele, să o îmbrăţişeze.

Cassandra a îngenuncheat de cealaltă parte a scaunului, aşa că le-a cuprins pe amândouă cu braţele.

— Nu e cazul să vă faceţi griji, a răspuns Kathleen. Voi fi bine. Cum să nu fiu, când am alături cele mai dragi surori din lume? A închis ochii şi şi-a sprijinit fruntea de umărul Pandorei. Am trecut prin multe, într-un răstimp atât de

scurt, nu-i aşa?

— Asta înseamnă încă un an de doliu? a întrebat Pandora.

— Nu şi pentru voi, a liniştit-o Kathleen. Numai pentru mine. A oftat. O să arăt ca o balenă, însărcinată şi îmbrăcată în negru. Sau ca o baliză din largul mării.

— Eşti prea mică să fii confundată cu o baliză, a spus Cassandra.

— Mai degrabă cu un remorcher, a adăugat Pandora.

Kathleen a chicotit şi le-a sărutat pe amândouă. Culoarea începea să-i revină în obraji.

S-a ridicat de pe scaun şi şi-a netezit fustele.

— Sunt multe de făcut, a spus. Înmormântarea va avea loc în Irlanda. A aruncat o privire speriată în direcţia lui Helen. N-am mai fost acolo din copilărie.

— Nu trebuie să iei nicio hotărâre în clipa aceasta, i-a spus Helen. Poate că ar fi mai bine să urci în dormitor şi să te întinzi puţin.

— Nu pot, sunt multe de… Kathleen s-a oprit pentru că Devon intra pe uşă. A privit-o atent.

— Ce s-a întâmplat, iubito? a întrebat-o cu blândeţe.

— Tata nu mai este. Încerca să nu pară foarte afectată. Nu este o surpriză. Ştiam că nu era într-o stare de sănătate prea bună.

— Da. Devon s-a apropiat şi a luat-o în braţe.

— Sunt foarte calmă, a spus ea, cu buzele lipite de umărul lui.

— Da. Devon i-a sărutat tâmpla. Era preocupat, dar ochii îi străluceau de tandreţe.

— Nu plâng, a spus ea. Nu cred că şi-ar fi dorit lacrimile mele.

Devon a mângâiat-o pe păr. Palma lui mare îi acoperea aproape în întregime capul.

— Dă-mi-le mie atunci, i-a spus încet.

Kathleen şi-a îngropat faţa în cămaşa lui, părând să se topească. Câteva clipe mai târziu s-au auzit hohote înfundate de plâns, care păreau să nu se mai oprească. Soţul ei şi-a sprijinit obrazul pe capul ei şi a tras-o şi mai

aproape.

Dându-şi seama că erau *de trop* în acel tablou care devenise extrem de intim, Helen le-a făcut semn gemenelor să iasă din cameră.

După ce a închis uşa în urma lor, Helen a sugerat:

— Hai să mergem în bibliotecă şi să cerem să ni se servească ceaiul.

— Ar fi fost bine dacă luam cu noi şi câteva dulciuri, a spus Pandora.

— Ce se va întâmpla în continuare, Helen? a întrebat Cassandra, pe când străbăteau holul. Kathleen va pleca cu adevărat în Irlanda, la înmormântare?

— Cred că ar trebui să facă asta, dacă este posibil, i-a răspuns gânditoare Helen. Este important să-şi ia rămas-bun.

— Dar tatăl ei nu va şti, a spus Pandora.

— Nu pentru el, a murmurat Helen, prinzându-şi sora de braţ. Ci pentru ea.

Capitolul 14

TELEGRAMĂ

DOMNULUI RHYS WINTERBORNE
CORK STREET, LONDRA

TOCMAI AM AFLAT CĂ TATĂL SOŢIEI MELE, LORD CARBERY, A DECEDAT. DEŞI ÎMPREJURĂRILE NU SUNT IDEALE, PREZENŢA TA ÎN HAMPSHIRE ESTE DE DORIT. ÎŢI RĂMÂN RECUNOSCĂTOR DACĂ ÎI MAI ADUCI SOŢIEI MELE NIŞTE ALUNE SĂRATE.
TRENEAR

— Fernsby! a strigat Rhys, ridicând ochii din telegramă. Eliberează-mi programul pentru restul săptămânii şi cumpără două bilete pentru următorul tren

spre Hampshire. Trimite de urgenţă pe cineva la Quincy, să facă bagajele pentru mine şi pentru el. Şi spune-i unui vânzător de la raionul de alimente să-mi împacheteze toate alunele sărate din magazin, într-un bagaj de mână.

— Toate?

— Până la ultimul borcan.

Secretara a ieşit din birou în mare viteză, iar Rhys şi-a lipit fruntea de birou.

— *Diolch i Dwuv,* a murmurat. Slavă Domnului!

Dacă nu primea acea invitaţie, nu ar mai fi avut de ales. Ar fi dat năvală la Eversby Priory, ca o armată invadatoare. Regreta moartea tatălui lui Kathleen, dar era disperat să o revadă cât mai curând pe Helen. O dorea nespus, iar ea era atât de departe! Nu-i rămăsese decât să aştepte, răbdător, iar acesta era un lucru la care nu se pricepuse niciodată.

Helen îi trimisese câte trei sau patru scrisori în fiecare săptămână, cu ultimele veşti despre familia ei, despre evenimentele recente din sat, despre reparaţiile făcute la casă şi despre progresele în extracţia hematitului. Îşi condimenta scrisorile cu descrieri ale felului în care făcuse lumânări, sau recoltase rubarba cultivată tot de ea în seră. Scrisori vesele, deschise, vorbăreţe.

Iar el înnebunea de dorinţă.

Munca, magazinul îi consumaseră până atunci toată energia. Acum nu-i mai erau de ajuns. Ardea de dorinţă, simţea ca o febră constantă, pe sub piele. Şi nu ştia prea bine dacă Helen era boala sau leacul.

Următorul tren pleca peste trei ore. Nu mai avea timp să-şi pregătească vagonul personal şi nici să caute o locomotivă la care să-l cupleze, aşa că a fost mai mult decât fericit să călătorească cu un tren obişnuit. Ca printr-un miracol, Quincy a reuşit să fie gata cu bagajele, aşa că au ajuns la timp la gară. Rhys şi-a jurat, în gând, că nu se va mai întreba niciodată la ce i-ar servi un valet.

Cele două ore şi jumătate cât a durat drumul dintre Londra şi gara Alton, Rhys le-a petrecut uşor aplecat înainte, pe banchetă, ca şi cum ar fi încercat să imprime

locomotivei o viteză mai mare. Într-un final, trenul a oprit în gara Alton, iar Rhys a găsit repede o trăsură care să-i ducă pe el şi pe valetul lui la Eversby Priory.

Conacul masiv, construit pe vremea domniei lui James I, era acum restaurat. Lucrările începuseră pe vremea când îl moştenise Devon şi durau neîntrerupt de atunci. Bogat ornamentat, cu arcade şi parapeţi şi rânduri întregi de hornuri elaborate, conacul domina împrejurimile asemenea unei doamne în vârstă, la bal. Descoperirea zăcămintelor de hematit pe domeniu venise exact la timp: conacul ar fi căzut în ruină înainte ca următoarea generaţie să apuce să-l moştenească.

Rhys şi Quincy au fost întâmpinaţi de Sims, valetul, care a murmurat ceva cum că nu-i aştepta nimeni atât de curând. Quincy a fost de acord că plecaseră cam în grabă, iar cei doi servitori şi-au adresat unul altuia priviri cu subînţeles. Ca şi cum ştiau prea bine ce înseamnă să ai un stăpân dificil şi pretenţios.

Rhys se învârtea nelinişti în camera de primire, aşteptând să apară cineva. A realizat atunci că locul era foarte confortabil, primitor, aşa cum nu erau deloc casele noi. El preferase întotdeauna noul, asociase lucrurile vechi cu decăderea, cu lipsa de eleganţă. Dar farmecul uşor şters al conacului Eversby Priory îl făcea să se simtă binevenit. Avea legătură cu felul în care era aşezat mobilierul, cu covorul înflorat. Cărţi şi reviste erau aşezate pe măsuţe, peste tot vedeai perne şi pături de ţinut în poală. Doi din prietenoşi i-au adulmecat mâna, apoi au dispărut, la primul zgomot care s-a auzit de undeva de departe. În cameră plutea o aromă de prăjituri, semn că se apropia ora ceaiului.

Ştia prea bine că fusese invitat la Eversby Priory în timp de doliu. Din câte auzise – şi nu era foarte în temă, cu excepţia obiectelor pe care le vindea în magazinul lui – familia care era în doliu nu invita şi nu primea pe nimeni. Vizitele de condoleanţe aveau loc abia după înmormântare. Doar Quincy, versat în astfel de probleme, care îi cunoştea pe cei din familia Ravenel de câteva decenii bune, îi

explicase semnificaţia invitaţiei:

— Se pare, domnule, că lordul şi lady Trenear au decis să vă trateze ca pe un membru al familiei, chiar dacă nu v-aţi căsătorit încă cu lady Helen. Cu o expresie dezaprobatoare, continuase: generaţia aceasta nouă nu ţine deloc la tradiţie.

Devon a intrat în cameră, întrerupându-i gândurile.

— Dumnezeule mare, Winterborne! Devon părea amuzat, dar şi foarte obosit. Am trimis telegrama abia azi-dimineaţă! I-a zâmbit însă aşa ca odinioară şi i-a strâns cu putere mâna. Părea că lăsase supărarea deoparte.

— Cum se simte lady Trenear?

Devon a ezitat, ca şi cum s-ar fi gândit cât anume să spună:

— Este fragilă, a recunoscut în sfârşit. Îl jeleşte nu atât pe tatăl pe care l-a pierdut ci pe cel pe care nu l-a avut niciodată. I-am trimis vorbă lui lady Berwick, care va sosi mâine din Leominster. Pe Kathleen o va alina prezenţa ei – familia Berwick a crescut-o, după ce părinţii naturali au alungat-o din Irlanda.

— Înmormântarea va avea loc aici?

Devon a clătinat din cap, încruntat.

— La Glengariff. Trebuie să o duc acolo. Nu mai trebuie să-ţi spun că momentul este foarte prost.

— Nu-i poţi găsi un partener de drum potrivit?

— Nu în starea ei. Trebuie să fiu cu ea. Are greţuri dimineaţa, şi se lasă pradă emoţiilor mai uşor decât de obicei.

Rhys s-a gândit imediat la traseul călătoriei:

— Cel mai rapid ar fi să mergeţi de la Bristol la Waterford, cu vaporul, să petreceţi noaptea la Granville – este acolo un hotel curat, chiar lângă gară. Iar a doua zi să luaţi trenul spre Glengariff. Dacă vrei, pot să trimit o telegramă la birou, să se ocupe de toate aranjamentele. Cei de acolo cunosc orele de plecare ale vapoarelor, precum şi fiecare gară şi haltă din Anglia.

— Ţi-aş rămâne îndatorat, a spus Devon.

Fără să scoată un cuvânt, Rhys i-a pus în braţe geanta

mare, Gladstone, pe care o adusese cu el.

Ridicând întrebător o sprânceană, Devon a desfăcut cataramele, a ridicat capacul şi a privit înăuntru.

A zâmbit când a văzut cele douăzeci de borcane cu alune sărate, înfăşurate în şerveţele.

— Să înţeleg că-i plac lui lady Trenear? a întrebat Rhys.

— Are pofte, a spus Devon, continuând să zâmbească. Îţi mulţumesc mult, Winterborne. A închis geanta şi i-a spus: haide în bibliotecă, să bem câte un coniac.

Rhys a ezitat.

— Unde sunt ceilalţi?

— West este la carieră. Trebuie să se întoarcă. Gemenele au ieşit la plimbare iar soţia mea este sus, se odihneşte. Helen este mai mult ca sigur în seră, îngrijindu-şi orhideele.

Helen era acolo, aproape, singură în seră. Inima lui a început să bată cu putere. A aruncat o privire discretă, plină de disperare, la ceasul de pe poliţa şemineului şi a întrebat:

— Nu e cam devreme? E abia ora patru.

Devon l-a privit neîncrezător, apoi a izbucnit în râs.

— Doamne, Dumnezeule, ce fel de galez mai eşti? Înainte ca Rhys să-i dea un răspuns, a continuat: foarte bine. Mă duc să-i duc astea soţiei mele – şi a arătat spre geanta de voiaj. Drept răsplată pentru generozitatea ta, mă voi preface că nu ştiu unde eşti, cât mai mult timp posibil. Dar să nu întârziaţi la ceai. A făcut o pauză. O găseşti în prima seră, cea de lângă zidul grădinii.

Rhys a dat scurt din cap. I se pusese un nod în stomac. Nu ştia cum va reacţiona Helen la vederea lui.

Devon şi-a dat imediat seama:

— Nu e cazul să eziţi, Heathcliff. Se va bucura să te revadă.

Deşi referirea la roman i-a scăpat – nu era deloc un cititor împătimit – Rhys a constatat, supărat, că emoţia lui era vizibilă. Blestemându-se în gând, a întrebat:

— Mi-a pomenit vreodată numele?

Devon a râs.

— Să te pomenească? Doar despre tine vorbeşte toată ziua. Citeşte povestiri din Ţara Galilor, ne înnebuneşte pe toţi cu *Owain Glyndwr* şi cu ceva care se cheamă *Eistedfodd.* Ochii i-au strălucit, ironici. Ieri, scuipa şi tuşea des şi scurt, de-am crezut c-o paşte vreo răceală. Când colo, ea repeta alfabetul galez.

În mod obişnuit Rhys i-ar fi dat o replică acidă, dar de data aceasta nu a făcut-o. Era încântat.

— Nu ar trebui să facă asta, a şoptit.

— Vrea să-ţi facă pe plac, i-a răspuns Devon. Aşa e ea. Ceea ce mă duce la un lucru pe care vreau neapărat să ţi-l spun: Helen îmi este ca o soră mai mică. Şi deşi sunt ultimul bărbat de pe faţa pământului care ar trebui să-ţi ţină prelegeri despre morală, vreau să ştii că mă aştept să te comporţi ca un paracliser, în zilele care vor urma.

Rhys l-a privit posac.

— Am fost paracliser, cândva. Şi să ştii că zvonurile despre cât sunt de virtuoşi sunt exagerate.

Cu un zâmbet, Devon s-a întors pe călcâie şi a pornit-o pe hol.

Rhys a plecat în căutarea lui Helen. Nu voia să o sperie, alergând şi aruncându-se pe ea ca un nebun, aşa că s-a forţat să-şi măsoare paşii. A ieşit pe uşa din spate şi a traversat o porţiune din pajiştea de curând cosită.

A urmat aleea din pietriş, mărginită de răzoare cu flori de iarnă, în timp ce, în depărtare, se ridica un zid vechi acoperit de iedera care se împletise ca o dantelă. Grădina era golaşă, pământul acum îngheţat aştepta primăvara ca să renască.

S-a apropiat de şirul de sere şi a observat mişcare în prima. Inima i-a sărit din piept, obrajii i-au luat foc, în ciuda gerului tăios de februarie. Nu-şi dădea nici el seama de ce era atât de agitat, ca un băieţandru la prima întâlnire. Nu cu mult timp în urmă, ar fi pufnit dispreţuitor dacă cineva i-ar fi spus că o tânără deloc mondenă, lipsită de experienţă, l-ar putea aduce într-o asemenea stare.

A bătut încet în unul din geamuri. A urcat cu grijă

prima treaptă, a intrat şi a închis uşa în urma sa.

Rhys nu mai fusese niciodată într-o seră. Helen i-o descrisese în detaliu atunci când stătuse la Eversby Priory, dar ghipsul şi cârjele îl împiedicaseră să o facă. Regretase însă mai apoi că nu intrase, pentru că înţelesese cât de importantă era pentru ea.

Înăuntru era cald şi umezeală. Părea o lume aparte, departe de Anglia, un palat din sticlă plin de culori exotice. Un miros greu de pământ l-a întâmpinat, urmat de parfumul pregnant de orhidee şi de o uşoară aromă de vanilie.

Şi-a plimbat privirea peste rândurile de plante înalte, peste mesele pline cu ghivece cu orhidee. A zărit o siluetă subţire în spatele unei inflorescenţe albe ca spuma laptelui. L-a văzut, iar buzele ei pline i-au rostit numele, cu uimire. A venit spre el, împiedicându-se uşor de piciorul unei mese, din cauza vitezei. Graba ei l-a mişcat. Îi fusese dor de el. Îi lipsise.

Din trei paşi, a ajuns la ea şi a îmbrăţişat-o, ridicând-o de la pământ şi rotind-o în aer. Când a lăsat-o înapoi pe pământ şi-a îngropat faţa în adâncitura gâtului ei, mirosind-o, respirând-o.

— *Cariad,* a spus răguşit, a fost prima oară când nu te-am văzut mişcându-te cu eleganţa unei lebede.

Ea a râs, uşor stânjenită.

— M-ai luat prin surprindere. Palmele ei delicate, calde, s-au lipit de obrajii lui reci. Eşti aici, a spus. Parcă încerca să se convingă singură.

Respirând greu, Rhys i-a adulmecat pielea mătăsoasă şi părul moale. Simţea că se îmbăta, că un elixir îi trecea prin vene.

— Îmi vine să te mănânc, i-a şoptit. Buzele lui le-au căutat pe ale ei, iar Helen i-a răspuns dornică, trecându-şi degetele prin părul lui.

Printre sărutări, el îi şoptea cuvinte de alint, iar Helen s-a lipit şi mai tare de el. Limba ei dulce îl mângâia aşa cum o învăţase el, iar senzaţia l-a îmbătat.

A simţit că se clătina, aşa că s-a prins cu mâna de

masă, să-şi păstreze echilibrul. La naiba! Trebuia să se oprească chiar atunci, altfel nu va mai reuşi să se oprească deloc. Şi-a desprins gura de a ei, a oftat adânc, apoi încă o dată, încercând să-şi domolească dorinţa. Muşchii braţelor îi tremurau din cauza efortului.

Nu-i era deloc de ajutor felul în care Helen îi presăra săruturi uşoare de-a lungul liniei maxilarului, trimiţându-i în trup senzaţii noi.

— Credeam că vei sosi abia mâine. Poimâine chiar…

— N-am mai putut aştepta, i-a spus şi a sărutat-o din nou.

— Trebuie să fie doar un vis, cu siguranţă.

Deşi încercase să se stăpânească, Rhys i-a lipit coapsele de trupul lui.

— Acum înţelegi că este adevărat, *cariad*? Fusese un gest nedemn de un gentleman, dar Helen ştia de-acum la ce se putea aştepta de la el.

Ea a făcut ochii mari când i-a simţit sexul întărit, chiar şi prin fustele largi. Dar nu s-a tras înapoi.

— Pari… întremat, i-a spus. Ce-ţi mai face umărul?

— Ce-ar fi să-mi dai cămaşa jos, să vezi cu ochii tăi?

Ea a chicotit:

— Nu aici, în seră. S-a întors şi a întins mâna după una din plantele de pe masă.

— Dendrobium! a ghicit Rhys, privind atent floarea.

— Da. De unde-ai ştiut? I-a prins la butonieră o orhidee. Ai citit despre ele?

— Puţin. I-a conturat nasul cu vârful degetului, pentru că nu se putea abţine să nu o atingă. Trenear mi-a spus că studiezi istoria galeză.

— Aşa este. O găsesc fascinantă. Ştiai că şi regele Arthur a fost galez?

Amuzat, Rhys i-a mângâiat părul prins într-un coc lejer la ceafă.

— Dacă a existat cu adevărat, atunci a fost cu siguranţă galez.

— A existat, i-a spus Helen. Lângă lacul Llyn Barfog există o stâncă ce poartă urma calului său. Aş vrea să o

văd, cândva.

El i-a zâmbit larg.

— Pronunţi foarte bine, *cariad.* Dar cei doi „l” se pronunţă „thl”, mai degrabă. Trebuie să laşi ca aerul să se strecoare pe lateralele limbii.

Helen a repetat sunetul de câteva ori, dar tot nu a reuşit să pronunţe foarte corect. Arăta atât de adorabil când îşi ţinea vârful limbii printre dinţi că Rhys nu s-a putut abţine să nu-i mai fure o sărutare.

— Nu trebuie neapărat să înveţi galeza, i-a spus el.

— Dar vreau.

— Este o limbă grea. Iar în vremurile noastre nu este niciun avantaj să o ştii. Mama mea spunea mereu: *trebuie să eviţi să vorbeşti în galeză aşa cum trebuie să ocoleşti păcatul.*

— De ce?

— Afacerea mea putea avea de suferit. Rhys şi-a lăsat palma să alunece pe spatele ei, pe braţe. Ştii bine că sunt multe prejudecăţi legate de galezi. Oamenii îi consideră imorali, leneşi… şi cam certaţi cu curăţenia.

— Este o prostie. Oamenii civilizaţi nu ar trebui să spună aşa ceva despre semenii lor.

— Nu o fac în public. Ci doar în casele lor, în intimitate. S-a încruntat şi a continuat: unii te vor desconsidera după ce te vei căsători cu mine. Nu o vor recunoaşte deschis, dar vei citi asta în ochii lor. Chiar şi atunci când îţi vor zâmbi.

Nu era un subiect pe care să-l fi discutat în timpul primei lor logodne. Rhys era sensibil la ideea că îi era inferior din punct de vedere social, iar Helen nu dorise să rişte să-l ofenseze. Acum se simţea uşurat, pentru că putea fi în sfârşit sincer cu ea. În acelaşi timp, însă, faptul că recunoştea că ea va decădea măritându-se cu ea îi lăsa un gust amar.

— Voi fi o Winterborne, i-a spus calmă Helen. Ar trebui ca *ei* să-şi facă griji în legătură cu ce cred eu despre ei.

Rhys a zâmbit mulţumit.

— Ai dreptate. Vei fi o femeie influentă, care va

înfăptui tot ce-şi pune în gând.

Ea l-a mângâiat cu blândeţe pe obraz.

— Principala mea preocupare va fi să-mi fac soţul fericit.

Rhys s-a aplecat spre ea, sprijinindu-se cu ambele mâini de masă şi acoperind-o cu trupul lui.

— Vei avea mult de lucru, soţia mea, a ameninţat-o el în joacă.

Ochii ei argintii i-au căutat pe ai lui. Cu vârful degetului mare i-a conturat uşurel buza inferioară.

— E greu să fii fericit, să înţeleg?

— Cam aşa. Asta se întâmplă doar când eşti lângă mine. A sărutat-o cu patimă, cercetând-o tot mai adânc cu limba, ameţind-o, până când ea nu a mai fost în stare să-i refuze nimic. Mâinile i s-au încleştat pe fustele ei şi, preţ de o fracţiune de secundă, a fost tentat să-şi ia ce-i cerea trupul chinuit, să o posede chiar acolo. I-ar fi fost atât de uşor să o urce pe masă, să-i ridice fustele, să-i desfacă picioarele…

Cu un geamăt surd, a pus capăt sărutului şi şi-a sprijinit fruntea de-a ei.

— A trecut prea mult timp fără tine, *cariad.* A tras adânc aer în piept şi a expirat lent. Povesteşte-mi ceva să-mi distragi atenţia.

Helen era roşie în obraji iar buzele i se umflaseră.

— Ai pomenit-o pe mama ta, a spus ea. Când o voi cunoaşte şi eu?

Rhys a râs – nu ar fi putut alege un subiect mai potrivit să-i alunge orice urmă de dorinţă:

— Eu unul ştiu că voi amâna momentul cât mai mult posibil.

Mama lui, Bronwen Winterborne, era o femeie severă, strictă, subţire ca o coadă de mătură. Mâinile ei subţiri îl pedepsiseră de nenumărate ori în copilăria lui, iar Rhys nu-şi amintea nici măcar o singură dată în care să-l fi îmbrăţişat cu tandreţe. Şi totuşi, fusese o mamă bună, îi dăduse mâncare şi haine, îl învăţase valorile disciplinei şi ale muncii asidue. Îi fusese mereu foarte uşor să o admire,

dar nu să o şi iubească.

— Crezi că n-o să mă placă? l-a întrebat Helen.

Rhys a încercat să-şi imagineze ce-ar fi spus mama lui despre acea făptură subtilă şi minunată, cu mintea plină de cărţi şi cu muzica în vârful degetelor.

— Va spune că eşti prea drăguţă. Şi prea moale. Ea nu are cum să înţeleagă genul tău de putere.

Helen părea încântată.

— Crezi că sunt puternică?

— Da, i-a răspuns el fără ezitare. Voinţa ta este ca o lamă de oţel. A privit-o grăitor şi a adăugat: altfel nu m-ai manevra cu atâta uşurinţă.

— Eu te manevrez? Cu graţie, ea s-a strecurat pe sub mâna lui şi s-a apropiat de o altă masă plină cu ghivece de flori. Asta am făcut atunci când ţi-am dat un ultimatum şi m-am culcat cu tine?

Felul în care a spus-o i-a accelerat pulsul. Captivat şi excitat, a urmat-o:

— Da. După care ai părăsit Londra, lăsându-mă să tânjesc după tine. Acum sunt ca un câine în lesă, care se milogeşte pentru mai mult.

Pe un ton amuzat, ea i-a spus:

— Nu văd niciun câine în lesă. Ci doar un lup fioros.

Rhys a prins-o din spate şi a sărutat-o pe gât.

— Sunt lupul tău, i-a spus, muşcând-o uşurel.

Helen s-a arcuit, lipindu-se şi mai mult de el. Îl dorea şi ea la fel de mult, şi-a dat el seama.

— Vrei să vin la tine la noapte? i-a şoptit ea. După ce merge toată lumea la culcare?

Întrebarea i-a aprins sângele în vene. Dumnezeule, da! Tânjea după senzaţiile puternice şi după eliberarea de mai apoi, după pielea ei minunată lipită de trupul lui. Dar mai presus de toate tânjea după minutele de după, când ea avea să stea în braţele lui, doar a lui.

A închis ochii şi şi-a lipit obrazul de urechea ei. Abia o jumătate de minut mai târziu, când şi-a recăpătat vocea, a spus:

— Ai citit multe poveşti. Ştii prea bine ce li se

întâmplă fetiţelor care vin în vizită la lupi.

— Ştiu prea bine, i-a şoptit şi i-a oferit buzele.

Capitolul 15

— Joci şi tu, vere Devon? l-a întrebat Pandora. Trebuie să fim mai mulţi, altfel jocul se va termina foarte repede. Stătea la masa de joc, faţă în faţă cu Cassandra, în salonul de la etaj, acolo unde se relaxau cu toţii după cină.

Gemenele scoseseră singurul joc pe care îl aveau în casă, numit „Conacul fericirii”. Era un joc de modă veche, un carton imprimat cu o spirală având spaţii care reprezentau virtuţi şi vicii. Jocul fusese menit copiilor, să-i înveţe adevăratele valori.

Devon a clătinat din cap, cu un zâmbet leneş şi s-a înghesuit lângă Kathleen, pe sofa.

— Eu am jucat data trecută, i-a răspuns. Este rândul lui West.

Amuzată, Helen l-a surprins pe West aruncându-i lui Devon o privire ameninţătoare. Nici unuia dintre fraţii Ravenel nu le plăcea acest gen de jocuri de atenţie, deşi gemenele încercau adesea să-i atragă şi pe ei.

— Ştiu de la început că eu voi pierde, a protestat West. Sfârşesc întotdeauna la casa de corecţie.

— Ai cu atât mai multe motive să continui să joci, i-a spus Helen. Poate că aşa vei învăţa comportamentul moral.

West a dat ochii peste cap.

— Nimeni nu crede că propriul comportament este imoral, îi vede doar pe ceilalţi.

Şi-a luat paharul de coniac cu el şi s-a aşezat la masa de joc.

— Avem nevoie de un al patrulea, a spus Pandora. Helen, nu vrei să laşi deoparte cusutul şi...?

— Nu-i spune ei, a protestat Cassandra. Câştigă întotdeauna.

— Joc eu, s-a oferit Rhys, înghiţind ultima gură de

coniac din pahar. A ocupat locul liber de la masă şi i-a făcu cu ochiul lui West, aşa, ca între colegi de suferinţă.

Helen era încântată de felul degajat în care se purta acum cu rudele ei. Atunci când o vizitase la Londra, în casa familiei Ravenel, fusese mereu controlat şi atent la tot ce spunea. Acum, aici, era relaxat şi fermecător, participa liber la discuţii.

— Tocmai ce-ai devenit un beţiv, i-a spus Pandora, pe un ton sobru când pionul lui a nimerit pe căsuţa cu vicii. Treci în carceră. Nu ai voie să dai cu zarul două ture.

Helen a zâmbit, văzându-l că încerca să pară că se căia.

Cassandra a rotit titirezul din lemn şi a mutat triumfătoare pionul ei pe căsuţa numită Sinceritate.

A venit şi rândul lui West. Pionul lui a nimerit în infamul spaţiu denumit „distrugătorul de Sabat”.

— Stai trei ture, l-a anunţat Cassandra.

— Aşa o pedeapsă mare, doar pentru că am stricat sărbătoarea de Sabat?

— Este un joc foarte sever, i-a răspuns Cassandra. A fost inventat la începutul secolului, când făceai carceră sau puteai fi chiar spânzurat doar dacă furai o bucată de şuncă.

— De unde ştii asta? a întrebat-o Rhys.

— Avem o carte în bibliotecă, a spus Pandora. „Crimele umanităţii decăzute”. Este despre criminali îngrozitori şi despre pedepse sângeroase.

— Am citit-o de cel puţin trei ori, a adăugat şi Cassandra.

West le-a privit încruntat pe gemene, după care s-a întors spre sofa şi a întrebat:

— Ar trebui să citească aşa ceva?

— În niciun caz, i-a răspuns Kathleen. Aş fi luat-o de acolo, dacă aş fi ştiut de existenţa ei.

Pandora s-a aplecat spre Rhys şi i-a spus, conspirativ:

— E prea scundă ca să poată vedea cărţile mai sus de al şaselea raft. Acolo le ţinem noi pe cele mai şocante.

West a tuşit, încercând să-şi mascheze râsul, în timp ce Rhys studia dintr-odată tabla de joc cu un deosebit

interes.

— Şi Helen ştie de ea, a adăugat Pandora.

Cassandra a mustrat-o:

— Ai făcut-o de oaie. Acum or să ne ia toate cărţile interesante.

Pandora a ridicat din umeri.

— Oricum le-am citit deja pe toate.

Rhys a schimbat abil subiectul:

— Există şi o versiune mai nouă a acestui joc, a spus privind cutia. O companie americană a cumpărat drepturile de autor şi l-a refăcut, în varianta cu pedepse mai puţin aspre. Îl vând în magazinul meu.

— Hai să-l cumpărăm pe acela mai puţin sângeros, a spus West. Sau mai bine hai să le învăţăm pe gemene să joace poker.

— West, l-a ameninţat Devon, strângând din ochi.

— Pokerul este absolut nevinovat în comparaţie cu acest joc cu mai multe lovituri de bici decât o carte a marchizului de Sade.

— West! au strigat la unison Kathleen şi Devon.

— De unde vin aceste jocuri, domnule Winterborne? a întrebat Pandora cu ochii strălucind de interes. Cine le inventează?

— Oricine ştie să deseneze poate plăti o tipografie, să scoată câteva exemplare.

— Şi dacă facem şi noi un joc, eu şi Cassandra? L-am putea vinde în magazinul tău?

— Nu vreau să fac niciun joc, a protestat Cassandra. Mie-mi place doar să joc. Pandora a ignorat-o, concentrată pe cuvintele lui Rhys.

— Vino cu un prototip, a continuat el. Mă voi uita la el şi dacă voi considera că-l pot vinde îţi voi plăti chiar eu prima ediţie. În schimbul unui procent din câştiguri, bineînţeles.

— Care este procentajul obişnuit? a întrebat ingenuă Pandora. Oricare ar fi el, eu îţi dau jumătate.

Ridicând o sprânceană, Rhys a întrebat-o:

— De ce doar jumătate?

— Nu merit o reducere, în calitate de cumnată? a întrebat ingenuă Pandora. Când a râs, Rhys a adus atât de mult cu un băieţel, că inima lui Helen aproape că a stat în loc.

— Ba da, meriţi.

— De unde pot să ştiu ce jocuri s-au inventat deja? Pandora era tot mai entuziasmată. Vreau ca al meu să fie diferit de toate celelalte.

— Îţi voi trimite câte unul din fiecare, ca să le examinezi. Tot ce vând eu la magazin.

— Îţi mulţumesc, mi-ar fi de mare ajutor. Până atunci însă… Pandora bătea cu degetele în masă, nerăbdătoare. Nu mai pot juca, i-a anunţat pe ceilalţi, ridicându-se şi obligându-i pe Rhys şi pe West să se ridice la rândul lor de la masă. Avem mult de lucru. Vino, Cassandra.

— Dar câştigam! a protestat Cassandra, privind spre tabla de joc. Nu e cam târziu să ne apucăm de aşa ceva în seara asta?

— Nu şi atunci când suferi de imagino-insomnie. A ridicat-o pe sora ei de pe scaun.

După plecarea gemenelor, Rhys s-a uitat zâmbind spre Helen.

— Inventează mereu cuvinte?

— Dintotdeauna. De câtva timp, însă, am observat că încearcă să se dezbare de acest obicei, de teamă să nu fie ţinta ironiilor la balurile din Sezonul viitor.

— Aşa s-ar întâmpla, mai mult ca sigur, a spus cu regret Kathleen. Limbile otrăvite atât aşteaptă, iar fetele inteligente asemenea Pandorei şi Cassandrei au destule de înfruntat în timpul Sezonului. Lady Berwick mă dojenea adesea pentru că râdeam prea tare în public.

Devon şi-a mângâiat din priviri soţia.

— Mie mi s-ar fi părut fermecător.

Ea i-a mulţumit cu un zâmbet.

— Da, dar tu n-ai luat niciodată parte la un Sezon. Tu şi West eraţi tot la Londra, dar în altă parte, acolo unde se duc toţi craii.

Rhys s-a apropiat de bufet, să-şi toarne un pahar de

coniac. S-a uitat spre Devon şi l-a întrebat:

— Lady Helen şi gemenele vor rămâne la conac cât timp tu şi lady Trenear veţi fi în Irlanda?

— Aşa ar fi cel mai bine, i-a răspuns Devon. Am rugat-o pe lady Berwick să stea cu ele în absenţa noastră.

— Altfel am fi dat naştere la zvonuri, i-a explicat Kathleen. Chiar dacă ştim că West le este ca un frate lui Helen şi gemenelor, este totuşi burlac şi nu are o reputaţie prea grozavă.

— Reputaţie la care am muncit mult, pentru numele lui Dumnezeu! West s-a aşezat pe unul din scaunele de lângă şemineu. Chiar insist să aibă o damă de companie. Nu pot risca să-mi pierd renumele, atunci când se va afla că am fost lăsat fără probleme în apropierea a trei tinere inocente.

— Lady Berwick va avea o influenţă bună asupra gemenelor, a mai spus Kathleen. Ea ne-a învăţat, pe mine şi pe cele două fiice ale ei, Dolly şi Bettina, cum să ne purtăm în societate. Şi nu i-a fost deloc uşor.

— Vom pleca poimâine spre Irlanda, a spus Devon, uşor încruntat. Cu voia lui Dumnezeu, ne vom întoarce curând.

Winterborne şi-a întins picioarele spre foc şi şi-a înlănţuit degetele peste mijloc.

— Bănuiesc că va trebui să amân vizita lui Tom Severin. Îi spusesem să vină în Hampshire de azi în două zile, ca să vadă progresele făcute cu extracţia şi cu calea ferată.

Tonul folosit de Rhys i-a îngheţat lui Helen sângele în vene.

— Ar fi mai bine să-l ţii departe de mine pe Severin.

L-au privit cu toţii, nedumeriţi. Rhys stătea în picioare lângă bufet, iar degetele lui lungi încălzeau lichidul de culoarea ambrei. A învârtit uşor coniacul în pahar şi l-a privit atent, iar ochii îi erau mai reci ca niciodată.

Devon a vorbit primul:

— Ce-a mai făcut acum Severin?

— A încercat să mă convingă să cumpăr o proprietate

de lângă King’s Cross. Numai că pe niciun act nu se regăsea numele proprietarului. Nici măcar ipotecile nu erau trecute.

— Cum este posibil aşa ceva? a întrebat Devon.

— Dreptul de proprietate îi aparţine acum unei companii de investiţii. Am angajat pe cineva care să afle cine este în spatele acestui hăţiş. El a descoperit un acord, deja semnat şi înregistrat la notar, care va intra în vigoare în momentul în care tranzacţia va fi încheiată. Iar toţi banii îi vor reveni unui bărbat cu care eu nu vreau să am de-a face, nici dacă ar fi ultimul de pe pământ. Iar Severin o ştia prea bine.

Devon şi-a retras braţul din jurul mijlocului soţiei lui şi s-a aplecat uşor, iar ochii îi străluceau, plini de interes.

— Domnul Vance? a încercat el să ghicească.

Rhys a încuviinţat.

— Drace! a spus în barbă Devon.

Helen se uita de la unul la altul, nedumerită.

— Îl cunoşti pe Severin, ştii ce fel de om este, a spus West, rupând tăcerea grea. Nu are pic de răutate în el. S-a gândit, mai mult ca sigur, că vei afla doar foarte târziu, când se va fi scurs suficient timp.

Ochii lui Rhys au avut o strălucire periculoasă.

— Dacă încheiam afacerea fără să fi ştiut care este adevăratul proprietar m-aş fi asigurat că singurul lucru care s-ar fi scurs ar fi fost viaţa lui, din trup. Prietenia noastră se încheia din acel moment.

— Cine este domnul Vance? a întrebat Helen.

Nu a primit niciun răspuns.

Timidă, Kathleen a rupt tăcerea.

— Este nepotul doamnei Berwick. Pentru că soţii Berwick nu au avut niciun fiu, este mai mult ca sigur că domnul Vance le va moşteni domeniul. Când lordul Berwick se va prăpădi, totul va trece în mâinile domnului Vance, iar lady Berwick şi fiicele ei se vor afla la bunul lui plac. L-am întâlnit şi eu pe domnul Vance, în câteva rânduri.

— Ce părere ţi-ai făcut despre el? a întrebat-o Devon.

Ea s-a strâmbat.

— Un singuratic. Un bărbat crud, meschin, foarte îngâmfat. Deşi mereu îndatorat, se crede un vrăjitor al finanţelor. A încercat de câteva ori, în trecut, să se împrumute în contul viitoarei sale moşteniri. Lady Berwick era distrusă.

Helen s-a uitat spre Rhys, tulburată de expresia lui crudă. Părea foarte afectat de ceea ce făcuse prietenul lui.

— Eşti sigur, l-a întrebat timid, că domnul Severin ştia ce crezi tu despre domnul Vance?

— Ştia foarte bine, a răspuns scurt Rhys şi a luat o înghiţitură de coniac.

— Şi atunci de ce a făcut-o?

Rhys a clătinat din cap, fără să scoată vreun cuvânt.

Devon a fost cel care i-a răspuns la întrebare:

— Severin îşi urmăreşte doar propriul interes. Are o minte extraordinară, este un adevărat geniu, fără exagerare. Însă o asemenea abilitate este însoţită, în cele mai multe cazuri, de o lipsă de… A ezitat, căutând cel mai potrivit cuvânt.

— Decenţă? l-a ajutat West.

Devon a dat din cap.

— Atunci când ai de-a face cu Severin, nu trebuie să uiţi niciun moment că este un oportunist. Creierul lui se concentrează doar pe rezultat, aşa că nu ţine cont de sentimentele nimănui, nici măcar de ale lui. Chiar şi aşa, doar eu l-am văzut de vreo trei ori făcând tot ce-i stătea în puteri să-i ajute pe alţii. Nu este profund rău, în adâncul sufletului. A ridicat din umeri. Păcat că a decis să renunţe cu totul la o asemenea prietenie.

— Iar eu aş renunţa la orice şi la oricine, numai să nu am de-a face cu Albion Vance.

Capitolul 16

Helen a plecat capul, prefăcându-se că se concentra pe lucrul de mână din poala ei. Avea o senzaţie ciudată de

rău, de la stomac. Cumva, mâinile ei au reuşit să coasă în continuare, deşi gânduri pline de panică îi treceau prin minte. A încercat să facă ordine în ele, să înţeleagă.

Albion era un nume neobişnuit, dar nu unic. Putea fi doar o coincidenţă.

Te rog, Doamne, te rog, fă să fie o coincidenţă.

Cum arătase chipul lui Rhys! Plin de ură, genul de ură pe care un om o ia cu el în mormânt.

Neliniştea a pus stăpânire pe ea, în ciuda eforturilor de a-şi păstra calmul. Trebuia să iasă de acolo. Trebuia să fie singură, undeva, să respire adânc... şi să-l găsească pe Quincy.

El îl însoţise pe Rhys. Şi ştia mai multe secrete ale familiei decât ar fi ştiut oricine. Va insista să afle adevărul.

Conversaţia a continuat, iar ea a înnodat aţa şi a ridicat cutia de cusut pe care o ţinea pe jos, lângă picior. A pipăit întruna din despărţituri o forfecuţă ascuţită, desfăcută şi şi-a înfipt voit degetul în ea, până ce a simţit o înţepătură ca o arsură.

Şi-a retras repede mâna şi a privit la tăietura din care se prelingea o picătură de sânge, prefăcându-se uimită.

Rhys a observat imediat. A mormăit un cuvânt în galeză, a nemulţumire, a scos o batistă din buzunar şi a venit lângă ea, din numai câţiva paşi. Fără să scoată un cuvânt, a îngenuncheat în faţa ei şi i-a înfăşurat batista în jurul degetului.

— Ar fi trebuit să mă uit mai întâi înăuntru şi abia apoi să caut forfecuţa, a spus spăşită Helen.

Ochii lui îşi pierduseră răceala de mai devreme şi erau acum plini de îngrijorare. A desprins cu grijă batista să se uite la tăietură.

— Nu este adâncă. Dar ai nevoie de un plasture.

Kathleen a spus, de pe canapea:

— Vrei să sun după doamna Church, draga mea?

— Mai bine merg eu la ea, a spus Helen. E mai uşor aşa, pentru că are totul la îndemână.

Rhys s-a ridicat în picioare, trăgând-o pe Helen după el.

— Merg cu tine.

— Nu e nevoie, rămâi aici, a spus Helen repede, strângând batista în jurul degetului. Nu ţi-ai terminat coniacul. S-a dat un pas înapoi, să-i evite privirea cercetătoare. După care le-a zâmbit celorlalţi: este deja târziu. Trebuie să mă retrag. Noapte bună tuturor.

Toţi membrii familiei i-au răspuns în cor, după care Helen a ieşit din salon cu paşi măsuraţi, luptându-se cu tentaţia de a o lua la fugă. A coborât scara cea mare, a traversat holul principal şi a ieşit pe scara servitorilor. În contrast cu liniştea de la primul etaj, jos activitatea era în toi. Servitorii terminaseră cina şi spălau acum vasele, în timp ce bucătăreasa supraveghea pregătirile pentru mâncărurile de a doua zi.

Holul servitorilor a răsunat de râsete. Helen s-a apropiat încet de uşă şi l-a văzut pe Quincy aşezat la masa lungă, alături de câteva cameriste şi de câţiva valeţi. Părea să-i distreze cu poveşti despre noua lui viaţă de la Londra. Pe Quincy îl plăcuseră toţi, dintotdeauna şi sigurii duseseră lipsa de când plecase să-l slujească pe Rhys.

Chiar în clipa în care Helen se întreba cum să facă să-i atragă atenţia fără să dea naştere unei scene, a auzit vocea menajerei, venind din spate.

— Lady Helen?

S-a întors şi a dat nas în nas cu doamna Church, a cărei faţă plinuţă părea îngrijorată.

Helen i-a zâmbit şi i-a arătat degetul rănit.

— Un mic accident cu forfecuţa, i-a explicat. M-am gândit că o mai bine să vin direct aici.

Doamna Church i-a studiat tăietura, după care a dus-o în camera menajerei, aflată la numai două uşi depărtare. Camera servea drept salon, dar şi drept biroul din care doamna Church coordona servitorii din întreaga casă. Încă din copilărie, Helen îşi amintea că ea avea acolo şi un dulăpior cu medicamente. Ori de câte ori căDeau şi se loveau, ea sau gemenele, ori de câte ori se îmbolnăveau, veneau aici să fie bandajate şi alinate.

S-a aşezat la una dintre mese şi a spus:

— Toată lumea pare foarte veselă în seara asta.

Doamna Church a deschis dulapul cu medicamente.

— Da, sunt încântaţi să-l revadă pe Quincy. I-au pus o mulţime de întrebări, majoritatea legate de magazin. Quincy ne-a adus şi un catalog, să ne minunăm. Nimeni nu şi-a imaginat că poţi găsi atât de multe lucruri sub un singur acoperiş.

— *Winterborne's* este grandios, a spus Helen. Ca un palat.

— Aşa spune şi Quincy. După ce i-a dat cu tinctură pe deget, doamna Church a tăiat o bucată de bandaj impregnat cu alcool, l-a umezit puţin cu apă de lavandă şi i l-a pus pe deget.

I-a lipit apoi un plasture în jurul degetului, cu mâini pricepute.

— Quincy pare alt om de când lucrează pentru domnul Winterborne. Nu l-am mai văzut de ani buni atât de însufleţit.

— Mă bucur să aud asta. De fapt... Helen încerca să pară foarte degajată. Aş vrea să vorbesc cu el, între patru ochi. Poţi să-l rogi să vină până aici?

— Acum?

Helen i-a răspuns printr-o mişcare a capului.

— Bineînţeles, doamnă. După o pauză, menajera a adăugat: s-a întâmplat ceva?

— Da, a spus cu tristeţe Helen. Aşa cred.

Doamna Church s-a ridicat, îngrijorată.

— Să vă aduc câte un ceai?

Helen a clătinat din cap.

— Îl trimit chiar acum pe Quincy.

În mai puţin de două minute, Helen a auzit o bătaie în uşă. Quincy, un bărbat scund şi solid, a intrat în încăpere.

— Lady Helen, a spus el. Ochii îi surâdeau.

Era o uşurare să-l vadă. În absenţa oricărei afecţiuni sau interes din partea tatălui ei sau a lui Theo, Quincy fusese singura prezenţă masculină din viaţa ei. Copil fiind, alergase la el ori de câte ori avusese un necaz. O ajutase întotdeauna fără să ezite, ca atunci când ea rupsese din

greşeală o pagină din *Enciclopedia Britanică* iar el îndepărtase cu o lamă întreaga pagină, fără să lase vreo urmă, şi o asigurase că nimeni nu va observa absenţa istoriei astronomiei croate. Sau ca atunci când dărâmase o figurină din porţelan iar Quincy îi lipise capul la loc, atât de bine că nimeni nu-şi dăduse seama.

Helen i-a întins mâna.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt.

— Nu aţi întrerupt nimic, a spus Quincy, strângându-i cu căldură mâna. Este o plăcere, ca întotdeauna.

Helen i-a făcu semn spre scaunul alăturat.

— Te rog să te aşezi.

Valetul a rămas în picioare.

— Ştiţi prea bine că nu se cuvine.

Helen a dat uşor din cap, forţându-se să zâmbească.

— Ştiu, dar mă tem că aceasta nu este o conversaţie obişnuită. A dat să spună ceva, dar cuvintele refuzau să iasă. A încercat din nou, dar nu a reuşit decât să repete: mă tem…

Quincy stătea în faţa ei şi o privea încurajator şi răbdător.

— Vreau să te întreb ceva important, a reuşit într-un final Helen să rostească. Trebuie să-mi spui doar adevărul. Şi-a dat seama, neputincioasă, că avea deja lacrimi în ochi. Cred că ştiu deja adevărul, dar mi-ar fi de mare ajutor dacă mi-ai spune… S-a oprit pentru că l-a văzut pe Quincy schimbându-şi expresia. Umerii i se lăsaseră, parcă apăsaţi de o povară teribilă.

— Poate că nu ar trebui să întrebaţi, a riscat el să spună.

— Trebuie. Oh, Quincy… Tâmplele îi pulsau. Şi-a fixat privirea asupra lui. Albion Vance este tatăl meu?

Cu mişcări încete, servitorul a întins mâna după scaun, l-a tras spre el şi s-a aşezat. Şi-a înlănţuit degetele şi şi-a odihnit mâinile pe masă, privind în tot acest timp undeva în gol, spre fereastră.

— Unde aţi auzit aşa ceva?

— Am găsit o scrisoare neterminată a mamei mele,

adresată lui.

Quincy a tăcut. Privirea lui era distantă, ca şi cum ar fi încercat să ajungă la capătul lumii.

— Aş fi vrut să n-o fi găsit.

— Şi eu la fel. Te rog să-mi spui, Quincy… Vance este tatăl meu?

El şi-a întors privirea spre Helen.

— Da.

Ea a clipit.

— Semăn cu el? a şoptit ea.

— Nu semănaţi cu niciunul dintre ei, i-a răspuns el cu blândeţe. Ci doar cu dumneavoastră. Sunteţi o făptură unică şi drăgălaşă.

— Cu faţă de iepure, a adăugat ea cu tristeţe. Tot ea a scris şi asta în scrisoare, i-a explicat.

— Mama ta era o femeie complicată. Părea să fie în competiţie cu toate femeile din lume, inclusiv cu propriile fiice.

— L-a iubit pe tata?

— Până în ultima ei clipă, a venit răspunsul care a surprins-o.

Helen l-a privit sceptică.

— Dar ea şi domnul Vance…

— El nu a fost singura ei indiscreţie. Nici tatăl dumneavoastră nu i-a fost fidel ei. Dar părinţii dumneavoastră au ţinut unul la celălalt, în felul lor. După ce aventura dintre dânsa şi Vance s-a sfârşit şi v-aţi născut, ei doi şi-au reluat căsnicia. Quincy şi-a scos ochelarii şi a şters cu meticulozitate lentilele. Dumneavoastră aţi fost cea sacrificată. Aţi fost ţinută sus, în camera copiilor, ca ei să nu vă vadă şi să nu vă audă. Şi-a pus la loc ochelarii. Ar fi mai bine dacă v-aţi preface că nu ştiţi nimic.

— Nu pot, a spus Helen, sprijinindu-şi coatele pe masă şi apăsându-şi căuşul ochilor în palme. Domnul Winterborne îl urăşte.

Tonul lui Quincy a fost neaşteptat de dur.

— Nu există galez care să nu simtă asta.

Helen a coborât mâinile şi s-a uitat la el.

— Dar ce-a făcut?

— Ura lui Vance pentru galezi este binecunoscută. A scris şi un pamflet citat adesea de cei care vor să scoată limba galeză din şcoli. Este de părere că elevii ar trebui obligaţi să vorbească doar engleza. A făcut o pauză. În plus, domnul Winterborne are şi un alt motiv. Nu-l cunosc, pentru că nu vorbeşte niciodată despre asta, dar trebuie să fie ceva foarte grav. Ar fi mai bine să nu-i pomeniţi nimic.

Helen l-a privit uimită.

— Îmi sugerezi să-i ascund acest lucru domnului Winterborne?

— Nu trebuie să scoateţi niciun cuvânt. Nici în faţa lui, nici într-a altora.

— Dar va afla, într-o bună zi.

— Dacă va afla, puteţi să vă prefaceţi că nu ştiaţi nimic.

Helen a clătinat din cap cu tristeţe.

— N-aş putea să-l mint.

— Există anumite ocazii în viaţă când o minciună este necesară. Iar asta este una dintre ele.

— Dar Vance îl va aborda cândva şi-i va spune. Sau va veni la mine. Şi-a şters ochii, tulburată. Oh, Dumnezeule!

— Dacă vă abordează, va trebui să vă prefaceţi uimită. Nimeni nu va şti.

— Dar voi şti *eu.* Trebuie să-i spun totul domnului Winterborne.

— Să nu faceţi asta. De dragul lui. Are nevoie de dumneavoastră, doamna mea. Nu-l cunosc de prea mult timp, dar am văzut cât s-a schimbat de când v-a cunoscut. Dacă ţineţi la el, nu-l obligaţi să facă o alegere atât de dureroasă.

Ea a făcut ochii mari.

— Să aleagă? Crezi că va anula logodna dacă va afla?

— Nu cred. Dar nu este imposibil.

Helen a clătinat uşurel din cap. Nu-şi putea imagina aşa ceva. Nu după ce-i spusese Rhys, după felul în care o sărutase chiar în după-amiaza aceea.

— N-ar face asta.

Ochii lui au strălucit, de parcă emoţia ar fi fost prea mare.

— Lady Helen, vă rog să mă iertaţi că vă vorbesc deschis. Dar vă ştiu de când eraţi în leagăn. Mi s-a părut dintotdeauna că vi s-a făcut o mare nedreptate, că este păcat să neglijezi şi să dispreţuieşti un copil inocent. Aţi avut de suferit din cauza ambilor părinţi, Dumnezeu să le aibă în pace sufletele, dar păcatele au fost ale lor, nu ale dumneavoastră. De ce să continuaţi să plătiţi preţul? De ce să nu lăsaţi să fiţi preţuită, aşa cum aţi meritat dintotdeauna?

— Aş vrea asta. Dar mai întâi trebuie să-i spun adevărul lui Winterborne. Trebuie să ştie cine sunt.

Quincy a făcut o pauză. Părea tulburat.

— Domnul Winterborne este un stăpân bun. Exigent, dar drept şi generos. Are grijă de oamenii lui şi îi tratează cu respect, de la primul până la ultimul. Dar are limitele lui. Săptămâna trecută l-a văzut pe Peter, unul dintre servitori dându-i o palmă unui cerşetor, pe stradă. I-a făcut morală şi l-a concediat pe loc. Bietul Peter şi-a cerut scuze, l-a implorat să-l ierte, dar nu a cedat. Şi eu şi alţi servitori am încercat să vorbim cu el, ca să-l ajutăm pe Peter, dar ne-a amenințat că ne concediază pe toţi dacă îndrăznim să mai scoatem un cuvânt. A spus că există greşeli pe care el nu le poate ierta.

A tăcut câteva clipe, după care a continuat:

— În ceea ce-l priveşte pe domnul Winterborne, există o anumită graniţă peste care nu poţi trece niciodată. Iar dacă o faci, te scoate complet din viaţa lui, fără să se uite înapoi.

— Nu i-ar face asta soţiei lui, a protestat Helen.

— Sunt de acord. Quincy şi-a ferit privirea şi a adăugat: dar nu-i sunteţi încă soţie.

Uluită, Helen s-a întrebat dacă avea dreptate, dacă era într-adevăr atât de periculos să-i spună lui Rhys cine era tatăl ei.

— Domnul Winterborne nu este un bărbat obişnuit, lady Helen. Nu se teme de nimic şi nu dă socoteală

nimănui. Nu-i pasă de scandaluri şi, cumva, este mai presus de lege. Îndrăznesc să spun că se comportă mai bine decât mulţi alţii de rangul lui. Dar poate fi imprevizibil. Dacă vreţi să vă căsătoriţi cu el, va trebui să păstraţi tăcerea.

Capitolul 17

Melodia unui ceas se auzea de undeva de departe, din casă, atunci când Helen s-a furişat din camera ei şi a pornit-o pe holul de la etaj. Rhys fusese găzduit într-una din camerele de oaspeţi din aripa vestică, lucru pentru care ea era recunoscătoare. Aveau nevoie de intimitate ca să poată discuta.

Se temea acum mai mult ca niciodată. Inima îi bătea cu atâta putere de parcă încerca să-i sară din piept. Nu-l cunoştea chiar atât de bine pe Rhys ca să ştie cum va reacţiona după cei va spune. Toate sentimentele pe care i le purta se bazau pe un ideal de perfecţiune, pe viziunea unei soţii aristocrate, pe un piedestal. Iar vestea pe care i-o aducea nu însemna să coboare o treaptă de pe acel piedestal – ci să se arunce de pe o stâncă.

Nu se punea problema că ar fi făcut ceva. Problema era cine era ea. Iar la aşa ceva nu existau soluţii. Oare Rhys va fi în stare să se uite la ea fără să-l vadă pe Albion Vance? Îşi petrecuse mare parte din viaţă alături de oameni care ar fi trebuit să o iubească, dar nu o făcuseră. N-ar fi putut suporta să-şi petreacă restul vieţii lângă un soţ care să procedeze la fel.

Când a ajuns în aripa vestică îi era deja foarte frig, în ciuda cămăşii de noapte din bumbac şi a papucilor groşi. Tremurând, s-a apropiat de uşa lui şi a bătut uşor, apoi a deschis-o.

Stomacul i s-a strâns când i-a zărit silueta conturându-se în lumina dată de flăcările din şemineu şi de o lampă de pe măsuţa de la capul patului. Era doar în halat, cu picioarele goale.

A prins-o de talie şi a trecut-o pragul, a închis uşa în urma lor şi a încuiat-o hotărât.

Când a tras-o lângă el, Helen şi-a lipit obrazul de pieptul lui gol. Simţind cum tremura, a ţinut-o şi mai strâns în braţe.

— Ţi-e teamă, *cariad*?

Ea a dat din cap.

I-a cuprins chipul în palme.

— Te temi că-ţi voi face rău?

Ea şi-a dat seama că se gândea la prima oară când făcuseră dragoste şi o duruse. Acum se temea, însă, de un alt fel de durere. Şi-a umezit buzele uscate şi a spus:

— Da, dar nu de felul în care…

— Nu, nu, a liniştit-o el, de data asta va fi diferit. A plecat capul şi a cuprins-o cu braţele. Pentru mine, plăcerea ta înseamnă mai mult decât orice pe lume.

Una din mâini i-a alunecat pe şold, i-a cuprins o fesă şi a lipit-o şi mai mult de el, făcând loc sexului său în adâncitura dintre picioarele ei. Gestul intim a dat naştere unor senzaţii noi. Abia se mai putea ţine pe picioare. A inspirat adânc, după care a spus cu glas nesigur:

— Nu este vorba de… Mi-e teamă ca nu cumva… să te pierd.

— Să mă pierzi? Rhys a coborât privirea spre ea. O clipă mai târziu a întrebat-o: de ce-ţi faci asemenea griji?

Aceasta era clipa în care trebuia să-i spună. A încercat să o facă, să rostească *Albion Vance este tatăl meu,* dar nu a reuşit. Gura ei refuza să rostească acele cuvinte. Nu a putut face altceva decât să tremure, ca o coardă de pian, pradă laşităţii.

— Nu ştiu, a reuşit să spună într-un târziu.

A continuat să-şi ferească faţa de el şi să tremure când Rhys a sărutat-o pe obraz.

— Nu ai motiv să te necăjeşti, i-a şoptit şi a luat-o pe sus, lăsând-o fără răsuflare.

Era atât de puternic, muşchii braţelor lui ar fi putut să o lingă. Dar era tandru şi atent. A dus-o cu grijă spre un scaun, situat lângă foc şi s-a aşezat, cu ea în braţele lui. I-a

scos unul dintre papuci şi a început să-i maseze piciorul cu palmele lui mari şi calde. Degetul lui mare o apăsa încet în scobitura tălpii alinându-i o durere de care nici nu fusese conştientă. Ea s-a lăsat pe spate şi a gemut încetişor, timp în care el îi masa fiecare punct vulnerabil din talpă. A întins mai apoi mâna după celălalt picior, presând şi mângâind cu răbdare, până când ea s-a relaxat i complet, cu capul lipit de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

Ritmul respiraţiei ei a încetinit, părea să se scufunde într-un soi de transă, pe jumătate trează, pe jumătate adormită.

Dincolo de ferestre, vântul rece de iarnă agita crengile copacilor, făcându-le să se îndoaie. Din casă se auzeau zgomote, trosnituri, pe când noaptea devenea tot mai adâncă.

Rhys o ţinea în braţe şi ascultau amândoi cum trosneau în foc bucăţile de stejar şi cum zburau scântei jucăuşe. Nimeni no mai ţinuse atât de aproape, de atâta vreme…

— De ce scârţâie atât de tare casele vechi? a întrebat ea leneş, jucându-se cu părul şi trecându-şi capătul cozii groase de-a lungul obrazului.

— Noaptea, pentru că este mai frig, vechile bârne se contractă şi alunecă unele peste altele. Este o casă al naibii de masivă. Iar tu ai fost lăsată aici, singură, prea multă vreme. Nu mi-am dat seama până acum cât de singură trebuie să te fi simţit.

— Le-am avut pe gemene. Ele mi-au ţinut companie. Am avut grijă de ele.

— Dar n-a fost nimeni care să-ţi poarte ţie de grijă.

Un sentiment de nelinişte a pus stăpânire pe ea, aşa cum se întâmpla întotdeauna atunci când îşi amintea de copilărie. Atunci, i se părea că dacă voia să supravieţuiască, nu trebuia să se plângă sau să atragă atenţia asupra ei.

— Oh… nu aveam nevoie de aşa ceva.

— Toate fetiţele simt nevoia să fie ocrotite, să se simtă în siguranţă, l-a îndepărtat cu blândeţe şuviţele care

îi căzuseră pe faţă, urmărind cum lumina flăcărilor se juca prin părul ei. Când creşti lipsit de un anume lucru, acea lipsă te însoţeşte mereu. Chiar şi dacă îl obţii, în final.

Helen a ridicat ochii spre el, întrebătoare.

— Ai simţit şi tu cândva asta?

A zâmbit.

— Averea mea este într-atât de mare, *cariad,* încât cifrele i-ar speria pe oricare om rezonabil. Dar ceva înăuntrul meu îmi repetă că, mâine chiar, totul ar putea dispărea, până la ultimul şiling. I-a urmărit cu vârful degetelor conturul şoldului şi a privit-o în ochii mari. Când eram la Londra, mi-ai spus că lumea ta este foarte mică. Ei bine, lumea mea este foarte mare. Iar tu eşti cea mai importantă persoană din ea. Acum eşti dorită şi eşti în siguranţă, Helen. Cu timpul, te vei obişnui cu asta şi nu-ţi vei mai face griji. I-a şoptit la ureche: suntem meniţi unul altuia, pentru tot restul vieţii, îţi aminteşti?

Helen şi-a frecat obrazul de catifeaua halatului său.

— Nu ne-am spus încă jurămintele.

— Am făcut asta în după-amiaza în care ai venit în patul meu. I-a ridicat bărbia cu două degete, obligând-o să-l privească în ochii care îi sclipeau amuzaţi. Îmi pare rău, iubita mea, dar nu mai ai cum scăpa de mine.

Se uita cu disperare la chipul aplecat deasupra ei, la liniile puternice şi umbrele lui, un cadru tocmai potrivit pentru ochii convingători de culoarea zibelinei. Rhys nu ascundea nimic, o lăsa să citească în ei tandreţea care-i era menită doar ei. A simţit o atracţie puternică, ceva ca o forţă de gravitaţie între două stele.

Rhys a ridicat-o puţin. Şi-a simţit sânii fierbinţi şi plini atunci când s-a frecat de trupul lui. Ameţită de dorinţă dar şi de vinovăţie, l-a cuprins cu ambele braţe după gât. Voia mai mult. Din pielea lui, din gustul lui, îl voia înăuntrul ei.

Spune-i, îi şoptea conştiinţa chinuită. *Spune-i!*

Dar s-a trezit spunând:

— Vreau să mă duci în pat.

A arcuit o sprânceană, tachinând-o:

— Singură?

— Cu tine.

Capitolul 18

Rhys nu a înţeles de ce Helen a părut neobişnuit de vulnerabilă în noaptea aceea, pradă unei anxietăţi pe care nu şi-a putut-o explica. Era întotdeauna destul de rezervată, iar misterul ei, aura de subtilitate îl fascinau. Dumnezeu să-l ajute, dar nu-şi mai dorise nicicând atât de mult să pătrundă în trupul unei femei.

A dus-o pe pat şi a aşezat-o pe saltea.

Cu o mişcare hotărâtă care l-a luat prin surprindere, Helen i-a desfăcut cordonul halatului. Trupul excitat a ieşit la iveală... iar degeţel ei reci au poposit pe el. Gura i s-a uscat iar pielea i s-a înfiorat când a început să-i exploreze bărbăţia cu degetele. A rămas cu braţele suspendate în aer, neştiind ce să facă cu ele. Nici în cele mai sălbatice vise nu şi-ar fi imaginat că ea ar fi putut face asta din proprie iniţiativă. Îl excita şi mai mult să o vadă că păstra gesturile unei doamne, că-l atingea cu aceeaşi uşurinţă cu care atingea clapele pianului sau ţinea în mână o ceaşcă din porţelan.

Simţind că el a tresărit când i-a atins vârful erecţiei, Helen la întrebat stingherită:

— Aici eşti mai sensibil?

Incapabil să scoată un cuvânt coerent, Rhys a dat din cap, cu un sunet înăbuşit.

L-a mângâiat uşor, cu palma desfăcută. Piatra de la inelul de logodnă a strălucit, ca un simbol al faptului că-i aparţinea. Trupul lui ardea de dorinţă, părea gata să explodeze. Partea primitivă din creierul lui savura acea imagine: o nimfă cu păr bălai care îi mângâia cu duioşie bărbăţia întărită. Contrastul dintre graţie şi cruzime îl aţâţa într-un mod primitiv. Ceva îi pulsa din ce în ce mai tare în pelvis, avertizându-l că îl mai despărţeau doar câteva secunde de momentul extazului. A încercat să-i dea mâinile

deoparte.

— Gata, iubito, nu mai…

Dar ea nu l-a ascultat, ci s-a apropiat şi mai mult, înfiorându-l cu respiraţia fierbinte. L-a sărutat, zăbovind pe vârful umed. A simţit că-şi ieşea din minţi. Gâfâind, a întins-o pe pat, întorcând-o pe abdomen, dorindu-şi cu ardoare ca senzaţiile să se domolească. A tras adânc aer în piept.

— Helen, a murmurat, trăgând sălbatic de cearşafuri. Dumnezeule, Helen.

— Ţi-a plăcut? l-a întrebat timidă Helen.

Sunetul lui de mulţumire s-a auzit de undeva de prin aşternuturi.

— Atunci e bine. Părea uşurată. Într-o clipă, a simţit-o urcându-se pe el. Îşi dăduse jos cămaşa de noapte şi se întindea pe el, ca o pisică. S-a tensionat, savurând totul: pielea mătăsoasă de femeie, curbura sânilor, smocul de păr care îi gâdila spatele…

— Am stat de vorbă cu Kathleen. Mi-a explicat câteva lucruri despre relaţiile maritale pe care a crezut că ar fi bine să le ştiu. Încerca acum să se lipească şi mai tare de trupul de bărbat care fremăta sub ea.

— Helen, nu te mai mişca.

Ea s-a oprit imediat.

— Te deranjează ceva? Nu stai confortabil?

— Nu este asta. Încerc să nu termin.

— Oh. Helen şi-a lipit obrazul de grumazul lui. Unii bărbaţi pot de mai multe ori la rând, s-a grăbit ea să spună.

În ciuda excitării, Rhys şi-a îngropat un zâmbet în cearşaf.

— Eşti foarte informată, *cariad.*

— Vreau să învăţ tot ce ştie o amantă, ca să te satisfac.

El s-a rostogolit cu grijă, trecând deasupra, i-a cuprins capul între palme şi s-a jucat cu părul ei, lăsându-l să-i alunece printre degete.

— Nu e cazul să-ţi faci griji pentru asta. Niciodată. Îmi place totul la tine.

Ea şi-a ferit privirea.

— Sunt convinsă că vei descoperi şi lucruri care nu-ţi vor plăcea.

— Sper. Dacă nu ai avea niciun defect, ale mele ne-ar cam dezechilibra.

— Voi reuşi să refac eu echilibrul, l-a asigurat ea cu o undă de ironie pe care nu i-o mai observase până atunci.

— Dacă te referi la timiditatea ta, sunt convins că vei reuşi să treci peste, i-a spus Rhys. Uită-te la progresele pe care le-ai făcut cu mine.

Helen a râs şi a roşit până în vârful urechilor. Şi-a strecurat mâna printre trupurile lor şi l-a cuprins din nou în palmă.

— Cum se numeşte?

— Cumnata ta nu a inclus şi asta în lecţiile ei?

— Mi-a spus câteva cuvinte în engleză, a recunoscut Helen. Dar vreau să ştiu cum i se spune în galeză.

— Aşa vrei tu să începi să înveţi galeza? s-a prefăcut el dezaprobator. Cu obscenităţi?

— Da.

Rhys i-a zâmbit.

— Trebuie să ştii că majoritatea cuvintelor pe care galezii le folosesc când fac dragoste par desprinse dintr-un manual de fermieri. Cuvântul pe care vrei tu să-l afli este *goesyn.* Trunchi de copac, cum ar veni.

Ea a repetat silabele, continuând să-l mângâie şi să-l înnebunească.

— Când un bărbat pătrunde o femeie, a spus el respirând tot mai greu, cuvântul este *dyrnu.* A treiera, adică. A început să o sărute, tot mai jos, savurând izul de talc de pe pielea ei. Când a ajuns la triunghiul de păr care îi acoperea sexul, a murmurat: *ffwrch.* Brazdă care trebuie arată. Şi-a strecurat vârful limbii în cuta inocentă. Iar cuvântul pentru asta – şi a cercetat-o tot mai adânc, descoperind mugurul sfios, ascuns – este *chrib,* adică grăuntele de miere. A continuat să o atingă cu limba, să o lingă şi să o aţâţe, până când a simţit cum mugurul s-a înfierbântat iar ea a început să se foiască sub el. Era pierdut în ea, nimic din afara patului sau al încăperii nu mai

conta.

S-a sprijinit în braţe şi şi-a potrivit erecţia între picioarele ei, lăsând-o să înţeleagă că era gata să i se dăruiască. Ea era roşie ca focul şi o venă de pe gât îi pulsa violent.

— Mă vrei, Helen?

— Da. Da.

Temându-se să nu-i facă rău dacă o pătrundea cu forţă prea mare, i-a şoptit să rămână nemişcată, ca să intre încet. Era umedă dar strâmtă, carnea ei refuza să se predea uşor.

L-a cuprins cu braţele după gât, suspinând şi scoţând sunete şoptite, în timp ce el înainta cu mişcări scurte, tot mai adânc de fiecare dată. Îi săruta buzele, gâtul, creierul îi era inundat de imagini despre cum fusese prima oară, cum îi provocase durere şi cât de mult îşi dorea ca acum să-i fie şi ei bine.

După ce a înaintat până la ultimul centimetru, s-a oprit să o privească. Pielea ei era transpirată şi strălucea, ochii îi licăreau. Arăta ca un înger care căzuse în braţele lui. S-a cufundat cu totul în adăpostul dintre picioarele ei, savurând senzaţia dată de tremurul trupului ei sub al lui. Gura lui rătăcea peste sânii ei, îi şoptea cuvinte dulci la ureche.

— Când mă împing în tine, *cariad,* i-a spus răguşit, strecurând o mână sub fesele ei, tu ridică-ţi şoldurile aşa. Da, exact aşa… ce fată bună… Doamne, mă înnebuneşti!

A simţit-o pe Helen sprijinindu-se ca să se poată ridica aşa cum voia el. Nu făceau doar sex, era ceva nou pentru el, incredibil de curat şi de dulce.

Nu mai fusese niciodată atât de excitat, atât de nebun de dorinţă. Dar nu voia ca totul să se termine încă. Strângând din dinţi, a reuşit să se oprească. Ea a gemut nemulţumită.

— Aşteaptă, i-a spus Rhys.

— Nu pot…

— Trebuie.

— Te rog…

— Aşteaptă un minut. A ţinut-o prizonieră sub greutatea trupului, nelăsând-o să se mişte.

Când a reuşit să-şi stăpânească din nou dorinţa, a reînceput, crescând gradual ritmul. Se oprea din când în când înăuntrul ei, lăsând ca dorinţa să scadă, pentru ca apoi să se împingă din nou, şi mai mult. Gemetele ei erau din ce în ce mai zgomotoase, mişcările trupului cereau tot mai mult. A simţit momentul în care ea şi-a pierdut controlul, cu ochii închişi, roşie ca focul.

Şi-a trecut braţele pe sub genunchii ei şi i-a desfăcut şi mai mult picioarele. Ea era deschisă pe deplin acum pentru el, trupurile lor erau la unison. Helen scotea strigăte ascuţite printre dinţii încleştaţi, iar el s-a aplecat şi a pus stăpânire pe gura ei. S-a cutremurat când a ajuns la extaz, iar el nu a mai putut rezista prea mult după aceea. A pompat în ea până la ultima picătură din esenţa lui, în şocuri care păreau să nu se mai sfârşească.

Uimit de forţa cu care se eliberase, a rămas gâfâind deasupra ei. Helen l-a strâns în braţe şi au stat aşa, lipiţi, precum foile dintr-o carte. Ar fi vrut să rămână aşa pentru totdeauna, înăuntrul ei, pentru tot restul zilelor. Dar cu o ultimă fărâmă de putere s-a întors pe o parte, alunecând din ea.

După o vreme, Helen s-a ridicat din pat fără să scoată vreun cuvânt şi s-a întors cu un ştergar pe care îl udase în ligheanul de porţelan din colţ. Când a început să-i cureţe cu blândeţe vintrele, el şi-a pus mâinile sub ceafă, savurând gestul intim pe care-l făcea ea.

— Nimeni nu mi-a mai oferit atâta plăcere, *cariad.*

Ea s-a oprit o clipă şi i-a zâmbit. După ce a terminat, a lăsat ştergarul deoparte, a stins lampa şi s-a întors în pat. A tras păturile, să se învelească amândoi, după care s-a cuibărit în scobitura umărului lui.

— Ai fost cu multe femei? a îndrăznit ea să-l întrebe.

Rhys a mângâiat-o pe gât în timp ce îşi cântărea răspunsul. Cât de multe ar trebui să-i povestească un bărbat soţiei sale – sau viitoarei soţii – despre femeile de dinaintea ei?

— Contează? a contraatacat.

— Nu. Dar sunt curioasă să ştiu câte amante ai avut.

— Magazinul a fost cea mai pretenţioasă dintre amante.

Ea şi-a lipit buzele de umărul lui.

— Cred că nu-ţi place deloc să fii departe de el.

— La fel de mult cum urăsc să fiu departe de tine.

Sărutul ei s-a transformat în zâmbet.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Dacă te referi la aranjamentul clasic – să-i oferi unei femei o casă, să-i plăteşti cheltuielile – atunci am avut una singură. A durat un an. După un timp, a adăugat: mi s-a părut un troc ciudat. Să plăteşti pentru compania unei femei, atât în pat cât şi în afara lui.

— Şi de ce ai făcut-o?

El a ridicat din umeri, stânjenit.

— Toţi bărbaţii cu poziţia mea socială aveau amante. Un asociat de-al meu ne-a făcut cunoştinţă, după ce tocmai terminase un alt aranjament. Ea avea nevoie de un nou protector, eu am găsit-o atrăgătoare.

— Ai ajuns să ţii la ea?

Rhys nu era obişnuit să se gândească la trecut sau să-şi discute sentimentele. Nu înţelegea la ce bun să-şi dezvăluie în faţa ei toate slăbiciunile. Dar pentru că tăcerea se prelungea, a continuat ezitant:

— Nu am ştiut niciodată dacă afecţiunea ei pentru mine a fost adevărată. Sau a făcut parte doar din aşa-zisul contract. Cred că nici ea n-a ştiut, de fapt.

— Dar ai fi vrut să ţină la tine?

El a clătinat din cap, foarte hotărât. Helen a continuat să-l mângâie pe piept, pe braţe, iar clipele acelea erau într-atât de dulci că s-a trezit, fără să vrea, că-i spunea mai multe decât intenţionase:

— Am mai avut iubite, când şi când. Femei care nu doreau să fie întreţinute şi cărora, uneori, le plăceau lucrurile mai dure.

— Mai dure? a repetat nedumerită Helen.

— Cele din clasele de jos, aşa ca mine, i-a explicat el.

Puţin mai zgomotoase în pat.

Mâna ei s-a oprit pe pieptul lui.

— Dar tu eşti atât de tandru!

Rhys nu ştia dacă să se simtă ruşinat sau amuzat pe când îşi amintea câteva episoade mai deocheate din trecutul lui.

— Mă bucur că tu crezi asta, *cariad.*

— Şi nu faci parte din clasa de jos. A început din nou să traseze linii uşoare cu vârful degetelor pe trupul lui.

— Dar nu sunt nici din cea de sus, i-a răspuns el. Falşi aristocraţi, aşa ni se spune. Bărbaţi care au făcut averi din afacerile lor, dar au origini umile.

— *Nouveau riche* este un alt termen, a spus Helen. Nu este niciodată folosit drept compliment, asta e sigur. Deşi ar trebui să fie. Oamenii care s-au realizat doar prin propriile puteri sunt de admirat. L-a văzut zâmbind şi a insistat: aşa este.

Rhys a întors capul şi a sărutat-o.

— Nu este nevoie să mă flatezi.

— Nu te flatez deloc. Te găsesc remarcabil.

Fie că asta credea cu adevărat, fie că juca doar rolul soţiei supuse, cuvintele ei au alinat locuri din sufletul lui rănit, ca un balsam tămăduitor. Dumnezeule, câtă nevoie avea de aşa ceva! Avusese dintotdeauna. Cu trupul subţire lipit de el, a început să-l exploreze cu timiditate. El a rămas nemişcat, lăsând-o să-şi satisfacă curiozitatea.

— Te-ai gândit să te însori cu vreuna dintre ele? l-a întrebat.

Rhys a ezitat, pentru că nu voia să-şi dea în vileag tot trecutul. Dar ea reuşise să-i pătrundă pe sub armură, de-acum.

— A existat o fată pe care am plăcut-o, a recunoscut el.

— Cum se numea?

— Peggy Gilmore. Tatăl ei făcea mobilă şi-mi aproviziona magazinul. Mintea îi rătăcea deja prin amintiri nedorite, imagini-fantomă, cuvinte, sentimente. Era o fată frumuşică cu ochi verzi. Nu i-am făcut curte – nu am ajuns

atât de departe.

— De ce nu?

— Ştiam că Ioan, un bun prieten de-al meu, era îndrăgostit de ea.

Helen şi-a întins un picior peste piciorul lui.

— Este un nume galez, nu-i aşa?

— Da. Familia lui Ioan locuia pe High Street, nu departe de magazinul tatălui meu. Făceau momeli pentru pescuit – aveau un somon împăiat imens în vitrină. A zâmbit, amintindu-şi cât era de fascinat de expoziţia din vitrină, cu peşti şi reptile împăiate. Domnul Crewe, tatăl lui Ioan, s-a înţeles cu tatăl meu să facem lecţii împreună de două ori pe săptămână. L-a convins că i-ar fi de ajutor în afaceri să aibă pe cineva care să ştie să scrie frumos. Ani mai târziu, când am început să extind magazinul, l-am angajat pe Ioan pe post de controlor de marfă. Era un tip de ispravă, onest şi bun la suflet. Nu o puteam învinovăţi pe Peggy pentru că l-a preferat pe el. Eu nu aş fi putut s-o iubesc aşa ca el.

— S-au căsătorit? El mai lucrează la magazin?

Un nor de tristeţe s-a abătut asupra lui, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se gândea la Ioan. Regreta că pomenise numele lui sau pe al lui Peggy – nu dorea ca trecutul să-şi lase amprenta pe momentele pe care le petrecea cu Helen.

— Haide să nu mai vorbim despre asta, *cariad.* Nu este o poveste prea frumoasă, iar spunând-o aş da la iveală tot ce-i mai rău în mine.

Helen era însă hotărâtă să scoată cât mai multe de la el.

— V-aţi certat?

Rhys a rămas tăcut, doar a clătinat din cap. A crezut că Helen va renunţa, dar a simţit un sărut uşor pe obraz, iar mâna ei i-a trecut prin păr. Consolarea tăcută, atât de neaşteptată, la făcut să se predea complet. Uimit de faptul că nu mai reuşea să ascundă nimic de ea, a oftat:

— Ioan a murit cu patru ani în urmă.

Helen a tăcut. După o clipă l-a sărutat din nou, de

data aceasta pe piept, în dreptul inimii.

La naiba, şi-a spus el, dându-şi seama că era pe cale să-i povestească tot. Nu putea lăsa nimic să-i despartă când ea făcea un gest ca acela.

— S-a căsătorit cu Peggy, a spus el. Un timp, au fost fericiţi. Erau potriviţi iar Ioan câştiga o avere pentru că în trecut cumpărase acţiuni la magazin. Orice-şi dorea Peggy, el îi cumpăra.

Rhys a făcut o pauză înainte de a continua amar:

— Cu excepţia timpului, Ioan lucra la fel de mult ca la început, rămânea la magazin până târziu, seară de seară. O lăsa prea mult timp singură. Ar fi trebuit să pun capăt acestui lucru. Ar fi trebuit să-i spun să plece acasă, să stea cu soţia lui. Ar fi trebuit să fac asta, pentru că-i eram prieten. A simţit mâna mică a lui Helen pe pieptul lui. Lucrurile nu vor sta la fel după ce ne vom căsători, i-a şoptit. Nu voi lucra program lung, de burlac.

— Casa noastră este foarte aproape de magazin. Dacă stai până târziu, vin şi te iau acasă.

Răspunsul ei pragmatic l-a făcut să zâmbească.

— Nu-ţi va fi deloc greu să mă tentezi să vin cât mai repede acasă, i-a răspuns în timp ce se juca cu părul ei, care se revărsa asemenea unor panglici mătăsoase pe pieptul lui.

Cu blândeţe, Helen a revenit la subiect.

— Peggy era nemulţumită?

— Da. Avea nevoie de companie iar Ioan nu era lângă ea. Se ducea la serate fără el şi într-un final a căzut pradă farmecului unui bărbat care a sedus-o. Rhys a ezitat. I se pusese un nod în gât, aşa cum se întâmplase de fiecare dată când spunea acea poveste. Dar s-a străduit să continue: Peggy a venit la Ioan, ruşinată, cu lacrimi în ochi şi i-a mărturisit că era însărcinată. Şi că nu era copilul lui. El a iertat-o şi i-a promis că-i va rămâne alături. Considera că era doar vina lui, că din cauza lui ea se simţise singură. I-a mai promis şi că va recunoaşte copilul, că-l va iubi ca şi cum ar fi fost al lui.

— Ce gest onorabil, a spus încet Helen.

— Ioan era un bărbat mai bun decât aş putea fi eu vreodată. I s-a devotat pe deplin lui Peggy. I-a stat alături cât de mult a putut pe perioada sarcinii. La naştere, ceva s-a întâmplat. Durerile au durat două zile şi au fost într-atât de mari că au trebuit să-i dea cloroform. A fost o doză prea mare, sau ea era prea slăbită, cert este că a murit după doar cinci minute. Când a aflat, Ioan s-a prăbuşit la pământ, din cauza şocului şi a durerii. A trebuit să-l duc pe braţe în dormitorul lui.

Rhys a clătinat din cap, amintindu-şi propria neputinţă, nevoia copleşitoare de a aranja lucrurile, fără să fie în stare să facă nimic.

— A înnebunit de disperare, a continuat el. În zilele care au urmat a avut halucinaţii, vorbea cu oameni care nu erau acolo. Ne tot întreba când se vor sfârşi durerile facerii, ca şi cum ceasul s-ar fi oprit în loc, în clipele acelea. A zâmbit trist. Ioan era prietenul cu care mă sfătuiam atunci când aveam o problemă pe care nu ştiam cum s-o rezolv, când trebuia să cântăresc bine o acţiune. Mă întreb dacă nu cumva am înnebunit şi eu puţin, atunci. Mă trezesc adesea spunându-mi: trebuie să discut cu Ioan despre asta, să-i aflu părerea, Ioan era însă distrus. I-am adus doctori. Chiar şi un preot. Prieteni şi cunoştinţe, toţi au venit să-l vadă, au încercat să-i fie de ajutor. A făcut o pauză şi a înghiţit în sec. La o săptămână după moartea lui Peggy, Ioan s-a spânzurat.

— Dumnezeule, a şoptit Helen.

Au rămas amândoi tăcuţi un lung timp.

— Ioan mi-a fost ca un frate, a spus Rhys într-un final. Am tot aşteptat ca amintirea lui să se estompeze, dar asta nu s-a întâmplat, până acum. Nu reuşesc decât să nu mă mai gândesc la el atât de des.

— Te înţeleg, i-a spus Helen. Şi părea sinceră. Copilul a murit şi el?

— Nu, a supravieţuit. O fată. Familia lui Peggy nu a vrut-o, aşa că a fost trimisă la tatăl natural.

— Ştii ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin, a spus el cu

amărăciune. Este fiica lui Albion Vance.

*

Un sentiment straniu a pus stăpânire pe ea. Se simţea amorţită, ca şi cum sufletul îi plutea departe de trup. A rămas nemişcată lângă el, iar gândurile îi rătăceau în întunericul nopţii. Cum de nu-i trecuse prin minte că mama ei nu fusese neapărat singura femeie pe care Vance o sedusese şi o abandonase? Bietul copil nedorit – care avea acum patru ani – oare ce se întâmplase cu el? Locuia oare împreună cu Vance?

Nu prea credea asta.

Nu era de mirare că Rhys îl ura.

— Îmi pare rău, i-a şoptit.

— Pentru ce? Nu ai nicio legătură cu toate astea.

— Pur şi simplu… îmi pare rău.

L-a simţit cum încerca să respire normal, iar sentimentul de amorţeală a dispărut pe loc, fiind înlocuit de tandreţe şi compasiune. Îşi dorea să-l poată alina, pentru durerile din trecut şi pentru cele care aveau să urmeze.

Focul din şemineu era pe cale să se stingă, iar căldura pe care o simţea încă era dată doar de trupul fierbinte de bărbat de lângă ea. Şi-a croit drum de-a lungul lui, cu buzele şi cu degetele. El stătea nemişcat, curios să afle ce avea de gând. Stomacul i s-a contractat când ea l-a atins cu gura. A ajuns la sexul lui şi l-a cuprins în palmă, făcându-l să geamă.

Rhys a spus câteva cuvinte, din ce în ce mai înfierbântat. Helen s-a gândit că nici nu-şi dădea seama că vorbea în limba natală, pe care nu o înţelegea deloc. S-a abandonat curând ritmului impus de el, lăsându-l să se cufunde tot mai adânc în ea, până când a simţit un val de plăcere asaltând-o din toate părţile, urmat de un altul, fierbinte, mai puternic decât primul. Şi-a lipit buzele de gâtul lui şi l-a muşcat, încercând să-şi înăbuşe ţipetele. Răsuflarea lui era tot mai rapidă, barba lui îi zgâria pielea catifelată. Răsucindu-se, ridicându-se, l-a primit pe de-a

întregul în ea, iar el s-a risipit cu un geamăt răguşit, trăgând-o şi mai aproape.

Au rămas amândoi nemişcaţi, relaxându-se încetul cu încetul. Când Helen a reuşit în sfârşit să se mişte, şi-a coborât piciorul. Se simţea moleşită, fără vlagă, dar mulţumită. Undeva adânc în ea, acolo unde Rhys era încă, ceva pulsa insistent, dar nu-şi dădea seama dacă asta venea de la el sau de la ea. El o mângâia acum pe şold şi pe talie, o muşca uşurel de lobul urechii, făcând-o să se înfioare.

— Ai uitat să vorbeşti în engleză, i-a spus după câteva clipe, cu voce languroasă. În timp ce…

Buzele lui se jucau în continuare cu urechea ei.

— Eram atât de înnebunit după tine că n-aş mai fi ştiut nici cum mă cheamă, dacă mă întrebai.

— Crezi că ne-a auzit cineva?

— Sunt convins că nu mi-au dat din greşeală o cameră atât de departe de ale celorlalţi.

— Poate că s-au temut că sforăi, i-a spus ea în glumă. Chiar aşa: sforăi?

— Nu cred. Tu va trebui să-mi spui.

Helen s-a cuibărit şi mai bine în îmbrăţişarea lui. Oftând, i-a spus:

— Nu pot să rămân aici, să fiu găsită de dimineaţă, când vine camerista să facă focul. Ar trebui să mă întorc în camera mea.

— Rămâi, i-a spus el sporind strânsoarea. Te trezesc eu. Nu dorm niciodată mai târziu de răsăritul soarelui.

— Niciodată? De ce?

Rhys a zâmbit leneş, cu buzele lipite de gâtul ei.

— Aşa se întâmplă când creşti în casa unui băcan. Ziua mea începea la prima oră, pentru că trebuia să duc coşurile cu produse la familiile din cartier. Iar dacă eram suficient de rapid, mai apucam să fac cu prietenii o partidă de bile, înainte să mă întorc la magazin. A râs. Ori de câte ori mama auzea bilele zornăindu-mi în buzunar mi le lua şi-mi dădea o palmă după ceafă. Nu aveam timp dejoacă, spunea, pentru că aveam multă treabă de făcut. Aşa că am

învăţat să le înfăşor într-o batistă, să nu mai facă zgomot.

Helen şi l-a imaginat pe când era doar un băieţandru, grăbit să-şi termine treburile de dimineaţă, cu bilele ascunse în buzunar. O emoţie puternică i-a înflorit în suflet, o fericire deplină care era aproape dureroasă.

Îl iubea. Îl iubea pe băieţandrul care fusese şi pe bărbatul care era acum. Iubea felul în care mirosea, atingerile lui, şarmul accentului, mândria şi hotărârea care îl duseseră atât de departe în viaţă, iubea miile de alte calităţi care îl făceau atât de extraordinar.

S-a întors şi s-a lipit cât a putut de mult de el. Curând, a capitulat în faţa unui somn bântuit de nelinişti.

Capitolul 19

— Trăsura a intrat pe alee, a spus Cassandra care privea pe fereastra camerei de primire, cu un genunchi sprijinit de un taburet. Aproape că a ajuns la scară.

Îi revenise lui West sarcina să le ia de la gara Alton pe lady Berwick şi pe camerista ei şi să le aducă la Eversby Priory.

— Dumnezeule mare! a murmurat Kathleen, ducându-şi o mână la piept, ca şi cum ar fi încercat să-şi domolească bătăile inimii. Fusese tensionată şi distrată întreaga dimineaţă, mersese dintr-o cameră într-alta, să se asigure că totul era perfect. Aranjamentele florale fuseseră atent analizate şi curăţate de orice tijă veştejită. Covoarele fuseseră bătute şi periate, argintăria şi cristalurile fuseseră lustruite cu cârpe moi iar toate sfeşnicele primiseră lumânări noi, din ceară de albine. Pe bufete tronau boluri cu fructe proaspete iar frapierele gemeau de sticle de şampanie şi sifon.

— De ce-ţi faci atâtea griji despre cum arată casa? a întrebat-o Cassandra. Lady Berwick a mai fost o dată aici, când te-ai măritat cu Theo. Nu e ca şi cum ar vedea-o pentru prima oară.

— Da, dar la vremea aceea nu era responsabilitatea mea. A trecut aproape un an de când locuiesc aici, aşa că e numai vina mea dacă ceva este în neregulă.

Învârtindu-se în cerc, nelinişştită, Kathleen i-a spus:

— Nu uita să faci o reverenţă, când va intra. Şi să n-o întrebi ce mai face – nu-i place asta. Îi spui numai bună ziua. S-a uitat în jur: unde sunt câinii?

— În salonul de la etaj, i-a răspuns Pandora. Vrei să-i aducem?

— Nu, Dumnezeule mare, în niciun caz! Lui lady Berwick nu-i plac câinii. S-a oprit, pentru că-şi amintise ceva: în niciun caz să nu pomeniţi ceva despre porcuşorul pe care l-aţi ţinut în casă anul trecut, pe post de animal de companie. A reînceput să dea ocol camerei. Când vă întreabă ceva, îi răspundeţi cât mai scurt. Nu încercaţi să fiţi amuzante.

— Ne vom strădui, i-a spus Pandora. Dar deja nu ne place, nici pe mine, nici pe Cassandra. După nuntă, am auzit-o spunându-i cuiva că arătăm ca două capre de Bilberry.

Kathleen nu s-a oprit deloc.

— I-am scris că v-aţi desăvârşit educaţia, că sunteţi acum două domnişoare manierate.

— Ai minţit? a întrebat-o Pandora făcând ochii mari.

— La vremea aceea începuseţi să luaţi lecţii de etichetă, s-a apărat Kathleen. Am crezut că veţi face rapid progrese.

Cassandra părea îngrijorată.

— Dacă eram şi eu mai atentă…

— Nu dau doi bani pe părerea lui lady Berwick, a spus Pandora.

— Dar pentru Kathleen părerea ei contează, i-a atras atenţia Helen. Tocmai de aceea ne vom strădui, toate.

Pandora a oftat adânc.

— Aş fi vrut să fiu perfectă ca tine, Helen.

— Eu? Helen a clătinat din cap şi a râs stânjenită. Draga mea, sunt foarte departe de perfecţiune.

— Ei, ştim şi noi că mai faci greşeli, i-a spus veselă

Cassandra. Pandora vrea să spună că *pari* perfectă, şi doar asta contează.

— Nu asta contează, de fapt, a intervenit Kathleen.

— Dar nu există nicio diferenţă între *a fi* perfect şi *a părea* perfect, atâta vreme cât nimeni nu-şi dă seama, a spus Cassandra. Rezultatul este acelaşi, nu-i aşa?

Kathleen părea tulburată, şi-a dus mâna la frunte şi a spus:

— Ştiu că ar trebui să existe un răspuns potrivit, dar nu mi-l amintesc în clipa asta.

Un minut mai târziu, Sims, majordomul, o conducea pe lady Berwick în camera de primire.

Eleanor, lady Berwick era o femeie maiestuoasă, înaltă, cu umeri laţi şi piept impozant, cu un fel de a merge care îi amintea lui Helen de prora unui vapor spintecând valurile. Efectul era amplificat de mulţimea de fuste complicate, de un albastru închis, care se unduiau în timpul mersului. Cu chipul îngust, buze subţiri şi pleoape care păreau mereu grele de oboseală, contesa nu era deloc o femeie frumoasă. Şi totuşi poseda un aer de siguranţă, o încredere în sine, de parcă cunoştea răspunsurile la toate întrebările care meritau a fi puse.

Helen i-a citit plăcerea pe chip când a dat cu ochii de Kathleen. Aceasta s-a grăbit spre ea. Era evident că afecţiunea era reciprocă, şi totuşi, când Kathleen a îmbrăţişat-o, lady Berwick nu a părut deloc mişcată.

— Draga mea, i-a spus cu reproş.

Kathleen nu i-a dat drumul din braţe.

— Am vrut să fiu rezervată. Glasul îi era înăbuşit în umărul bătrânei. Dar când ai intrat pe uşă m-am simţit de parcă aveam din nou cinci ani.

Privirea lui lady Berwick a devenit distantă.

— Da, i-a răspuns într-un sfârşit. E greu să-ţi pierzi tatăl. Iar tu a trebuit să treci de două ori prin asta. Vocea ei era ca un ceai neîndulcit, care îţi face gura pungă. A bătut-o uşurel pe mână şi a spus: e vremea să îmbrăcăm armura controlului.

Kathleen s-a dat un pas înapoi şi a privit spre uşă.

— Unde a dispărut vărul West?

— Domnul Ravenel era nerăbdător să scape de mine, a spus sec lady Berwick. Conversaţia noastră din trăsură nu a părut să-i facă deloc plăcere. A făcut o pauză plină de subînţelesuri şi a continuat, fără să schiţeze vreun zâmbet: e un tip amuzant, nu-i aşa?

Helen era convinsă că nu fusese câtuşi de puţin un compliment.

— Vărul Devon poate părea ireverenţios, a început Kathleen, dar te asigur că…

— Nu este cazul să-mi dai explicaţii. E un superficial.

— Nu-l cunoşti deloc, a şoptit în barbă una din gemene.

Auzind un murmur, lady Berwick s-a întors brusc să le privească pe cele trei surori Ravenel.

Kathleen s-a grăbit să i le prezinte, iar ele au făcut pe rând câte o reverenţă.

— Lady Berwick, ele sunt cumnatele mele: lady Helen, lady Cassandra şi lady Pandora.

Privirea goală a contesei s-a oprit mai întâi pe Cassandra. I-a făcut fetei semn să se apropie.

— Postura nu este adecvată, a observat ea, dar poate fi corectată. Ce ştii să faci?

Pentru că se pregătise din vreme pentru această întrebare, Cassandra i-a răspuns imediat:

— Ştiu să cos, să desenez şi să pictez acuarele. Nu ştiu să cânt la niciun instrument, dar am citit foarte mult.

— Ai studiat limbi străine?

— Ştiu puţină franceză.

— Ai vreun hobby?

— Nu, doamnă.

— Excelent. Bărbaţilor le este teamă de femeile cu hobbyuri. Şi-a întors privirea spre Kathleen şi i-a spus în şoaptă: este o frumuseţe. Cu puţină şlefuială, ar putea fi senzaţia sezonului

— Eu am un hobby, a intervenit Pandora, vorbind fără să fi fost întrebată.

Lady Berwick s-a întors spre ea şi a ridicat o

sprânceană.

— Chiar aşa? Şi care ar fi acesta, îndrăzneaţă domnişoară?

— Inventez un joc. Iar dacă o să-mi reuşească, o să-l vând în magazine şi o să câştig bani.

Părând mirată, lady Berwick a privit-o întrebător pe Kathleen.

— Un joc?

— Un joc de societate, din cele care se joacă la masă, în saloane, i-a explicat Kathleen.

Lady Berwick s-a uitat din nou la Pandora. Din nefericire, aceasta a uitat să-şi coboare privirea, aşa cum fusese învăţată.

— Exces de vitalitate, a spus lady Berwick. Ochii au o nuanţă plăcută de albastru, dar privirea este a unui cerb sălbatic.

Helen s-a uitat pe furiş la Kathleen, care a dat să-i ia apărarea Pandorei:

— Doamnă, a început ea, Pandora este doar…

Lady Berwick i-a făcut însă semn să tacă.

— Nu te-ai gândit, i s-a adresat ea Pandorei, că acest hobby, pe lângă dorinţa dezgustătoare de a câştiga bani, i-ar putea alunga pe eventualii pretendenţi?

— Nu, doamnă.

— Ar fi trebuit. Nu vrei să te măriţi? Pentru că Pandora nu i-a dat niciun răspuns, a insistat: ei bine?

Pandora s-a uitat la Kathleen, aşteptând să fie îndrumată.

— Să spun ceva convenţional sau să vorbesc cinstit?

Lady Berwick a fost cea care i-a dat răspunsul.

— Vorbeşte deschis, copilă.

— În cazul acesta, a spus Pandora… nu, nu vreau să mă mărit. Niciodată. Îmi plac bărbaţii – cel puţin cei pe care i-am cunoscut până acum – dar nu-mi place ideea de a asculta de un bărbat şi de a-i satisface nevoile. N-aş fi deloc fericită să stau acasă, să croşetez şi să mă ocup de cei doisprezece copii, în timp ce el se distrează cu prietenii. Prefer să fiu independentă.

În încăpere se lăsase tăcerea. Expresia lui lady Berwick nu s-a schimbat, nici măcar nu a clipit ascultând-o. Părea că se declanşase o bătălie între matroana autoritară şi fata cea rebelă.

Într-un final, lady Berwick a spus:

— Se pare că l-ai citit pe Tolstoi.

Pandora a clipit des, luată prin surprindere de cuvintele ei.

— Aşa este, a recunoscut, uimită. De unde ştiţi?

— Nicio tânără nu mai vrea să se mărite după ce-l citeşte pe Tolstoi. De aceea nu le-am permis fetelor mele să citească romane ruseşti.

— Ce mai fac Dolly şi Bettina? a intervenit Kathleen, încercând să schimbe subiectul.

Nici lady Berwick şi nici Pandora nu s-au lăsat deturnate, însă.

— Tolstoi nu este singurul motiv pentru care nu vreau să mă mărit, a spus Pandora.

— Oricare ar fi motivele, nu pot fi raţionale. Îţi voi explica mai târziu de ce *chiar* vrei să te măriţi. În plus, eşti o fată neconvenţională, lucru pe care trebuie să înveţi să-l ascunzi. Nimeni, bărbat sau femeie, care nu se încadrează în media obişnuită, nu poate avea şanse la fericire.

Pandora o privea cu interes:

— Da, doamnă.

În sinea ei, Helen bănuia că cele două abia aşteptau să se confrunte din nou.

Lady Berwick i-a făcut semn lui Helen.

— Vino mai aproape.

Helen a ascultat-o şi a rămas răbdătoare în picioare, ca femeia să o studieze.

— Ţinută graţioasă, a spus lady Berwick, ştie să-şi plece ochii cu modestie. Destul de frumos. Nu e cazul să fii prea timidă, totuşi, altfel ceilalţi te vor acuza de mândrie. Trebuie să-ţi cultivi un aer potrivit, de încredere.

— Voi încerca, doamnă. Mulţumesc.

Contesa încă o mai cântărea din priviri.

— Eşti logodită cu misteriosul domn Winterborne.

Helen a zâmbit.

— Este oare misterios, doamnă?

— Pentru mine este, pentru că nu l-am cunoscut.

— Domnul Winterborne este om de afaceri, i-a răspuns cu grijă Helen. Are numeroase obligaţii şi este foarte ocupat şi de aceea nu ia prea des parte la evenimentele sociale.

— Sau nu este invitat la cele exclusiviste, pentru că provine din clasa de jos. Trebuie că te-a întristat peste măsură ideea unei căsătorii cu cineva care îţi este inferior.

Deşi cuvintele au rănit-o, Helen s-a prefăcut impasibilă, conştientă că era supusă unui test.

— Domnul Winterborne nu-mi este nicidecum inferior, doamnă. Pentru un bărbat, caracterul este la fel de important ca şi originea.

— Foarte bine spus. Din fericire pentru domnul Winterborne, căsătoria cu un Ravenel îl va urca pe scara socială suficient de mult ca să acceadă în cercurile cele mai înalte. Să sperăm că se va dovedi demn de un asemenea privilegiu.

— Sper ca înalta societate să se dovedească demnă de el, i-a răspuns Helen.

Ochii gri ai femeii au devenit interesaţi.

— Este inteligent? Are gusturi rafinate şi un comportament desăvârşit?

— Este manierat, deştept, onest şi generos.

— Dar nu şi rafinat? a insistat lady Berwick.

— Chiar dacă nu are purtări rafinate, le poate dobândi, dacă va dori. Eu nu i-aş cere însă să schimbe nimic la el. Am deja multe motive de admiraţie şi de mândrie în ceea ce-l priveşte.

Lady Berwick o privea cu atenţie iar ochii i se îmblânziseră.

— Ce fată extraordinară! Te vei irosi măritându-te cu un galez. Jur că te-aş fi putut mărita cu un duce, cel puţin. Şi totuşi, acest gen de alianţe între avere şi rang social a devenit absolut necesar în zilele noastre, chiar şi în cele mai bune familii. S-a întors spre Kathleen: domnul

Winterborne apreciază oare norocul pe care l-a avut cu o asemenea soţie?

Kathleen a zâmbit.

— Veţi putea decide şi singură când îl veţi cunoaşte.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Domnul Winterborne şi lordul Trenear sunt aşteptaţi să sosească din clipă în clipă. Au plecat călare spre limita estică a domeniului, să vadă cum este pregătit locul pentru instalarea şinelor de cale ferată şi a platformelor pentru haltă. Au promis că se vor întoarce la timp pentru ceai.

Chiar înainte ca ea să termine fraza, Devon şi-a făcut apariţia în prag. I-a zâmbit soţiei sale:

— Şi aşa am şi făcut. S-a uitat în ochii ei, liniştind-o din priviri, după care s-a îndreptat spre lady Berwick, să o salute.

Rhys îl urma, îmbrăcat ca şi Devon în hainele de călărie. S-a oprit lângă Helen şi i-a zâmbit. Adusese cu el aerul rece şi proaspăt de afară, mirosea a frunze umede şi a cai. Ca de obicei, răsuflarea lui avea un iz de mentă.

— Bună ziua, i-a spus, la fel cum îi murmurase „bună dimineaţa” atunci când o trezise, foarte devreme. Amintindu-şi noaptea petrecută împreună, Helen a simţit că roşea.

Avusese un somn agitat, se răsucise şi se foise în pat, cu mintea asaltată de griji. Îl simţise de câteva ori pe Rhys cum o mângâiase, o alinase, ca să adoarmă la loc. Când o trezise în sfârşit, în zori, ea îşi ceruse iertare din priviri şi îi şoptise:

— Nu cred că o să mai vrei să împarţi patul cu mine.

Rhys râsese încetişor, o trăsese la pieptul lui şi-i mângâiase spatele gol.

— Spre mirarea ta, insist să vii din nou, diseară.

După care făcuse din nou dragoste cu ea, fără să-i ia în seamă protestele, de teamă să nu se facă târziu.

Helen a reuşit să-şi dezlipească privirea de a lui şi a încercat să-şi controleze roşeaţa din obraji.

— Cum a fost partida de călărie? l-a întrebat încet,

privind spre Kathleen care i-l prezenta pe Devon lui lady Berwick.

— La ce partidă de călărie te referi? Tonul îi era neutru, aşa că la început Helen nu i-a sesizat subînţelesul.

L-a privit şocată:

— Eşti un păcătos, i-a şoptit.

Rhys a zâmbit ironic şi i-a dus mâna la buze. Apăsarea lor blândă nu a ajutat-o deloc să înceteze să mai roşească.

A auzit vocea ascuţită a lui lady Berwick, din celălalt capăt al camerei.

— Nu mai suntem la fel de rece şi de calculată acum, din câte văd. Lady Helen, prezintă-mi-l te rog pe domnul care te-a făcut să roşeşti de cum şi-a făcut apariţia.

Helen s-a apropiat de ea, fiind urmată de Rhys.

— Lady Berwick, a murmurat ea, vi-l prezint de domnul Winterborne.

Contesa l-a privit curioasă pe galezul înalt, cu părul negru, aflat în faţa ei. Ochii ei de oţel s-au îmblânzit brusc iar obrajii i-au căpătat o nuanţă rozalie, adolescentină. Nu a dat din cap, distantă, ci i-a întins mâna.

Fără să ezite, Rhys a prins cu fermitate mâna încărcată de inele şi s-a înclinat. S-a îndreptat de spate şi i-a zâmbit:

— Încântat.

Lady Berwick l-a studiat cu ochi curioşi, dar vocea i-a rămas detaşată:

— Eşti tânăr. Mărturisesc că mă aşteptam la o persoană mai vârstnică, date fiind realizările tale.

— Tatăl meu m-a învăţat de foarte devreme să fac afaceri, doamnă.

— Mi-ai fost descris drept un magnat. Înţeleg că acesta este un termen folosit pentru cei a căror avere este greu de măsurat.

— Mi-a surâs norocul, în câteva rânduri.

— Falsa modestie este o dovadă de mândrie ascunsă, domnule Winterborne.

— Subiectul nu-mi este confortabil, a recunoscut el cu sinceritate.

— Aşa şi trebuie. Discuţiile despre bani sunt vulgare. Totuşi, la vârsta mea, pot întreba orice am chef, fără să ţin cont de reproşuri.

Rhys a râs. Era frumos când râdea, dinţii lui păreau mai albi, în contrast cu pielea măslinie.

— Lady Berwick, nu v-aş reproşa niciodată nimic. Şi nici nu v-aş refuza.

— Ei bine, am o întrebare pentru tine. Lady Helen insistă că nu se coboară măritându-se cu tine. Eşti de acord?

Rhys a privit-o cu căldură pe Helen.

— Nu sunt, a răspuns. Orice bărbat urcă o treaptă atunci când se căsătoreşte.

— Crezi, deci, că ar trebui să ia un nobil cu pedigriu?

Rhys şi-a întors atenţia spre contesă şi a ridicat nonşalant din umeri.

— Lady Helen este mult deasupra oricărui bărbat. Niciunul nu ar merita-o. Aşa că mă poate lua chiar şi pe mine de soţ, de exemplu.

Lady Berwick a chicotit. Îl privea ca vrăjită.

— Fermecător de arogant, a spus. N-am încotro: trebuie să fiu de acord cu tine.

— Doamnă, a intervenit Kathleen, cred că ar trebui să-i lăsăm pe domni să meargă să se schimbe pentru ceai. Menajera va face un atac de inimă dacă-i va vedea mărşăluind cu cizmele pline de noroi pe covoare.

— N-aş vrea să-i provoc aşa ceva, a zâmbit Devon. S-a aplecat şi şi-a sărutat soţia pe frunte, deşi Kathleen îl avertizase că lady Berwick nu agrea astfel de manifestări în public.

Cei doi bărbaţi s-au înclinat politicoşi şi au ieşit.

Lady Berwick a zâmbit îngăduitor:

— Casa aceasta nu duce deloc lipsă de vitalitate masculină, nu-i aşa? A întors capul spre uşă şi a continuat, vorbind parcă doar pentru ea însăşi: când eram tânără, la conacul tatălui meu era un valet. Un hoţoman frumos, din Ţara Galilor, cu părul negru ca noaptea şi o privire... Amintirile păreau să-i revină în minte, expresia i se mai

îmblânzise puţin. Un hoţoman, a repetat încetişor, un ştrengar galant. Şi-a revenit din visare şi le-a aruncat o privire serioasă tinerelor din faţa ei.

— Ascultaţi-mă bine, fetelor. Nu există inamic mai mare al virtuţii voastre decât un galez fermecător.

Simţind cum Pandora o împungea discret cu cotul, Helen şi-a spus cu tristeţe că putea pune chezăşie că aşa şi era.

Capitolul 20

— Nu-ţi încrucişa picioarele, Pandora. Aşează-te cum trebuie pe scaun, Cassandra, şi încearcă să nu-ţi tot fluturi fustele cât timp eşti aşezată. Lady Berwick le dăduse încontinuu sfaturi gemenelor, la ora ceaiului, cu priceperea femeii care le învăţase pe multe tinere cum să se comporte în societate.

Pandora şi Cassandra s-au străduit să o asculte, chiar dacă după aceea s-au plâns că lady Berwick transformase ritualul plăcut al ceaiului într-o grea încercare.

Kathleen şi Devon au reuşit să focalizeze aproape întreaga conversaţie pe un subiect care îi plăcea bătrânei doamne: caii. Şi lordul şi Lady Berwick erau mari iubitori de cai, creşteau armăsari pur-sânge pe moşia lor din Leominster. Aşa se cunoscuseră, de fapt, şi cu părinţii lui Kathleen, cu lordul şi lady Carbery, care aveau la rândul lor o crescătorie de cai arabi în Irlanda.

Lady Berwick s-a arătat foarte interesată când a auzit că din moştenirea lui Kathleen făceau parte şi doisprezece cai pursânge arab, o parcelă de pământ pe care era construită o şcoală de călărie şi grajduri, precum şi o arenă. Chiar dacă titlul şi domeniul lordului Carbery aveau să treacă în posesia unui nepot, primul bărbat din familie aflat la succesiune, crescătoria de cai, construită de părinţii lui Kathleen, avea să-i revină ei.

— Vom aranja ca trei sau patru armăsari să fie aduşi

aici, a spus Devon. Restul trebuie vânduţi.

— Va fi destul de dificil să găsim cumpărători care să înţeleagă felul de a fi al cailor arabi, a spus Kathleen, îngrijorată. Cu ei trebuie să te porţi diferit de cei din alte rase. Dacă vinzi un pur-sânge arab persoanei nepotrivite poţi da naştere multor probleme.

— Ce veţi face cu crescătoria? a întrebat Rhys.

— Eu unul aş vrea să o vând următorului lord Carbery şi să terminăm discuţia, i-a răspuns Devon. Din nefericire, se pare că pe acesta nu-l interesează deloc caii.

— Nu-l interesează? a repetat lady Berwick, părând ultragiată.

Kathleen a încuviinţat.

— Când vom ajunge la Glengariff vom şti ce este de făcut. Mă tem că va trebui să rămânem cel puţin două săptămâni, să putem rezolva totul. Poate chiar o lună.

Sprâncenele contesei s-au unit:

— Mă tem că nu pot rămâne atât de mult timp la Eversby Priory.

West, care se aşezase cât mai departe posibil de ea, a spus cu glas nesincer:

— Vai, ce păcat!

— Fiica mea Bettina este însărcinată cu primul copil, a continuat lady Berwick. Va naşte cât de curând, iar eu trebuie să fiu cu ea la Londra, când încep durerile.

— Ce-ar fi să staţi la Ravenel House cu Helen şi cu gemenele? i-a sugerat Devon. Dacă aţi fi toate la Londra v-aţi descurca de minune.

Pandora a bătut din palme, entuziasmată:

— Ce *mult* mi-ar plăcea! Sunt *atâtea* de făcut la Londra…

— Haide, spuneţi da, doamnă! a exclamat şi Cassandra, sărind de pe scaunul ei.

Contesa le-a privit pe amândouă cu asprime:

— Toate aceste manifestări nu sunt deloc necesare. Fetele au amuţit, iar ea s-a întors spre Devon: domnule, pare să fie soluţia ideală. Da, aşa vom face.

Helen era tăcută şi rămăsese nemişcată, dar inima îi

bătea cu putere la gândul că va fi în Londra, aproape de Rhys. Nu a îndrăznit să se uite spre el, deşi l-a auzit adresându-i-se cu mult calm lui lady Berwick.

— Vă pot însoţi eu în tren până la Londra, dacă doriţi.

— Ar fi bine, domnule Winterborne, a venit răspunsul ferm.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, a continuat Rhys. Şi m-aş bucura să vă pot fi de ajutor cât timp veţi rămâne în oraş.

— Mulţumesc, i-a răspuns contesa, cu demnitate. Oferta vine din partea unui bărbat foarte influent, aşa că îmi dau seama că nu este de neglijat. Ne vom folosi de ea, dacă va fi necesar. A făcut o pauză să amestece zahărul în ceai: poate vă veţi găsi timp să ne vizitaţi din când în când, la Ravenel House.

Rhys a zâmbit.

— Mi-ar face o imensă plăcere. La rândul meu, aş dori să vă invit la *Winterborne's,* în calitate de vizitatori personali.

— Un magazin universal? Lady Berwick părea nedumerită. Eu frecventez numai micile magazine, acolo unde vânzătorii îmi cunosc deja preferinţele.

— Angajaţii mei vă vor arăta cea mai mare expoziţie de obiecte de lux pe care aţi văzut-o vreodată, adunată într-un singur loc. Să luăm de exemplu mănuşile. Câte perechi de mănuşi puteţi găsi într-un mic magazin? Douăsprezece? Douăzeci? La raionul de mănuşi de la *Winterborne's,* veţi vedea de zece ori mai multe, făcute din piele de viţel, de căprioară, elan, porci pecari, antilope, chiar şi canguri. Sesizându-i interesul, Rhys a continuat degajat: cele mai bune mănuşi pe care le vindem sunt lucrate în trei ţări: pielea provine din Spania, este croită în Franţa şi cusută manual în Anglia. Fiecare mănuşă este într-atât de delicată că ar putea încăpea în cochilia unei nuci.

— Şi vindeţi aşa ceva în magazinul dumneavoastră? a întrebat contesa, fascinată.

— Da. Sunt în total optzeci de raioane, cu produse din toată lumea.

— M-aţi făcut curioasă, a recunoscut contesa. Dar să te înghesui acolo cu oamenii de rând… cu mulţimea…

— Le-aţi putea aduce pe fete după orele de program, după ce au plecat toţi clienţii, i-a spus Rhys. Câteva dintre vânzătoarele mele vă vor sta la dispoziţie. Dacă doriţi, secretara mea îi poate face lui lady Helen o programare la modista magazinului. Este timpul să începem să-i confecţionăm trusoul, nu credeţi?

— Este deja cam târziu, a spus Kathleen, sesizând privirea întrebătoare a soţului ei.

— Nu mă pricep aproape deloc la asta, aşa că vă las pe voi, a spus Devon.

— Atunci, dacă lady Berwick este de acord şi dacă Helen doreşte, a spus Kathleen, ar trebui să lucraţi la trusou cât timp vom fi noi plecaţi.

Helen a încuviinţat.

— Mi-ar face plăcere. A aruncat o privire spre Rhys, care părea foarte detaşat. Judecând după strălucirea din ochii lui, îşi făcuse deja nişte planuri.

— Va trebui să mă gândesc serios la asta, a spus lady Berwick, încruntându-se la Pandora, care bătea darabana în măsuţă, nerăbdătoare: copilă, măsuţa de ceai nu este tamburină, să ştii.

*

O zi obişnuită cu Rhys, la Eversby Priory, era pentru Helen deopotrivă o plăcere dar şi o tortură. Îl vedea, îl avea aproape, dar erau mereu în compania altora. I se părea epuizant să trebuiască să-şi ascundă sentimentele, felul în care inima îi bătea atunci când el intra în încăpere. Nu-şi imaginase niciodată că acea combinaţie între dorinţa fizică şi dragoste putea fi într-atât de puternică.

În anumite momente lăsa melancolia să pună stăpânire pe ea, gândindu-se că timpul i se scurgea printre degete, asemenea firelor de nisip. Trebuia să-i spună cine era tatăl ei… numai că nu se simţea încă în stare.

În noaptea care a urmat, după ce au făcut dragoste,

au rămas îmbrăţişaţi în întuneric.

— Ai fermecat-o pe deplin pe lady Berwick, i-a spus Helen, lipindu-şi obrazul de pieptul lui. Cred că te-a invitat la Ravenel House fără ca măcar să-şi dea seama ce făcea.

El a mângâiat-o pe braţul subţire.

— O să te vizitez ori de câte ori îmi va permite.

— Sunt convinsă că va dori neapărat să viziteze *Winterborne's,* după tot ce i-ai povestit despre mănuşi. Cum de-ai ştiut cu ce să o tentezi?

— Majoritatea femeilor de vârsta ei se îndreaptă direct spre raionul cu mănuşi atunci când intră în magazin.

— Dar femeile de vârsta mea? Unde se opresc prima dată?

— La parfumuri şi farduri.

Helen era amuzată.

— Ştii totul despre femei, nu-i aşa?

— N-aş spune asta, *cariad.* Ştiu însă pe ce le place să-şi cheltuiască banii.

— O voi convinge pe lady Berwick să te invite la cină de îndată ce ne vom instala la Londra. A oftat. Îmi va fi tare greu să te văd şi să mă comport formal.

După câteva momente de tăcere, Rhys a spus abrupt:

— Nu-mi place deloc legătura dintre lady Berwick şi Vance. Îl voi ruga pe Trenear să-i explice foarte clar că nu vreau să-l văd la mai puţin de un kilometru de tine şi de gemene.

Helen s-a străduit să rămână relaxată, deşi cuvintele lui o îngheţaseră. O înfricoşa perspectiva de a-şi întâlni adevăratul tată – şi totuşi era curioasă. Era oare greşit să fie curioasă?

— Nici eu nu aş dori asta. Inima începuse să-i bată cu putere. Domnul Vance are familie?

— Soţia lui a murit anul trecut de pneumonie. Nu are niciun copil – toţi s-au născut morţi. Restul rudelor lui locuiesc undeva în nord şi nu vin aproape niciodată la Londra.

— Ce ironie! Să aibă un copil nelegitim cu soţia prietenului tău şi niciunul legitim! Mă întreb dacă a

supravieţuit, biata de ea, a spus cu tristeţe.

— Ar fi mai bine să nu, a spus sec Rhys. Dintr-un astfel de demon nu poate ieşi nimic bun.

Helen a încremenit, deşi ştia ce voise el să spună.

Provenea dintr-o cultură în care sângele însemna totul. Societatea era construită pe principiul că linia de sânge a cuiva îi hotărăşte întreaga viaţă – morala, temperamentul, inteligenţa, statutul social, tot ce va realiza vreodată. Oamenii nu puteau schimba nimic în ceea ce-i privea pe strămoşii lor – viitorul lor era deja decis de către trecut. Tocmai de aceea mulţi oameni cu sânge albastru considerau degradantă căsătoria cu un om de rând. Acesta era şi motivul pentru care un bărbat de succes ai cărui strămoşi, de cinci sute de ani încoace, proveneau din clasa de jos nu avea să fie respectat în aceeaşi măsură cu un nobil.

Sângele înseamnă totul.

Simţind ceva schimbat la ea, Rhys s-a aplecat să o privească.

— Ce s-a întâmplat?

Ea i-a răspuns cu greu.

— Nimic… numai că… ai fost atât de tăios.

Rhys a tăcut câteva clipe.

— Nu-mi place cum mă transform când vine vorba despre Vance, dar nu mă pot stăpâni. Nu-i vom mai pomeni niciodată numele.

Helen a închis ochii şi a încercat să-şi stăpânească lacrimile, îşi dorea să fi putut să discute cu cineva despre acea situaţie. Nu cu Quincy, care îi spusese destul de clar părerea lui. Măcar dacă ar fi putut să i se destăinuiască lui Kathleen, dar aceasta avea deja destule pe cap. Iar în starea ei nu mai avea nevoie de o grijă în plus.

Gândurile i-au fost întrerupte de Rhys, care o trăgea mai aproape de trupul lui fierbinte…

— Odihneşte-te acum, iubito, i-a şoptit. Când te vei trezi, în zori, îţi promit că bestia dezlănţuită se va fi transformat din nou în om.

Capitolul 21

În ziua care a urmat toată lumea a fost cuprinsă de frenezie: servitorii împachetau cufere, valize şi cutii de pălării pentru fiecare membru al familiei, cu excepţia lui West. Kathleen, Devon, Sutton, valetul şi Clara, camerista doamnei, trebuiau să plece la Bristol chiar în acea seară. Urmau să petreacă noaptea la un hotel din port şi să se urce pe un vapor cu aburi a doua zi de dimineaţă, în direcţia Waterford. La cererea lui Rhys, biroul de transport al magazinului *Winterborne's* le planificase călătoria în detaliu.

Cu câteva minute înainte să pornească spre gara Alton, Kathleen a găsit-o pe Helen în dormitorul ei, împachetând o mică valiză pe care aceasta să o ia ca bagaj de mână.

— Draga mea, de ce faci tu asta? a întrebat-o Kathleen. Era treaba Clarei.

— Eu m-am oferit să ajut, i-a răspuns Helen. Clara avea nevoie de câteva minute, să-şi împacheteze şi ea câteva lucruri.

— Îţi mulţumesc. Dumnezeule mare, zici că suntem într-o casă de nebuni. Tu şi gemenele aţi terminat de împachetat pentru Londra?

— Da. Plecăm dimineaţă, cu domnul Winterborne şi cu lady Berwick. Helen a deschis valiza pe pat şi i-a arătat conţinutul: vino să te uiţi. Sper că m-am gândit la toate.

Pusese înăuntru şalul preferat la lui Kathleen, din lână de culoarea ambrei, un borcan cu alune sărate, un caiet şi un creion, o trusă de cusut şi o forfecuţă, o perie şi câteva ace de păr. Mai pusese câteva batiste de rezervă, o pereche de mănuşi, un borcănel cu cremă şi o sticluţă cu apă de trandafiri, o cutie cu bomboane pentru tuse, o pereche de ciorapi, un portofel pentru mărunţiş şi un roman în trei volume.

— Gemenele au încercat să mă convingă să mai pun

şi două pistoale, în caz că vaporul va fi atacat de piraţi, i-a spus Helen. A trebuit să le aduc aminte că nu mai există piraţi în marea Irlandei de vreo două sute şi cincizeci de ani.

— Cât de dezamăgită sunt! Sunt sigură că m-aş fi descurcat cu ei. Ei bine, în absenţa aventurii, măcar voi avea ce citi. A luat în mână unul dintre volume, i-a citit titlul şi a izbucnit în râs: *Război şi pace*?

— Este foarte lung şi foarte bun, i-a răspuns Helen. Şi ştiam sigur că nu l-ai citit, pentru că l-am luat de pe al şaselea raft din bibliotecă. Chiar dacă Tolstoi te poate determina să nu-ţi mai doreşti să te măriţi, aşa cum pretinde lady Berwick, pentru tine e deja un pic cam târziu.

Încă chicotind, Kathleen a pus cartea la loc în valiză.

— Nimic nu m-ar putea determina să-mi schimb părerea despre căsnicie, după felul în care se poartă Devon cu mine. Îmi este alături în orice împrejurare, constant ca steaua polară dar totodată extrem de tandru. Am descoperit că am nevoie de el mai mult decât mi-aş fi imaginat.

— Şi el are nevoie de tine.

Kathleen a închis valiza şi a privit-o cu afecţiune.

— Îmi vei lipsi mult, Helen. Inima mi-este însă uşoară ştiind că şi tu şi gemenele vă veţi distra de minune la Londra. Mă aştept ca domnul Winterborne să vă viziteze cât se poate de des şi să-ţi satisfacă toate plăcerile. A făcut o pauză, după care a adăugat încetişor: te iubeşte, să ştii. Este evident.

Helen nu a ştiut ce să-i răspundă. Îşi dorea să-şi poată vărsa focul, să-i spună că nu conta cât de mult o iubea Rhys, pentru că tot nu ar fi fost de ajuns ca să treacă peste un fapt teribil. Şi că va fi distrus atunci când va afla cine era ea.

S-a forţat să-i zâmbească şi şi-a ferit mai apoi faţa, prefăcându-se cuprinsă de timiditate.

În secunda următoare s-a trezit îmbrăţişată de Kathleen:

— Vei avea zile fericite, draga mea. Nu vei avea deloc

probleme cu lady Berwick. Este cea mai onorabilă femeie din câte cunosc. Şi cea mai înţeleaptă. Şi tu şi gemenele puteţi să aveţi deplină încredere în ea.

— Aşa vom face. Helen a îmbrăţişat-o cu căldură. Să nu-ţi faci niciun fel de griji pentru noi. Ne vom relaxa şi ne vom petrece timpul în mod plăcut, aşteptându-vă să vă întoarceţi cu bine.

*

Oricine ar fi asistat la despărţirea dintre ei ar fi presupus că soţii Ravenel urmau să stea departe ani întregi şi nu doar câteva săptămâni. Din fericire, lady Berwick, care ura orice manifestări ale emoţiilor, a rămas tot timpul în camera ei. Iar Rhys, dând dovadă de mult tact, s-a retras în bibliotecă, să le ofere intimitate.

Şi Pandora şi Cassandra au încercat să fie amuzante, dar când a venit vremea să-şi ia rămas-bun, ochii li s-au umplut de lacrimi. Au îmbrăţişat-o pe Kathleen în acelaşi timp, făcând-o sandviş între ele. Timp de aproape un an, Kathleen le tratase cu o afecţiune aproape maternă. Iar gemenelor avea să le lipsească mult.

— Aş fi vrut să pot merge cu tine, i-a spus Pandora cu un tremur în glas. Cassandra a oftat şi ea, adânc.

— Haide, haide, s-a auzit vocea lui Kathleen din mijlocul grămezii. Ne întoarcem repede, dragelor. Între timp, să vă distraţi frumos la Londra. Iar eu mă voi întoarce cu câte un cal frumos pentru fiecare din voi. Gândiţi-vă doar la asta!

— Şi dacă armăsarul meu nu e un bun marinar? a întrebat Cassandra.

Kathleen a încercat să-i dea un răspuns, dar vocea nu i s-a auzit, pentru că gemenele nu-i dădeau drumul.

Amuzat, Devon a făcut un pas înainte şi şi-a scos soţia din îmbrăţişarea fetelor.

— Caii vor avea fiecare câte o boxă pe puntea vaporului, le-a explicat el. Şi vor avea dedesubt o plasă, ca un hamac, care să nu-i lase să cadă sau să se înece. Iar eu

voi sta mare parte din timp cu ei, să-i liniştesc.

— Şi eu, a adăugat Kathleen.

Devon a privit-o ameninţător.

— Aşa cum am vorbit şi mai devreme, va fi doar treaba mea să am grijă de cai pe drumul de întoarcere. Iar treaba ta va fi să ai grijă de viitorul meu fiu. Sau fiică.

— Nu sunt invalidă, a protestat Kathleen.

— Nu, dar pentru mine eşti cea mai importantă fiinţă din lume. Nu vreau să-ţi pun în pericol siguranţa în niciun fel.

Kathleen a încrucişat braţele la piept, prefăcându-se indignată.

— Cum să te mai contrazic?

Devon i-a zâmbit şi a sărutat-o cu zgomot.

— Chiar nu poţi. S-a întors spre gemene, le-a luat pe amândouă în braţe şi le-a sărutat pe creştet.

— La revedere, drăcuşorilor. Încercaţi să nu-i daţi de furcă lui lady Berwick. Şi să aveţi grijă de Helen.

— Este timpul să porniţi, le-a spus West din pragul uşii. Sigur că nu aveţi nevoie să vă conduc la gară?

Devon i-a zâmbit fratelui său.

— Îţi mulţumesc, dar trăsura va fi şi aşa destul de aglomerată. În plus, nu vreau să te lipsesc de plăcerea de a juca rolul de gazdă faţă de lady Berwick.

— Aici ai dreptate, a spus West, făcând un semn discret din mână, doar pentru ochii lui Devon.

— Kathleen, a spus Pandora, să ştii că vărul West a făcut din nou gestul acela cu degetul.

— Am avut un cârcel, a spus repede West şi i-a aruncat Pandorei o privire ameninţătoare.

Kathleen a zâmbit.

— West, a spus ea, ce te vei face când te vom lăsa cu toţii în pace?

West a oftat şi a sărutat-o pe frunte.

— O să-mi lipsiţi, la naiba.

*

În dimineaţa care a urmat, înainte ca restul familiei să pornească la drum, West a tras-o pe Helen deoparte ca să stea de vorbă între patru ochi. S-au îndreptat spre seră, o încăpere din sticlă şi piatră care adăpostea ferigi şi palmieri plantaţi în ghivece. Afară, pe geam, se zăreau câteva sălcii plângătoare, ale căror crengi se legănau cu tristeţe în adierile reci de iarnă.

— Mi-am dat seama, i-a spus West în timp ce se apleca să evite un coş cu plante atârnătoare, că este prima oară când tu şi gemenele rămâneţi la Londra mai mult de o noapte, fără ca vreun membru al familiei să vă însoţească.

— Uiţi de lady Berwick?

— Nu face parte din familie.

— Kathleen are o părere foarte bună despre ea.

— Doar pentru că lady Berwick a luat-o la ea după ce părinţii ei erau gata-gata să-i atârne o pancartă de gât cu „copil de dat” şi să o abandoneze la un colţ de stradă. Ştiu că ea o priveşte pe lady Berwick ca pe un izvor de înţelepciune şi bunăvoinţă, dar tu şi cu mine ştim că nu este acesta adevărul. Contesa şi Pandora se vor contra tot timpul.

Helen i-a zâmbit, citindu-i îngrijorarea din ochii albaştri.

— Nu va dura la nesfârşit. Cel mult o lună. Vom învăţa cum să ne tolerăm reciproc. În plus, domnul Winterborne va fi şi el aproape.

Cuta de îngrijorare de pe fruntea lui West s-a adâncit:

— În niciun caz nu mă simt mai bine ştiind asta.

Uimită, Helen l-a întrebat:

— Ce te îngrijorează?

— Că te va manevra şi va profita de tine.

— Domnul Winterborne nu va profita de mine.

West a pufnit:

— Spui asta pentru că deja a făcut-o. A luat-o de umeri şi a privit-o în ochi: micuţă prietenă, vreau să fii prevăzătoare şi să nu uiţi că Londra nu este un tărâm magic al fericirii şi că străinii pe care-i întâlneşti în cale nu sunt eroi sub acoperire.

Helen l-a privit cu reproş.

— Am mai ieşit şi eu în lume, să ştii. Şi nu sunt chiar atât de credulă.

El a arcuit o sprânceană:

— Putem să ne bazăm pe asta? Pentru că din câte ţin eu minte, ultima oară când ai fost la Londra ai decis să te duci acasă la Winterborne neînsoţită şi – destul de ciudat, cred eu – te-ai întors acasă defloratã.

Helen a roşit violent.

— El şi cu mine am făcut o înţelegere.

— Nu era nevoie. S-ar fi însurat oricum cu tine.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Draga mea, toată lumea ştia, cu excepţia ta, se pare. Nu te mai obosi să mă contrazici, nu avem timp pentru asta. Nu uita însă că dacă vi se întâmplă ceva, ţie sau gemenelor, vreau să-mi daţi imediat de ştire. Trimiteţi un servitor la cel mai apropiat telegraf iar eu voi veni cât ai clipi. Promite-mi că veţi face asta.

— Îţi promit. Helen s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe obraz.

— Cred că tu eşti un erou sub acoperire.

— Chiar aşa? A clătinat din cap. Înseamnă că e mai bine că nu ştii prea multe despre mine. I-a oferit braţul. Vino, e timpul să ne alăturăm celorlalţi. Ai cumva o oglinjoară?

— Mă tem că nu. La ce-ţi trebuie?

— Ai întârziat din cauza mea, ceea ce înseamnă că deja lady Berwick aruncă flăcări pe nări, iar eu nu o pot privi direct.

*

Nu a mai surprins pe nimeni că lady Berwick a insistat ca Rhys să ia loc lângă ea în trăsură când au pornit spre Londra. El a făcut întocmai, bineînţeles, dar când şi când arunca câte o privire spre Helen, care stătea pe rândul din spate cu ghergheful în poală.

În timp ce lucra la petalele unei flori delicate, asculta

ce discutau cei doi. Rhys o trata pe lady Berwick cu respect şi interes, dar nu părea câtuşi de puţin impresionat de ea. O întreba despre cai, subiectul ei preferat, mărturisind că nu ştia mai nimic despre creşterea lor şi că era, în cel mai bun caz, un călăreţ onorabil. Contesa i-a răspuns cu entuziasm, pentru că nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să ofere sfaturi şi informaţii.

Atenţia lui Helen a fost atrasă de conversaţia gemenelor, aşezate pe bancheta din spatele ei.

— … cuvântul acela din „Othello” pe care nu ar trebui să-l ştim, spunea Pandora.

— Futil? a ghicit Cassandra.

— Nu, prostuţo. Acela nu este din „Othello” ci dintr-una din operele lui Henry. Mă refeream la cum i-a spus Othello Biancăi atunci când a crezut că ea îl iubeşte pe altul. Văzând expresia nedumerită a surorii ei, Pandora i-a şoptit la ureche cuvântul interzis.

— Pe acesta nu-l ştiam, a spus Cassandra.

— Asta pentru că ai citit versiunea prescurtată. Eu am citit originalul şi am căutat cuvântul în dicţionar. Înseamnă „femeie care se culcă cu bărbaţi pentru bani”.

— De ce ar plăti-o un bărbat pe o femeie ca să se culce cu el? a întrebat Cassandra, care părea să nu mai înţeleagă nimic. Poate doar dacă este foarte frig şi nu sunt suficiente pături. Dar n-ar fi mai simplu să mai cumpere câteva pături?

— Eu una aş prefera să mă culc cu un câine. Sunt mult mai calzi decât oamenii.

Tulburată de cele auzite, Helen şi-a spus că nu era corect să le ţină pe gemene în întuneric. Cu ani în urmă, se gândise să le spună dinainte despre ciclu, ca să nu fie luate pe nepregătite atunci când se întâmpla, să nu se sperie, să nu se şocheze. De ce să fie ţinute în continuare în ignoranţă? La urma-urmei, dacă erau prevenite erau mai puternice. S-a decis să stea de vorbă cu ele cu prima ocazie. Era mai bine decât să le lase să tragă singure concluzii, cu siguranţă greşite.

Trenul a ajuns în gara Waterloo. Peroanele erau la fel

de aglomerate şi de zgomotoase. În clipa în care familia Ravenel şi însoţitorii au coborât, au fost luaţi în primire de patru angajaţi ai *Winterborne's* îmbrăcaţi în uniforme albastre, care le-au luat bagajele, le-au aşezat pe cărucioare şi le-au făcut loc ca prin minune prin marea de oameni. Pe Helen o amuza că lady Berwick se străduia să nu pară deloc impresionată în timp ce era escortată la una dintre cele două trăsuri – una pentru familie, cealaltă pentru servitori – plus un furgon pentru bagaje.

Trăsura lui Rhys era minunată şi modernă, finisată cu lac negru, cu elaborata monogramă *Winterborne* pe lateral. Rhys le-a ajutat personal pe fiecare să urce, începând cu lady Berwick, urmată de Helen. S-a oprit când una dintre gemene l-a tras rugător de o mânecă. A aruncat o privire fugară spre cele două femei care se aşezaseră deja şi le-a spus:

— Vă rog să-mi îngăduiţi un moment.

Uşa s-a închis, lăsându-le înăuntru pe Helen şi pe lady Berwick.

Contesa s-a încruntat:

— Despre ce este vorba?

Helen a clătinat din cap.

Uşa s-a deschis cu un *clic,* după care s-a închis. *Clic.* S-a deschis din nou şi iar s-a închis.

Helen şi-a dat seama că gemenele se jucau cu mânerul uşii, care se deschidea dacă era apăsat uşor, şi nu dacă era rotit, ca la trăsurile obişnuite.

— Fetelor! a exclamat iritată lady Berwick, când uşa s-a deschis din nou. Urcaţi imediat în trăsură! Cassandra şi Pandora au intrat, supuse. Contesa le-a aruncat o privire de gheaţă. Nu e frumos să vă jucaţi cu mânerele uşilor.

— Domnul Winterborne ne-a dat voie, a murmurat Pandora.

— Îndrăznesc să spun că domnul Winterborne nu ştie foarte multe despre buna-creştere a domnişoarelor.

Rhys s-a aşezat lângă contesă şi i-a răspuns serios, deşi ochii îi zâmbeau:

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă. Când am văzut cât

erau de interesate m-am gândit să le arăt cum funcţionează mecanismul.

Îmbunată, contesa a spus pe un ton mai scăzut:

— Minţile tinere nu trebuie să fie foarte active. Prea multă gândire atrage după ea apariţia viciilor.

Helen a împuns-o cu cotul pe Pandora, avertizând-o să nu scoată niciun cuvânt.

— Şi părinţii mei erau de aceeaşi părere, i-a răspuns Rhys. O minte excesiv de activă te face insolent şi nemulţumit, spunea tatăl meu. Trebuie să-ţi ştii locul, îmi repeta mereu. Şi să ţi-l păstrezi.

— L-aţi ascultat? l-a întrebat lady Berwick.

El a râs.

— Dacă aş fi făcut-o, în clipa aceasta aş fi fost la tejghea, în micul meu magazin de pe High Street şi nu în trăsură, lângă o contesă.

Capitolul 22

Spre dezamăgirea lui Helen, nu a avut prea multe ocazii să se vadă cu Rhys în prima lor săptămână la Londra. Lipsise câteva zile de la birou, aşa că avea multe de făcut. Când a venit în vizită la Ravenel House, într-o după-amiază, a trebuit să se mulţumească să schimbe cu ea câteva banalităţi, în timp ce lady Berwick şi gemenele stăteau aşezate lângă ei. Regulile de vizită ale lui lady Berwick erau explicite şi de neîncălcat: vizitele trebuiau făcute doar în orele anunţate iar vizitatorii nu rămâneau mai mult de cincisprezece minute. Când sfertul de oră s-a încheiat, contesa s-a uitat sugestiv spre ceas.

Privirea lui Rhys a întâlnit-o pe a lui Helen, amândouă pline de nerăbdare şi de dor.

— Cred că am zăbovit destul.

— Vizita dumitale ne-a făcut mare plăcere, domnule Winterborne, i-a răspuns lady Berwick, ridicându-se la rândul ei în picioare. Eşti binevenit să iei cina cu noi

poimâine seară, dacă îţi permite programul.

— Vineri? Rhys s-a încruntat a regret. Aş vrea din tot sufletul, dar i-am promis deja primului ministru că particip la o cină privată.

— Domnului Disraeli? a întrebat Helen făcând ochii mari. Este prieten cu tine?

— Suntem cunoştinţe. Vrea sprijinul meu pentru o moţiune de cenzură la legea muncii, care să le dea dreptul muncitorilor la grevă.

— Nici nu ştiam că grevele sunt ilegale, a spus Helen.

Rhys a zâmbit, văzând-o interesată.

— Numai câteva meserii – tâmplării, cărămidarii şi lucrătorii în topitorii – au acest drept legal. Ceilalţi nu, ceea ce înseamnă că pot ajunge la închisoare dacă întrerup lucrul.

— Şi vrei ca ei să aibă drept la grevă? l-a întrebat Helen. Patron fiind?

— Da. Clasa muncitoare ar trebui să se bucure de aceleaşi drepturi ca oricare alţii, în societate.

— Nu este menirea femeilor să se preocupe de astfel de lucruri, a spus lady Berwick, făcând semn a lehamite. Voi căuta o altă dată pentru cină care să-ţi convină, domnule Winterborne.

— Îl conduc eu, doamnă, a spus repede Helen, care îşi dorea să petreacă măcar câteva clipe singură cu Rhys.

Lady Berwick a clătinat hotărâtă din cap:

— Draga mea, nu se cade să însoţeşti un domn până la uşă.

Helen le-a aruncat surorilor ei o privire rugătoare.

Cât ai clipi, Pandora a împins cu piciorul scaunul din faţa ei, răsturnându-l.

— Drace! a exclamat. Cum s-a întâmplat oare aşa ceva?

Contesa s-a întors imediat spre ea.

— Pandora, cum poţi folosi acel cuvânt?

— Ce să spun atunci când răstorn ceva?

— Poţi folosi un alt cuvânt, ca de exemplu… Lady Berwick a căzut pe gânduri, căutând termenul potrivit, iar

Helen a profitat de ocazie şi s-a strecurat pe uşă, împreună cu Rhys.

Fără să scoată un cuvânt, el a prins-o în braţe şi a sărutat-o apăsat.

— Helen? s-a auzit vocea contesei, venind din salon.

Rhys i-a dat imediat drumul din îmbrăţişare. Se uita fix la ea, deschizând şi închizând pumnii, de parcă abia se abţinea să nu o atingă.

Ameţită de sărut, Helen i-a spus:

— Cred că ar fi mai bine să pleci.

Rhys s-a dus să-şi ia pălăria şi mănuşile şi i-a aruncat o ultimă privire:

— Voi veni din nou, în ziua de vizită, *cariad*. În ultimele cincisprezece minute am suferit ca un om flămând în faţa vitrinei unei brutării.

— Când te voi revedea?

Şi-a pus pălăria pe cap…

— Voi avea grijă să te aducă la magazin, luni seară.

— Vom avea parte şi de puţină intimitate? a întrebat Helen neîncrezătoare, urmându-l spre uşă.

Rhys a mai privit-o o dată şi a mângâiat-o pe obraz.

— Magazinul este teritoriul meu, i-a răspuns. Tu ce crezi?

*

În ziua care a urmat, salonul s-a umplut cu nici mai mult nici mai puţin de douăsprezece femei pe care lady Berwick le invitase într-un anume scop. Erau matroanele care supervizau cele mai importante evenimente ale sezonului. Ele erau responsabile cu pregătirea următoarei generaţii de soţii şi mame, iar soarta fetelor de măritat depindea numai de bunul lor plac.

— Să vorbiţi cât mai puţin, le-a spus lady Berwick, severă. Nu uitaţi că tăcerea e de aur. S-a uitat spre Pandora şi a adăugat: în cazul tău, e chiar de platină.

Cele trei surori se aşezaseră într-un colţ al salonului, tăcute şi făcând ochii mari la matroanele care sporovăiau şi

beau ceai în cinstea reginei. O discuţie absolut genială despre vreme a dus la un consens: era neobişnuit de frig, iar primăvara avea să sosească târziu în acel an, cu siguranţă.

Helen a fost mai atentă când a auzit-o pe lady Berwick cerându-le părerea celorlalte despre modista de la *Winterborne's,* primind asigurări că doamna în chestiune, pe nume Allenby, făcea rochii de o calitate excepţională. Iar de când devenise furnizor al Casei Regale trebuia să te treci pe o listă de aşteptare ca să prinzi o programare.

— Este de presupus, a spus zâmbind una dintre matroane, că lady Helen va reuşi să obţină programarea fără să fie nevoită să aştepte.

Helen şi-a plecat capul cu timiditate.

— Cred şi eu, a spus lady Berwick în locul lui Helen. Domnul Winterborne este foarte amabil.

— Aţi făcut cunoştinţă? a întrebat-o una din doamne.

A urmat un cor de scârţâituri de scaune, pentru că se trăgeau cu toate mai aproape, cu urechile ciulite ca nu cumva să rateze răspunsul contesei.

— Ne-a însoţit până la Londra, cu trenul.

Un zumzet s-a ridicat deasupra capetelor lor. Lady Berwick i-a aruncat lui Helen o privire plină de subînţeles.

Helen a prins din zbor:

— Dacă ne daţi voie, a spus supusă, surorile mele şi cu mine am dori să ne retragem în birou, pentru studiu.

— Foarte bine, dragile mele. Ocupaţi-vă de educaţia voastră.

Helen şi gemenele au făcut câte o plecăciune şi au ieşit. Nici nu apucaseră să treacă pragul că o mulţime de întrebări despre Winterborne au umplut încăperea.

— Să mergem sus, le-a spus Helen surorilor ei, destul de stânjenită pentru că ele se opriseră să asculte. Nu este frumos să trageţi cu urechea.

— Aşa este, a încuviinţat Pandora, dar e singurul mod să aflăm chestii fascinante despre alţii.

— Şşt, a spus Cassandra, forţându-se să audă mai bine.

— Trăsăturile lui sunt plăcute, dar nu suficient de delicate precum ţi-ai putea dori, spunea lady Berwick. A făcut o pauză, după care a continuat, coborând tonul: are păr des şi negru şi un fizic robust şi viril.

— Şi temperamentul? a întrebat cineva.

— Este năvalnic, asemenea unui barbar, i-a răspuns lady Berwick fără să stea pe gânduri. Evident, este bine adaptat la datoria paternităţii.

A urmat un val de noi întrebări.

— Mă întreb dacă la genul acesta de întâlniri discută vreodată şi despre opere de caritate, a şoptit Cassandra, în timp ce Helen o trăgea de mânecă.

*

Pentru că reuşiseră să supravieţuiască întâlnirii cu doamnele fără să se sinucidă din punct de vedere social, cele trei fete au fost scutite de obligaţia de a primi oaspeţi a doua zi, la orele de vizită. Pandora o ajuta pe Cassandra să deseneze planşeta jocului pe care-l inventa în timp ce Helen stătea singură în bibliotecă, cu o carte în mână.

Câteva minute bune s-a uitat la pagina cărţii fără să citească cu adevărat. Gândurile i se roteau în minte, ca într-un carusel. Îi era rece, deşi în cameră nu era deloc frig, aşa că a lăsat cartea jos şi şi-a încrucişat braţele.

— Doamnă, a auzit vocea lui Peter, valetul, care îşi făcuse apariţia în prag. Lady Berwick vă poftеşte în salonul de primire.

Helen s-a îndreptat în scaun şi l-a privit nedumerită.

— A spus cumva de ce?

— Ca să staţi de vorbă cu vizitatorul dânsei.

Helen s-a foit pe scaun.

— A trimis şi după gemene?

— Nu, doamnă.

— Spune-i te rog că voi coborî imediat.

Şi-a netezit părul şi fustele, după care a coborât treptele şi s-a îndreptat spre salonul de primire. A clipit şi a încetinit când a văzut că lady Berwick o aştepta deja în

prag.

— Doamnă? a întrebat.

Contesa stătea cu spatele spre vizitatorul din salon. Era la fel de impozantă şi de elegantă ca de obicei, dar ceva la ea i-a amintit de un graur pe care-l văzuse cândva într-o colivie, în magazinul unui vânzător de păsări. Deşi avea aripile legate cu sfoară, ochii îi erau alerţi şi străluceau, dornici de libertate.

— În mod neaşteptat, i-a spus lady Berwick, moştenitorul soţului meu a vrut să te cunoască. Nu este cazul să vorbeşti prea mult. Şi îndreaptă-ţi spatele.

Fără alt preambul, Helen s-a trezit împinsă în salon.

— Lady Helen, a spus contesa, ţi-l prezint pe nepotul meu, domnul Vance.

Capitolul 23

Helen a simţit o mie de arsuri prin tot corpul, de parcă ar fi fost aruncată în flăcări. După care nu a mai simţit nimic, cu excepţia bătăilor puternice ale inimii. A făcut o reverenţă, fără să ridice privirea.

— Mă bucur să te cunosc, l-a auzit spunând. Vocea lui era plăcută, destul de blândă şi de melodioasă, nu foarte profundă.

O forţă exterioară părea să o ghideze. A făcut câţiva paşi în încăpere şi s-a aşezat pe scaunul de lângă sofa, aranjându-şi fustele, din obişnuinţă. Abia după ce Vance s-a aşezat pe sofa a îndrăznit să se uite la el.

Albion Vance era un bărbat neobişnuit de frumos. Nu mai văzuse pe nimeni care să fi arătat ca el, cu pielea albă şi neobişnuit de tinerească; ochii de un gri-bleu pal şi părul argintiu, strălucind ca interiorul unei scoici. Trăsăturile lui perfect şlefuite îi aminteau de capetele de ceară din vitrinele bărbierilor, care prezentau ultima modă în materie de tunsori. Era un bărbat nu prea înalt, suplu şi cu o constituţie compactă, îşi încrucişase picioarele cu o graţie

de felină. A constatat, neplăcut impresionată, că avea genele şi sprâncenele negre, la fel ca ale ei. Din fericire, a reuşit să-şi păstreze calmul şi să-şi înăbuşe orice senzaţie.

Vance o privea foarte detaşat. Avea ceva magnetic, uşor corupt, ca o flacără îngheţată animată de un spirit egocentric.

— Îmi aminteşti de mama ta, a spus el. Numai că tu eşti mult mai delicată.

Perfect conştientă că fusese studiată cu atenţie, Helen l-a întrebat:

— Aţi cunoscut-o, domnule Vance? Nu-mi amintesc să vă fi văzut la Eversby Priory.

— Am întâlnit-o de câteva ori, la diferite evenimente sociale, atunci când era în oraş. I-a zâmbit, dând la iveală un şir de dinţi mici, albi şi perfecţi. Era de o frumuseţe captivantă, de o impetuozitate aproape copilărească. Adora să danseze şi nu putea sta jos când auzea muzică. Chiar i-am spus odată că-mi amintea de o poveste, cea despre pantofiorii roşii.

Helen urâse dintotdeauna acea poveste, în care o fetiţă care îndrăznise să poarte pantofi roşii la confirmare fusese blestemată să danseze, cu ei în picioare, până în ziua morţii.

— Vă referiţi la povestea scrisă de Hans Christian Andersen? Cea moralizatoare, despre pedepsirea păcatelor?

Zâmbetul i s-a şters de pe chip şi a continuat să o studieze atent:

— Ca să fiu sincer, nu-mi mai amintesc morala poveştii.

— A trecut mult timp de când aţi citit-o, fără îndoială. Chipul lui Helen era o mască de nepătruns, aceeaşi care le enerva pe gemene, provocându-le să o numească „sfinxul”. Pantofii roşii au devenit instrumente ale morţii, după ce fetiţa s-a lăsat pradă tentaţiei.

Vance o privea suspicios. Era clar că se întreba dacă paralela fusese făcută deliberat.

— Mi-a părut rău să aflu despre moartea mamei tale,

ca şi de cele ale tatălui şi fratelui tău. Au fost vremuri cu adevărat tragice pentru familia Ravenel.

— Sperăm acum în zile mai fericite, a spus Helen pe un ton neutru.

Vance s-a întors zâmbind ironic spre lady Berwick.

— Familia Ravenel pare să-şi revină spectaculos. Inteligentă, Kathleen nu a pierdut deloc timpul şi a pus mâna pe următorul conte de Trenear.

Contesa nu şi-a ascuns deloc nemulţumirea în faţa insinuării că ea s-ar fi măritat cu Devon din calcul şi oportunism.

— Este o căsătorie din dragoste, a răspuns scurt.

— La fel a fost şi prima ei căsătorie. Ce noroc pe Kathleen să se îndrăgostească atât de uşor!

Helen îl ura. Avea ceva impur în el, ceva nespus de crud. Era îngrozită că şi prin venele ei curgea acelaşi sânge. Şi-a amintit ce-i spusese Rhys cu câteva nopţi în urmă. *Dintr-un astfel de demon nu poate ieşi nimic bun.* Acum, că-l cunoscuse pe Vance, era complet de acord. Cum de căzuse mama ei sub vraja unui astfel de individ? Sau Peggy Crewe?

Vance s-a întors din nou spre ea.

— Lady Helen, am auzit că te-ai logodit cu domnul Winterborne. Mare păcat că trebuie să-ţi iei un soţ care nu face parte din sfera ta socială. Totuşi, vă felicit pe amândoi.

Cuvintele au rănit-o mai adânc decât o făcuse lady Berwick când îi spusese acelaşi lucru, în Hampshire.

Numai gândul că Vance o necăjea deliberat a făcut-o pe Helen să rămână calmă. Era însă foarte tentată să-i spună că, dacă tot îl preocupa ideea ca oamenii să nu-şi părăsească „sfera socială”, ar fi trebuit să se abţină să aibă aventuri cu femei măritate.

— Sper că ai fost avertizată deja, a continuat Vance, că este foarte posibil ca viitorii tăi copii să fie grosolani şi rebeli, pentru că au asta în sânge. Poţi îmblânzi un lup, dar puii lui se vor naşte tot sălbatici. Galezii sunt nestatornici şi necinstiţi prin natura lor. Mint adesea, cu uşurinţă şi ar face orice să nu fie nevoiţi să muncească cinstit.

Helen s-a gândit imediat la Rhys, care muncise fără oprire întreaga lui viaţă şi nu făcuse nimic să merite dispreţul unui bărbat care, prin naştere, avea o mulţime de privilegii. Simţind că-şi încleşta involuntar pumnii, s-a controlat şi şi-a încrucişat mâinile în poală.

— Cum de sunteţi atât de bine informat cu privire la acest subiect? l-a întrebat.

Lady Berwick a încercat să intervină:

— Domnule Vance, sunt de părere că…

— Multe lucruri le-am aflat de la cunoştinţe, i-a răspuns el lui Helen, dar am făcut şi un tur al Ţării Galilor, ca să adun informaţii pentru un pamflet pe care am intenţionat să-l scriu. Am considerat de obligaţia mea să militez pentru interzicerea limbii galeze în şcoli. Este o limbă inferioară, dar ei se agaţă cu disperare de ea.

— Ca să vezi! a spus încet Helen.

— Oh, da, a spus Vance, fie scăpându-i unda de sarcasm din vocea ei, fie alegând să o ignore. Ceva trebuie făcut, pentru ca inteligenţa lor să fie trezită la viaţă. Iar acest lucru va începe doar când vor fi obligaţi să vorbească numai în engleză, fie că le place sau nu. Pe măsură ce continua, Helen şi-a dat seama că nu mai încerca să o provoace, ci vorbea din convingere. Galezii trebuie salvaţi de propria brutalitate şi trândăvie. Aşa cum stau lucrurile acum, nu sunt buni nici de servitori.

Lady Berwick a aruncat o privire spre Helen şi a încercat să destindă atmosfera:

— Cred că te-ai simţi uşurat când te-ai reîntors în Anglia, i-a spus ea lui Vance.

Răspunsul lui a fost plin de emfază:

— Aş prefera să fiu aruncat în iad, în cazanul cu smoală, decât să mă întorc în Ţara Galilor.

Neputând să-l mai suporte nici măcar o secundă, Helen s-a ridicat şi i-a spus cu răceală:

— Sunt sigură că acest lucru se poate aranja, domnule Vance.

Luat prin surprindere, Vance s-a ridicat la rândul lui în picioare.

— Ei bine…

— Vă rog să mă scuzaţi, a spus Helen. Trebuie să-mi termin corespondenţa. Şi a ieşit din cameră fără vreun alt cuvânt, luptându-se cu tentaţia de a o lua la fugă.

*

Helen nu avea nici cea mai mică idee câte minute trecuseră de când stătea ghemuită în pat, ştergându-şi ochii cu batista şi încercând să respire, deşi pieptul îi era săgetat de durere.

Ar fi fost infinit mai bine să nu fi avut deloc tată decât să-l aibă pe acesta. Albion Vance era mai demn de dispreţ decât şi ar fi putut imagina vreodată. Iar ea era a lui. Sânge din sângele lui.

Păcatele părinţilor se vor răsfrânge asupra copiilor. Oricine ştia acest principiu biblic. Ceva din natura lui, din răutatea lui, se transferase sigur şi la ea.

A auzit o bătaie scurtă în uşă. Lady Berwick a intrat, aducând două pahare cu un lichid de culoarea ambrei.

— Te-ai comportat foarte bine, i-a spus, oprindu-se la piciorul patului.

— Ţi-am insultat oaspetele, a spus Helen pe un ton supus.

— Nu era oaspetele meu, i-a răspuns contesa. Este un parazit dezgustător. Un vierme. N-am avut nici cea mai mică idee că-şi va face apariţia azi, aici.

Helen şi-a şters nasul în batista mototolită.

— Domnul Winterborne va fi furios. Mi-a spus foarte clar că nu vrea să am de-a face cu domnul Vance.

— Dacă aş fi în locul tău, nu i-aş spune, în cazul acesta.

Helen a ghemuit batista în palmă.

— Mă sfătuiţi să ţin secret?

— Cred că şi eu şi tu suntem conştiente că este în interesul *tău* să nu-i spui nimic domnului Winterborne.

Helen o fixa cu privirea, înmărmurită.

Dumnezeule, ştia. *Ştia!*

Lady Berwick s-a apropiat de ea şi i-a întins unul dintre pahare.

— Coniac, a spus.

Helen a ridicat paharul la buze şi a luat o înghiţitură mică, urmată de o alta. Băutura i-a ars buzele şi gâtul. Era foarte tare.

— Credeam că doamnele nu beau coniac, a spus.

— Nu în public. Dar pot lua câte un stimulent, când situaţia o cere.

În timp ce Helen îşi sorbea coniacul, lady Berwick i-a vorbit fără superioritate, aproape cu blândeţe:

— Anul trecut, când l-am informat pe Vance că buna mea Kathleen va intra în familia voastră, prin căsătorie, el mi-a povestit despre aventura avută cu mama ta. A pretins că eşti copilul lui. Când te-am văzut pentru prima oară, nu am mai avut nicio îndoială. Părul tău are aceeaşi culoare pe care a avut-o şi al lui cândva, ochii şi sprâncenele sunt ale lui.

— Kathleen ştie?

— Nu are nici cea mai mică idee. Nu ştiam nici dacă tu ai aflat până când ţi-am văzut chipul, înainte de a intra în salon. Te-ai adunat însă foarte repede. Ai o stăpânire de sine admirabilă, Helen.

— Domnul Vance intenţiona să-mi dea astăzi această veste?

— Da, numai că tu i-ai dejucat planurile şi nu a mai putut face o scenă dramatică. Contesa s-a oprit şi a băut din pahar, după care a adăugat: înainte să plece, mi-a spus foarte clar că trebuie să-ţi comunic că este tatăl tău.

— Acest cuvânt nu i se aplică.

— Sunt de acord. Un bărbat nu poate fi numit tată numai pentru că a avut odată, la momentul oportun, un spasm al vintrelor.

Helen a zâmbit trist. Exact asta ar fi spus şi Kathleen. S-a ridicat în capul oaselor şi şi-a şters colţurile ochilor cu degetele.

— O să-mi ceară bani, a spus.

— Evident. Curând, vei avea pe mână una dintre cele

mai mari averi din Anglia. Nu am nicio îndoială că în viitor îţi va cere să-i influenţezi deciziile soţului tău, într-un anume sens.

— Nu i-aş putea face una ca asta domnului Winterborne. În plus... nu aş putea trăi cu această ameninţare planând asupra capului meu.

— Eu o fac de zeci de ani, fata mea. Din ziua în care m-am măritat cu lordul Berwick am ştiut că, dacă nu vom reuşi să avem un fiu, va trebui să mă ploconesc în faţa lui Vance. Iar de-acum va trebui ca şi tu să faci la fel. Dacă nu-i vei îndeplini toate cererile îţi va distruge căsnicia.

— Nu-i voi da prilejul să o facă. Îi voi spune chiar eu adevărul domnului Winterborne.

Lady Berwick făcuse ochii mari.

— Doar nu eşti într-atât de naivă încât să crezi că o să te mai vrea, după ce va afla.

— Nu. Ştiu că n-o să mă mai vrea. Dar îi datorez adevărul.

Contesa a dat restul de coniac pe gât, a lăsat paharul deoparte şi i-a vorbit cu convingere:

— Să-ţi cântăreşti dinainte cu grijă fiecare cuvânt, copilă. A aşteptat ca privirea chinuită a lui Helen să o întâlnească pe a ei. Lumea nu e deloc blândă cu femeile. Viitorul nostru se construieşte pe dune de nisip. Eu sunt *contesă,* Helen, şi totuşi, în iarna vieţii mele este mai mult ca sigur că voi deveni doar o văduvă săracă, o nulitate. Trebuie să faci tot ce este necesar ca să te măriţi cu domnul Winterborne, pentru că o femeie are mare nevoie de un lucru, mai presus de toate. De siguranţă. Chiar dacă vei pierde afecţiunea soţului tău, o fărâmă din averea lui îţi va garanta că nu vei suferi de sărăcie şi degradare. Cel mai bine ar fi să-i poţi dărui un fiu – *aceasta* este adevărata putere a unei femei.

— Winterborne nu-şi va dori un fiu care să fie descendentul lui Vance.

— Dar nu va mai avea ce face după ce se va întâmpla asta, nu-i aşa?

Helen o privea cu ochi mari.

— N-aş putea să-l înşel în acest fel.

— Eşti naivă, draga mea, i-a spus contesa. Chiar crezi că el nu are părţi de viaţă, trecute sau prezente, pe care le ţine ascunse de tine? Soţii nu sunt niciodată complet sinceri cu soţiile lor – altfel nicio căsnicie nu ar rezista.

Tâmplele îi zvâcneau şi avea o senzaţie de greaţă. Era clar că o păştea o migrenă.

— Mă simt rău, a şoptit.

— Termină-ţi coniacul. Contesa s-a apropiat de geam şi a privit dincolo de perdele. Vance vrea să te vadă mâine. Dacă refuzi, se va duce la Winterborne, înainte ca soarele să apună.

— Nu refuz, i-a răspuns Helen. Dacă tot îi spunea lui Rhys, măcar să o facă la momentul ales de ea, în termenii ei.

— Îi voi trimite vorbă să ne întâlnim pe teren neutru. Nu se cuvine să vină din nou la Ravenel House.

Helen s-a gândit puţin.

— La *British Museum,* a sugerat. Gemenele îşi doresc să viziteze Galeriile de zoologie. Aş putea schimba acolo câteva cuvinte cu el, feriţi de ochi curioşi.

— Mi se pare o idee bună. Ce loc de întâlnire să-i sugerez?

— Expoziţia de şerpi veninoşi, a spus Helen şi a mai sorbit o dată din pahar.

Lady Berwick a zâmbit, după care a redevenit serioasă.

— Cunosc deja cum îţi va prezenta Vance situaţia, pentru că ştiu cum îi funcţionează mintea. Nu va folosi cuvântul „şantaj”, pentru că nu-i place. Mai degrabă îţi va cere o „taxă anuală” şi îţi va da în schimb şansa să fii fericită cu domnul Winterborne.

— Nu există o taxă pe fericire, a spus Helen, frecându-se pe frunte.

Contesa a privit-o cu compasiune:

— Biata mea fată… fericirea nu o obţii gratis, în niciun caz.

Capitolul 24

— Eşti sigură că nu s-a întâmplat nimic, Helen? a întrebat-o Cassandra după ce au coborât din trăsura familiei. Ai fost foarte tăcută iar ochii îţi strălucesc ciudat.

— Mă doare capul, atâta tot.

— Oh, îmi pare rău. Poate că era mai bine să venim altă dată?

— Nu m-aş fi simţit nicidecum mai bine dacă rămâneam acasă. O scurtă plimbare sper să-mi facă bine.

S-au prins de braţ şi au pornit. Pandora era mult înaintea lor, grăbindu-se să ajungă la porticul impozant din piatră care marca intrarea în muzeu.

Lady Berwick a pufnit nemulţumită, aproape alergând în urma fetei.

— Pandora, nu e cazul să galopezi ca un cal de curse!

British Museum, un pătrat construit în stil grecesc cu o grădină care se întindea pe doi acri era atât de mare că abia dacă reuşiseră să vadă o treime din exponate în cele cel puţin şase vizite făcute în trecut. Cu o seară înainte, când lady Berwick sugerase în treacăt să treacă pe acolo, gemenele fuseseră încântate. Helen fusese ceva mai reţinută, pentru că ştia motivul real al vizitei.

După ce au cumpărat biletele şi au luat din hol câte o hartă imprimată, au pornit în grup spre scara principală care ducea la etajele superioare. La intrarea în Galeriile de zoologie, la baza scării, fuseseră aşezate cu mare artă trei girafe. Doar piciorul uneia era mai înalt decât lady Berwick. O balustradă din lemn ţinea exponatele la distanţă de publicul curios.

S-au oprit să privească animalele împăiate. Aşa cum era previzibil, Pandora s-a întins peste balustradă, cu mâna întinsă.

— Pandora! a exclamat lady Berwick. Dacă atingi exponatele să ştii că nu mai venim niciodată la muzeu!

Pandora s-a întors spre ea cu o privire rugătoare

— O girafă e *chiar aici,* o girafă care a alergat cândva prin savana africană, iar eu să nu o ating?

— În niciun caz.

— Nu există niciun semn care să-mi interzică.

— Balustrada este suficientă.

— Dar girafa este atât de aproape! a spus Pandora cu regret. Dacă v-aţi uita doar cinci secunde în altă parte, aş putea să o ating... şi nu mi-aş mai pune întrebări despre cum se simte la mână.

Cu un oftat, lady Berwick s-a uitat în jur, asigurându-se că nu le vedea nimeni.

— Repede! i-a spus.

Pandora a întins mâna şi i-a atins genunchiul acoperit de o blană scurtă, după care s-a îndepărtat.

— Parc-ar fi un cal, a spus cu satisfacţie. Firele sunt mai scurte de un centimetru. Nu vrei să pui şi tu mâna, Cassandra?

— Nu, mulţumesc.

Pandora a luat-o de mână pe sora ei geamănă.

— Haide! Mergem mai întâi la animalele cu copite sau la cele cu gheare?

— Cu gheare.

Lady Berwick a dat să le urmeze pe fete dar s-a oprit să mai arunce o privire spre girafe. S-a apropiat şi i-a atins pe furiş piciorul uneia, după care s-a uitat vinovată în direcţia lui Helen.

Aceasta şi-a înăbuşit un zâmbet. S-a prefăcut că se uita pe hartă şi că nu văzuse nimic.

După ce contesa li s-a alăturat gemenelor în galeria de sud, Helen s-a îndreptat spre cea de nord, care era alcătuită din cinci săli vaste cu exponate aşezate în cutii imense de sticlă. A trecut de cea de-a doua, pe lângă expoziţia de reptile. S-a oprit o clipă în faţa unei reptile cu gâtul plin de cute, care i-a amintit de gulerul reginei Elizabeth. După ce scria pe plăcuţă, şopârla îşi putea înfoia pliurile, ca să pară ameninţătoare.

Înainte să ajungă la încăperea şerpilor, un bărbat s-a apropiat de ea. Ştiind că era Vance, a închis o clipă ochii,

simţind cum trupul i se tensiona.

Se prefăcea că studiază o pereche de cameleoni africani, într-un final, a şoptit:

— Parfumul tău... este acelaşi cu al mamei tale. Orhidee *calanthe* şi vanilie... nu l-am uitat niciodată.

Ideea că-i cunoştea atât de bine parfumul mamei a prins-o pe nepregătite. Nimeni nu-şi dăduse seama până atunci că îl folosea pe acelaşi.

— Am găsit reţeta într-unul din jurnalele ei.

— Ţi se potriveşte.

Helen a ridicat privirea şi l-a surprins studiind-o. Avea ochii de culoarea cerului de noiembrie.

— Eşti o fată drăguţă, dar mama ta era frumoasă, a comentat. Aduci destul de mult cu mine. Te-a iubit?

— Aş prefera să nu discutăm despre mama.

— Vreau doar să înţelegi că a însemnat mult pentru mine.

Helen s-a întors spre unul dintre exponate. Domnul Vance aştepta probabil un răspuns de la ea, dar nu-i venea niciunul în minte.

Absenţa răspunsului ei a părut să-l irite.

— Bineînţeles că eu sunt seducătorul fără inimă, a spus pe un ton sec, care şi-a abandonat iubita şi fiica nounăscută. Adevărul era că Jane nu avea deloc intenţia să-l părăsească pe soţul ei şi nici eu nu aş fi vrut să facă asta. În ceea ce te priveşte pe tine... nu puteam face nimic pentru tine şi nici tu pentru mine...

— Numai că acum sunt logodită cu un bărbat foarte bogat, la întrerupt Helen cu răceală. Şi am devenit brusc interesantă. Să nu mai pierdem timpul, domnule Vance. Ai o listă de obiecte pe care vrei să ţi le cumpăr sau îmi comunici doar o cifră?

A ridicat o sprânceană:

— Speram să ajungem la o înţelege fără să ne jignim.

Helen a tăcut şi a aşteptat, forţându-se să dea dovadă de răbdare şi privindu-l într-un fel care a părut să-l deranjeze.

— Un mic de sloi de gheaţă, asta eşti, nu-i aşa? Ai

ceva de vestală. Nu ai deloc entuziasm şi nici înflăcărare. Asta lipseşte la frumuseţea moştenită de la mama ta.

Ea a refuzat să muşte din momeală.

— Ce doreşti, domnule Vance?

— Printre multele preocupări filantropice ale lui lady Berwick se numără şi o societate care se ocupă de oamenii săraci lipsiţi de vedere. Vreau să-l convingi pe Winterborne să doneze douăzeci de mii de lire consiliului care administrează această societate filantropică. Îi vei spune că, cu ajutorul acestei donaţii generoase, se vor putea cumpăra câteva case în West Hackney care fie date în chirie, iar cu beneficiile în urma închirierii vor fi ajutaţi săracii orbi.

— În loc de asta, a spus Helen, vei beneficia tu.

— Donaţia trebuie făcută imediat. Am urgent nevoie de capital.

— Vrei să-i cer bani domnului Winterborne înainte chiar de a mă fi măritat cu el? l-a întrebat Helen neîncrezătoare. Nu cred că voi reuşi să-l conving.

— Femeile au căile lor. Te descurci tu.

Helen a clătinat din cap.

— Nu va da niciun ban până nu va face cercetări în privinţa societăţii. Va afla, cu siguranţă.

— Nu are ce să descopere, i-a răspuns Vance. Numele meu nu este în niciun fel legat în scris de proprietăţile din West Hackney. Este doar un aranjament verbal.

— Ce se va întâmpla cu bieţii orbi?

— Parte din bani va ajunge la ei, bineînţeles, pentru ca totul să pară legal.

— Vreau să înţeleg bine situaţia: îţi şantajezi fiica, pentru ca mai târziu să poţi fura de la nişte bieţi orbi.

— Nimeni nu fură nimic de la orbi – banii nu sunt ai lor, oricum. Iar acesta nu este şantaj. O fiică are obligaţia să-şi ajute tatăl, atunci când el are nevoie.

— Cu ce-ţi sunt eu obligată? Ce-ai făcut tu vreodată pentru mine?

— Ţi-am dăruit viaţă.

Convinsă că nu vorbea serios, Helen l-a privit

neîncrezătoare. Un hohot de râs isteric, de necontrolat i-a ţâşnit din piept. Şi-a dus degetele la gură, încercând să-l înăbuşe, dar a făcut şi mai rău. Nu l-a ajutat deloc vederea chipului lui ofensat.

— Găseşti că ţi-am spus un lucru amuzant? a întrebat-o.

— Te rog să mă scuzi, a reuşit ea să spună, încercând să se potolească. Dar nu ai depus un efort prea mare, nu-i aşa? A fost doar... un spasm al vintrelor, la momentul oportun.

Vance arăta ca lovit în orgoliu.

— Nu încerca să degradezi relaţia dintre mine şi mama ta.

— Oh, da. A însemnat ceva pentru tine. A tras adânc aer în piept. Bănuiesc că şi Peggy Crewe la fel.

Şi-a fixat privirea rece asupra ei.

— Deci Winterborne şi-a povestit despre ea. Mă gândeam eu că o va face.

Văzând cu coada ochiului că se apropiau trei copii, Helen nu i-a răspuns. S-a prefăcut interesată de o broască ţestoasă şi s-a îndepărtat cu paşi măsuraţi, cu Vance pe urma ei.

— Winterborne nu are motive să mă urască într-atât, i-a spus Vance. Doar am făcut tot ce fac şi alţii. Nu sunt primul bărbat care să se fi culcat cu o femeie măritată, şi nici nu voi fi ultimul.

— Din cauza ta, i-a răspuns Helen, doamna Crewe a murit la naştere iar soţul ei – un bărbat pe care domnul Winterborne îl iubea ca pe un frate – şi-a pus capăt zilelor.

— Este oare vina mea că soţul nu a avut deloc minte şi s-a sinucis? Este vina mea că femeia nu a fost suficient de puternică încât să supravieţuiască unei naşteri? Întreaga situaţie putea fi evitată dacă ea nu-şi desfăcea picioarele în faţa mea. Eu nu am făcut decât să iau ce mi-a fost oferit.

Cruzimea cuvintelor lui a şocat-o. Nu părea să aibă mai multă conştiinţă decât un rechin.

Ce-l făcuse să devină aşa? Îl privea atentă, căutând o urmă de umanitate, un licăr de regret sau de tristeţe. Nu a

găsit însă nimic.

— Ce-ai făcut cu copila? l-a întrebat.

Întrebarea a părut să-l ia prin surprindere.

— Am găsit o femeie care să aibă grijă de ea.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Nu am văzut-o niciodată. Şi nici nu am de gând. Vance părea să-şi piardă răbdarea. Asta nu are nicio legătură cu discuţia noastră.

— Nu te interesează să ştii dacă o duce bine?

— De ce m-ar interesa, dacă nici familia mamei ei nu a vrut să ştie nimic de ea? Nimeni nu vrea să aibă un bastard pe cap.

Fără îndoială că la fel spusese şi despre ea. Numai că acum o interesa soarta fetiţei, a surorii ei vitrege. Oare era bine îngrijită? Educată? Sau abuzată?

— Cum se numeşte femeia care are grijă de ea? l-a întrebat. Unde locuieşte?

— Nu este treaba ta.

— Se pare că nici a ta nu este, a ripostat Helen. Şi totuşi eu aş vrea să ştiu.

Vance s-a strâmbat.

— Ca să o poţi folosi împotriva mea? Ca să încerci să mă pui într-o lumină proastă?

— De ce-aş face asta? Interesul meu, ca şi al tău de fapt, este evitarea unui scandal.

— Atunci te sfătuiesc să uiţi de existenţa ei.

— Ruşine să-ţi fie, a spus Helen în şoaptă. Nu numai că nu ţi-ai asumat responsabilitatea pentru acest copil, dar nu vrei nici să laşi pe cineva să o ajute.

— I-am plătit întreţinerea în aceşti mai bine de patru ani. Ce altceva ai fi vrut să fac? Să mă duc să-i dau eu de mâncare, să-i duc lingura la gură?

Helen a încercat să nu dea frâu furiei. Nu avea nicio şansă să afle mai multe despre sora ei vitregă dacă nu-l trăgea de limbă pe Vance. Şi-a amintit ce-i povestise odată Rhys despre negocierile dintr-o afacere.

— Mi-ai cerut acum o mare sumă de bani şi te vei aştepta şi la altele, în viitor, i-a spus. Iar tu îmi oferi la

schimb ceea ce eu am deja. Nu vom cădea la o înţelegere dacă nu-mi faci şi tu o concesie. Una neînsemnată. Nu te costă nimic să-mi spui la cine este fiica ta.

Au urmat câteva clipe de tăcere, după care Vance i-a răspuns:

— Ada Tapley. Este servitoare la nişte rude de-ale avocatului meu din Welling.

— Unde este…?

— Este un sat, pe drumul dintre Londra şi Kent.

— Care este numele copilului?

— Nu am idee.

Bineînţeles că nu ai, s-a gândit Helen, clocotind de furie pe dinăuntru.

— Atunci ne-am înţeles? a întrebat-o Vance. Îl vei convinge pe Winterborne să facă donaţia cât mai curând, da?

— Nu am de ales, dacă vreau să mă mărit cu el, i-a răspuns ea.

Trăsăturile lui s-au destins. O clipă mai târziu râânjea mulţumit:

— Mi se pare absolut fantastic ca el să creadă că se căsătoreşte cu o Ravenel şi când colo să-mi perpetueze *mie* neamul. Vor ieşi nişte mici Vance galezi, Dumnezeu să ne apere pe toţi.

La câteva minute după plecarea lui, Helen se mai uita încă la animalele împăiate cu multă artă. Ochii lor mari şi sticloşi păreau surprinşi, de parcă nu-şi imaginau cum de ajunseseră acolo.

Realiza pe deplin în ce se putea afunda. Şi s-ar fi dispreţuit pentru asta.

Nu avea să-i ceară niciodată lui Rhys aşa-numita donaţie. Şi nici nu se putea mărita cu el.

Nu putea să-l forţeze să-l accepte pe Albion Vance în viaţa lui. Şi nici pe ea.

Să-i spună lui Rhys adevărul ar fi fost un coşmar, unul mai hidos decât şi-ar fi putut imagina.

Nu ştia cum va găsi curajul să facă asta, dar nu avea de ales.

Tristeţea ameninţa să o învăluie, dar nu i se putea lăsa pradă încă. Avea timp să sufere, mai târziu.

Mulţi ani de-atunci încolo.

*

Câteva ore mai târziu, în aceeaşi zi, după ce s-au întors de la muzeu, Helen s-a aşezat la biroul din salonul de la etaj şi şi-a cufundat tocul în tuşul de India:

Doamnă Tapley,

am aflat recent că acum patru ani v-a fost încredinţat spre îngrijire un copil abia născut, o fată. Aş vrea să ştiu dacă ea se mai află în casa dumneavoastră şi aş aprecia orice informaţie mi-aţi putea oferi...

Capitolul 25

— Mi se pare destul de nepotrivit, a spus lady Berwick, încruntată, în timp ce trăsura Ravenel se apropia de imensul magazin universal. Să facem cumpărături la şase seara, într-un asemenea loc... Dar domnul Winterborne a fost extrem de insistent.

— Este o sesiune *privată* de cumpărături, i-a amintit Pandora. Ceea ce este – dacă stăm să ne gândim bine – mult mai discret decât să te plimbi prin magazinele de pe promenadă, ziua în amiaza mare.

Contesa nu părea să se împace cu ideea.

— Vânzătorii nu au cum să-mi cunoască preferinţele. S-ar putea chiar să fie impertinenţi.

— Vă garantez, doamnă, că vor fi foarte serviabili. Ar fi continuat, dar tâmplele îi zvâcneau tot mai puternic. Era într-atât de îngrijorată că va da ochii cu Rhys, că i se declanşase o migrenă. Nu se credea în stare să se poarte cu el ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cum să vorbească, să zâmbească şi să fie afectuoasă când ştia că

nu se va mai căsători cu el?

— Vreau doar să văd mănuşile, a spus lady Berwick. După care mă voi aşeza pe un scaun şi voi aştepta, cât tu te vei vedea cu modista.

— Nu va dura mult, a murmurat Helen, ţinând ochii închişi. S-ar putea să fiu nevoită să mă întorc repede acasă.

— Te doare rău capul? a întrebat îngrijorată Cassandra.

— Mă tem că da.

Cassandra i-a atins braţul cu blândeţe.

— Biata de tine!

Pandora nu era însă la fel de impresionată.

— Helen, *te rog* să încerci să treci peste asta. Imaginează-ţi ceva liniştitor: capul tău e un cer plin de nori albi, pufoşi.

— Este mai degrabă un sertar plin cu cuţite, a murmurat Helen, frecându-şi tâmplele. Îţi promit că voi sta cât de mult voi putea. Ştiu că vrei să ai timp pentru cumpărături.

— Te putem duce la raionul de mobilă, să te odihneşti pe un fotoliu, s-a oferit să o ajute Pandora.

— Doamnele nu fac aşa ceva în public, a spus lady Berwick.

Vizitiul le-a ajutat să coboare din trăsură şi le-a condus spre una din intrările din spate, unde le aştepta un uşier în livrea.

Chinuită de durerea surdă, Helen l-a urmat orbeşte în interiorul magazinului. A auzit ca prin vis sunetele de uimire scoase de lady Berwick, atunci când străbătea spaţiile opulente cu candelabre strălucitoare, tavane pictate şi podele din lemn lustruit. Toate mesele şi galantarele erau înţesate cu comori, în cutii mari din sticlă se găseau mărfurile cele mai scumpe. În loc de încăperi mici, înghesuite, raioanele de aici erau aerisite, nişte hale deschise care încurajau clienţii să umble de colo-colo. În aer plutea miros de ceară pentru lemn şi a parfum, dar şi a nou, care era cel mai scump parfum.

Au ajuns în rotonda clădirii cu şase etaje, cu balcoane

de jur-împrejur şi un tavan din vitralii. Lady Berwick nu şi-a mai putut ascunde admiraţia. Urmându-i privirea, Pandora a spus:

— Este catedrala cumpărăturilor.

Amuţită de uimire, lady Berwick nu a reacţionat la blasfemia auzită.

Rhys s-a apropiat de ele, relaxat şi elegant în costumul lui cel negru. Deşi capul îi plesnea, Helen nu şi-a putut reprima plăcerea la vederea lui, atât de puternic şi de sigur pe el, în universul pe care-l crease singur. Privirea lui a întâlnit-o pe a ei doar o secundă fierbinte, după care s-a îndreptat spre lady Berwick. S-a plecat spre mâna acesteia, a zâmbit şi s-a ridicat:

— Bun-venit la *Winterborne's,* doamnă.

— Este extraordinar. Lady Berwick părea să nu-şi mai găsească cuvintele. Se uita în jur, acolo unde raioanele păreau să se întindă la nesfârşit, de parcă din loc în loc ar fi fost aşezate perechi de oglinzi care să reflecte la nesfârşit aceleaşi imagini. Raioanele se întind pe cel puţin doi acri, bănuiesc.

— Pe cinci acri, incluzând şi etajele, i-a răspuns Rhys pe un ton degajat.

— Cum poţi găsi ceva în toată această aglomeraţie de mărfuri?

— Totul este foarte bine organizat şi aveţi şase vânzători la dispoziţie. A făcut un semn spre cei care aşteptau aliniaţi, îmbrăcaţi impecabil în uniforme negre cu crem şi purtând emblema albastră a magazinului. Văzând semnul, doamna Fernsby s-a apropiat de ei. Purta o rochie neagră elegantă, cu guler şi manşete din dantelă crem.

— Lady Berwick, a spus Rhys, v-o prezint pe secretara mea personală, doamna Fernsby. Vă stă la dispoziţie.

În numai câteva minute, lady Berwick a trecut de la neîncredere la încântare, mai ales după ce doamna Fernsby şi asistentele ei s-au arătat dornice să-i satisfacă orice dorinţă.

În timp ce lady Berwick era condusă spre raionul de mănuşi, Pandora şi Cassandra alergau de colo-colo printre

raioanele de la primul nivel.

Rhys s-a apropiat de Helen:

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o încet.

Un fulger a părut să-i străbată creierul. A încercat să zâmbească, dar efortul era prea mare.

— Mă doare capul, i-a răspuns.

A întors-o cu faţa spre el şi i-a pus mâna mare pe frunte, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu avea temperatură.

— Ai luat vreun medicament?

— Nu, a şoptit ea.

— Vino cu mine. A luat-o de braţ. Găsim cu siguranţă ceva la drogherie, care să te facă să te simţi mai bine.

Helen era sceptică: migrena îşi înfipsese adânc colţii în ea.

— Lady Berwick va dori să mă aibă sub ochi.

— Nu va observa nimic. O vor ţine ocupată cel puţin două ore.

Helen avea dureri prea mari ca să mai încerce să i se împotrivească, atunci când Rhys a tras-o după el. Din fericire, el nu i-a pus nicio întrebare şi nici nu a încercat să facă puţină conversaţie.

Au ajuns în holul drogheriei, acolo unde podeaua de lemn făcea loc unor dale lustruite, albe şi negre. Aici era ceva mai întuneric, de parcă majoritatea lămpilor fuseseră stinse la ora închiderii. Doi pereţi erau acoperiţi cu dulapuri, mese şi poliţe, iar pe mijloc se afla o tejghea, ca o insulă. Fiecare dintre poliţe era plină cu flacoane cu tincturi şi siropuri, borcane cu creme, pudre şi alifii. Diverse medicamente erau aranjate pe mese: pastile pentru tuse, făcute din ierburi, tablete cu ardei Cayenne, zahăr de arţar şi gumă arabică. În mod obişnuit, pe Helen nu ar fi deranjat-o tot acel amalgam de mirosuri, dar acum, din cauza stării ei, simţea că o ia ameţeala.

Cineva era la tejghea, căutând prin sertare şi notând ceva într-un carneţel. Când s-au apropiat, Helen a văzut că era o femeie subţire, cam de vârsta ei, îmbrăcată într-o rochie vişinie şi cu părul strâns sub o pălărioară drăguţă.

Femeia a ridicat ochii şi le-a zâmbit.

— Bună seara domnule Winterborne.

— Încă mai eşti la treabă? a întrebat-o el.

— Mă pregăteam să merg în vizită la un orfelinat, să văd infirmeria. Nu mai aveam însă suficiente medicamente, aşa că doctorul Havelock mi-a spus să le iau de aici. Le voi plăti, bineînţeles, mâine dimineaţă.

— Magazinul va suporta toată cheltuiala, a spus Rhys fără să ezite. Este pentru o cauză nobilă. Poţi lua tot ce ai nevoie.

— Mulţumesc, domnule.

— Lady Helen, a spus Rhys, dă-mi voie să ţi-o prezint: doctor Garrett Gibson, unul dintre cei doi medici ai noştri.

— Bună seara, a spus Helen şi a zâmbit forţat, ducându-şi instinctiv mâna la tâmpla dreaptă.

— Este o onoare, a răspuns automat cealaltă femeie, privind-o îngrijorată. Doamnă, pari să nu te simţi bine. Te pot ajuta cu ceva?

— Are nevoie de nişte prafuri pentru cap, a spus Rhys.

Dr. Gibson o măsura atentă cu privirea, de cealaltă parte a tejghelei.

— Durerea s-a întins în tot capul sau s-a concentrat doar într-o zonă?

— La tâmple, i-a răspuns Helen, făcând un inventar al durerilor. Şi în spatele ochiului drept.

— Înseamnă că este vorba de o migrenă, a spus dr. Gibson. Când a început?

— Cu doar câteva minute în urmă, dar este din ce în ce mai puternică.

— Ţi-aş recomanda o anume pudră, care este mai eficientă pentru migrene pentru că are în compoziţie şi cofeină. Să vă aduc o cutie – ştiu exact unde este.

— Scuze că vă necăjesc, a spus Helen cu glas stins, sprijinindu-se de tejghea.

Rhys i-a pus mâna pe spate, susţinând-o.

— Migrenele pot fi o adevărată tortură, i-a răspuns dr. Gibson în timp ce se apropia de un dulap şi căuta printre cutiile de tablă. Tatăl meu suferă de ele. E puternic ca un

hipopotam, dar migrenele sunt atât de violente că-l ţintuiesc la pat. A scos din dulap o cutie verde şi a pus-o pe tejghea. S-ar putea să te simţi uşor ameţită după ce o înghiţi, dar cred că e oricum mai bine aşa, decât să ai o durere sfâşietoare.

Lui Helen îi plăcea felul de a fi al femeii, prietenoasă şi capabilă, deloc detaşată, aşa cum te-ai fi aşteptat din partea unui doctor.

În timp ce dr. Gibson scotea capacul cutiei, Rhys a tras un sertar metalic de sub tejghea în care erau patru sticle cu apă minerală rece.

— Este un frigider, i-a spus lui Helen, surprinzându-i privirea interesată. Exact aşa cum sunt cele din măcelării.

— Nu am intrat niciodată într-o măcelărie, a recunoscut ea, urmărindu-l cu privirea cum scotea una dintre sticle. Acestea erau ovale, ca nişte ouă, cu fundul perfect rotund – nu ar fi putut sta în picioare, nesprijinite.

Dr. Gibson a scos un plic din hârtie din cutie şi i-a tăiat un colţ.

— Gustul este îngrozitor, i-a spus întinzându-i-l lui Helen. Te sfătuiesc să-l pui cât mai în spate, pe limbă.

Rhys a desfăcut sârma care ţinea dopul pe gâtul sticlei şi i-a întins-o lui Helen. A râs când a văzut-o cum se uita.

— N-ai mai băut niciodată din sticlă, nu-i aşa? A mângâiat-o uşor pe obraz. Ai grijă să nu o dai pe gât prea repede.

Helen a dus plicul la gură, a înclinat capul pe spate şi a lăsat ca praful amar să-i alunece pe gât. A dus cu grijă sticla la buze şi a luat o înghiţitură din lichidul rece, efervescent. Gustul acrişor de lămâie i-a mai alungat din gustul rău al medicamentului.

— Mai ia o gură, *cariad.* Rhys i-a îndepărtat cu un deget stropul de apă de pe colţul gurii. De data asta, ţine-ţi buzele strânse în jurul gâtului sticlei.

Ea a mai luat o înghiţitură sau două, alungind de tot gustul pudrei, după care i-a întins sticla. El a lăsat-o pe masă, fără să-i mai pună dopul.

Dr. Gibson a privit-o cu înţelegere şi a spus:

— Cam în cinci minute va începe să-şi facă efectul.

Helen a închis ochii şi şi-a dus din nou mâinile la tâmple, încercând să potolească miile de ace care îi străpungeau capul. Era conştientă de silueta masivă a lui Rhys chiar lângă ea, prezenţa lui fiind reconfortantă şi în acelaşi timp neliniştitoare. S-a gândit la ce anume trebuia să-i spună, la reacţia lui şi s-a cutremurat.

— Pe unii oameni îi ajută pungile cu gheaţă sau cataplasmele cu muştar, a auzit-o pe dr. Gibson spunând încet.

— Sau un masaj la baza gâtului.

Helen s-a înfiorat atunci când a simţit mâinile lui Rhys pe gât.

— Oh, nu aici…

— Şşt. Degetele lui găsiseră punctul de unde izvora durerea. A început să-l frământe încet. Sprijină-ţi braţele de tejghea.

— Dacă ne vede cineva…

— Nu are cine. Relaxează-te.

Deşi nu spera să se poată relaxa, date fiind circumstanţele, l-a ascultat supusă.

Rhys îi apăsa cu degetele mari nodul de la baza gâtului, când mai tare, când mai încet, după care a pornit mai jos, găsind locul contracturilor. În timp ce făcea asta, i s-a adresat lui Gibson, peste capul lui Helen:

— Azilul acesta pentru orfani la care mergi… ai mai fost acolo?

— Da, încerc să ajung măcar o dată pe săptămână. Şi acolo, şi la un alt azil de săraci. Niciunul dintre ele nu-şi permite să plătească un doctor, iar infirmeriile sunt mereu pline.

— Unde sunt amplasate?

— Azilul de săraci este în Clerkenwell. Cel pentru orfani este ceva mai departe, în Bishopsgate.

— Nu sunt locuri suficient de sigure ca să mergi neînsoţită.

— Cunosc bine Londra, domnule. Nu risc inutil atunci

când este vorba de siguranţa mea şi port mereu cu mine un baston.

— La ce bun un baston? a întrebat sceptic Rhys.

— În mâinile mele poate deveni o armă de temut, l-a asigurat dr. Gibson.

— Are o greutate în capăt?

— Nu. Pot da de trei ori mai multe lovituri cu un baston uşor decât cu unul greu. La sugestia maestrului meu de scrimă, bastonul meu are nişte noduri din loc în loc. Tot el m-a învăţat câteva tehnici eficiente de a-ţi doborî oponentul cu ajutorul bastonului.

— Faci scrimă? a întrebat-o Helen continuând să ţină capul plecat.

— Da, doamnă. Scrima este un sport excelent pentru femei – îţi dezvoltă puterea, îţi îmbunătăţeşte postura şi te învaţă să respiri corect.

Lui Helen îi plăcea din ce în ce mai mult de ea.

— Te găsesc fascinantă.

Dr. Gibson a râs, surprinsă.

— Eşti foarte drăguţă. Mă tem însă că mi-ai înşelat aşteptările. Credeam că eşti o snoabă, şi când colo eşti de-a dreptul drăguţă.

— Chiar aşa este, a spus Rhys încet.

Spre uimirea lui Helen, cărbunii încinşi din capul ei începeau să se răcorească, agonia se domolea cu fiecare secundă. Un minut mai târziu a dat să se îndrepte, clipind des.

— Durerea aproape că a dispărut, a spus ea mirată, dar şi uşurată.

Rhys a întors-o uşurel cu faţa spre el şi a cercetat-o cu privirea, l-a dat deoparte o şuviţă care căzuse şi îi acoperea ochiul stâng.

— Ţi-a revenit culoarea în obraji.

— Este extraordinar, a spus Helen. Acum două minute mă simţeam îngrozitor, iar acum… Un val de euforie o cuprinsese din cap până în picioare, alungându-i şi vechile temeri. Ce ciudat! Să ştii exact motivele pentru care să fii îngrijorată şi nefericită şi totuşi să nu te simţi deloc aşa,

îngrijorată şi nefericită. Era, bineînţeles, efectul medicamentului. Care nu avea cum să dureze. Dar pentru moment era recunoscătoare pentru că putea lua o pauză de la toate astea.

S-a clătinat uşor când s-a întors spre cealaltă femeie, iar Rhys a susţinut-o imediat.

— Mulţumesc, dr. Gibson, i-a spus plină de recunoştinţă.

— Cu drag, i-a răspuns ea şi ochii verzi i-au strălucit, l-a împins peste tejghea cutia verde de tablă. Să mai iei o doză peste douăsprezece ore, dar numai dacă este necesar. Şi niciodată mai mult de două ori pe zi.

Rhys a citit cu atenţie ce scria pe cutie, apoi şi-a îndesat-o. În buzunarul hainei.

— De aici încolo voi apela la dumneata, ori de câte ori voi avea nevoie de un doctor – a făcut o pauză şi a arătat spre baston – sau de un bodyguard.

Femeia a râs.

— Nu ezitaţi, vă rog! Cu riscul de a părea prea îndrăzneaţă, Helen, îţi spun că poţi apela la mine şi în momentele în care vei avea nevoie de o prietenă.

— Aşa voi face! a exclamat veselă Helen. Da, eşti prietena mea! Haide să ne vedem la o ceainărie – întotdeauna mi-am dorit asta. Fără surorile mele, vreau să spun. Dumnezeule, ce mi s-a uscat gura! Nici nu şi-a dat seama când s-a trezit cu braţele în jurul gâtului lui Rhys şi cu trupul strâns lipit de al lui. Valuri de căldură o străbăteau, de la tălpi în sus. Îmi mai dai nişte apă cu lămâie? Îmi place senzaţia pe care mi-o dă pe limbă. Parcă mi-ar dansa fluturi în gură.

— Da, iubita mea. I-a aruncat însă o privire piezişă lui Gibson. Ce mai conţinea pudra aceea?

— Îşi va reveni în fire în câteva minute, l-a asigurat ea. Este obişnuită această senzaţie de ameţeală şi exaltare atunci când medicamentul intră în sistemul circulator.

— Înţeleg. Continuând să o ţină pe Helen de talie, a luat cu cealaltă mână sticla şi i-a întins-o. Uşor, *cariad.*

— Îmi place să beau din sticlă. Helen a luat o

înghiţitură zdravănă din apa cu lămâie. Mă pricep deja. Uite. A mai băut o dată, ca să-i demonstreze, dar el a prins sticla şi i-a luat-o din mână.

— Nu atât de repede, i-a spus amuzat. Să nu te apuce sughiţul, din cauza acidului.

— Nu e cazul să-ţi faci griji, i-a răspuns Helen, făcând un gest amplu spre femeia din faţa ei. Dr. Gibson poate vindeca totul.

— Din păcate, a spus Gibson zâmbind, în timp ce-şi lua bastonul, nu cunosc şi leacul pentru sughiţ.

După ce Rhys a pus sticla la loc, Helen l-a cuprins pe Rhys pe după talie – ceea ce în mod normal ar fi fost un gest nelalocul lui. Era însă singura modalitate să se ţină pe picioare.

— Te-ai gândit vreodată că „sughiţ” rimează cu „guiţ”?

Cu grijă, Rhys i-a sprijinit fruntea de pieptul lui.

— Înainte să pleci, dr. Gibson, te rog să îi spui modistei să o reprogrameze în altă zi pe lady Helen.

— Îşi va reveni complet în câteva minute… a început Gibson.

— Nu vreau să-şi aleagă modelul rochiei de mireasă în starea asta. Dumnezeu ştie cu ce s-ar alege.

— Cu o rochie curcubeu, a spus Helen visătoare. Şi pantofi unicorn.

Rhys i-a aruncat lui Gibson o privire grăitoare.

— Am înţeles, a spus ea repede. Bună seara.

Helen a înclinat capul să-l privească pe Rhys.

— Glumeam în legătură cu pantofii unicorn.

Rhys o susţinea acum cu ambele braţe. Era atât de minunat de mare şi puternic! Şi foarte frumos.

— Adevărat? a întrebat-o cu blândeţe. Pentru că tocmai mă gândeam să-ţi prind unul. Ţi-ar ajunge şi de o poşetă asortată.

— Nu, nu-l transforma în aşa ceva. Mai bine îl laşi liber.

— Bine, *cariad*…

I-a atins uşurel buzele cu vârfurile degetelor.

— Mi-am revenit, i-a spus. Nu mă mai prostesc.

Rhys a privit-o atent şi întrebător, iar ea a încercat să pară gravă, dar nu s-a putut abţine şi a început să chicotească.

— V-vorbesc serios, a insistat.

El nu a contrazis-o, doar a început să o sărute de gât, pe obraji şi pe vârful nasului.

Helen s-a foit puţin în braţele lui, continuând să chicotească.

— Mă gâdili. Şi-a trecut degetele prin părul lui, ghidându-i capul cu murii stângace, iar el i-a răspuns cu un sărut leneş şi senzual. S-a relaxat în îmbrăţişarea lui, torcând ca o pisică mulţumită. Era un sentiment minunat… să se afle în braţele iubitului ei fantastic… care nu ştia că în curând va înceta să o mai iubească.

Acest gând a făcut-o să-şi dea seama că nu era chiar totul magic.

Simţind o schimbare, Rhys s-a desprins din sărut.

Helen a rămas cu ochii închişi. Îşi simţea buzele umflate, dornice să mai simtă apăsarea dulce.

— Şi ceilalţi bărbaţi sărută la fel ca tine? i-a şoptit.

Rhys a scos un sunet de amuzament.

— Nu ştiu, comoara mea. Iar tu nu vei afla niciodată. A sărutat-o din nou, de data aceasta fugar. Deschide ochii.

Ea a ridicat privirea spre Rhys, care o studia atent.

— Cum te mai simţi? a întrebat-o, lăsând-o cu grijă din braţe, să se susţină singură.

— Mai sigură pe picioare, i-a spus ea, făcând o mică piruetă ca să-l convingă. Nu se mai simţea deloc ameţită. Iar migrena o părăsise complet. Şi mai plină de energie. Dr. Gibson avea dreptate. Mă simt suficient de bine încât să merg la întâlnirea cu modista.

— Mai vedem asta. Dacă te vei simţi la fel într-o jumătate de oră, te voi duce chiar eu la ea. Până atunci, însă, aş vrea să-ţi arăt ceva. Te simţi în stare să urci scări?

— Chiar o mie. Şi în fugă.

— Patru etaje sunt suficiente.

O voce interioară o avertiza că nu era deloc o idee

bună să rămână singură cu el. Ar fi putut face o greşeală. Ar fi putut să spună ce nu trebuia. L-a luat însă de braţ şi l-a însoţit spre scara lată, din marmură.

— Nu m-am gândit să-l ţin pe liftier peste program, s-a scuzat Rhys în timp ce urcau treptele. Ştiu să-l manevrez, în principiu, dar n-aş vrea să încep tocmai în seara acesta, cu tine înăuntru.

— Nici nu m-aş sui într-un lift, i-a spus Helen. Dacă cedează cablul… s-a oprit şi s-a cutremurat. Deşi liftul magazinului era hidraulic, modern şi recunoscut pentru siguranţă, ideea de a se afla închisă într-o cabină o îngrozea.

— Nu există niciun pericol. Există alte trei cabluri de siguranţă şi un mecanism automat care blochează şinele laterale, în cazul în care toate cablurile cedează.

— Prefer totuşi să urc pe scări.

Rhys a zâmbit şi a continuat să-i ţină mâna într-a lui. Când au trecut de primul etaj, a întrebat-o în treacăt:

— Şi ce-ai mai făcut zilele acestea?

Încercând să pară relaxată, Helen i-a răspuns:

— Vineri am fost la *British Museum.* Iar lady Berwick a avut zi de vizite.

— Cum a fost la muzeu?

— Acceptabil.

— Doar acceptabil?

— Am vizitat galeriile zoologice, dar nu mi-au plăcut la fel de mult ca şi cele de artă. Toate acele animale împăiate, cu ochi de sticlă… i-a povestit întâmplarea cu Pandora şi girafele, cum lady Berwick le atinsese pe furiş, după ce se asigurase că nu o vedea nimeni.

Rhys a râs uşurel, părând să savureze povestea.

— S-a mai întâmplat şi altceva cât ai fost acolo?

Părea relaxat, dar Helen s-a crispat, stânjenită.

— Nu-mi amintesc nimic important.

Ura faptul că-l minţea. Se simţea vinovată şi agitată, pe lângă nervozitatea de a se afla singură cu el, cu bărbatul pe care îl iubea. Şi toate astea aproape că o făceau să plângă.

Ajunseseră deja la etajul trei. Rhys s-a oprit şi a întrebat-o:

— Vrei să te aşezi o clipă, *cariad?*

Era blând şi atent, dar ei i s-a părut că-i citea o întrebare nerostită în privire. Ca un joc de-a şoarecele şi pisica. A trecut însă atât de repede, încât nu era sigură că nu-şi imaginase.

S-a forţat să-i zâmbească:

— Nu. Sunt bine.

A cercetat-o cu privirea câteva clipe. Pentru că el o ducea acum spre un coridor, l-a întrebat:

— Nu spuneai că sunt patru etaje?

— Ba da. Al patrulea este în direcţia aceea.

Ca vrăjită, Helen l-a urmat printre standurile cu covoare franţuzeşti, persane şi indiene, cu mostre de duşumele şi linoleum. În aer plutea un miros greu de cedru şi benzen, folosit ca să ţină moliile departe.

Au trecut de o uşă aflată într-un colţ, care ar fi putut trece neobservată.

— Unde duce uşa aceasta? a întrebat Helen, privindu-l pe Rhys cum scotea o cheie din buzunar.

— Spre scara care duce la casa noastră.

Tulburată, Helen l-a întrebat:

— Şi de ce mergem acolo?

Rhys deschisese deja uşa şi pusese cheia la loc, în buzunar.

— Nu te teme, nu va dura mult.

Ezitând, Helen a trecut pragul. Rhys a condus-o în sus, pe o altă scară, care se încheia cu o nouă uşă.

— Aceasta este una din terasele de pe acoperişul casei noastre, i-a spus. Este un fel de mansardă.

Voia oare să îi arate Londra de sus?

— S-ar putea să fie frig afară, a spus.

Rhys s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte.

— Ai încredere în mine. Continuând să o ţină de mână, a deschis şi ultima uşă şi i-au trecut amândoi pragul.

Capitolul 26

Helen s-a trezit într-o atmosferă caldă, cu iz de vară. A înaintat încet într-o imensă galerie, construită din mii de geamuri prinse între ele cu rame din fier.

Era o seră, a realizat uimită. *Pe acoperiş.* Construcţia aproape ireală, frumoasă ca un tort de nuntă, fusese ridicată pe o fundaţie solidă din cărămidă, cu stâlpi din oţel şi grinzi transversale.

— Pentru orhideele mele, a spus cu glas stins.

Rhys a venit în spetele ei şi i-a cuprins talia, i-a şoptit cu blândeţe la ureche:

— Ţi-am spus că voi găsi un loc pentru ele.

Un palat din sticlă, în cer. Era magic, o plăsmuire a imaginaţiei romantice. Şi fusese construit doar pentru ea. Privea uimită cum Londra i se întindea la picioare, la asfinţit, iar lumina aurie a soarelui se strecura printre nori ce păreau acum de foc.

Patru etaje mai jos, oraşul fremăta, străzile vechi şi întunecate se întindeau de-a lungul curbelor sinuoase ale râului. Ici şi colo se aprindea câte o lampă.

Rhys a început să-i explice cum podeaua era încălzită cu ajutorul unor ţevi cu apă fierbinte, precum şi ceva despre un robinet cu apă proaspătă şi despre stâlpii care fuseseră testaţi cu o presă hidraulică. Helen dădea din când în când din cap, zâmbind, ca şi cum l-ar fi ascultat. Numai un bărbat ar fi putut discuta acum doar de chestiuni practice. S-a lipit de el, dorindu-şi ca acele momente să dureze la nesfârşit. Când a început să-i descrie cum fuseseră fabricate panourile care permiseseră ca toată structura să fie ridicată într-un timp foarte scurt, Helen s-a răsucit în braţele lui şi l-a întrerupt cu un sărut. El a fost luat prin surprindere, dar o clipă mai târziu i-a răspuns cu mult entuziasm. Îmbătată de dragoste, de gratitudine şi disperare, Helen l-a sărutat din nou, mai sălbatic. Inima i se frângea, pentru că ştia prea bine că nu va ajunge niciodată să umple cu orhidee acel loc minunat. A încercat să-şi

stăpânească lacrimile, dar una tot i s-a prelins în colţul ochiului, alunecând pe obraz.

Rhys i-a privit chipul şi i-a şters lacrima de pe obraz.

— Sunt atât de fericită, a şoptit Helen.

Rhys nu s-a lăsat înşelat şi a strâns-o la pieptul lui, nu înainte de a-i arunca o privire neîncrezătoare. Vocea lui i-a mângâiat urechea:

— Inimă a inimii mele… Nu te pot ajuta dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat.

Helen a îngheţat. Acum era momentul să-i spună adevărul. Dar asta însemna să distrugă acel moment, însemna ca totul să se sfârşească. Nu era încă pregătită să-şi ia la revedere de la el. Nu avea să fie niciodată pregătită, dar dacă mai putea fura doar câteva zile, doar un timp… va trăi din acele amintiri tot restul vieţii ei.

— Nu s-a întâmplat nimic, s-a grăbit să spună şi a încercat să-i distragă atenţia cu un alt sărut.

L-a simţit şovăind. Ar fi vrut să o determine să-i spună ce era.

Ea l-a cuprins după gât, l-a tras spre ea şi l-a tot sărutat până ce limbile lor s-au împreunat iar gustul lui îmbătător i-a umplut simţurile. Şi-a strecurat mâinile pe sub haina lui, urmând cu palmele conturul bustului şi al taliei.

— Te joci cu focul, Helen, i-a spus el pe când îl săruta pe gât.

Simţea puterea latentă a trupului lui, aşteptând să izbucnească.

— Du-mă în dormitorul tău, i-a spus fără să mai ţină cont de nimic, deşi ştia că era cea mai proastă idee din câte ar fi putut avea. Dar nu-i mai păsa. De niciun scandal, de niciun sacrificiu, doar să mai fie odată cu el. Doar câteva minute. Nu poate fi prea departe.

Rhys a clătinat din cap, fără ca măcar să se gândească la o asemenea posibilitate.

— Blestematul acela de medicament! i-a spus. Ce se alege de virtutea ta?

Fraza aceea, venind din partea lui, a făcut-o să-şi îngroape faţa la pieptul lui şi să-şi înăbuşe râsul.

— Te-ai ocupat tu de virtutea mea, deja.

Rhys nu părea să-i împărtăşească deloc amuzamentul.

— Nu ai fost deloc tu însăţi în seara aceasta, *cariad.* Ce te-a supărat într-atât de tare încât să-ţi provoace o migrenă?

Helen a redevenit imediat serioasă.

— Nimic.

Rhys i-a ridicat bărbia, obligând-o să-l privească în ochi.

— Spune-mi.

Citindu-i îngrijorarea din privire, Helen s-a gândit repede la un motiv care să-l liniştească.

— Îmi lipseşti, i-a spus. Şi era adevărat. Nu mă aşteptam să-mi fie atât de greu să stau aici, în Londra, să ştiu că eşti aproape şi totuşi atât de departe.

— Mă poţi avea ori de câte ori vrei.

I-a zâmbit.

— Te vreau acum. Şi şi-a întins mâna spre şliţul pantalonilor lui.

— La naiba, Helen! Mă înnebuneşti! Ochii lui aruncau străluciri de foc. Iubea felul în care el îi răspundea ori de câte ori erau aproape, îi iubea sufletul şi trupul.

Acum, acolo, erau doar ei doi, în întuneric, în timp ce zgomotele oraşului erau undeva departe, nu-i puteau ajunge.

Şi-a lipit ambele palme de obrajii lui, savurând senzaţia pe care i-o dădea textura masculină a începutului de barbă. El a rămas nemişcat, subjugat de atingerea ei suavă. Trupul i-a fremătat de o foame nebună. Dorinţa a pus stăpânire pe ea, din vârful degetelor de la mâini până în călcâie, din interiorul coatelor, al genunchilor… de peste tot. Nu se putea abţine să nu-l atingă, aşa cum nu s-a putut abţine să nu-i spună ceva ce nu ar fi avut niciun drept:

— Te iubesc.

Copleşit, Rhys a coborât privirea spre ea. Era atât de frumoasă, ochii aveau străluciri de piatra-lunii… îi venea să îngenuncheze în faţa ei.

— *Dw i'n dy garu di,* i-a şoptit atunci când a fost în sfârşit în stare. Nu mai spusese nimănui acele cuvinte.

Şi lumea s-a cufundat odată cu ei, într-o sferă strălucitoare, acolo unde nu era decât întuneric, carne şi simţuri.

*

Tot restul serii, Helen a păşit ca printr-o vrajă, fără să-şi poată da seama dacă asta i se întâmpla din cauza medicamentului sau al interludiului cu Rhys.

După ce au părăsit sera, Rhys a dus-o într-una din băi, iar acolo ea s-a străduit să-şi aranjeze cât de cât rochia şi să-şi netezească părul. După care a însoţit-o la atelierul modistei, aflat la etajul al doilea, l-a prezentat-o pe doamna Allenby, o femeie înaltă şi subţire, cu un zâmbet plăcut. Aceasta a compătimit-o sincer când a aflat de migrena ei şi a asigurat-o că mai aveau suficient timp din programare ca să-i ia măsurile. Helen se putea întoarce într-o altă zi, când se simţea mai bine, să înceapă amândouă să gândească trusoul, în amănunt.

Când programarea s-a încheiat şi a ieşit din atelier, Helen a dat nas în nas cu Rhys, care o aştepta să o conducă la etajul unu. Amintindu-şi ce se întâmplase între ei cu numai o jumătate de oră în urmă. Helen a roşit ca focul.

El a izbucnit în râs:

— Încearcă să nu mai pari atât de vinovată, *cariad.* Mi-am petrecut ultimul sfert de oră dându-i lui lady Berwick explicaţii legate de dispariţia ta.

— Ce i-ai spus mai exact?

— Orice pretext am putut inventa. Unele din ele erau chiar adevărate.

— A crezut ceva din ele, măcar? a întrebat Helen, îngrijorată.

— S-a prefăcut că da.

Spre marea ei uşurare, pe drumul de întoarcere, în trăsură, lady Berwick a părut mulţumită şi foarte bine dispusă. Îşi cumpărase nici mai mult nici mai puţin de

douăsprezece perechi de mănuşi, precum şi multe alte accesorii de la diversele raioane ale magazinului. A recunoscut chiar că avea de gând să se întoarcă foarte curând la *Winterborne's,* în timpul programului, chiar dacă asta însemna să se amestece cu oamenii de rând. Pandora şi Cassandra i-au povestit lui Helen ce aflaseră de la vânzătoare că va fi *à la mode* în sezonul următor. Cele mai în vogă urmau să fie acele de prins eşarfele, şnururile aurii şi argintii care să tivească rochiile şi coafurile cu bucle mici, ca de pudel, *à la Recamier.*

— Biata Helen, a oftat Pandora. Noi ne întoarcem acasă cu o mulţime de cumpărături, iar ea doar cu o cutie cu medicamente.

— Nu aveam oricum nevoie de nimic, a spus Helen, privind la cutia verde de tablă din poala ei.

— Şi în timp ce noi ne distram de minune cumpărând de toate, a adăugat şi Cassandra, Helen îşi dădea rochia jos.

Helen i-a aruncat o privire speriată. Culoarea i s-a scurs pe loc din obraji.

— La modistă, a explicat Cassandra. Spuneai că ţi-a luat măsurile, nu-i aşa?

— Oh, ba da.

— Nu avea cum să fie prea distractiv, a continuat Cassandra.

— În niciun caz. Helen şi-a aţintit ochii pe cutia de tablă, conştientizând privirea cercetătoare a lui lady Berwick, care tăcea.

Trăsura a sosit la Ravenel House iar valetul a cărat în casă un turn de cutii de culoarea fildeşului, cu dexteritatea unui jongler. Gemenele au urcat în camerele lor iar lady Berwick i-a spus majordomului că dorea să îi fie servit ceaiul în salon.

— Doreşti şi tu? a întrebat-o pe Helen.

— Nu, mulţumesc. Cred că mă voi retrage devreme la culcare. Helen a ezitat, încercând să-şi adune curajul: putem discuta ceva?

— Bineînţeles. Vino cu mine în salon. Au intrat în

încăperea rece, în ciuda focului din şemineu. Lady Berwick s-a aşezat pe un scaun, tremurând.

— Aţâţă puţin focul, te rog.

Helen s-a apropiat de şemineu şi a luat vătraiul. Curând, flăcările se înălţau jucăuşe. A întins palmele spre foc, să se încălzească şi a spus timid:

— În legătură cu dispariţia mea cu domnul Winterborne...

— Nu este cazul să-mi dai explicaţii. Sunt de acord.

Helen o privea uluită.

— D-da?

— Ţi-am spus chiar în această încăpere că trebuie să faci orice este necesar ca să te măriţi cu domnul Winterborne. În alte condiţii, m-aş fi opus categoric. Dar dacă îi permiţi unele libertăţi, îl vei aduce mai aproape de tine iar măritişul va deveni o certitudine. Tocmai de aceea sunt dispusă să mă prefac că nu am văzut nimic. Trebuie să accepţi ocazional să pierzi o bătălie, ca să fii sigură că vei câştiga războiul.

Helen nu-şi revenea din uimire:

— Sunteţi foarte... practică, doamnă.

— Trebuie să ne folosim de mijloacele pe care le avem la dispoziţie. Lady Berwick părea resemnată. Se spune adesea că arma unei femei este limba... dar nu este nici pe departe singura.

Capitolul 27

A doua zi de dimineaţă a sosit o scrisoare pentru Helen. Era încă devreme, Lady Berwick îşi lua micul dejun în camera ei iar gemenele erau încă în pat.

Când valetul i-a adus scrisoarea pe o tavă din argint, Helen a văzut dintr-o privire că era de la Ada Tapley. Când a luat-o, mâna i-a tremurat.

— Aş prefera să nu pomeneşti nimănui nimic despre această scrisoare.

Valetul a privit-o impasibil.

— Da, doamnă.

L-a aşteptat să iasă din cameră, a desfăcut plicul şi a scos scrisoarea cu litere chinuite şi rânduri strâmbe:

Doamnă,

m-aţi întrebat despre copilul care mi-a fost încredinţat spre creştere. Am numit-o Charity, ca să-şi aducă mereu aminte că ar fi ajuns pe străzi dacă nu i s-ar fi făcut cuiva milă de ea şi că trebuie să fie mereu recunoscătoare.

A fost mereu un copil bun, nu mi-a făcut probleme, dar banii pe care îi primeam pentru ea nu erau de ajuns. Am cerut câte o creştere, an de an, dar nu am primit nimic.

Acum cinci luni nu am mai avut de ales şi am trimis-o la azilul de orfani Stepney, din St. George-in-the-East.

I-am scris avocatului şi i-am spus că o iau înapoi dacă mai primesc ceva bani, dar nu am primit niciun răspuns. Mă rog ca într-o bună zi cei care au lăsat-o să ajungă acolo să fie aspru judecaţi.

Pentru că nu-i cunoşteam numele de familie, cei de acolo au numit-o Charity Wednesday, pentru că a ajuns la ei într-o zi de miercuri.

Dacă puteţi face ceva pentru ea, să fiţi binecuvântată. Am şi acum conştiinţa încărcată.

Cu sinceritate.

Ada Tapley

Helen era recunoscătoare că nu apucase să ia micul dejun.

I s-ar fi aplecat cu siguranţă, după citirea scrisorii. S-a ridicat de pe scaun şi a început să dea ture prin încăpere, cu mâna la gură.

Sora ei vitregă era complet singură şi aşa fusese de luni întregi, într-o instituţie unde mai mult ca sigur fusese înfometată şi abuzată, poate chiar se îmbolnăvise.

Deşi nu se considerase niciodată capabilă de violenţă, ar fi fost în stare să-l omoare pe Albion Vance. Moartea trebuia să fie cât mai dureroasă, iar ei i-ar fi făcut o imensă

plăcere să-i vadă suferind.

Pentru moment, însă, trebuia să se gândească doar la Charity. Trebuia luată imediat de la orfelinat, trebuia să i se găsească un cămin, un loc în care să fie tratată cu blândeţe.

În primul rând, Helen trebuia să afle dacă fata supravieţuise un timp atât de lung. A încercat să-şi controleze panica şi furia şi să gândească limpede. Trebuia să meargă la orfelinat, să o găsească pe Charity şi să o aducă la Ravenel House. Ce reguli trebuiau îndeplinite ca să poţi lua un copil dintr-o astfel de instituţie? Putea face asta fără să-şi dea adevăratul nume?

Avea nevoie de ajutor.

Dar la cine putea apela? Nu la Rhys şi în niciun caz la lady Berwick, care i-ar fi spus să uite de existenţa fetei. Kathleen şi Devon erau prea departe. West îi spusese să-i dea de veste dacă avea nevoie de el, iar Helen şi-ar fi încredinţat şi viaţa lui, dar în acest caz nu ştia cum va reacţiona.

Gândul i-a zburat la dr. Gibson, care îi spusese:

— Poţi trimite oricând după mine, dacă ai nevoie de o prietenă.

Risca mult. Dr. Gibson era angajata lui Rhys şi se putea duce direct la el. Sau o putea refuza, te teamă să nu-şi supere patronul. Helen şi-a amintit însă ochii ei verzi, incisivi şi inteligenţi şi şi-a spus: *ea nu se teme de nimic*. În plus, dr. Gibson cunoştea foarte bine Londra şi mai fusese în orfelinate, aşa că trebuia să ştie amănunte despre felul în care erau conduse.

Deşi nu era împăcată cu gândul că va testa o prietenie înainte ca aceasta să înceapă măcar, ştia că Garrett Gibson era şansa ei de a salva pe Charity. Şi, din instinct, era convinsă că dr. Gibson o va ajuta.

*

— De ce doreşti să te vadă un doctor? a întrebat-o lady Berwick, ridicând privirea de la biroul din camera ei. Ai

din nou o migrenă?

— Nu, doamnă, i-a răspuns Helen din prag. Este o problemă femeiască.

Contesa a strâns din buze. Pentru o femeie care discuta degajat despre prăsirea cailor, atunci când era vorba de acelaşi proces, dar la oameni, era surprinzător de stânjenită. Cu excepţia dăţilor în care discuta în cercul ei de prietene, apropiate.

— Ai încercat cu o sticlă cu apă caldă?

Helen s-a gândit cum să se exprime cât mai delicat.

— S-ar putea să mă aflu în „poziţie”.

Lady Berwick a pălit. A lăsat cu mare grijă tocul pe masă.

— Dacă te îngrijorează consecinţele întâlnirii tale cu domnul Winterborne, de seara trecută, să ştii că este cam devreme să-ţi dai seama.

Helen a plecat privirea spre covor şi a rostit cu grijă:

— Înţeleg prea bine. Numai că… domnul Winterborne şi cu mine ne-am mai întâlnit şi mai demult.

— Vrei să spui că aţi…?

— De când ne-am logodit, a recunoscut Helen.

Contesa a privit-o cu exasperare amestecată cu resemnare.

— Galezii ăştia! Nu i-ar putea opri nicio centură de castitate. Vino înăuntru, copilă. Asemenea subiecte nu se discută din pragul uşii. După ce Helen a ascultat-o şi a intrat, contesa a întrebat-o: neplăcerea lunară a încetat?

— Aşa mi se pare.

Lady Berwick a cântărit situaţia şi a părut încântată.

— Înseamnă că mariajul tău cu Winterborne este practic *un fait accompli.* Voi trimite după doctorul Hall, cel care o îngrijeşte şi pe fiica mea Bettina.

— Sunteţi foarte drăguţă, dar am trimis deja un bilet solicitându-i o programare unui alt medic. Dr. Gibson.

Contesa s-a încruntat.

— Cine este el?

— Dr. Gibson este o femeie. Ne-am cunoscut luni *seară,* la *Winterborne’s.*

— Nu, aşa ceva nu se poate. Femeile nu sunt făcute pentru medicină – le lipseşte înţelegerea ştiinţifică şi detaşarea. Nu-l poţi încredinţa unei femei un lucru atât de important ca naşterea unui copil.

— M-aş simţi mult mai confortabil dacă m-ar examina o femeie şi nu un bărbat, a spus Helen.

Pufnind indignată, lady Berwick a ridicat ochii spre cer. Şi-a îndreptat din nou privirea spre Helen şi a spus nemulţumită:

— Dr. Gibson te poate examina aici.

— Mă tem că va trebui să merg la cabinetul ei din King’s Cross.

Contesa a ridicat o sprânceană.

— Nu în intimitatea casei tale?

— Are acolo cele mai noi instrumente şi echipamente, i-a răspuns Helen, amintindu-şi ce-i povestise Rhys despre cum îi tratase umărul dislocat. Are acolo o masă specială şi o lampă cu un soi de reflector foarte puternic.

— Foarte ciudat, a spus contesa. Un medic doctor ar fi avut decenţa să închidă ochii în timpul examinării.

— Dr. Gibson este modernă.

— Aşa se pare, s-a încruntat lady Berwick, care era foarte suspicioasă atunci când venea vorba de ceva modern. Prea bine.

— Mulţumesc, doamnă. Răsuflând uşurată, Helen a ieşit din cameră înainte ca lady Berwick să se răzgândească.

Consultaţia fusese stabilită pentru a doua zi la ora patru. Din cauza agitaţiei, Helen nu a reuşit să închidă ochii în noaptea de dinainte. Când a trecut pragul cabinetului, era epuizată şi cu nervii întinşi la maximum.

— Am inventat un motiv ca să pot veni aici, a spus dintr-o suflare pe când dr. Gibson o invita în casa îngustă, cu trei etaje, construită în stil victorian.

— Adevărat? a întrebat dr. Gibson, fără să pară deloc impresionată. Eşti binevenită oricând, indiferent de motiv.

O servitoare plinuţă a apărut în prag.

— Vă pot lua haina, doamnă?

— Nu. Nu pot rămâne prea mult.

Dr. Gibson o privea zâmbind întrebător, dar ochii îi erau la fel de ageri şi vioi cum şi-i amintea Helen.

— Discutăm câteva minute în salon?

— Da.

Helen a urmat-o într-o încăpere curată, plăcută, mobilată simplu cu două măsuţe, o sofa şi două scaune tapiţate în alb şi albastru. Singurul tablou de pe pereţi înfăţişa o casă dintr-un sat, acoperită cu trandafiri căţărători şi cu un stol de gâşte în faţă. O imagine idilică, liniştitoare, care îi amintea de Hampshire. Ceasul de pe poliţa şemineului a sunat chiar atunci de patru ori.

Dr. Gibson şi-a tras un scaun şi s-a aşezat lângă Helen. În lumina blândă a flăcărilor din şemineu părea chiar mai tânără, în ciuda siguranţei de sine pe care o afişa în mod obişnuit. Arăta mai degrabă a şcolăriţă, cu părul castaniu prins într-un coc sever şi silueta subţire înveşmântată într-o rochie severă, de un verde închis, fără vreo podoabă.

— Dacă nu ai venit în calitate de pacientă, ce pot face pentru tine? a întrebat-o.

— Am nevoie de ajutor într-o chestiune privată. M-am gândit că eşti cea mai potrivită persoană la care să apelez, pentru că situaţia este… foarte complicată. Helen a făcut o pauză. Aş dori ca totul să rămână confidenţial.

— Îţi dau cuvântul meu.

— Vreau să aflu mai multe despre un copil. Nepotul doamnei noastre de companie, lady Berwick, a avut un copil în afara căsătoriei, faţă de care nu şi-a asumat responsabilitatea. Fetiţa are acum patru ani. Se pare că a fost trimisă la orfelinatul din Stepney, acum cinci luni.

Dr. Gibson s-a încruntat.

— Cunosc zona. Este foarte nesigură, chiar şi pe timp de zi.

— Nu contează. Trebuie să aflu dacă Charity se mai află încă acolo.

— Aşa se numeşte?

— Charity Wednesday.

— Nume dat de orfelinat, e clar. A privit-o întrebător. Să mă duc eu acolo? Nu-ţi voi pomeni numele, bineînţeles. Dacă fetiţa este acolo, mă voi interesa de starea ei de sănătate şi-ţi voi spune tot ce am aflat. Sunt sigură că-mi pot face puţin timp să merg acolo, mâine sau poimâine.

— Îţi mulţumesc, eşti foarte amabilă, dar… trebuie să merg chiar azi. A făcut o pauză. Chiar dacă tu nu poţi veni cu mine.

— Lady Helen, a spus Gibson cu mult calm, acela nu este un loc pentru o femeie de condiţie bună. Mizeria umană se poate dovedi greu de suportat de o femeie care a fost protejată toată viaţa ei.

Helen a înţeles că fusese bine intenţionată, dar cuvintele ei au durut-o. Nu era nici delicată, nici slabă de minte – hotărâse deja că-şi va aduna toate forţele şi va face tot ce era necesar.

— Mă voi descurca, a spus. Dacă un copil de patru ani a supravieţuit într-un asemenea loc, cu siguranţă că pot face şi eu o vizită.

— Nu era mai bine să-l rogi pe domnul Winterborne? Un bărbat cu poziţia lui…

— Nu! Nu trebuie să ştie nimic.

Uimită de vehemenţa ei, dr. Gibson a privit-o întrebător:

— De ce trebuie să te ocupi tu de asta? De ce să-ţi asumi un asemenea risc pentru un copil care nu are nicio legătură cu tine?

Helen a tăcut. Se temea să-i spună mai multe.

Cealaltă femeie a aşteptat răbdătoare.

— Dacă vrei să te ajut, lady Helen, va trebui să ai deplină încredere în mine.

— Am o… legătură cu fetiţa.

— Înţeleg. A făcut o pauză, după care a întrebat-o cu blândeţe: este de fapt copilul tău? Nu-ţi fie teamă, nu te-aş judeca. Orice femeie poate greşi.

Helen a roşit, dar a privit-o în ochi:

— Charity este sora mea vitregă. Tatăl ei, domnul Vance, a avut o aventură cu mama mea, cu mult timp în

urmă. Să seducă femei şi să le abandoneze este sportul său preferat.

— Ah, a spus Gibson. Aşa stau lucrurile în cazul multor bărbaţi. Văd consecinţele acestui „sport”, dacă-l pot numi aşa, ori de câte ori vizitez câte un azil de muncă. După părerea mea, castrarea ar fi soluţia ideală.

A privit-o pe Helen din cap până în picioare şi a spus:

— Să mergem, deci.

Helen a clipit des.

— Mergi cu mine? Acum?

— Nu te pot lăsa singură. Ar fi bine să pornim neîntârziat. Pe la şase fără un sfert începe să se întunece. Va trebui să-i trimitem acasă pe vizitiul tău şi pe servitor şi să închiriem o birjă. Ar fi o neghiobie din partea noastră să mergem acolo într-o trăsură elegantă. Şi mă îndoiesc că servitorul te-ar lăsa să cobori, dacă ar vedea locurile.

Helen a urmat-o în holul de la intrare.

— Eliza! a strigat dr. Gibson. Servitoarea cea plinuţă şi-a făcut din nou apariţia. Voi lipsi întreaga după-amiază. Servitoarea a ajutat-o să-şi îmbrace pardesiul. Ai grijă de tatăl meu, te rog. Şi nu-l lăsa să mănânce dulciuri. S-a uitat spre Helen şi i-a explicat: are mari probleme cu digestia.

— Nu-l las, domnişoară, a protestat servitoarea. Le tot ascundem, dar se furişează în spatele nostru şi le găseşte oricum…

Dr. Gibson s-a încruntat în timp ce-şi trăgea mănuşile:

— Vreau să fiţi mai atenţi. Pentru numele lui Dumnezeu, e la fel de graţios şi subtil ca un elefant atunci când coboară scările.

— Nici nu-l auzim atunci când caută dulciurile, s-a apărat servitoarea.

Dr. Gibson s-a întors, a luat bastonul şi l-a învârtit prin aer.

— S-ar putea să avem nevoie de el, a spus cu satisfacţia unei femei bine înarmate care pornea la bătălie. Să mergem!

Capitolul 28

Vizitiul şi servitorul au fost trimişi acasă cu mesajul că programarea va dura mai mult decât se aşteptase iar Helen şi dr. Gibson au pornit-o pe jos spre Pancras Road.

În timp ce înaintau cu paşi repezi, Gibson o învăţa pe Helen cum să se comporte în East End, în special în zona docurilor.

— Să fii atentă tot timpul. La oamenii care stau în pragul uşilor, între clădiri sau în spatele trăsurilor oprite. Dacă se apropie cineva şi-ţi pune o întrebare, ignoră-l, chiar dacă este vorba de o femeie sau de un copil. Încearcă să pari mereu sigură pe tine. Să nu dai senzaţia că te-ai rătăcit. Şi să nu zâmbeşti niciodată. Dacă se apropie câţiva oameni de tine, să nu cumva să treci printre ei.

Au ajuns la o stradă principală şi s-au oprit la un colţ.

— Aici, la răspântii, găseşti întotdeauna o birjă. Uite una, se apropie chiar acum. A fluturat mâna prin aer. Pe aici trec foarte repede – ai grijă să nu te dărâme la pământ, când va da curba. Iar când va opri, să te aşezi imediat pe banchetă.

Helen a dat din cap, agitată. Inima îi bătea cu putere atunci când birja s-a oprit brusc, chiar în faţa lor. Dr. Gibson s-a suit prima, imediat ce uşa pliantă s-a deschis. Hotărâtă, Helen s-a urcat după ea, încercând să se apuce de o apărătoare, ca să nu se dezechilibreze. Treapta îngustă pe care a păşit era plină de noroi şi alunecoasă. În plus, turnura grea a rochiei ameninţa să o tragă înapoi. A reuşit însă să plonjeze, foarte neîndemânatică, în birjă.

— Foarte bine, a încurajat-o Gibson, împiedicând-o să întindă mâna spre uşă. O va închide vizitiul cu un drug de fier.

l-a strigat vizitiului destinaţia, printr-o trapă aflată pe acoperiş, după ce a dat deoparte, cu bastonul, un ziar care ameninţa să cadă pe acolo. Uşa s-a trântit cu zgomot şi birja a ţâşnit înainte, sporind viteza pe măsură ce înainta.

Pentru oamenii de rând, călătoria cu birja era ceva

obişnuit. Nu însă şi pentru tinerele de familie bună, ca Helen.

Drumul în sine a fost îngrozitor şi palpitant deopotrivă. Abia dacă-i venea să creadă că trăia asta. Birja îşi croia loc printre trăsuri, cărucioare de piaţă şi animale, evitând la milimetru stâlpii de iluminat, pietonii şi trăsurile parcate.

— Când vine timpul să ne dăm jos, eu îl voi plăti pe vizitiu prin trapa aceea iar el ne va deschide uşa, tot cu levierul. Ai grijă să nu-ţi zboare pălăria din cap când cobori.

Birja s-a oprit la fel de brusc. Dr. Gibson a plătit şi a împuns-o pe Helen cu cotul când uşa s-a deschis. Cu mult noroc şi nu neapărat dând dovadă de îndemânare, Helen a sărit în stradă fără să se întindă cât era de lungă şi fără să-şi piardă pălăria de pe cap. Dr. Gibson a coborât imediat după ea, cu graţie de atletă.

— Faci să pară totul atât de uşor! a spus Helen.

— Obişnuinţa, i-a răspuns Gibson, aranjându-şi pălăria. Să nu uiţi regulile. Şi au pornit.

Locurile erau mult diferite de Londra pe care o cunoştea Helen. Până şi cerul arăta altfel, avea culoarea şi textura unor cârpe vechi de bucătărie. Erau numai câteva magazine, toate cu firme scorojite. Casele înşiruite, menite să ofere adăpost celor bătuţi de soartă, nu păreau deloc potrivite pentru a fi locuite. Oamenii se înghesuiau pe stradă, se certau, înjurau, beau, se băteau. Alţii stăteau pe trepte sau în cadrul uşilor, asemenea unor fantome, cu ochii înfundaţi în orbite şi nefiresc de palizi.

Oricât de murdară i s-ar fi părut strada principală, nici măcar nu suferea comparaţie cu aleile lăturalnice, pline de bălţi scârboase, rău mirositoare. A văzut chiar şi câteva cadavre de animale şi o toaletă fără uşă la intrare şi s-a cutremurat. Aici trăiau oameni. Mâncau, dormeau, beau aici. Cum de supravieţuiau? A ţinut aproape de dr. Gibson, care nu părea deloc afectată de mizeria din jurul ei.

Peste tot plutea un miros îngrozitor, imposibil de evitat. Cu fiecare pas pe care-l făcea, mirosurile deveneau tot mai grele, de putreziciuni, tot mai greu de suportat. Era

cât pe ce să verse.

— Respiră pe gură, i-a spus dr. Gibson, grăbind pasul. O să-ţi treacă.

Din fericire, senzaţia de greaţă a dispărut, dar se simţea uşor ameţită de atâtea mirosuri, iar în gură avea un gust amar. Au cotit şi au dat cu ochii de o clădire masivă din cărămidă, cu o poartă înaltă şi gard de fier forjat.

— Acesta este orfelinatul, i-a spus dr. Gibson.

— Arată a închisoare.

— Am văzut şi mai rele. Măcar e rezonabil de curat de jur-împrejur.

Au mers ceva mai încolo de-a lungul străzii şi au găsit o altă poartă care fusese lăsată larg deschisă. Au trecut de ea, iar dr. Gibson a tras hotărâtă de şnurul clopotului de la intrare. Sunetul a răsunat undeva înăuntru.

Aproape că a trecut un minut, aşa că dr. Gibson a întins mâna după şnurul clopotului, când uşa s-a deschis. În faţă le-a apărut un chip pătrăţos, cu pometi proeminenţi. Femeia părea incredibil de obosită, de parcă nu ar fi dormit de ani.

— Tu te ocupi de orfelinat? a întrebat-o dr. Gibson.

— S-ar putea. Cine sunteţi?

— Eu sunt dr. Gibson, iar însoţitoarea mea este domnişoara Smith.

— Doamna Leech, a mormăit femeia.

— Am vrea să-ţi punem câteva întrebări, dacă se poate.

Expresia femeii nu s-a schimbat, dar era clar că nu o prea atrăgea ideea.

— Mie ce-mi iese din asta?

— Sunt dispusă să-mi ofer serviciile medicale copiilor din orfelinat.

— Nu avem nevoie de doctor. Surorile de la mănăstire vin de trei ori pe săptămână. A dat să închidă uşa.

— Uite ceva pentru timpul tău, i-a spus Helen şi i-a întins discret o monedă.

Femeia a strâns pumnul în jurul monedei iar ochii i-au strălucit când şi-a dat seama că era o jumătate de coroană.

S-a dat un pas înapoi, a deschis mai larg uşa şi le-a poftit înăuntru.

Au intrat într-o încăpere în formă de L, flancată pe de o parte de birouri şi de cealaltă parte de camerele copiilor. Dinăuntru se auzea un plânset de copil foarte mic. O femeie se plimba cu el în braţe, încercând să-l liniştească.

Drept înainte, dincolo de două uşi mari, se vedeau rânduri-rânduri de copii aşezaţi la nişte mese lungi. O mulţime de linguri scormoneau de zor în holurile din tablă.

— Mai au de mâncat vreo zece minute, a spus doamna Leech, consultându-şi ceasul de buzunar. Cam atât timp am la dispoziţie. Câţiva copii mai curioşi se ridicaseră şi veniseră în prag, să se uite la cele două vizitatoare. Femeia i-a aruncat o privire aspră: întoarceţi-vă imediat la masă! Copiii s-au grăbit să se întoarcă la locurile lor.

Doamna Leech a clătinat din cap:

— Unii dintre ei tot speră ca mamele lor să vină să-i ia de aici şi se agită ori de câte ori avem câte un vizitator.

— Câţi copii aveţi la orfelinat?

— O sută douăzeci de băieţi, nouăzeci şi şapte de fete şi optsprezece nou-născuţi.

Helen a observat că o fetiţă rămăsese pe jumătate ascunsă după uşă. Părul ei de un blond deschis fusese tăiat scurt, în şuviţe inegale, şi-i stătea în toate părţile. Cu multe şuviţe încâlcite, arăta ca un pui jumulit doar pe jumătate. Se uita fix la Helen.

— S-au mai întors mamele să-i ia, în trecut? a întrebat dr. Gibson.

— Unele obişnuiau să facă asta. Nişte nenorocite, care credeau că locul acesta este un fel de hotel gratuit. Îşi aduceau copiii aici, îi lăsau la mila altora, după care veneau să-i ia când aveau chef. Drept pentru care consiliul a complicat procedurile de primire şi de eliberare a copiilor, ca să oprim acest du-te-vino. Asta înseamnă însă mai multă muncă pentru mine şi oamenii mei şi… S-a oprit şi a privit-o cu duşmănie pe fetiţa care făcuse deja câţiva paşi nesiguri către Helen. Ce ţi-am spus eu? a explodat. Întoarce-te imediat la masă!

Copilul nu-şi luase nicio clipă ochii de la Helen.

— Mama? Vocea îi era subţire, slabă, aproape că s-a pierdut în încăperea imensă. A mai făcut un pas înainte, s-a smuls din mâinile doamnei Leech şi s-a agăţat de fusta lui Helen. Mama, repeta iar şi iar, ca o rugăciune.

Deşi copilul era fragil şi mic, Helen aproape că şi-a pierdut echilibrul. A privit cu tristeţe la claia de păr încâlcit şi a întins mâna să o oprească, să nu mai tragă cu disperare de fusta ei.

— Charity! a strigat doamna Leech, ia-ţi labele murdare de pe doamna! A dat să-i aplice o corecţie, dar Helen i-a blocat mâna, dintr-un impuls.

— O cheamă Charity? a întrebat imediat dr. Gibson. Charity Wednesday?

— Da, a spus femeia, uitându-se cu ură la copil.

Dr. Gibson a clătinat din cap, uimită şi s-a întors spre Helen:

— Mă întreb ce a făcut-o să… S-a oprit şi s-a mai uitat o dată la copil. Probabil că ţi-a remarcat nuanţa părului. Este foarte deosebită şi…

Helen nu putea scoate nicio vorbă. Îşi dăduse deja seama cât de mult îi semăna Charity: aveau aceleaşi gene şi sprâncene întunecate, ochii gri-verzui, părul blond, aproape alb.

Copila îşi lipise obrazul de talia lui Helen. Trăsăturile i se destinseseră şi ridicase faţa spre cer, cu ochii închişi, ca şi cum s-ar fi scăldat în lumina soarelui.

Ai venit. Eşti aici. Aparţin şi eu cuiva.

Copil fiind, probabil că Helen visase la un moment asemănător, nu-şi mai aducea aminte. Tot ce ştia era că nu se întâmplase niciodată.

Auzea vocea femeii care întreba ce se petrecea şi ce voiau de la Charity, în timp ce dr. Gibson contracara cu propriile întrebări. Din camera nou-născuţilor răsunau continuu plânsete iar copiii din sala de mese deveniseră neliniştiţi. Mulţi veniseră în prag, să se uite şi să audă ce se întâmpla.

Helen s-a aplecat să ia copilul în braţe. Trupul era

fragil şi slăbuţ. Charity şi-a încolăcit mâinile şi picioarele în jurul ei, agăţându-se ca o maimuţă. Avea nevoie disperată de o baie. De mai multe, chiar. Iar uniforma de orfelinat – o rochiţă bleu cu şorţuleţ gri – trebuia neapărat arsă. Helen îşi dorea să o fi putut lua undeva unde era linişte şi curăţenie, să o spele şi să o hrănească. Cu disperare, s-a întrebat cum va reuşi să scoată fetiţa de acolo şi ce-i va spune lui lady Berwick când îşi va face apariţia la Ravenel House cu sora ei vitregă.

Un lucru era sigur – nu putea să o abandoneze pe Charity într-un asemenea loc.

— Sunt sora ta mai mare, draga mea, i-a şoptit. Sunt Helen. Nu am ştiut că eşti aici, altfel aş fi venit mai devreme. Te voi lua acasă, cu mine.

— Acum? a întrebat copila.

— Da, acum.

Şi atunci, pe când o ţinea în braţe pe fetiţă, Helen a realizat că viaţa ei ajunsese la o răscruce şi că pornea pe un alt drum. Nu avea să mai fie niciodată o femeie fără copil. Emoţiile o copleşeau… îi era teamă că nimeni, nici măcar Kathleen, nu va fi de acord cu ce făcea… şi durere, pentru că-l pierduse pe Rhys pentru totdeauna, pentru că fiecare pas pe care îl făcea de-acum o îndepărta şi mai mult de el… şi o undă slabă de bucurie.

Vor fi şi compensaţii, în viitor. Va avea cine să o aline. Dar un bărbat ca Rhys Winterborne nu va mai apărea în viaţa ei.

Şi-a îndreptat atenţia spre cele două femei care începuseră să se contrazică.

— Doamnă Leech, a spus scurt. Cele două au tăcut şi s-au întors spre ea.

Helen a continuat pe un ton poruncitor, împrumutat de la lady Berwick:

— Vom aştepta într-unul din birouri să vă ocupaţi de copiii aflaţi la masă. Nu am prea mult timp la dispoziţie. Noi două trebuie să încheiem o afacere.

— Da, domnişoară, a răspuns femeia, părând destul de agasată.

— Poţi să mi te adresezi cu „milady”, a continuat cu răceală Helen, surprinzând satisfăcută privirea surprinsă a femeii.

— Da, milady, a venit răspunsul smerit.

Le-a poftit într-un birou cu mobilă ponosită. Helen s-a aşezat, cu Charity în braţe.

Dr. Gibson se învârtea prin cameră şi cotrobăia fără ruşine prin sertare şi prin hârtiile de pe masă.

— Îmi pare rău să-ţi spun, dar nu cred că va fi posibil să o iei cu tine în seara aceasta.

Charity a ridicat capul de pe umărul lui Helen şi a oftat adânc.

— Nu mă lăsa aici!

— Şşt. Helen i-a netezit câteva smocuri rebele. Vei veni cu mine. Îţi promit. Cu coada ochiului, a văzut-o pe dr. Gibson clătinând din cap.

— Eu nu i-aş face o asemenea promisiune, a spus încet.

— Dacă trebuie, încalc legea, dar tot plec cu ea de aici, a spus Helen. O voi face, să ştii. A aşezat-o pe Charity mai comod în poala ei şi a continuat să-i mângâie părul. De ce te-au tuns atât de scurt? a întrebat-o.

— De obicei sunt tunşi la chelie atunci când sunt aduşi, ca să nu aibă paraziţi.

— Dacă sunt atât de îngrijoraţi de răspândirea paraziţilor n-ar fi mai bine să le facă baie, măcar din când în când?

Charity a ridicat privirea, neliniştită:

— Nu-mi place apa.

— De ce nu?

Copilei i-a tremurat bărbia.

— Când suntem răi, măicuţele ne bagă cu capul în apa clocotită. A privit-o cu durere pe Helen, apoi şi-a sprijinit din nou capul de umărul ei.

Helen era chiar mulţumită că era furioasă. O ajuta să gândească mai limpede şi-i dădea putere. A început să legene încetişor copila, de parcă ar fi fost un nou-născut.

Dr. Gibson se aşezase pe o margine de scaun, iar

acest lucru era posibil numai pentru că purta un model modern de rochie, strânsă pe corp în partea din faţă şi fără turnură, doar cu fustele uşor adunate la spate. Helen îi invidia mobilitatea.

— De ce am nevoie ca s-o scot de aici? a întrebat Helen.

Dr. Gibson i-a răspuns încruntată:

— Va trebui să completezi o mulţime de hârtii pentru ceea ce ei numesc „recuperare”. Te vor lăsa să iei copila doar dacă vei putea dovedi că aveţi legături de rudenie. Asta înseamnă că va fi nevoie să obţii o declaraţie scrisă de la domul Vance, în care el să confirme paternitatea în cazul ei, dar şi al tău. După care va trebui să te prezinţi în faţa Consiliului. După ce le vei explica în ce mod sunteţi înrudite, ei vor hotărî dacă îi autorizează sau nu plecarea.

Helen era oripilată.

— De ce au făcut nişte reguli atât de complicate pentru adopţia unui copil?

— După părerea mea, Consiliul preferă să ţină copiii aici, ca să-i poată exploata. Îi trimit la lucru şi le iau toţi banii. La şase ani, majoritatea copiilor sunt duşi să înveţe câte o meserie. Şi sunt puşi la treabă.

Dezgustată, Helen a cântărit cele aflate. S-a uitat la copilul subnutrit din braţele ei şi i-a venit o idee:

— Dar dacă fetiţa constituie un pericol? Dacă o diagnostichezi cu o boală care s-ar putea răspândi în tot orfelinatul în cazul în care nu pleacă imediat de aici?

Dr. Gibson s-a gândit puţin.

— O idee genială, a spus. Cum de nu m-am gândit eu la asta? Scarlatină. Ar trebui să meargă. Sunt sigură că şi doamna Leech va fi de acord cu planul nostru, atâta timp cât îi oferi nişte bani. A ezitat, cântărind posibilităţile: ar putea fi o problemă cu tutorele legal, în viitor, asta în cazul în care Consiliul s-ar decide să o ceară înapoi. Nu cred însă că ar îndrăzni să i se opună unui om atât de influent ca Winterborne.

— Nu cred că domnul Winterborne va dori să ia parte la toate aceste lucruri, a spus încet Helen. Nu şi după ziua

de mâine, când voi sta de vorbă cu el.

— Oh. Dr. Gibson a tăcut câteva clipe. Îmi pare rău să aud asta. Din multe motive.

*

Soarele tocmai apunea când au părăsit orfelinatul. Conştiente că străzile erau tot mai periculoase cu fiecare minut care trecea, au pornit la drum cu paşi mari. Helen o ducea în braţe pe Charity, care stătea la fel de încolăcită de ea. Au trecut de primul colţ de stradă şi au dat să-l treacă şi pe al doilea când doi bărbaţi le-au ajuns din urmă.

— Două muieri înstărite ca voi tre' să aibă câţiva gologani de dat, a spus unul din ei.

— Vezi-ţi de drum, i-a spus dr. Gibson.

— Se întâmplă să avem acelaşi drum ca voi, a spus celălalt.

— Nişte neisprăviţi de la docuri, i-a şoptit dr. Gibson lui Helen. Ignoră-i. Vom ajunge curând la drumul principal şi acolo ne vor lăsa în pace.

Cei doi nu păreau însă dispuşi să le lase să treacă mai departe.

— Dacă nu ne daţi bani, ne servim singuri. O mână aspră a apucat-o pe Helen de umăr şi a întors-o în loc. Helen s-a dezechilibrat din cauza greutăţii copilului.

Bărbatul nu şi-a desprins mâna de pe umărul ei. Era îndesat, cu faţă rotundă şi pielea groasă, ca o coajă de portocală. Părul de o culoare incertă era ascuns sub o beretă soioasă.

O privea pe Helen cu ochi mari, fascinat.

— Ai chip de înger, a spus şi şi-a lins buzele subţiri. Între dinţi avea goluri negre, ca o claviatură de pian. Mi-ar plăcea să te încalec puţin, zău mi-ar plăcea. Helen a dat să se ferească, dar el şi-a sporit strânsoarea. Nu pleci nicăieri, drăguţo… drace! A scos un strigăt, pentru că un baston din nuc se rotise prin aer şi-l izbise peste încheietură.

Helen s-a dat imediat înapoi, pentru că bastonul a lovit din nou, de data aceasta în zona capului bărbatului.

După care capătul bastonului i s-a înfipt în stomac. Bărbatul s-a chircit de durere, gemând. Folosindu-se de baston ca de un cârlig, Gibson l-a doborât la pământ, făcându-l să se ghemuiască precum un crevete fiert prea mult. Toate acestea nu au durat mai mult de cinci sau şase secunde.

Fără să facă vreo pauză, dr. Gibson s-a întors să-l confrunte pe cel de-al doilea bărbat, care se pregătea de atac. Înainte să apuce să ajungă la ea, cineva l-a prins din spate şi l-a răsucit. Străinul dădea dovadă de o extraordinară agilitate: cu un croşeu de dreapta şi un uppercut de stânga l-a pus imediat jos pe oponent, fără prea mare efort.

Helen îi şoptea încontinuu la ureche copilului împietrit de spaimă:

— Gata, gata. S-a terminat.

Dr. Gibson l-a măsurat pe străin cu privirea, lăsând bastonul în jos. Acesta i-a întors privirea, fără să fie câtuşi de puţin tulburat şi şi-a aranjat borul pălăriei:

— Sunteţi tefere, doamnelor?

— Destul, i-a răspuns sec dr. Gibson. Mulţumim de ajutor, dar aveam situaţia sub control.

Helen avea senzaţia că o deranjase că nu fusese lăsată să-şi măsoare puterile cu ambii bărbaţi.

— Sunt convins că te puteai descurca şi singură, i-a spus străinul, apropiindu-se. Era tânăr, bine îmbrăcat, puţin mai înalt decât media, foarte bine făcut. Dar când am văzut că două femei erau agresate nu am putut sta deoparte. Aşa mi s-a părut civilizat.

Avea un accent neobişnuit, greu de descifrat. De obicei, Helen era în stare să identifice rapid zona sau chiar ţara. Pe când se apropia, a văzut că era foarte frumos, brunet cu ochi albaştri şi trăsături ferme.

— Ce căutai prin zona aceasta? l-a întrebat dr. Gibson, bănuitoare.

— Eram în drum spre o tavernă, să mă întâlnesc cu un prieten.

— Cum se numeşte taverna?

— „The Grapes” a venit imediat răspunsul. Privirea i s-

a îndreptat spre Helen şi spre copilul din braţele ei. Nu este deloc o zonă sigură, a spus el cu blândeţe. Şi se lasă noaptea. Pot să vă chem o birjă?

I-a răspuns dr. Gibson, care i-a luat-o înainte lui Helen:

— Mulţumim, dar nu avem nevoie de ajutor.

— Rămân ceva mai în spate, a spus el. Dar nu am de gând să vă scap din ochi până nu vă văd în siguranţă, în birjă.

— N-ai decât, i-a răspuns scurt dr. Gibson. Mergem, doamnă?

Ezitând, Helen s-a întors spre străin:

— Vreţi să ne spuneţi numele dumneavoastră, domnule? Să ştim cui trebuie să-i fim recunoscătoare.

El i-a întâlnit privirea şi trăsăturile i s-au îmblânzit:

— Iertaţi-mă, doamnă, dar prefer să nu fac asta.

Helen i-a zâmbit.

— Înţeleg.

Şi-a ridicat pălăria de pe cap în semn de respect iar ele sau îndepărtat. Helen şi-a amintit avertismentele lui Winterborne despre străini şi despre eroii deghizaţi. Abia aştepta să-i povestească despre *asta.*

— Nu-i zâmbi, i-a amintit dr. Gibson.

— Dar ne-a ajutat! a protestat ea.

— Nu se numeşte ajutor atunci când nu ţi-l solicită nimeni.

Când aproape că ajunseseră la strada principală, dr. Gibson a aruncat o privire rapidă peste umăr.

— Ne urmăreşte de la distanţă, a spus nemulţumită.

— Ca un înger păzitor, a spus Helen.

Dr. Gibson a pufnit din nas.

— Ai văzut ce lovituri dădea? Câtă putere avea în pumni? Ca un luptător profesionist. Nu am cum să nu mă întreb cum dea răsărit un asemenea om, de nicăieri, chiar la momentul potrivit.

— Cred că adversarul lui a avut mai puţin de suferit decât al tău, i-a spus Helen, admirativ. Cum l-ai doborât pe ticălosul acela cu bastonul… n-am mai văzut niciodată aşa

ceva.

— Nu l-am nimerit exact unde trebuia, i-a răspuns dr. Gibson. Trebuia ca bastonul să cadă exact pe nervul cubital. Trebuie neapărat să-mi îmbunătăţesc tehnica asta cu maestrul de spadă.

— A fost impresionant, a asigurat-o Helen. Îl compătimesc sincer pe acela care te va subestima, dr. Gibson.

— Sentimentul este reciproc, doamnă.

Capitolul 29

Deşi în trecutul nu foarte îndepărtat Helen descoperise căi făcea plăcere să-i şocheze pe ceilalţi, acum se gândea cu nostalgie la zilele liniştite petrecute la Eversby Priory, când nu se întâmpla nimic, niciodată. Acum se întâmplau mult prea multe.

Ravenel House a părut efectiv paralizată când Helen şi-a făcut apariţia cu o orfană cu origini misterioase, de o sănătate care putea fi pusă la îndoială şi într-o mizerie de nedescris. Helen a lăsat-o jos din braţe pe Charity dar a continuat să o ţină de mână. Copila era nedezlipită de ea. Servitorii s-au oprit în loc. Doamna Abbott, menajera, a îngheţat de uimire în mijlocul holului. Pandora şi Cassandra coborau scările sporovăind, dar au tăcut brusc când au zărit-o pe Helen în holul de la intrare, alături de un copil în zdrenţe.

Singura care nu a avut vreo reacţie a fost lady Berwick, care a ieşit din salon şi a rămas în pragul uşii. Privirea i s-a mutat de la Helen la copil. A înţeles imediat situaţia şi nu a dat niciun semn că şi-ar pierde stăpânirea de sine, nici măcar pentru o secundă. Părea un general care-şi privea trupele retrăgându-se, după ce a pierdut o

luptă, făcându-şi calculele pentru regruparea forţelor.

Aşa cum era de aşteptat, cea care a vorbit prima a fost Pandora:

— Suntem ca într-o piesă de teatru în care am uitat cu toţii replicile.

Helen a zâmbit timid.

Fără să scoată vreun cuvânt, lady Berwick s-a răsucit pe călcâie şi s-a întors în salon.

Helen avea din nou un gust amar, ca de plumb. Nu ştia ce-i va spune contesa, dar precis avea să fie ceva îngrozitor. A luat-o pe Charity cu ea şi s-au apropiat amândouă de baza scării. Gemenele s-a apropiat şi ele, să o întâmpine.

După ce le-a aruncat câte o privire, Charity s-a ascuns după fustele lui Helen.

— Ce putem face noi? a întrebat-o Cassandra.

Helen nu le mai iubise niciodată pe surorile ei aşa că în acest moment. Îi ofereau ajutor fără să ceară explicaţii.

— Ea este Charity, a spus încet. Am luat-o azi de la orfelinat. Trebuie să i se facă baie şi să fie hrănită.

— Ne ocupăm noi de asta. Pandora i-a întins mâna copilei. Vino cu noi, Charity. Să vezi ce-o să ne mai distrăm! Ştiu o grămadă de cântece şi de jocuri…

— Pandora, a întrerupt-o Helen, văzând-o pe copilă că se făcuse mică de tot, ia-o încet. Nici nu-ţi poţi imagina de unde vine, i-a şoptit. Fii blândă cu ea.

S-a întors spre Cassandra:

— Îi este teamă de baie. Încercaţi să o curăţaţi cu ştergare ude.

Cassandra a dat din cap, neîncrezătoare.

Doamna Abbott i s-a alăturat:

— Doamnă, vă aduc imediat câte un bol de supă şi pâine, şi dumneavoastră şi micuţei.

— Doar ei. Mie nu mi-e foame.

— Trebuie să mâncaţi, a insistat menajera. Păreţi în pragul leşinului. Înainte ca Helen să apuce să răspundă ceva, s-a întors şi a pornit-o grăbită spre bucătărie.

Helen s-a uitat îngrijorată spre uşa salonului. Un fior

rece i-a străbătut trupul. Şi-a îndreptat apoi privirea spre Charity:

— Draga mea, i-a şoptit, ele sunt surorile mele, Pandora şi Cassandra. Vreau să te duci cu ele. Eu trebuie să vorbesc cu cineva.

Copila a spus imediat, speriată:

— Nu mă lăsa!

— Nu te las. Vin şi eu în câteva minute. Te rog, Charity. Spre exasperarea ei, copila i s-a agăţat cu mai mare putere de fustă, refuzând să se mişte.

Cassandra a fost cea care a rezolvat problema. S-a lăsat în genunchi şi i-a zâmbit lui Charity:

— Ce-ai zice să vii sus cu noi? i-a spus cu glas blând. Te duc într-o cameră drăguţă de tot, unde arde focul în şemineu. Am şi o cutie din care se aude muzică. Sunt şase melodii diferite. Haide, vii să ţi-o arăt?

Copila s-a deprins cu greu de fusta lui Helen şi i-a întins mâna Cassandrei, făcându-i semn să o ia în braţe.

Puţin descumpănită, Cassandra s-a ridicat şi a luat-o în braţe.

Pandora părea resemnată:

— Am spus mereu că tu eşti cea drăguţă, între noi două.

Helen a aşteptat ca surorile ei să ajungă la etaj, după care s-a îndreptat spre salon, spunându-şi că nimic din ce i-ar fi putut spune lady Berwick nu mai conta după câte văzuse în ziua aceea. Suferinţa acelor oameni o bântuia. Nu va mai fi în stare să se uite în jur, la privilegiile de care se bucura, fără ca o parte din creierul ei să nu se întoarcă la acele străduţe mizere din Stepney.

Ajunsă în pragul salonului, a ezitat. Lady Berwick era aşezată pe unul din cele două scaune din faţa şemineului. Chipul îi era împietrit, de parcă ar fi fost apretat şi lăsat acum la foc, să se usuce.

Nu i-a aruncat lui Helen nici măcar o privire.

Helen s-a aşezat pe celălalt scaun.

— Doamnă, copilul pe care l-am adus cu mine…

— Ştiu cine este, a întrerupt-o lady Berwick. Seamănă

cu tatăl ei. Te gândeşti să-i aduni de pe străzi pe toţi bastarzii acestui nemernic?

Helen a rămas tăcută, privind spre şemineu în timp ce lady Berwick îi ţinea o predică despre caracterul şi felul în care fusese crescută ea, despre familia Ravenel, despre nesăbuinţa femeilor care îşi închipuiau că ele vor scăpa de judecata societăţii, despre multele defecte ale lui Albion Vance şi ale bărbaţilor, în general.

S-a uitat într-un final la Helen, cu nările fremătând de indignare:

— Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea ta! Să complotezi! Să fii atât de lipsită de onestitate! Te vei autodistruge. Chiar nu înţelegi, fată nesăbuită, că eu încerc să te împiedic să dai cu piciorul unei vieţi în care le-ai putea face mult bine altora? Ai putea ajuta mii de orfani, nu doar unul! Chiar crezi că am inima împietrită? Am toată compasiunea pentru această fiinţă. Vrei să o ajuţi? N-ai decât! Dar nu aşa! Constituie un pericol pentru tine, Helen. Semănaţi fizic mult prea mult. Cei care vă vor privi vor ajunge negreşit la o singură concluzie dezastruoasă. Nu contează că nu este adevărat. Bârfa nu trebuie să fie adevărată, ci doar interesantă.

Helen o privea pe femeia în vârstă şi şi-a dat seama de un lucru: deşi atitudinea ei era rece şi furioasă, postura neclintită… ochii o trădau. Erau plini de îngrijorare, de adevărată blândeţe şi de tandreţe. Şi de spaimă.

Lady Berwick nu se certa *cu* ea, ci *pentru* ea.

De aceea o iubeşte Kathleen, şi-a spus Helen.

Când contesa a tăcut, într-un final, Helen a privit-o cu gratitudine şi hotărâre.

— Aveţi dreptate. Întru totul. Sunt de acord cu tot ce mi-aţi spus, doamnă. Şi înţeleg prea bine câte am de pierdut. Dar adevărul este că… Charity trebuie să aparţină cuiva. Trebuie să fie iubită de cineva. Şi cine să facă asta, dacă nu eu? Lady Berwick continua să tacă, aşa că Helen a îngenuncheat în faţa ei şi şi-a pus capul în poala ei. A simţit cum bătrâna se încorda. Aţi luat-o pe Kathleen la dumneavoastră când era doar cu un an mai mare decât

Charity. Aţi iubit-o atunci când nimeni pe lume nu a dorit-o. Mi-a spus de nenumărate ori că i-aţi salvat viaţa.

— Dar nu cu preţul vieţii mele. Contesa a tras adânc aer în piept şi şi-a lăsat mâna pe capul lui Helen. De ce nu vrei să mă asculţi?

— Trebuie să-mi ascult inima, a spus încet Helen.

Bătrâna a râs amar.

— De la Eva încoace, decăderea oricărei femei a început cu aceste cuvinte. A respirat din nou adânc. Acum am nevoie să rămân singură.

— Îmi pare rău că v-am necăjit, a şoptit Helen şi i-a sărutat uşor mâna rece, plină de riduri. S-a ridicat în picioare, dar contesa şi-a ferit imediat privirea. O lacrimă îi alunecase pe obraz.

— Du-te, i-a spus scurt lady Berwick, iar Helen s-a strecurat afară din salon.

*

În timp ce suia treptele, Helen a simţit o durere surdă în spate, urmată de o senzaţie de leşin. S-a prins bine de balustradă, ca să reuşească să urce, dar poalele fustei păreau tivite cu plumb. Cu fiecare pas pe care îl făcea, simţea un miros greu.

Ajunsă sus, a auzit acorduri vesele plutind prin aer. Sunetele atât de familiare veneau de la cutia muzicală din lemn de trandafir pe care i-o dăruise Rhys. Era într-atât de mare că avea propria-i masă, cu un sertar special pentru cilindrii din alamă. Ghidându-se după muzică, Helen a intrat în salon, fără să depăşească pragul.

Sesizându-i prezenţa, Pandora s-a apropiat de uşă, ducând un deget la buze. Ochii albaştri limpezi străluceau amuzaţi.

Au rămas împreună în prag să o privească pe Cassandra care se rotea graţios pe acorduri. Charity era lângă ea, îmbrăcată într-o cămaşă albă mult prea mare pentru ea. Deşi era cu capul întors de la ea, Helen şi-a dat seama că era încântată, după felul în care îşi legăna

picioarele goale. Era atât de delicată, cu oasele vizibile pe sub piele. Era însă mult mai curată, iar părul acum umed îi fusese pieptănat cu nădejde, drept pentru care stătea destul de adunat pe lângă cap.

Încerca să o imite pe Cassandra, aşa că sălta stângace şi se învârtea în cercuri nesigure. Se uita însă tot timpul la Cassandra, ca şi cum aştepta încurajări, de parcă încerca să se adapteze ideii de joc cu un adult.

Pandora a luat-o de braţ şi a scos-o afară din salon.

— Vino cu mine, Helen. Te aşteaptă o tavă cu cina în camera ta. Poţi mânca liniştită cât se joacă ele. Şi, *te implor,* fă-ţi neapărat o baie. Nu ştiu ce miros este ăsta, dar şi Charity mirosea la fel de rău, de parcă toate lucrurile urât mirositoare s-au strâns la un loc.

— Cum a decurs baia?

— Nu prea bine, Helen, i-a spus cu tristeţe Pandora. Este *geologic* murdară. În straturi-straturi. Puteam foarte bine să folosim o daltă. Nu ne-a lăsat să o curăţăm cum trebuie, dar am convins-o să-şi pună un prosop pe ochi şi să-i lăsăm capul pe spate. Doar aşa am putut să-i turnăm câte o ceaşcă cu apă pe păr. Doar de două ori – atât ne-a lăsat. Copiii pot fi foarte încăpăţânaţi, să ştii.

— Adevărat? a întrebat-o Helen, ironică.

— A mâncat un bol întreg de supă şi nişte pâine cu unt. Nu am avut însă probleme cu spălatul pe dinţi – îi place gustul pudrei pentru dinţi. Are gingiile roşii şi inflamate, dar dinţii sunt ca nişte perle mici. Nu are nicio carie, din câte mi-am putut da eu seama. I-am tăiat unghiile la mâini şi la picioare, dar are mizerie multă sub ele şi nu i-am putut-o curăţa pe toată. I-am dat o cămaşă de-a mea de noapte, cât timp doamna Abbott îi spală lucrurile. Ar fi vrut să le ardă, dar ne-am dat seama că nu avem în ce s-o îmbrăcăm.

— Îi voi cumpăra mâine nişte haine, a spus absentă Helen.

— Pot să te întreb ceva, Helen?

— Da, draga mea.

— Cine este, de unde vine, de ce este aici şi ce ai de gând să faci cu ea?

Helen a oftat.

— Sunt multe de explicat.

— Poţi să începi cu începutul, cât timp îţi mănânci supa.

— Nu, trebuie să o aşteptăm şi pe Cassandra. Să nu povestesc de două ori acelaşi lucru.

După ce a mâncat, s-a îmbăiat şi s-a schimbat în cămaşă de noapte şi halat, Helen s-a urcat în pat, cu Charity cuibărită lângă ea. Gemenele le-au pus în scenă povestea celor trei urşi. Cassandra l-a interpretat, bineînţeles, pe Goldilocks, în timp ce Pandora i-a jucat pe toţi cei trei urşi. Fascinată de poveste şi de jocul gemenelor, Charity a privit cu ochi mari cum Goldilocks era alungat din încăpere. Când povestea s-a încheiat, fetiţa a strigat entuziasmată:

— Mai vreau! Mai vreau!

— O spun eu de data asta, a zis Helen. Gemenele s-au întins pe pat, ocupându-l cu totul, iar Helen a încercat să lungească cât mai mult povestea. Vorbea încet, cu blândeţe, privind cum pleoapele lui Charity erau tot mai grele: … şi Goldilocks s-a aşezat pe paturile ursuleţilor cei mici şi drăgălaşi… şi paturile erau moi, cu cearşafuri albe şi păturici pufoase, din lâna oiţelor. Goldilocks şi-a rezemat capul pe pernele din pene de gâscă şi i s-a părut că pluteşte pe un norişor. Ştia că va visa frumos dacă va adormi în patul cel cald iar dimineaţa o va aştepta o cană cu ciocolată fierbinte şi numai bunătăţi de mâncat…

Helen s-a oprit când a văzut pleoapele copilei îngreunându-se.

— Versiunea ta este mult prea lungă, Helen, i-a spus Pandora. Cum să mai rămâi trează când tu povesteşti aşa?

Helen a zâmbit. S-a tras cu grijă de lângă copila adormită şi a învelit-o până la umeri.

— Nu ştie să râdă, a şoptit, privind la faţa serioasă a fetiţei.

— Va învăţa. Cassandra a venit mai aproape şi i-a conturat sprânceana cu vârful degetului… după care s-a uitat la Helen, părând tulburată.

— Haideţi în camera mea, a spus Pandora. Am un presentiment: că următoarea poveste va fi foarte interesantă.

*

Helen a început cu ziua în care a descoperit scrisoarea neterminată a mamei ei, sfârşind cu vizita la orfelinat. Orice domnişoară convenţională, cu înalte standarde morale, s-ar fi arătat şocată. Surorile ei, însă, fuseseră crescute prea mult timp în afara societăţii, aşa că nu priveau deloc viaţa cu teamă sau reverenţios. Şi nici nu căutau cu orice preţ să fie aprobate de ceilalţi. Pe Kathleen o alina faptul că, deşi erau surprinse şi preocupate, au acceptat cu uşurinţă situaţia.

— Tot sora noastră rămâi, i-a spus Pandora. Nu contează dacă ai avut acelaşi tată îngrozitor ca şi noi sau un altul, la fel de îngrozitor.

— Chiar nu aveam nevoie de încă unul, a spus Helen cu amărăciune.

— Eşti sigură că domnul Winterborne nu va mai dori să se căsătorească cu tine după ce va afla?

— Nu. Şi nici nu aş vrea eu să facă asta. A muncit din greu întreaga viaţă ca să se ridice deasupra condiţiei lui. Îi plac lucrurile frumoase şi fine şi merită să aibă o soţie care să-l ridice, nu să-l coboare.

— Tu nu ai putea niciodată să-l cobori, a spus Pandora, indignată.

Helen a zâmbit trist.

— Numele meu va fi asociat cu urâţenia, cu scandalul. Când lumea mă va vedea cu Charity, va presupune că este copilul meu din flori şi vor spune că soţia lui Winterborne este o uşuratică. După care se vor preface că-l compătimesc, dar se vor distra pe seama lui, odată ce s-ar întoarce cu spatele.

— Bârfele nu-ţi pot face rău, a spus Pandora.

Cassandra i-a aruncat o privire mustrătoare.

— Bârfele îţi pot amărî viaţa.

Pandora s-a strâmbat, dar i-a dat dreptate.

— Winterborne va avea imaginea distrusă, a spus Helen.

— Bărbatul sau magazinul? a întrebat Cassandra.

— Amândoi. Magazinul lui este simbolul eleganţei şi al perfecţiunii, iar eu aş fi ca o crăpătură în armura lui. Mai mult decât atât: eu şi Charity vom fi ca o gaură imensă în armură.

— Când vei sta de vorbă cu el?

— Mâine, cred. Şi-a dus mâna la mijloc, pentru că a simţit ca o împunsătură la gândul că va da ochii cu el. După care voi pleca împreună cu Charity la Eversby Priory şi vom rămâne acolo până când Kathleen şi Devon se vor întoarce din Irlanda.

— Venim şi noi, i-a spus Cassandra.

— Nu. Este mai bine pentru voi să rămâneţi la Londra. Aici se întâmplă o mulţime de lucruri, iar prezenţa lui lady Berwick vă face mult bine. Vrea ca voi să aveţi succes. Eu am dezamăgit-o teribil, aşa că va avea nevoie de voi să-i ţineţi companie şi să-i ridicaţi moralul.

— Vei locui în continuare la Eversby Priory, împreună cu Charity?

— Nu, a spus încet Helen. Este mai bine pentru amândouă să ne mutăm undeva departe, acolo unde nu ne cunoaşte nimeni. Printre altele, dizgraţia mea nu trebuie să vă afecteze şansele la căsătorie.

— Nu e cazul să-ţi faci griji pentru asta, i-a spus Cassandra. Pandora oricum nu se mărită, iar eu nu mi-aş dori în niciun caz un bărbat care să mă dispreţuiască din pricina surorii mele.

— Nu este cazul să plecaţi departe. Pandora a luat-o în braţe. Tu şi Charity veţi locui cu mine. Voi începe curând să câştig o mulţime de bani şi voi cumpăra o casă mare, pentru noi toate.

Helen a îmbrăţişat-o la rândul ei.

— Sunt convinsă că te vei bucura de succes, i-a şoptit şi a zâmbit când a simţit şi braţele Cassandrei în jurul amândurora.

— Vin să stau şi eu cu voi, a spus Cassandra.

— Bineînţeles, i-a răspuns hotărâtă Pandora. Cine are nevoie de soţ?

Capitolul 30

Helen s-a trezit când Agatha, camerista contesei, a intrat în dormitorul ei cu tava cu micul dejun.

— Bună dimineaţa, doamnă.

— Bună dimineaţa, i-a răspuns Helen somnoroasă, întinzându-se şi răsucindu-se în pat. Surprinsă, a văzut lângă ea un chip de copil.

Deci nu fusese un vis.

Charity dormea atât de profund că zornăitul ceştilor pe tavă nu a deranjat-o câtuşi de puţin. Helen o privea cu uimire. Copila avea pleoape străvezii, cu vinişoare subţiri, acoperindu-i ochii mari. Pielea îi era delicată şi translucidă. Pe Helen o speria gândul fragilităţii acestei făpturi plăpânde, o alcătuire delicată de oase, carne, vene.

S-a ridicat cu grijă în capul oaselor şi i-a permis Agathei săi aşeze tava în poală. Pe ea se aflau o ceaşcă aburindă cu ceai şi un ceainic din argint, plin cu ciocolată, alături de o altă ceaşcă goală.

— Micuţa a dormit şi ea bine?

— Da. Cred că nici nu s-a mişcat, toată noaptea. Agatha… nu-i aşa că nu am cerut să-mi aduci ceaiul la pat?

Obişnuia să ia micul dejun jos, în salonul de dimineaţă.

— Nu, doamnă. Contesa mi-a spus să vi-l aduc. Ceai pentru dumneavoastră şi ciocolată pentru cea mică.

— Ce drăguţ din partea ei!

La început, Helen a crezut că era o ofrandă de pace, după stânjenitoarea scenă de cu o seară înainte.

Curând, avea să afle contrariul.

A descoperit un bileţel sub farfurie. L-a luat şi l-a deschis:

Helen,

am cumpănit îndelung şi mi-am dat seama care este singura soluţie a încurcăturii în care te afli. Copilul şi întreaga lui responsabilitate îi aparţin nepotului meu. A venit în sfârşit momentul să rezolve o problemă pe care doar el a creat-o. I-am trimis deja vorbă, de dimineaţă, să vină să-l ia şi să facă cu el ce crede potrivit.

Lucrurile nu mai sunt în sarcina ta – şi aşa şi trebuie să fie.

Bănuiesc că domnul Vance va sosi în cel mult o oră. Te rog să pregăteşti copilul. Să fie gata îmbrăcat. Nu are rost să creăm o scenă, atunci când va veni timpul să plece.

Aşa este cel mai bine. Chiar dacă nu-ţi dai seama de asta acum, o vei face în viitor.

Helen a lăsat jos biletul, respirând cu greu. Camera părea să se învârtă în jurul ei.

Vance va veni, cu siguranţă. Pentru că dorea ca ea să se mărite cu Winterborne, iar Charity era un obstacol în calea planurilor lui. Iar dacă o lua pe Charity cu el, copilul va muri. Nu o va omorî cu mâna lui, dar o va duce undeva unde nu va reuşi să supravieţuiască. Ceea ce şi făcuse deja.

O *va lua doar peste cadavrul meu.* A luat ceaşca cu ceai şi a încercat să ia o înghiţitură. Câteva picături din lichidul fierbinte i-au căzut pe decolteu.

— S-a întâmplat ceva, doamnă?

— Nu, i-a răspuns Helen, lăsând ceaşca jos. Dar lady Berwick a cerut ca Charity să fie îmbrăcată şi gata de plecare, cât mai curând. Am nevoie de hainele ei, cele care au fost spălate aseară. O rogi tu pe doamna Abbott să mi le aducă imediat? Trebuie să vorbesc cu ea.

— Da, doamnă.

— Ia tava, te rog, şi pune-o deoparte.

După plecarea Agathei, Helen s-a dat jos din pat şi a alergat la dulap. A scos o geantă de călătorie din catifea şi a început să îndese în ea diverse lucruri: o perie de păr, batiste, mănuşi, ciorapi şi un borcănel cu salvie. A aruncat

înăuntru şi cutia cu prafuri pentru cap – nu avea de gând să le ia în timp ce călătorea, dar era posibil să-i trebuiască odată ajunse la destinaţie.

— Helen? Charity se ridicase din pat şi o privea cu ochi strălucitori. Un smoc de păr i se ridicase în creştet, ca o creastă.

Helen i-a zâmbit, în ciuda panicii. S-a dus şi a îmbrăţişat-o.

— Bună dimineaţa, puică.

Mâinile mici ale copilei i-au înlănţuit talia.

— Miroşi frumos!

Helen a mângâiat-o pe păr şi s-a întors spre tava de mic dejun, să-i toarne ciocolata în ceaşcă. A încercat-o cu degetul mic. Era tocmai bună de băut, călduţă, nu prea fierbinte.

— Îţi place ciocolata, Charity?

Nu a primit niciun răspuns la întrebare. Doar uimire.

— Încearc-o şi vom vedea. Helen i-a dat cu grijă ceaşca, încercuindu-i degetele mici în jurul ceştii din porţelan.

Fetiţa a gustat, s-a lins pe buze şi a ridicat ochii surâzătoare spre Helen. A continuat să bea cu înghiţituri mici, de parcă încerca să nu o termine niciodată.

— Mă întorc imediat, draga mea, i-a şoptit Helen. Trebuie să le trezesc pe somnoroasele mele surori. Cu mult calm, a deschis uşa. Când s-a văzut pe hol, a alergat ca o nebună până în camera Cassandrei. Sora ei dormea tun.

— Cassandra, a şoptit, scuturând-o de umăr. Trezeşte-te, te rog. Ajutor. Am nevoie de ajutor.

— E prea devreme, a mormăita fata.

— Domnul Vance trebuie să vină aici în mai puţin de o oră. O va lua cu el pe Charity. Te rog, trebuie să mă ajuţi. Trebuie să părăsesc cât mai repede Ravenel House.

Cassandra a sărit ca arsă şi a privit-o nedumerită.

— Poftim?

— Du-te după Pandora şi veniţi amândouă în camera mea. Încercaţi să nu faceţi deloc zgomot.

În mai puţin de cinci minute, gemenele erau în

camera ei. Helen le-a întins biletul, iar ele l-au citit pe rând. Pandora părea furioasă. *Lucrurile nu mai sunt în sarcina ta,* a citit cu voce tare, iar obrajii îi deveneau tot mai roşii.

— O urăsc.

— Nu trebuie să o urăşti, i-a răspuns Helen cu blândeţe. Face un lucru greşit, dar motivul ei este întemeiat.

— Nu-mi pasă de motivul ei. Rezultatul este revoltător.

Cineva a bătut încetişor la uşă.

— Lady Helen? s-a auzit vocea menajerei.

— Da, intră.

Menajera a intrat, aducând cu ea un teanc de lucruri frumos împăturite.

— Sunt spălate şi cârpite, a spus. Nu a mai rămas mare lucru din ciorapi, dar i-am peticit şi pe ei cât de bine m-am priceput.

— Mulţumesc, doamnă Abbott. Lui Charity îi va face mare plăcere să îmbrace haine curate. Helen a făcut un semn spre copilul din pat, amintindu-i astfel că putea auzi tot ce vorbeau. I-a întins menajerei biletul şi a aşteptat ca ea să termine de citit, înainte de a murmura pe un ton de scuză: mi-aş fi dorit să-ţi pot explica întreaga situaţie, dar…

— Sunteţi o Ravenel, doamnă, a venit imediat răspunsul doamnei Abbott. Nu am nevoie să ştiu mai multe. Ce plănuiţi să faceţi?

— Să merg în gara Waterloo şi să iau primul tren spre Hampshire.

— Îi spun vizitiului să pregătească imediat trăsura.

— Nu, ar dura prea mult şi ceilalţi din casă ar observa. Nu aş mai fi lăsată să plec. Trebuie să ies prin spate, pe uşa servitorilor, şi să iau o birjă până la gară.

Doamna Abbott părea alarmată.

— O birjă, doamnă…

— Nu e cazul să-ţi faci griji. Singura problemă va fi atunci când domnul Vance îşi va da seama că nu mai sunt aici. Va încerca să mă urmărească la gară. Este mai mult decât evident că Eversby Priory este singurul loc unde aş

putea-o duce pe Charity.

— O să mai tragem de timp, a spus Pandora. Ne vom încuia în camera ta şi ne vom preface că te ajutăm să o îmbraci pe Charity.

— Iar eu voi vorbi cu unul dintre valeţi, a spus menajera. Trăsura domnului Vance va avea probleme cu o roată atunci când va dori să plece.

Dintr-un impuls, Helen i-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

Doamna Abbott a părut aproape speriată de gestul ei.

— Haideţi, doamnă… O trimit imediat pe Agatha, să vă ajute să vă îmbrăcaţi.

— Iar noi ne ocupăm de restul, a spus Cassandra.

În minutele care au urmat, activitatea a fost febrilă şi s-au auzit doar câteva murmure. Helen îşi pusese deja cămaşa de corp şi ciorapii când Agatha a intrat în cameră, iar acum se lupta cu corsetul. În graba ei, îşi închisese greşit capsele din partea în faţă. Agatha s-a apropiat, le-a desfăcut şi le-a închis cum trebuia.

— Mama mea obişnuia să spună mereu că dacă nu te grăbeşti ajungi mai repede.

— Voi încerca să ţin minte aceste cuvinte, a spus Helen.

După ce a terminat cu corsetul, camerista s-a dus spre dulap.

— Nu este nevoie, i-a spus Helen, dându-şi seama ce anume căuta. Nu am nevoie de turnură.

— Doamnă? a întrebat camerista, părând şocată.

— Adună-mi în spate poalele rochiei de călătorie, a insistat Helen. Azi nu mă pot descurca cu turnură, făcând paşi mici. Trebuie să pot să mă mişc.

Agatha a apărut imediat cu o fustă neagră de călătorie şi o bluză albă.

În cealaltă parte a camerei, Cassandra o îmbrăca în viteză pe Charity, spunându-i cu zâmbetul pe buze că ea şi Helen urmau să iasă la plimbare.

— Pandora, fetiţa nu are nici bonetă, nici haină, îi aduci tu un şal sau altceva?

Pandora a zbughit-o afară pe uşă şi s-a întors cu un

şal şi o pălăriuţă din fetru care se lega cu o panglică sub bărbie. Cum nu erau diferenţe mari de stil între pălăriile fetelor şi cele ale femeilor, părea destul de potrivită.

După ce a ajutat-o pe Helen să îmbrace haina neagră de călătorie, Agatha a întrebat-o:

— Să dau o fugă la cămară, să vă aduc ceva provizii, doamnă?

Cassandra a fost cea care i-a răspuns. Era în dreptul geamului, pentru că auzise un zgomot venind de afară:

— Nu mai este vreme. Trăsura domnului Vance a sosit deja.

Agatha i-a strâns repede părul lui Helen cu câteva ace pe care şi le-a scos din cocul ei, Pandora a alergat spre dulap şi i-a aruncat de acolo o pălărie.

— Ai bani? a întrebat-o Cassandra.

— Da. Helen a luat geanta de voiaj, a scos din ea o pereche de mănuşi, după care a închis-o. Charity, a spus zâmbind, eşti gata de plimbare?

Copila a dat din cap. Cu pălăria care îi acoperea părul vâlvoi şi şalul care îi ascundea mare parte din uniforma ponosită, arăta aproape prezentabil.

Cassandra s-a uitat la Helen:

— Pari atât de calmă!

— Inima îmi este pe cale să explodeze, i-a răspuns Helen. Repede! Să ne luăm la revedere!

Cassandra a sărutat-o pe obraz.

— Te iubesc, i-a şoptit şi s-a aplecat să o îmbrăţişeze pe Charity.

A urmat Pandora, care a sărutat-o pe Helen şi i-a cuprins feţişoara copilei în palme. Crezând că Pandora dorea să-i inspecteze dinţii, aşa cum făcuse cu o seară înainte, Charity a căscat larg gura.

Pandora a zâmbit larg. I-a închis uşor gura, cu degete pline de blândeţe, şi a sărutat-o pe vârful nasului.

S-a ridicat şi a privit-o serioasă pe Helen.

— O să-i întârziem cât de mult vom putea.

Helen a ridicat geanta şi a luat-o pe Charity de mână, după care a urmat-o pe Agatha afară din încăpere.

Imediat ce au trecut pragul, uşa s-a închis iar cheia s-a răsucit cu hotărâre în broască.

Capitolul 31

Pe drumul spre gara Waterloo, într-o birjă care se hâţâna şi se hurduca aproape sinucigaş, Helen a descoperit că era mai uşor să fie curajoasă în prezenţa unui copil decât atunci când era singură. Era hotărâtă să o ţină pe Charity departe de orice grijă, drept pentru care s-a trezit făcând comentarii de-a dreptul ridicole, cum ar fi: „nu-i aşa că e palpitant?” atunci când erau cât pe ce să se izbească de o trăsură, sau „ce interesant!”, atunci când una din roţi a nimerit într-o groapă şi au fost propulsaţi prin aer. Charity nu scotea niciun cuvânt, se uita doar pe fereastră, la lumea care îi defila haotic prin faţa ochilor. Ştia prea bine să îndure orice disconfort sau incertitudine, fără să se plângă deloc.

Birja s-a oprit pe Waterloo Road, lângă unul dintre refugii. Helen i-a întins banii vizitiului, a apucat geanta cu cealaltă mână şi a coborât. S-a întors mai apoi spre Charity, care aproape că i-a căzut în braţe. Helen a prins-o şi a lăsat-o jos, pe caldarâm. *Nu aş fi reuşit dacă aveam turnura,* şi-a spus triumfătoare. Cu geanta într-o mână şi ţinând-o pe Charity cu cealaltă, Helen a urmat puhoiul de oameni care se îndreptau spre gară.

Ghişeele erau adăpostite de nişte construcţii temporare, pentru că gara era într-o expansiune continuă. Tot neterminate, nevăruite, erau şi sălile de aşteptare şi toaletele. Ţinând-o strâns de mână pe Charity, Helen a aşteptat să-i vină rândul, privind la hamalii care forfoteau de colo-colo. Când a ajuns la ghişeu, funcţionarul a informat-o că trenul spre Alton urma să plece peste o oră şi jumătate.

Helen a cumpărat două bilete la clasa întâi. Era uşurată că nu pierduseră trenul, dar şi-ar fi dorit să nu

trebuiască să aştepte atât. Spera din toată inima ca gemenele şi servitorii să reuşească să-l întârzie suficient de mult pe domnul Vance, să nu ajungă înainte de plecarea trenului.

A dus-o pe Charity lângă nişte tarabe care vindeau ziare, cărţi şi reviste, sandvişuri împachetate în cutii, gustări şi ceai. Ia cumpărat lui Charity un corn şi o ceaşcă cu lapte, după care s-a uitat la cărţi şi a luat o antologie de poveşti ilustrate pentru copii.

Au mers în sala de aşteptare pentru clasa întâi, acolo unde acum erau doar nişte banchete lungi din lemn. Câţiva călători se plângeau că pereţii nu erau tencuiţi şi banchetele nu erau capitonate, alţii aşteptau stoici. Helen a găsit un loc într-un colţ şi s-a aşezat alături de Charity, cu geanta la picioare. În timp ce fetiţa îşi bea laptele şi îşi mânca încet cornul, Helen răsfoia cartea.

Încântată, Charity a pus degeţelul pe una din pagini, acolo unde era o ilustraţie cu cei trei ursuleţi.

— Asta, Helen! Pe asta o vreau!

Helen i-a zâmbit.

— Tot nu te-ai plictisit?

Charity a clătinat din cap.

În timp ce căuta pagina de început a poveştii, a văzut un alt titlu: „Pantofii cei roşii”. A făcut o pauză, încruntată.

— Aşteaptă puţin, trebuie să fac ceva. Hotărâtă, a rupt paginile cu povestea pe care o ura atât. Din nefericire, a trebuit să rupă şi o pagină din „Jack şi vrejul de fasole”, dar Helen a considerat că merită sacrificiul.

Auzind sunetul de hârtie ruptă, o femeie care era aşezată în apropiere s-a uitat în direcţia lor. A pufnit a dispreţ când a văzut cum era mutilată cartea. Simţindu-se o rebelă, Helen i-a susţinut privirea femeii şi a mototolit paginile în mâna înmănuşată. Le-a aruncat apoi în geantă şi a spus satisfăcută:

— Aşa este mai bine. După care a găsit povestea celor trei purceluşi şi i-a citit-o în şoaptă lui Charity.

Minutele treceau, iar Helen ridica adesea privirea, temându-se că-l va vedea pe Albion Vance îndreptându-se

spre ele. Ce putea face dacă le găsea? Oare ar fi încercat să i-o ia cu forţa pe Charity? Într-o confruntare în public între o femeie şi un bărbat bine îmbrăcat şi cu aparenţă respectabilă, era aproape sigură că bărbatul va avea câştig de cauză. Nimeni nu va ridica un deget în apărarea ei.

Încăperea nu era încălzită iar picioarele îi îngheţaseră. Bancheta i se părea din ce în ce mai tare iar Charity îşi pierduse interesul pentru carte. S-a aplecat spre Helen, tremurând. Helen a înfăşurat-o mai bine în şal, dorindu-şi să fi luat cu ea o pătură. Oamenii veneau şi plecau, iar şuieratul trenurilor şi hărmălaia reuşiseră să o obosească.

Cineva s-a îndreptat direct spre ele, iar Helen a tresărit alarmată, cu inima bătând nebuneşte. Spre marea ei uşurare, nu era Albion Vance, ci funcţionarul vârstnic, mic de statură care îi vânduse biletele. Avea un chip blând şi o mustaţă grizonantă cu vârfurile întoarse şi date cu ceară, care dădea senzaţia că zâmbea continuu.

— Mă scuzaţi, doamnă, a spus el. Aşteptaţi următorul tren spre Alton?

Helen a dat din cap, surprinsă că i se adresase cu „doamnă” şi nu cu „domnişoară”. Şi-a dat seama imediat că-şi dăduse numele de „doamna Smith”.

— Trenul are o oră întârziere, cel puţin.

Helen l-a privit panicată.

— Pot întreba care este motivul?

— A fost oprit înainte de a ajunge în staţie, pentru că nu sunt platforme suficiente. Un tren special a cauzat mai multe întârzieri.

Încă o oră de aşteptare. Încă o oră în care le putea găsi Albion Vance.

— Mulţumesc pentru informaţie.

El a coborât vocea:

— Date fiind circumstanţele, doamnă… sunteţi singura de aici cu un copil… nu doriţi să aşteptaţi într-un loc mai confortabil? Nu facem prea des asemenea invitaţii, bineînţeles, dar micuţei pare să-i fie frig…

— Cealaltă sală de aşteptare este aproape? a întrebat temătoare Helen.

Colţurile mustăţii lui s-au ridicat:

— În spatele ghişeului de bilete. Acolo este mai linişte. Şi mai cald. V-aţi putea odihni pe un scaun moale în timp ce aşteptaţi.

Oferta era irezistibilă. Nu numai că aveau să stea în confort, dar erau şi ferite de ochii celorlalţi.

— N-aş vrea să pierd trenul, a spus nesigură.

— Vă anunţ eu când vine ora plecării.

— Mulţumim. I-a aşezat mai bine şalul şi pălăria fetiţei. Vom aştepta într-o altă sală, unde este mai cald, i-a şoptit. A ridicat geanta de voiaj, ignorând miile de aşchii din tot corpul şi l-au urmat amândouă pe funcţionar. Au trecut dincolo de ghişee şi de o uşă care dădea spre un şir de birouri. Au intrat în ultimul dintre ele. Era o încăpere plăcută, curată şi ordonată, cu hărţi pe pereţi, un birou plin cu grafice ale trenurilor şi o fereastră care dădea spre una dintre platforme.

— Este acceptabil, my lady?

— Da, mulţumim, i-a zâmbit, deşi avea un straniu sentiment de nelinişte.

Funcţionarul a ieşit, iar Helen s-a ocupat de Charity. A aşezat-o pe scaun şi a folosit geanta pe post de spătar, a înfăşurat-o bine în şal, după care s-a apropiat de fereastră.

Privind spre peronul aglomerat, şi-a dat seama. Funcţionarul îi spusese cumva „my lady”?

Aşa era. Se obişnuise într-atât de mult cu acest termen că nu observase pe moment. Numai că el nu avea de unde să ştie că ea avea un titlu nobiliar. Nu-şi dăduse adevăratul nume.

A îngheţat. S-a repezit la uşă şi a deschis-o. În prag era postat un bărbat într-un costum negru şi cu o pălărie cu boruri înguste. A recunoscut mai întâi pălăria şi mai apoi ochii albaştri.

Era tânărul care le venise în ajutor, ei şi dr. Gibson, după ce părăsiseră orfelinatul din Stepney.

Privindu-l şocată, l-a întrebat:

— Ce cauţi aici?

— Bărbatul i-a zâmbit, părând să încerce să o

liniştească:

— Vă păzesc, my lady.

A tras adânc aer în piept şi i-a spus:

— Îmi iau copilul şi plec chiar acum.

— Mă tem că nu este posibil.

— De ce nu?

— Va trebui să mai aşteptaţi.

Uşa i s-a închis în faţă.

Helen a încleştat pumnii. Era furioasă. Pe el, pe situaţie, dar mai presus de orice pe ea însăşi. *Nu ar fi trebuit să mă încred într-un străin.* Cât de proastă fusese! Ochii i se umpluseră de lacrimi şi se străduia să nu-şi piardă autocontrolul. A inspirat adânc de câteva ori şi s-a uitat la Charity, care era pe punctul să adoarmă, copleşită de evenimentele prin care trecuse.

S-a dus la fereastră şi a dat deoparte oblonul. La linia opt era deja tras un tren, iar acesta avea exact numărul înscris pe biletul ei. Nu avea deci întârziere.

Teama dar şi hotărârea au pus stăpânire pe ea. A luat-o pe Charity în braţe, a înşfăcat geanta şi, gemând din cauza efortului, a lovit uşa cu piciorul.

Uşa s-a deschis iar tânărul a privit-o întrebător:

— Aveţi nevoie de ceva, doamnă?

— Da. Trebuie să plec. Trenul meu este tras la peron.

— Va trebui să mai aşteptaţi câteva minute.

— Nu pot aştepta. Cine eşti? De ce faci asta?

Uşa s-a închis din nou şi, spre furia ei, a auzit cum o cheie se răsucea în broască. A închis ochii, învinsă.

— Îmi pare rău, a şoptit, cu buzele lipite de creştetul copilei.

A dus-o înapoi pe scaun, a aşezat-o cât mai comod şi a început să se rotească prin încăpere, ca un leu în cuşcă.

Câteva minute mai târziu, a auzit voci de bărbaţi de dincolo de uşă. Aceasta s-a deschis, iar Helen s-a aşezat în faţa lui Charity, să o protejeze, atunci când un bărbat a păşit înăuntru. Când a ridicat privirea, inima a început să-i bată cu putere:

— Rhys? Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

O privea aspru, cu ochi de obsidian. A înclinat uşor capul să se uite pe după ea, la copilul adormit în scaun.

Helen şi-a dat seama că nu-l mai văzuse niciodată pe Rhys furios pe ea. Nu ca acum.

Agitată din cauza tăcerii lui, a spus cu glas nesigur:

— Ar trebui să iau trenul care pleacă chiar acum spre Hampshire.

— Îl poţi lua pe următorul. Acum îmi vei spune ce naiba se întâmplă. A strâns din ochi. Poţi începe cu o explicaţie: ce caută fiica lui Albion Vance cu tine?

Capitolul 32

I se părea umilitor să fie manevrată şi încolţită astfel. Şi i se părea enervant.

A aruncat o privire spre Charity, care dormea liniştită în scaun.

— Nu vreau să o trezim. Putem discuta în altă parte?

Fără vreun cuvânt, Rhys a luat-o cu el dincolo de pragul uşii. Nu-i plăcea deloc felul în care o ghida, cu mâna încleştată pe grumazul ei, ca şi cum ar fi fost un pui de pisică neajutorat.

Şi mai grav i se părea faptul că făcea asta în faţa unui… acolit de-al lui, sau cum s-o fi numit tânărul acela. A dus-o într-un birou minuscul, de cealaltă parte a holului, nu înainte de a se opri în faţa bărbatului şi de a-i spune:

— Ransom, să nu se apropie nimeni de copil.

— Am înţeles, domnule.

În cameră încăpuseră doar un birou, un scaun şi un raft pentru registre. Iar Rhys părea să fi ocupat mare parte din spaţiul rămas disponibil. Părea calculat şi sigur pe el, iar Helen şi-a dat în sfârşit seama cum trebuiau să se simtă adversarii lui atunci când se aşezau de o parte şi de alta a mesei.

S-a retras lângă perete, între uşă şi birou, simţind încă mâna lui fierbinte pe ceafă.

— Bărbatul de pe coridor… lucrează pentru tine?

— Din când în când.

— L-ai angajat să mă urmărească.

— La început l-am angajat să-l urmărească pe Vance. Aveam unele informaţii despre anumite afaceri în care era implicat şi nu aveam nici cea mai mică intenţie să mă las păcălit de acest ticălos. Spre surpriza mea, am fost informat că a făcut o vizită la Ravenel House, dar şi că te-ai întâlnit cu el a doua zi, la muzeu, şi că aţi avut o discuţie între patru ochi. A făcut o pauză care i-a îngheţat sângele în vene. Mi s-a părut interesant faptul că nu ai găsit de cuviinţă să-mi pomeneşti acest lucru.

— De ce nu ai spus *tu* ceva? a ripostat Helen.

— Am vrut să aflu de la tine. Ţi-am dat această şansă în seara aceea, la magazin.

Amintindu-şi acea seară, Helen a roşit violent. Rhys o privea ironic, dar din fericire nu a comentat asta în niciun fel.

— Şi nu am făcut-o, a spus Helen. Aşa că i-ai spus domnului Ransom să mă urmărească.

— Mi s-a părut o idee bună, a spus el sarcastic. Mai ales când tu şi dr. Gibson aţi hotărât să vă aventuraţi noaptea prin East End.

— Ea ţi-a spus că Charity este copilul lui Vance?

— Nu. Ransom a trebuit să o mituiască pe cea care se ocupă de orfelinat. Deşi am încolţit-o pe Gibson cu o mie de întrebări, mi-a spus să mă duc naibii.

— Te rog să nu o învinovăţeşti. A mers doar pentru că i-am spus că mă duc singură, în caz că nu mă ajută.

Aceste ultime cuvinte l-au făcut pe Rhys să-şi piardă controlul.

— Dumnezeule, Helen! S-a întors cu spatele, părând să caute un obiect, oricare, pe care să-l distrugă. Spune-mi că nu te-ai fi dus singură! Spune-mi asta, altfel îţi jur că…

— Nu m-aş fi dus, a răspuns imediat Helen. Am luat-o pe dr. Gibson cu mine ca să fiu în siguranţă.

Rhys s-a întors cu faţa spre ea şi i-a aruncat o privire ucigaşă. Era roşu la faţă.

— Spui asta de parcă ar fi putut să te protejeze! Gândul că voi două aţi străbătut Butcher Row, printre criminali şi târfe…

— Am mers acolo pentru că nu aveam de ales, i-a răspuns indignată Helen. Trebuia să mă asigur că Charity este bine… şi nu era. Orfelinatul este greu de descris în cuvinte, iar ea se afla acolo pentru că nu o dorea nimeni. Dar eu o vreau. Şi am de gând să o păstrez cu mine şi să am grijă de ea.

Rhys a explodat:

— De ce, la naiba? De ce? Doar nu este a ta!

— Este sora mea, a izbucnit Helen, cu un suspin.

Rhys a devenit pământiu, în ciuda bronzului. O privea de parcă ar fi fost o străină.

— Vance şi mama mea… Helen a fost nevoită să se întrerupă, pentru că suspinele o înecau.

În încăperea minusculă s-a lăsat tăcerea.

Au trecut câteva minute bune până când Helen a reuşit să-şi controleze emoţiile şi să continue:

— Îmi pare rău. Am greşit ascunzându-ţi adevărul, dar nu ştiam cum să-ţi spun, după ce am aflat. Îmi pare atât de rău!

Rhys părea dezorientat.

— Când ai aflat?

Helen i-a spus întreaga poveste… Dumnezeule, se săturase să tot dea explicaţii. Se simţea lipsită de speranţă, ca un condamnat la ultima confesiune. Era agonizant să taie punţile care îi legau, una câte una, cuvânt cu cuvânt. Dar se simţea şi uşurată, în acelaşi timp. De acum încolo nu mai avea motive să se teamă.

Rhys a ascultat-o cu capul plecat şi mâinile încleştate de birou.

— Îmi doream doar încă puţin timp cu tine, înainte să rupi logodna, a sfârşit Helen. A fost egoist din partea mea. Ar fi trebuit să-ţi spun imediat ce am aflat. Numai că, pierzându-te, simţeam că voi muri şi nu am putut…

S-a oprit, pentru că îşi dădea seama că devenise melodramatică, că vorbele ei păreau să încerce să-l

manipuleze, deşi erau adevărate. Câteva clipe mai târziu a reuşit să continue, mai calmă:

— Vei supravieţui şi fără mine. Dar ea nu. Evident, nu ne mai putem căsători. Cred că ar fi mai bine pentru toţi dacă aş părăsi definitiv Anglia.

Îşi dorea ca Rhys să spună ceva. Să o privească. Şi mai presus de toate îşi dorea ca el să nu mai răsufle aşa, ca şi cum ceva îngrozitor era pe cale să se întâmple.

— Ai hotărât totul, nu-i aşa? a întrebat-o în final, continuând să ţină capul plecat.

— Da. O voi duce pe Charity în Franţa. Acolo mă voi putea ocupa de ea. Iar tu o să-ţi poţi vedea de viaţa ta.

El a murmurat ceva în barbă.

— Poftim? a întrebat ea, dându-se puţin mai aproape, ca să-l audă.

— Am spus că n-ai decât să încerci. Rhys s-a îndepărtat de birou şi a ajuns uimitor de repede în faţa ei, lipind-o de perete şi prinzând-o ca într-o cuşcă, cu braţele de o parte şi de alta a umerilor ei. Camera a părut să vibreze. O privea în ochii măriţi din cauza şocului. Încearcă să mă părăseşti şi vei vedea. Pleacă în Franţa, pleacă unde vrei şi vei vedea cât timp îmi va lua să te găsesc. Nici cinci minute. Ochii lui nu-i părăseau nicio clipă pe ai ei. Te iubesc. Nu mi-ar păsa nici dacă tată ţi-ar fi diavolul în persoană. Aş fi în stare să te las să-mi înfigi un pumnal în inimă şi tot m-aş stinge iubindu-te, până la ultima mea suflare.

Ochii lui Helen se umpluseră de lacrimi. Îl vedea ca prin ceaţă.

— Tu… n-ai vrea să-ţi petreci viaţa alături de fiica lui Albion Vance.

— Ştiu foarte bine ce vreau.

A tras-o lângă el şi şi-a plecat faţa deasupra ei.

Ea a încercat să se desprindă, aşa că gura lui fierbinte i-a aterizat pe obraz. Să se lupte cu el era ca şi cum ar fi încercat să mute din loc un perete.

— Dă-mi drumul, l-a rugat cu tristeţe, ştiind că el luase acea hotărâre fără să gândească. Forţa voinţei lui şi

dorinţa pentru ea nu puteau schimba adevărul. Trebuia să-l determine să-l înfrunte.

O săruta pe gât, iar barba lui îi zgâria pielea. Buzele lui au devenit mai tandre atunci când au ajuns la baza gâtului, acolo unde i se simţea pulsul.

— Ai spus că dintr-un demon că el nu poate ieşi nimic bun.

— Nu mă refeream la tine. La orice lucru rău m-aş gândi în viaţa mea, nu ar fi vorba despre tine, niciodată.

— Ori de câte ori te vei uita la mine îţi vei aminti că sunt pe jumătate a lui.

— Nu. Îi ştergea acum lacrimile de pe obraji. Eşti doar a mea. Fiecare fir de păr, fiecare părticică din tine a fost făcută ca să fie iubită de mine.

S-a aplecat din nou spre ea, copleşind-o cu cele cel puţin nouăzeci de kilograme de trup de bărbat excitat. Curând, ea uitase tot ce voise să-i mai spună. Nu i s-a mai împotrivit aproape deloc, era tot mai puţin hotărâtă, aşa că el a profitat şi i-a devorat fiecare locşor pe care l-a putut găsi. I-a scos toţi pieptenii care îi ţineau pălăria ancorată şi a azvârlit-o cât-colo. I-a cuprins obrajii în palme şi i-a pus stăpânire pe gură, flămând.

— Rhys, a reuşit ea să spună, cu buzele lipite de ale lui, opreşte-te. Asta nu rezolvă nimic. Nu te-ai gândit nicio clipă la ce mi-ai spus acum.

— Nici nu am nevoie. Te vreau doar pe tine.

— Nu este de ajuns ca lucrurile să se îndrepte.

— Bineînţeles că este, i-a spus, cu atâta hotărâre că ea nu şi-a mai găsit cuvintele. Îi privea lacom buzele întredeschise, trimiţându-i fiori reci şi fierbinţi pe şira spinării. Vocea îi devenise răguşită: naiba să te ia pentru că spui că aş putea trăi fără tine. Trebuie să te pedepsesc pentru vorbele astea, *cariad.* Ore în şir… Gura lui a zdrobit-o pe-a ei, ameţind-o cu promisiuni care i-au pus sângele pe foc.

Ceva mai târziu a ridicat capul şi a scos din buzunar o batistă albă şi moale, i-a întins-o, fără să-i dea drumul din îmbrăţişarea devenită acum protectoare, iar ea şi-a şters

ochii şi nasul.

— Spune-mi de ce anume te temi, i-a spus el încet.

— Scandalul nu va dispărea niciodată, a spus Helen nefericită. Oamenii ne vor vorbi pe la spate, vor spune cele mai mari răutăţi…

— Sunt obişnuit cu asta.

— Eu ar fi trebuit să te ajut să avansezi în societate. Dar asta nu se va mai întâmpla. Charity şi cu mine suntem doar… nişte greutăţi pe care să le tragi după tine.

— Nu şi în lumea mea, *cariad.* Doar într-a ta. Doar în stratul acela subţire ca o lamă de cuţit din care ţineam cu tot dinadinsul să fac parte. A zâmbit ironic. Nu aveam alt motiv decât mândria. Să mă dau mare, să dovedesc că şi un galez poate obţine tot ce-şi doreşte. Dar toate astea nu mai înseamnă acum nimic pentru mine. Contezi doar tu.

— Şi Charity?

Expresia lui a devenit de nepătruns.

— Şi ea contează.

Helen îşi dădea seama că el încerca să se obişnuiască cu ideea. Şi ştia că-i cerea foarte mult. Mult prea mult.

— Nu ar fi de ajuns să o tolerezi, doar. Eu am crescut alături de un tată distant, care nu m-a iubit şi… S-a oprit, pentru că-i era prea greu să continue.

— Uită-te în ochii mei. I-a ridicat uşurel bărbia. Voi putea să o iubesc, Helen. Cum ea încerca să-şi ferească privirea, a ţinut-o şi mai strâns. Cât de greu poate fi? Jumătate din ea este identică cu jumătate din tine.

— Adică jumătate din Albion Vance, a spus ea cu amărăciune. Nu-mi poţi spune că asta nu contează.

— *Cariad,* tot ce este legat de acest subiect contează pentru mine. Şi dacă vrei o discuţie lungă, despre sentimentele mele, ei bine, nu sunt gata să o purtăm. Pentru că provin din nordul Ţării Galilor, acolo unde oamenii îşi exprimă sentimentele aruncând cu pietre în copaci. În ultima jumătate de oră am avut parte de mai multe sentimente decât în întreaga mea viaţă. Am cam ajuns la limită.

— Chiar şi aşa, tot nu…

— Iubesc totul la tine. Absolut totul.

Credea că astfel încheiaseră subiectul.

— Dar…

— Nu mai protesta, i-a spus cu blândeţe. Altfel găsesc imediat o altă întrebuinţare gurii tale.

— Rhys, nu poţi să…

Buzele lui s-au lipit hotărâte de ale ei, ţinându-şi astfel promisiunea. Ea nu i-a răspuns de la început, dar el o săruta cu tot mai multă pasiune, aşa că într-un final i s-a abandonat complet, agăţându-se de el.

Bum! Bum! Bum!

Helen a gemut uşor în semn de protest, auzind bătăile puternice în uşă. Rhys a mormăit ceva şi a deschis uşa, aruncând o privire ucigaşă spre Ransom, care stătea în prag, ferindu-şi privirea.

— Ar fi bine să ai un motiv întemeiat, i-a spus Rhys. Helen îşi lipise obrazul fierbinte de pieptul lui. A auzit că-şi spuneau ceva, pe deasupra capului ei, dar nu a priceput nimic. Da, înţeleg.

A desprins-o uşor pe Helen de lângă el, încurajând-o să stea pe propriile-i picioare. Ea era ameţită, picioarele îi tremurau.

— Iubirea mea, i-a şoptit, vreau să o iei pe Charity şi să mergeţi împreună cu Ransom. El vă va duce la trăsura mea. Vin şi eu în câteva minute.

— Unde te duci? l-a întrebat speriată.

— Am o treabă.

— Are legătură cu domnul Vance? Este aici?

Rhys a zâmbit şi a sărutat-o.

— Îi spun doar câteva cuvinte. Atât.

Helen l-a privit din prag cum se îndepărta cu paşi hotărâţi.

— Doar atâta va face, într-adevăr? a întrebat.

Ransom a privit-o pieziş.

— Pentru moment. Dar dacă aş fi în locul domnului Vance… după această discuţie, aş încerca să pun un continent între mine şi Winterborne.

*

După ce a schimbat câteva cuvinte cu funcţionarul grizonant şi i-a dat o monedă din aur care valora douăzeci de şilingi, Rhys s-a îndreptat spre peronul cu numărul opt, acolo unde se îmbarcau acum ultimii pasageri.

Părul alb al lui Albion Vance strălucea chiar şi sub pălăria melon din fetru. Tocmai îi făcea semn unuia dintre cei trei bărbaţi în uniformă care îl însoţeau: şeful de peron, un conductor şi un paznic de tren.

Vance voia ca ei să o caute pe Helen. Era calm, sigur pe el, un animal de pradă care nici nu avea habar că era urmărit de un animal de pradă şi mai mare. Ajungând la capătul peronului, Rhys nu s-a putut abţine să nu se întrebe… dacă ar fi ştiut din ziua în care o cunoscuse pe Helen că acesta era tatăl ei, oare ar fi contat?

Poate că da, la început. Nu era foarte sigur. Dar ar fi cedat sigur în faţa farmecelor lui Helen, ar fi fost irezistibil atras de ea. În mintea lui, între Helen şi Vance nu exista nicio legătură. Nu contau nici asemănarea fizică, nici linia de sânge.

Helen era profund bună. Iar acel amestec perfect de putere şi blândeţe îi aparţinea doar lui.

Încă îl mai îngrozea gândul că fusese în mahalaua East End, cu o seară înainte.

— Eşti sigur că nu a păţit nimic? îl întrebase pe Ransom de cel puţin şase ori, iar asigurările acestuia nu avuseseră darul să-l liniştească prea mult.

În cele optsprezece ore care se scurseseră de atunci, Rhys ajunsese să privească cu alţi ochi gestul făcut de bietul Ioan Crewe, după moartea lui Peggy. Trebuia să o facă pe Helen să înţeleagă că, riscându-şi viaţa ei, o risca şi pe a lui. Nu ar fi putut suporta să o piardă. Nu ar fi supravieţuit.

Acum, însă, Helen avea nevoie să fie protejată de bărbatul din faţa lui. Cândva, cu mult timp în urmă, violenţa fusese necesară şi devenise chiar un obicei. Existau lucruri de care ar fi preferat ca nimeni să nu-l creadă în stare… iar

ceea ce dorea să-i facă acum lui Albion Vance se încadra cu siguranţă în această categorie.

S-a apropiat cu paşi măsuraţi de grupul de bărbaţi. Şeful de peron l-a zărit primul. L-a măsurat din cap până în picioare pe bărbatul solid şi încruntat care nu purta nici pardesiu, nici pălărie sau mănuşi. Văzându-i, ceilalţi s-au întors şi ei.

Când Vance l-a recunoscut, mai multe expresii i s-au succedat pe chip: surpriză, furie, frustrare, înfrângere.

— Nu este în tren, i-a spus sec Rhys. Este la mine.

Vance a oftat şi s-a întors spre angajaţii căilor ferate:

— Se pare că nu mai este cazul să vă deranjaţi. Vă puteţi vedea de treburi.

Pentru că nu avea pe unde să ocolească, Vance a trebuit să treacă pe lângă Rhys.

— Ar fi trebuit să-i spun lui Helen că fata e moartă, a spus Vance. Nu mă aşteptam să o intereseze într-atât soarta ei. Dar aşa sunt femeile, emoţiile le întunecă judecata.

Rhys nu i-a răspuns. Auzindu-l că-i rostise numele lui Helen, primul impuls fusese să-l apuce de beregată şi să-i frângă toate oasele, cu mâinile goale.

— Ce ai de gând să faci cu ea? a întrebat Vance.

— Cu orfana?

— Nu. Cu Helen.

Rhys a încleştat pumnii. *Nu-i mai rosti numele.*

— Mă însor cu ea.

— Chiar şi acum? Ce să vezi? Părea amuzat. Nepoţii mei îţi vor moşteni deci întreaga avere.

Rhys l-a prins de reverul hainei şi l-a împins, lipindu-l de un stâlp. Vance a făcut ochii mari şi s-a înroşit. L-a apucat pe Rhys de încheietura mâinii, respirând cu greu.

Winterborne s-a apropiat şi mai mult de el şi i-a şoptit:

— Când eram copil, tata obişnuia să mă trimită să muncesc după-amiezile la un măcelar care se rănise la o mână şi avea nevoie de ajutor. La început ţi se întoarce stomacul pe dos, este o muncă dezgustătoare. Curând, însă, am învăţat să tranşez porci de unul singur, să

porţionez coastele unei oi sau să sparg capul unui viţel, ca să-i scot limba, fără să mă gândesc la nimic. A făcut o pauză, voit. Dacă mai încerci vreodată să iei legătura cu soţia mea, te tranşez ca pe o oaie. Nu-mi va lua mai mult de zece minute. Mă vei implora să te ucid, să scapi de chinuri.

I-a dat drumul din strânsoare, împingându-l uşor.

Vance şi-a îndreptat reverul şi l-a privit dispreţuitor.

— Chiar crezi că mi-e frică de tine?

— Ar trebui să-ţi fie. De fapt, ar fi mai bine să părăseşti Anglia. Definitiv.

— Sunt moştenitorul unui ducat, porc împuţit. Eşti nebun dacă-ţi închipui că mă poţi forţa să trăiesc în exil.

— Foarte bine. Dacă stau să mă gândesc, prefer să rămâi.

— Da, i-a răspuns sarcastic Vance, ca să mă spinteci ca pe o oaie. Înţeleg.

— Chiar crezi că înţelegi? Rhys l-a fixat cu o privire ucigaşă. Ani de zile ai susţinut sus şi tare că-i urăşti pe galezi. Că sunt necivilizaţi, brutali, nişte sălbatici. Dar nu ştii nici pe departe totul. N-am putut uita strigătele de durere ale lui Peggy Crewe, care a murit la naştere: ca şi cum cineva îi scotea din trup organele, unul câte unul, folosindu-se de cârligul unei undiţe. Într-o zi, nu foarte îndepărtată, voi încerca asta pe tine. Să văd dacă eşti în stare să ţipi mai tare ca ea.

Rhys vorbea serios, şi-a dat seama Vance. Şi zâmbetul arogant i s-a şters de pe chip. I se făcuse cu adevărat frică.

— Părăseşte Anglia, l-a sfătuit Rhys. Altfel viaţa ta se va sfârşi curând.

Capitolul 33

După ce a schimbat câteva cuvinte cu Ransom, care aştepta lângă uşa trăsurii, Rhys a urcat şi a bătut în tavan, semn că puteau pleca. S-a aşezat pe aceeaşi banchetă cu

Helen, care stătea într-un colţ, cu copila în braţe. Părea încordată şi neliniştită, părul îi era în dezordine, ca niciodată.

— Cum a fost? l-a întrebat nesigură.

— Bine. A mângâiat-o pe obraz şi a privit-o în ochi. Relaxează-te, i-a şoptit. Cu mine eşti în siguranţă. Nu te va mai deranja niciodată.

I-a susţinut privirea şi a oftat prelung. Părea să se liniştească puţin.

— Unde ne duci? l-a întrebat când trăsura a părăsit gara şi a pornit-o pe Waterloo Road.

— Unde ai vrea să mergi?

— Oriunde, i-a răspuns fără ezitare. Numai să fiu cu tine.

Mulţumit de răspuns, Rhys a răsplătit-o cu un sărut. Strânsă între ei, fetiţa s-a foit puţin.

S-a dat înapoi şi a privit-o pentru prima oară cu adevărat pe cea pe care promisese că o va creşte ca şi cum ar fi fost a lui. Semăna mult cu Helen, avea aceiaşi ochi inocenţi, rotunzi şi acelaşi păr blond-argintiu. Spre amuzamentul lui, a strâns-o imediat pe Helen în braţe, posesivă, aruncându-i lui o privire piezişă. Pălăria i-a alunecat de pe cap, dând la iveală nişte smocuri care păreau tunse cu foarfecă de grădină.

— Vom rămâne în Cork Street restul zilei de azi, i-a spus Rhys lui Helen. Voi face toate aranjamentele să plecăm diseară spre North Wales, cu un tren special.

— Fugim?

— Da, m-am cam săturat să te tot păzesc. Fie mă însor cu tine şi te am mereu aproape, în siguranţă, fie angajez cel puţin şase oameni care să te urmeze pretutindeni. Şi-a sprijinit braţul de peretele trăsurii şi a început să se joace cu o şuviţă din părul ei. Poţi să le scrii un bilet lui lady Berwick şi gemenelor, să ştie ce s-a întâmplat cu voi. Şi dacă tot faci asta, scrie-le şi lui Trenear şi Ravenel şi ai grijă să-ţi alegi cuvintele, să nu mă urască foarte tare.

— Vor înţelege, a spus Helen cu blândeţe şi şi-a frecat

obrazul de mâna lui.

Rhys ar fi sărutat-o din nou, dar copila se răsucise în poala lui Helen şi-l privea curioasă.

— Cine este?

— Este… viitorul meu soţ.

Conştient de privirea iscoditoare a fetiţei, Rhys a scos din buzunarul hainei o cutiuţă cu caramele mentolate. A pus una pe limbă, după care i-a întins cutia:

— Vrei şi tu una, *bychan*?

Ea a întins mâna, temătoare şi a luat o bomboană. A lins-o cu vârful limbii şi a făcu ochii mari de plăcere.

Văzându-i mizeria de sub unghii şi de pe gât şi urechi, Rhys a întrebat-o pe Helen:

— Nu i-a făcut nimeni o baie ca lumea?

Helen i-a răspuns încet, cu ochii plini de îngrijorare:

— A fost pedepsită la orfelinat şi de atunci… nu-i place apa. Întrebându-se ce anume putea face un copil să se teamă de o simplă baie, Rhys s-a încruntat:

— Pfff.

Câteva secunde mai târziu a auzit:

— Pfff.

S-a uitat la fetiţa care îl imitase perfect.

— Aţi încercat cu baloane de săpun? a întrebat-o pe Helen.

— Baloane de săpun?

— Da, să-i acoperiţi baia cu spumă, să se joace.

Charity i s-a adresat pentru prima oară:

— Nu-mi place să fac baie.

— Nici măcar una caldă şi bună?

— Nu.

— Nu vrei să miroşi a flori? Vrei să miroşi a oaie?

— Da, a oaie, a venit imediat răspunsul.

Rhys se străduia să nu izbucnească în râs. A recurs la mită:

— Vrei să-ţi dau o ţeavă de jucărie prin care să scoţi baloane mari din săpun care să plutească prin aer?

Gustând din nou din bomboană, Charity a dat din cap.

— Foarte bine. O primeşti doar dacă stai în cadă, cu

apă şi spumă.

A terminat mai întâi bomboana, după care i-a răspuns:

— Fără apă.

— Doar puţină, *bychan.* N-ai cum să faci baloane fără apă. A depărtat palmele cam zece centimetri. Doar atât.

Copila l-a privit gânditoare, după care i-a mai apropiat palmele una de alta.

Rhys a râs.

— Eşti o negociatoare înnăscută.

Spre surpriza lui Helen, Charity s-a ridicat din braţele ei şi a început să-l escaladeze, precaută. El a rămas nemişcat, relaxat.

— Nu eşti o mică hoaţă de buzunare, nu-i aşa? a întrebat-o, prefăcându-se îngrijorat.

Dându-şi seama că el nu avea de gând să o oprească, ea a început să-l caute pe sub haină. A găsit cutia cu caramele.

— Încă una şi gata, a avertizat-o el. Dacă mănânci prea multe dulciuri te vor durea dinţii.

Charity a luat o singură bomboană, a închis cutia şi i-a înapoiat-o, fiecare mişcare a ei fiind plină de delicateţe.

El a studiat-o pe copila care urma să-i schimbe mult viaţa. Charity. Numele nu era deloc potrivit pentru limba unui galez. Mai mult decât atât, numele care inspirau virtuţi – Charity, Patience – se dădeau mai ales în orfelinate şi ajungeau să fie identificate cu ele. O fată provenind dintr-o familie bună putea scăpa de stigmat, dar unei orfane i-ar fi amintit mereu de originile ei.

Fiica unui Winterborne nu putea purta un nume care să o umilească.

— Charity nu este un nume prea obişnuit în Ţara Galilor, a spus el. Aş vrea să-ţi spun altfel, nu foarte diferit.

Fetiţa îl privea cu sufletul la gură.

— Carys, a spus el. Înseamnă „micuţa cea iubită”. Îţi place?

Ea a încuviinţat şi s-a aşezat în poala lui, luându-l prin surprindere. Nu cântărea mai mult ca o pisică. Uimit de

rapiditatea cu care îl acceptase, a aşezat-o mai comod în poala lui.

— Carys Winterborne. E un nume frumos, nu? S-a uitat spre Helen şi a văzut că ochii îi străluceau. Îi putem spune şi altfel dacă…

— Este foarte frumos, i-a zâmbit ea printre lacrimi. Frumos. L-a mângâiat pe obraz şi s-a cuibărit lângă el.

Tot restul drumului, s-au sprijinit amândouă de el… şi era foarte bine.

Capitolul 34

— Fernsby, eu o să fug pe ascuns.

După ce le-a instalat pe Helen şi pe Carys la el acasă, Rhys nu a pierdut nicio secundă. S-a dus la birou şi a chemat-o de urgenţă pe secretară.

Declaraţia a fost primită cu mult sânge rece. Doamna Fernsby nu a reacţionat în niciun fel, doar şi-a potrivit mai bine ochelarii pe nas.

— Unde şi când, domnule?

— În North Wales. Diseară.

Şi tot nu i se părea destul de curând. Acum, că era atât de aproape de a se căsători cu Helen, nu mai avea deloc răbdare.

— Dacă aveţi de gând să vă căsătoriţi cu licenţă specială, să ştiţi că ar putea fi o problemă, i-a spus doamna Fernsby.

El a privit-o întrebător.

— Din câte ştiu eu, arhiepiscopul acordă aceste licenţe speciale numai nobililor care se căsătoresc cu doamne de acelaşi rang, membrilor parlamentului, membrilor consiliului privat şi judecătorilor. Nu sunt foarte sigură că şi lady Helen are acest drept, pentru că titlul ei e doar unul de curtoazie. Voi încerca să aflu.

— Spune-i arhiepiscopului să facă o excepţie. Aminteşte-i că-mi este dator.

— Dator?

— Ştie el. Se plimba de colo-colo, foarte agitat. Vom merge la Caiernarvon, într-un vagon privat. Rezervă-ne un apartament la *Royal Hotel,* pentru cel puţin o săptămână.

— Vreţi ca Quincy să vă însoţească?

— Da. Şi găseşte-i şi lui Helen o cameristă, care să vină cu noi.

Abia acum, doamna Fernsby a părut cu adevărat tulburată.

— Domnule Winterborne, o cameristă a unei lady nu „se găseşte" atât de uşor. Este un proces întreg: se dau anunţuri în ziare, au loc interviuri, se citesc recomandările...

— Din sutele de femei care lucrează pentru mine, chiar nu găseşti una care să-i poată aranja părul şi să-i închidă nasturii de la spate ai rochiei?

— O cameristă nu face doar asta, domnule, i-a răspuns sec doamna Fernsby. Dar voi găsi pe cineva.

— Dacă tot te apuci de treaba asta, găseşte-ne şi o doică.

Doamna Fernsby s-a oprit din scris.

— Şi o doică, a repetat uluită.

— Vom lua cu noi o fetiţă de patru ani. Care are nevoie de haine şi de jucării. Pune una dintre vânzătoare să se ocupe de asta.

— Am înţeles.

— Iar lady Helen va avea nevoie de câteva rochii noi. Spune-i doamnei Allenby. Şi mai spune-i că vreau să o văd în orice culoare, numai în negru nu. A bătut cu degetele în masă şi a adăugat: bănuiesc că dacă aş cere şi o rochie de mireasă ar fi cam mult...

— Domnule Winterborne, a exclamat doamna Fernsby, chiar credeţi că toate astea pot fi făcute până diseară?

— Ai aproape toată ziua la dispoziţie. Şi dacă renunţi la masa de prânz... Pentru că ea se pregătea să protesteze, i-a spus: mă ocup eu de aranjamentele pentru trenul special.

— Şi restul? a strigat ea în urma lui, văzându-l că ieşea deja din birou. Florile? Tortul? Şi...?

— Nu mă plictisi cu detalii, i-a răspuns el peste umăr. Ocupă-te.

*

— Înţeleg că suntem din nou prieteni, i-a spus satisfăcut Tom Severin, întinzându-şi picioarele şi sprijinindu-şi-le pe biroul său impozant de culoarea bronzului, aflat la etajul al cincilea.

— Doar pentru că vreau ceva, i-a răspuns Rhys. Nu pentru că mi-ai fi simpatic.

— Prietenilor mei nu trebuie să le fiu simpatic, l-a asigurat Severin. De fapt, chiar prefer să nu.

Rhys s-a abţinut cu greu să nu zâmbească.

— Vedem cum stăm cu prietenia, în funcţie de favoarea pe care mi-o faci sau nu.

Severin l-a oprit ridicând mâna.

— Un moment. A ridicat vocea: Barnaby? Informaţia pe care ţi-am cerut-o?

— Este aici, domnule. Secretarul personal al lui Severin, un tip îndesat cu haine mototolite şi o claie de păr creţ, s-a grăbit să-i aducă un teanc de hârtii. Le-a aşezat cu grijă pe birou. Până acum am găsit patru şi aştept o confirmare pentru a cincea.

Secretarul a ieşit grăbit, iar Severin a luat hârtiile şi le-a parcurs cu privirea.

— Ce zici de aceasta? l-a întrebat pe Rhys, întinzându-i una dintre hârtii. Este o gară neînsemnată, dar are legătură directă cu ruta Great Western, iar de acolo poate pleca oricând un tren special spre Caiernarvon. Gara are două etaje şi există şi un salon în care puteţi aştepta ora plecării. Fără îmbulzeală, fără cozi la bilete. Directorul meu se va asigura personal să aveţi o locomotivă nouă, plus un vagon special cu compartimente pentru servitori.

Rhys a zâmbit. S-a uitat pe hârtie, după care i-a întins-o înapoi.

— Nimeni, în toată Anglia, nu ar fi putut face toate astea într-un timp atât de scurt.

— Mai există doi care ar putea, a spus Severin cu modestie. Dar nu ar face toate astea pe post de cadou de nuntă, aşa ca mine.

— Mulţumesc, Tom.

— Barnaby! a strigat din nou, iar secretarul s-a grăbit înapoi. Severin i-a întins pagina cu pricina. Aceasta este gara. Totul trebuie să fie gata în seara aceasta. Ai grijă să aibă din belşug şi gheaţă şi apă proaspătă.

— Da, domnule. Barnaby a dat cu putere din cap şi a ieşit în fugă.

Severin l-a privit întrebător pe Rhys:

— Vrei să mergem undeva să luăm prânzul? Sau măcar să bem un whisky, aici la mine în birou?

Rhys a clătinat din cap.

— Am prea multe de făcut. Hai să ne vedem după ce mă întorc din Ţara Galilor. Atunci va fi deja un bărbat însurat, şi-a dat seama. Helen va fi în patul lui în fiecare noapte, vor lua micul dejun împreună în fiecare dimineaţă… s-a pierdut într-un vis cu ochii deschişi, preţ de câteva clipe, imaginându-şi viaţa de zi cu zi alături de ea, multele mici plăceri la care până atunci nici nu îndrăznise să spere.

— Bineînţeles. Ochii lui Severin, albaştri-verzi, erau prietenoşi şi iscoditori. O să dureze ceva până să mă obişnuiesc cu tine aşa, i-a spus. Să fii zâmbitor şi bine dispus. Tu nu ai fost niciodată genul acesta de bărbat, cu inima uşoară.

— Nu am inima uşoară… ci plină.

Severin a zâmbit gânditor şi s-a ridicat să-i dea mâna.

— Trebuie să fie foarte plăcut, a şoptit, să ai inimă. De orice fel.

*

Rhys s-a întors la *Winterborne's* şi a constatat că marea majoritate a angajaţilor din preajma lui se grăbeau la rândul lor, rivalizând cu Barnaby. Vânzători şi asistente

de modiste cărau mormane de cutii albe în biroul lui, în timp ce una dintre secretare, domnişoara Edevane, întocmea o listă detaliată. Lucrurile păreau să fi intrat pe un făgaş bun, a observat cu satisfacţie. S-a decis să o caute pe Fernsby şi să o întrebe cum mergeau treburile de care se ocupa ea.

S-a îndreptat spre biroul ei şi s-a trezit mergând în spatele doctorului Havelock. Acesta ducea o tavă din argint pe care fuseseră aşezate o farfurie acoperită, un pahar cu limonadă rece şi o vază în miniatură cu un boboc de trandafir.

— Havelock?

Bărbatul s-a uitat peste umăr.

— Winterborne, a spus îmbufnat.

— Pentru cine este tava? l-a întrebat Rhys.

— În niciun caz pentru tine. Havelock a pus tava pe biroul lui Fernsby. Am auzit despre haosul pe care l-ai provocat aici, cum i-ai obligat pe cei apropiaţi ţie şi pe alţii din trei departamente să muncească până la epuizare. De ce atâta grabă pentru o simplă fugă cu o femeie?

— Asta înseamnă să fugi, i-a răspuns Rhys. Te grăbeşti.

— Vă urmăresc cumva părinţii ei? Vreun rival este hotărât să împiedice nunta? Nimic din toate astea. Doar un mire nerăbdător, căruia îi ard într-aşa măsură călcâiele că nu o lasă pe secretara lui nici măcar să ia masa!

Exact în clipa aceea, doamna Fernsby s-a întors la biroul ei. S-a uitat mai întâi la Rhys:

— Am găsit pe cineva care să ocupe temporar postul de cameristă. Una dintre asistentele doamnei Allenby. Care transformă acum două rochii ale unei alte cliente, care are aceleaşi măsuri cu lady Helen. În ceea ce o priveşte pe doică, domnişoara Edevane are o soră mai mică dornică să vă însoţească şi să aibă grijă de… Vocea i s-a stins când l-a văzut pe Havelock: s-a întâmplat ceva?

— Nu, doamnă Fernsby, i-a răspuns doctorul. Dar s-ar putea întâmpla dacă nu te hrăneşti cum trebuie, la felul în care te munceşte Winterborne. A condus-o la birou şi a

obligat-o să se aşeze.

— Mi-ai adus prânzul? a întrebat uimită doamna Fernsby, luând şervetul de pe tavă şi întinzându-şi-l în poală.

— Exact. Havelock o privea atent, încercând să-i surprindă reacţia. Ochii i-au strălucit triumfători când a văzut-o cât era de încântată. S-a întors din nou spre Rhys, la fel de indignat ca în urmă cu câteva clipe: dacă ar fi după Winterborne, m-aş trezi cât de curând cu tine la uşă, purtată pe braţe, din cauza epuizării şi a malnutriţiei. Şi am deja suficient de mulţi pacienţi. A ridicat capacul de pe farfurie şi a rotit vaza, ca trandafirul să se vadă cât mai bine.

— Îmi este destul de foame, a spus cu delicateţe doamna Fernsby, de parcă abia îşi mai putea aduna puterile să ridice furculiţa la gură. Doreşti să-mi ţii companie, doctore Havelock?

— Cred că este imperios necesar, a venit răspunsul plin de entuziasm. Ca să mă asigur că Winterborne îţi acordă măcar cincisprezece minute de linişte.

Rhys a încercat să pară neîndurător:

— Foarte bine, Fernsby. Poţi lua masa. Dar doar pentru că doctorul insistă.

Înainte de a se îndepărta, a schimbat o privire fugară cu doamna Fernsby, ai cărei ochi străluceau.

Capitolul 35

Vagonul privat al lui Rhys era alcătuit din două secţiuni legate între ele de un pasaj flexibil. Era minunat mobilat, cu scaune tapiţate cu pluş auriu de mătase şi podele acoperite cu covoare ca de catifea. Exista un salon cu ferestre mari, prin care să poţi admira peisajul şi o sufragerie cu o masă extensibilă din mahon. Rhys şi Helen urmau să doarmă în dormitorul cel mare, în timp ce Charity – nu, Carys, şi-a repetat în gând Helen – avea să ocupe unul

din cele două dormitoare mai mici, din cea de-a doua secţiune, împreună cu doica ei.

La început, lui Helen i-a fost teamă că fetiţa nu va dori să doarmă departe de ea, dar aceasta s-a ataşat imediat de Anna Edevane, sora mai mică a uneia din secretarele lui Rhys. Anna era drăguţă, plină de viaţă şi avea experienţă cu copiii, pentru că-i crescuse pe cei patru fraţi şi surori mai mici. De îndată ce au urcat în vagon, Anna a dus-o pe Carys în camera lor, unde pe fetiţă o aştepta o colecţie de jucării noi şi cărţi. Uimită de tot ce vedea, şi în special de o păpuşă de porţelan cu o rochiţă lila şi de o arcă a lui Noe, Carys s-a pierdut. Părea să nu ştie ce să facă cu ele. A îngenuncheat şi a atins cu blândeţe animalele sculptate, ca şi cum se temea să nu le spargă.

I s-a făcut temeinic baie – trucul cu baloanele de spumă, sugerat de Rhys funcţionase de minune – aşa că acum era curată şi mirosea frumos. Era îmbrăcată cu o rochiţă roz, cu volane, fiecare din ele fiind prins cu un trandafir din panglici.

— Este ora unsprezece, i-a spus Helen Annei. Carys trebuie să meargă la culcare. A fost o zi lungă şi nu a dormit decât foarte puţin la prânz.

— Nu vreau! a protestat Carys.

— Îi citesc o poveste, a spus Anna. Am auzit că are una preferată… cred că este… Scufiţa Roşie?

— Cei trei ursuleţi, a spus Carys, de pe podea.

Anna s-a prefăcut că nu a auzit-o.

— Să fi fost Albă ca Zăpada?

Carys s-a ridicat şi a tras-o de fustă.

— Cei trei ursuleţi!

— Cei trei purceluşi, zici? A luat copila în braţe şi s-au prăbuşit împreună pe pat.

Carys chicotea:

— Ursuleţi, ursuleţi, *ursuleţi*!

Râsul ei, şi-a spus Helen, era mai frumos decât orice muzică.

Ceilalţi servitori, inclusiv camerista doamnei, Quincy, un valet şi o bucătăreasă stăteau în celălalt capăt la

vagonului, în cel pus la dispoziţie de Severin.

— Mă bucur atât de mult că ai reînnodat prietenia cu domnul Severin! a exclamat Helen în timp ce se învârtea prin compartiment şi admira o lampă poleită cu aur.

— Mda, a replicat Rhys. Uite ce am primit în schimb! O locomotivă gratis!

— Acesta nu este singurul motiv pentru care l-ai iertat.

Rhys a tras-o lângă el şi a sărutat-o pe gât.

— *Cariad,* încă mai încerci să te autoconvingi că sunt un bărbat de onoare, cu virtuţi secrete? Îţi vei schimba curând părerea.

Helen s-a zbătut în semn de protest când el şi-a strecurat mâna pe la spatele ei. Era îmbrăcată într-o rochie albastră de călătorie, din caşmir albastru deschis, cu o jachetă scurtă până în talie. Nu avea turnură, iar fustele îi fuseseră aduse spre spate ca să-i pună în valoare silueta, fiind încununate cu o fundă mare, decorativă, deasupra posteriorului.

Iar Rhys nu-i lăsa deloc funda în pace. Părea fascinat de ea. De câte ori se întorcea cu spatele la el, îl simţea jucându-se cu ea.

— Rhys, nu!

— Nu mă pot abţine. Parcă mă cheamă.

— Ai mai văzut şi până acum funde.

— Da, dar nu *acolo.* Şi nu la tine. Şi-a scos ceasul din buzunar. Ar fi trebuit să fi plecat deja. Am întârziat cinci minute.

— Unde ne grăbim aşa? l-a întrebat ea.

— În pat, i-a răspuns el scurt.

*

Hotelul Royal din Caiernarvon era o clădire impozantă cu trei etaje în stil georgian. Rhys îşi dorise să o aducă pe Helen în acest orăşel de coastă din Ţara Galilor în primul rând pentru că era foarte aproape de locul unde se născuse el, Llanberis, dar şi pentru aerul lui romantic, care ei avea

să-i facă plăcere. Părea locul potrivit pentru poveştile cu zâne, cu ruinele pitoreşti şi văile verzi, adânci, cu mulţimea de lacuri şi cascade. În zare se conturau vârfurile Snowdon, acel munte pe care, dacă îl escaladai, se spunea, atunci când coborai erai fie nebun, fie poet.

Graţie planificării meticuloase făcute de doamna Fernsby, până acum călătoria decursese perfect. La sosire, Rhys şi Helen au fost poftiţi într-un apartament spaţios al hotelului *Royal,* cu o cameră adiacentă pentru Carys şi doica ei. Servitorii au fost şi ei cazaţi în camere elegante, lucru care le-a făcut mare plăcere.

Pastorul unei biserici din apropiere a fost de acord să oficieze ceremonia de căsătorie nu foarte departe de hotel, într-o capelă veche, acum în ruine, aflată pe un deal. Aranjamente imense de flori albe şi roz au fost aduse la capela la care se putea ajunge traversând un pod şi apoi o alee îngustă. Din vârful dealului se zăreau castelul Caiernarvon, oraşul, muntele şi întinderea întunecată a mării Irlandei.

În dimineaţa căsătoriei, cerul era limpede, fără nori, lucru rar pentru acea perioadă din an. Totul era plănuit: participanţii la ceremonie trebuiau să se întâlnească pe terasa din spatele hotelului, să meargă pe jos la capelă iar la întoarcere îi aştepta un mic-dejun copios.

Îmbrăcat într-un costum de dimineaţă, cu o cravată de culoare deschisă, Rhys aştepta singur în sera hotelului. Stabilise să se întâlnească acolo cu Helen, înainte ca ceilalţi să coboare.

A rezistat tentaţiei de a scoate din nou ceasul din buzunar şi a aşteptat, străduindu-se să aibă răbdare. Nu mai venea odată clipa în care Helen îi va deveni soţie, s-a gândit. Un foşnet de mătăsuri s-a auzit în spatele lui.

S-a întors şi a văzut-o pe Helen, îmbrăcată într-o rochie albă din mai multe straturi de mătase transparentă, tivite cu dantelă. Rochia îi punea în evidenţă silueta subţire, fustele prinse la spate se revărsau ca o cascadă. A ridicat voalul transparent, tivit cu dantelă şi perle şi i-a zâmbit. Era nefiresc de frumoasă, uşoară şi delicată ca un curcubeu. Şi-

a dus mâna la inima care îi bătea cu putere, gata-gata să-i sară din piept.

— Nu ştiam că au reuşit să-ţi găsească o rochie de mireasă, a spus.

— Doamna Allenby a făcut un miracol. Va trebui să o întreb cum, la întoarcere.

— Eşti atât de frumoasă… Vocea i s-a stins în timp ce o privea. Eşti cu adevărat a mea?

Ea i-a zâmbit şi s-a apropiat.

— În toate felurile posibile, numai legal nu.

— Vom rezolva curând şi asta, i-a şoptit trăgând-o lângă el.

Helen a clătinat din cap şi i-a pus un deget pe buze.

— După ce rostim jurămintele, i-a spus cu ochii strălucind. Vreau ca următorul sărut să fie al soţului meu.

— Dumnezeu să mă ajute, a spus el cu ardoare. Nu cred că a existat bărbat care să-şi dorească mai mult căsătoria.

Helen a zâmbit.

— Ai văzut câtă lume s-a strâns în faţa hotelului?

Rhys a clătinat din cap şi s-a încruntat uşor.

— Mă tem că vom avea o asistenţă mult mai numeroasă decât anticipasem. Când oaspeţii hotelului şi câţiva localnici au aflat că Rhys Winterborne în persoană a venit să se căsătorească aici, s-au autoinvitat la capelă. Mi s-a spus că aceasta este tradiţia în North Wales. Ca vecinii să ia parte la ceremonia căsătoriei.

El a oftat.

— Mă tem că nu avem cum scăpa de ei. Îmi pare rău. Te deranjează, *cariad?*

— Bineînţeles că nu. Chiar îmi face plăcere să-i văd cum te sorb din ochi.

— Nu pe mine, a asigurat-o el. A dus mâna la buzunar, a scos o piatră albă netedă şi i-a îndesat-o în palmă. Helen i-a zâmbit.

— Piatra jurămintelor?

— Carys a găsit-o ieri, în timp ce ne plimbam.

— Este perfectă. Unde o vom arunca, după

ceremonie?

— Te las pe tine să decizi, i-a spus Rhys, băgând piatra la loc în buzunar. Marea Irlandei este în direcţia aceea – i-a făcut semn cu degetul. Strâmtoarea Menai este într-acolo… şi îţi mai pot arăta o mulţime de lacuri. Ştiu chiar şi unul în care se spune că ar fi fost aruncat Excalibur.

Ochii ei au strălucit de încântare, dar în clipa următoare a părut tulburată de un gând:

— Mi-am dat seama în dimineaţa asta că nu are cine să mă ducă la altar.

Rhys a plecat capul până ce frunţile li s-au atins, iar el s-a pierdut în ochii ei albaştri, ca piatra-lunii.

— Inimă a inimii mele, nu ai nevoie de nimeni care să te conducă. Vino la mine de bunăvoie, pur şi simplu, iubeşte-mă pentru cine sunt… aşa cum te iubesc şi eu… iar unirea noastră va dăinui cât vor străluci stelele pe cer.

— Pot face asta, i-a şoptit Helen.

Rhys a înălţat puţin capul şi i-a zâmbit.

— Vino, atunci, *cariad.* Nunta trebuie să înceapă. Cât crezi că poate aştepta un bărbat până ce va putea să-şi sărute soţia?

Epilog

Opt luni mai târziu

— Iar Pandora mi-a spus răspicat că nu va participa la niciunul din evenimentele mondene ale sezonului dacă jocul inventat de ea va avea succes, a spus Helen, polenizând cu îndemânare un mugur de orhidee. I-a spus lui lady Berwick că nu are nici cea mai mică intenţie să fie mânată de la un bal la altul, ca o oaie zăpăcită.

Rhys a zâmbit. O privea leneş, sprijinit de o coloană din cărămidă. Era frumos, o prezenţă pur masculină între şiruri şi şiruri de orhidee.

— Şi cum a reacţionat lady Berwick?

— A fost oripilată, bineînţeles. Dar înainte să se certe din nou pe această temă, vărul Devon le-a spus că Pandora abia ce a completat cererea pentru patent, iar Sezonul va începe mai mult ca sigur înainte ca ea să afle dacă i-a fost sau nu acceptată. Aşa că se va duce la câteva baluri şi dineuri, măcar ca să-i ţină companie Cassandrei.

— Trenear are dreptate. Durează până să obţină patentul, să ducă schiţele la tipografie… dacă este hotărâtă să meargă până la capătul acestei aventuri, trebuie să ia în calcul cel puţin un an până să-l vadă scos la vânzare.

— Oh, Pandora mi s-a părut foarte hotărâtă, i-a răspuns Helen.

Tocmai ce se întorsese, împreună cu Carys, de la Ravenel House. Fuseseră în vizită, să-l vadă pe William, fiul nou-născut al lui Kathleen, care era sănătos şi voinic. Carys fusese fascinată de bebeluşul de două săptămâni şi îl mângâiase minute întregi, până când Pandora o convinsese să o ajute să testeze prototipul jocului ei. Fetiţei îi plăcuse jocul numit *„Febra cumpărăturilor”,* în care jucătorii îşi mutau jetoanele prin raioanele unui magazin şi adunau din drum cartoane cu diverse mărfuri. La insistenţele Pandorei, jocul nu conţinea şi o lecţie de morală, ci se dorea doar amuzant.

— Ştii, a spus gânditoare Helen, cred că jocul Pandorei se va vinde foarte bine. Lady Berwick şi Carys s-au distrat de minune jucându-l, azi-dimineaţă. A părut să le facă plăcere să adune toate acele cartoane minuţios desenate: o umbrelă, pantofi…

— Omul este strângător de felul lui, i-a răspuns Rhys. Da, jocul se va vinde.

— Cât de bine? Helen s-a folosit de o scobitoare pentru a transfera polenul în bobocul de floare.

Rhys a râs.

— Nu sunt oracol, *cariad.*

— Ba eşti. Te pricepi la astfel de lucruri. A terminat şi cu ultima floare, a lăsat scobitoarea jos şi l-a privit, aşteptând răspunsul.

— Va face avere, a spus el. Este o piaţă prea puţin

dezvoltată, poate fi produs în masă, la orice tipografie şi în plus este antrenant, aşa cum ai spus şi tu.

Helen a zâmbit, dar în sinea ei era îngrijorată. Îşi dorea ca munca şi talentul surorii ei mai mici să fie răsplătite, dar se temea că în goana ei după independenţă, Pandora nu îi va da niciunui bărbat şansa să o iubească. De ce era atât de pornită împotriva ideii de a împărţi viaţa cu cineva?

— Sper să o facă fericită, a spus.

Rhys şi-a desfăcut braţele şi s-a apropiat încet de ea. Lumina caldă de septembrie şi culoarea lămâilor coapte se strecurau prin panourile de sticlă ale serei şi alunecau pe părul lui întunecat.

— Îţi vorbesc acum din experienţă, i-a spus prinzând-o de talie. La început, succesul o va face foarte fericită. După care se va simţi singură şi va înţelege că viaţa înseamnă mai mult decât câştigurile financiare.

Zâmbind, Helen l-a cuprins pe după gât:

— Şi tu te simţeai singur înainte să mă cunoşti?

Soţul ei o mângâia cu privirea:

— Da. Mă simţeam ca orice bărbat care încearcă să trăiască zi după zi cu numai jumătate din suflet. A sărutat-o o dată, apoi încă o dată, tot mai adânc. Haide în pat, i-a şoptit când buzele li s-au despărţit.

Ea a făcut ochii mari când i-a simţit mâna pe un sân.

— Este ora prânzului.

— Tu eşti prânzul meu. S-a aplecat să o sărute din nou, dar ea s-a strecurat din îmbrăţişare, râzând.

— Nu pot… zău… azi iau ceaiul cu dr. Garrett Gibson.

— L-ai mai luat şi acum două zile, i-a spus şi a sărutat-o pe gât. Eu am mai multă nevoie de tine.

— Nu este vorba de ceai, neapărat. Adică vom lua şi ceaiul, dar… nu este acesta scopul vizitei, înţelegi? A făcut o pauză şi a continuat pe un ton nesigur: am… simptome.

El a ridicat imediat privirea şi a întrebat-o:

— Nu te simţi bine, *cariad*?

Mişcată de grija lui, Helen l-a mângâiat liniştitor:

— Ba da, destul de bine.

A cercetat-o cu privirea din cap până în picioare:

— Şi atunci de ce… S-a oprit brusc, pentru că-l străbătuse un gând. A deschis şi a închis gura de câteva ori, de parcă uitase să vorbească.

Helen se amuza de reacţia lui.

— Nu vom şti sigur până nu vom primi confirmarea de la dr. Gibson. I-a spus trecându-şi degetele prin părul lui. Dar bănuiesc că în primăvară familia Winterborne se va mări cu un membru.

Rhys a tras-o lângă el şi şi-a îngropat faţa în curbura gâtului ei. Părea tulburat.

— Helen, Helen, comoara mea… ce pot face pentru tine? Ai nevoie de ceva? Nu mai sta atât de mult în picioare. Porţi corset… nu cumva îi face rău copilului? Nu-l striveşte?

— E prea devreme pentru asta, i-a răspuns ea, amuzată dar şi uşor surprinsă de tremurul pe care l-a simţit în glasul lui. Nu trebuie să-ţi faci griji. Vom ieşi cu bine din asta, îţi promit. Şi eu şi copilul vom fi sănătoşi şi puternici.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău, i-a spus răguşit. Pentru că tu eşti întreaga mea lume, *cariad.* Bătăile inimii mele sunt doar ecoul bătăilor inimii tale.

— Să nu te îndoieşti nici măcar o clipă, iubirea mea. S-a ridicat pe vârfuri şi şi-a lipit buzele de ale lui. La urma-urmei… sunt o Winterborne.

SFÂRŞIT